

Yêu anh là ước nguyện cả đời không hối tiếc

Contents

Yêu anh là ước nguyện cả đời không hối tiếc	1
1. Chương 01	2
2. Chương 02	8
3. Chương 03	13
4. Chương 04	18
5. Chương 05	23
6. Chương 06	28
7. Chương 07	35
8. Chương 08	42
9. Chương 09	48
10. Chương 10	59
11. Chương 11	66
12. Chương 12 Phần 1	73
13. Chương 12 Phần 2	78
14. Chương 13	83
15. Chương 14	90
16. Chương 15	97
17. Chương 16	104
18. Chương 17	111
19. Chương 18	117
20. Chương 19 Phần 1	125
21. Chương 19 Phần 2	132
22. Chương 20 Phần 1	138
23. Chương 20 Phần 2	143
24. Chương 21	146
25. Chương 22 Phần 1	152
26. Chương 22 Phần 2 (hết)	157

Yêu anh là ước nguyện cả đời không hối tiếc

Giới thiệu

Yêu anh là ước nguyện cả đời không hối tiếc - câu chuyện tình lãng mạn dẫn người đọc vào một tình

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yeu-anh-la-uoc-nguyen-ca-doi-khong-hoi-tiec>

1. Chương 01

.....Anh là ánh mặt trời vạn đạo, chiếu sáng khuôn mặt tái xanh của em, sự trùng phùng khiến em đau đớn và hoảng sợ.

Mười năm trôi qua tưởng như chỉ trong thoáng chốc, không ngờ cô đã sống ở thành phố này mười năm.

Tay cầm một tách trà hoa quế tỏa hương thơm ngát, Lâm Mặc đứng trước cửa sổ văn phòng thờ dài. Mười năm, tất cả mọi thứ đã thay đổi, e rằng chỉ có tách trà hoa quế đang cầm trong tay là điều duy nhất không đổi thay.

Bên ngoài trời, tuyết lát phát bay, nhuộm trắng cả thành phố. Thực sự Thượng Hải không thường xuyên có tuyết, đặc biệt là tuyết trắng như lông ngỗng trong ngày tết nguyên đán đặc biệt này.

Bên ngoài có tiếng gõ cửa, Lâm Mặc định thần, quay người bình thần nói một câu: “Mời vào.”

“Chị Lâm, tổng giám sát Văn nói nếu chị mệt quá thì không cần đến hội trường nữa.”

Lâm Mặc không nói gì, đưa tay ra hiệu mình đã biết điều đó.

Không đi sao được, nếu không cần vội vàng đi gặp đồng nghiệp mới, cô cũng phải đi an ủi bạn thân của mình là Á Nam. Lúc vừa xuống máy bay, cô nói với Á Nam quyết định của mình, cô ấy tức giận đến nỗi không đợi xe công ty tới đón, tự mình bắt một chiếc taxi. Trương Như vừa gọi điện thoại tới thông báo, cô ấy đã đến hội trường, đang làm ấm i lên với cấp trên.

Lâm Mặc vội vàng thu dọn đồ đạc, mặc chiếc áo khoác đen vào rồi rời khỏi công ty.

Công ty cách khách sạn Shangri-la không xa lắm, đi bộ mất khoảng hai mươi phút, vì thế cô không lái xe mà quyết định đi dạo trong tuyết.

Lúc đó là gần sáu giờ tối, mặc dù đang trong kỳ nghỉ lễ nhưng người đi lại trên đường vẫn nườm nượp như ngày thường, tuy nhiên họ không còn có vẻ vội vàng thường thấy. Mọi người hoặc là tụ tập thành nhóm dăm ba người, hoặc là một gia đình hay hai vợ chồng già yêu thương gắn bó bên nhau...Họ cười nói đón tuyết rơi, bọn trẻ con nghịch ngợm vo tròn những cục tuyết ném vào nhau.

Không khí chào đón năm mới bao trùm khắp nơi, Lâm Mặc có vẻ lạc lõng trong không khí vui vẻ đó.

Bước đến khách sạn Shangri-la, đầu tóc và người Lâm Mặc bám đầy tuyết. Cô đứng ngoài cửa, cởi áo khoác ngoài, rũ bỏ cảm giác lạnh lẽo rồi từ từ bước vào hội trường.

Hội trường là một phòng sang trọng ở phía tây tầng hai, lúc này mọi người đã đến rất đông vui nhộn nhịp.

Vị trí trong cùng được đặt một chiếc bục rất sang trọng, giữa bức tường lớn có treo một bức tranh được che bằng vải nhưng có thể nhìn thấy đó là hình ảnh của ba người. Bên trái bục là một quả cầu thủy tinh

lớn đặt trên bệ đỡ cũng bằng thủy tinh trong suốt. Bên phải bày một đạo cụ hình cuốn sách đặt dựng đứng như đang chờ có người đến mở để khám phá bí mật bên trong.

Đối diện sân khấu có rất nhiều nhạc cụ và nhân viên nam ghi hình đang cầm các thiết bị quay chụp, tranh nhau chiếm các vị trí có lợi ỉnh; các phóng viên nữ chỉnh micro trong tay, tranh thủ chuẩn bị máy ghi âm và các câu hỏi. Tất cả mọi người đều háo hức chờ đợi đến thời khắc đón chào năm mới và một điều mới mẻ trong chương trình này.

Lâm Mặc đứng ở ngoài cửa và không rời khỏi vị trí đó.

Nhìn đồng hồ thấy sắp đến giờ bắt đầu rồi, cô xem một lát rồi quay về hậu trường cũng không muộn. Nói ra thật buồn cười, công ty giới thiệu nhóm mới lập có ba thành viên, nghe nói đó là ba anh chàng rất đẹp trai và sẽ hợp tác làm việc với cô trong tương lai. Tuy nhiên, cô không biết gì về họ, thông tin hồ sơ cơ bản như họ tên cô cũng chưa hề xem qua.

Không phải là công ty không cung cấp, chủ yếu là do cô không có thời gian. Sự nghiệp của Á Nam đang phát triển rất tốt, cô cần đi rất nhiều nơi, cô không hề quan tâm đến những điều không có liên quan đến Á Nam.

Sự thật là nhiều năm qua, trong lòng cô, ngoài Á Nam không có sự tồn tại của người khác.

Ánh đèn màu vàng chanh trong phòng tối dần, chỉ có ánh đèn trên bục sân khấu vẫn sáng. Những âm thanh hỗn độn dần dần lắng xuống, chỉ còn nghe thấy tiếng sột soạt của quần áo cọ vào nhau. Tất cả pháo giấy đều hướng về phía sân khấu, yên lặng chờ tới giây phút nghi lễ ký kết chính thức bắt đầu .

“Xin đón chào các quý công ty truyền thông đến tham dự lễ ký kết. Tôi rất vinh hạnh được giới thiệu với mọi người nhóm “Secret”. Tất cả mọi người đều biết, “Secret” có nghĩa là “bí mật”. Điều này cũng có nghĩa là ba thành viên của công ty chúng tôi đều có những bí mật riêng.”

Người dẫn chương trình cười có vẻ hơi bí mật, ánh đèn tối dần, chỉ còn một tia sáng trắng rọi đi rọi lại rất nhanh trên sân khấu, người dẫn chương trình vừa dứt lời, tia sáng cũng dừng lại bên trái bục.

“Tiếp theo, tôi xin hân hạnh tiết lộ bí mật với mọi người. Xin mời thành viên đầu tiên của “Secret”, Liễu Vân Dật, một người rất có đầu óc, nụ cười rạng rỡ hơn bất kỳ ai, anh có kinh nghiệm bảy năm đi du học và vừa mới về nước.”

Dưới ánh sáng trắng xuất hiện một thanh niên trẻ, ung dung bước ra giữa sân khấu.

Thực hiện nghi lễ chào hỏi giống như một thân sỹ, người đó mỉm cười trong ánh đèn và nói: “Xin chào tất cả mọi người, tôi là Liễu Vân Dật.”

Lâm Mặc đứng trong bóng tối, mặt không hề bộc lộ cảm xúc gì. Cô thầm đưa ra đánh giá.

Có thể thấy ngoại hình không tồi nhưng hành vi và lời nói quá khách sáo, thiếu mất một chút chân thật, là một người khá biết cách giả tạo.

“Xin mời vị thứ hai, Bách Vũ Trạch, là một nhân tài của viện âm nhạc, có vẻ hơi lạnh lùng và rất đẹp trai.

Một chàng trai rất trẻ, điềm nhiên bước lên bục, đôi mắt đẹp hơi lạnh lùng nhìn xuống phía dưới, nhận lấy micro từ người dẫn chương trình, cậu bình thản tự giới thiệu: “Xin chào tất cả mọi người, tôi là Bách Vũ Trạch.”

Học ở viện âm nhạc ra là người có tài, nhưng người có tài khó tránh được sự tự mãn, rất lý tưởng hóa, e rằng muốn dạy bảo cũng tốn khá nhiều công phu.

Lâm Mặc hơi mỉm cười, cảm thấy có một điều gì đó khá thú vị.

“Người cuối cùng rất đẹp trai anh tuấn, có khí chất nho nhã làm rung động lòng người, một quý công tử đến từ Singapore, anh tên là Giang Hạo Vũ.”

Singapore? Giang Hạo Vũ?

Toàn thân Lâm Mặc cứng đờ như hóa đá, cô đứng thẳng người, mắt không chớp nhìn về hướng đó.

Một người mặc áo sơ mi trắng thắt cà vạt đen, bên ngoài mặc một bộ ple màu sáng bạc xuất hiện dưới ánh sáng, anh có vẻ hơi do dự chậm chậm bước lên sân khấu và đứng bên cạnh Bạc Vũ Tắc.

Sự xuất hiện của anh tạo ra một sự thay đổi lớn. Mọi tiếng động trong phòng biến mất, ánh đèn đang nhấp nháy cũng như ngừng lại trong giây lát. Ánh mắt của mọi người dồn lên sân khấu, dưới ánh sáng lóa mắt là một người có thân hình cường tráng, khuôn mặt khôi ngô tuấn tú đẹp tuyệt vời như một nhân vật bước ra từ trong truyện tranh.

Anh đứng ở đó với vẻ vô cùng căng thẳng, hai tay ngượng nghịu chấp vào nhau rồi lập tức bỏ ra, ánh mắt vô cùng trong sáng hơi mất tự nhiên.

Chính vẻ đẹp dễ nhe nhả nhưng bối rối như không biết phải làm gì đó đã thu hút ánh mắt của tất cả mọi người.

“Xin chào mọi người, tôi là Giang Hạo Vũ, tôi đến từ Singapore.”

Anh cầm chiếc micro trong tay, nhìn về phía các phương tiện truyền thông cất tiếng chào mọi người với một giọng rất cuốn hút.

Sắc mặt Lâm Mặc trắng bệch như giấy. Bất giác cô cúi người đưa tay phải lên ôm lấy ngực, dường như có một bàn tay đang bóp mạnh trái tim cô khiến cho cô đau đớn không sao thở được. Cô đấu tranh với chính mình, cố gắng ngẩng đầu lên nhìn với vẻ không dám tin, đèn thủy tinh trên đầu đã bật sáng giúp cô nhìn rõ ràng hơn người đang đứng trên sân khấu.

Đúng là anh ấy.

Cả người cô lạnh cóng như đang ngâm mình trong nước đá, sự lạnh lẽo xuyên thấu da khiến cô không còn cảm giác gì nữa.

Tôi là Giang Hạo Vũ, tôi đến từ Singapore.

Tôi là Giang Hạo Vũ, tôi đến từ Singapore.

.....

Trong đầu cô không ngừng vang lên giọng nói đó, nó đeo bám lấy cô như ma quỷ, cho dù cô không muốn nghe như thế nào, thậm chí dùng cả hai tay để bịt lấy tai cũng không có tác dụng gì, đó là những âm thanh phát ra từ tận đáy lòng khiến cô không sao thoát ra được.

Buổi lễ vẫn tiếp tục diễn ra, người dẫn chương trình lần lượt nói chuyện với cả ba thành viên và giới thiệu về họ. Trong khi Liễu Vân Dật nói rất hùng hồn thì Giang Hạo Vũ yên lặng đứng bên cạnh, đầu hơi cúi xuống có vẻ ngại ngùng, anh đột nhiên ngẩng đầu nhìn khắp các phóng viên rồi quay về phía Lâm Mặc đang đứng.

Đúng lúc ánh mắt anh nhìn về phía Lâm Mặc, cô đã quay người bước ra khỏi cửa, chỉ để lại cho anh một hình ảnh vừa quen thuộc vừa mơ hồ.

Người đó là ai? Vì sao anh lại có một cảm giác kỳ lạ như vậy?

Nhưng không để cho anh có thời gian suy nghĩ, người dẫn chương trình đã chuyển chủ đề về anh, anh chuẩn bị tinh thần để trả lời một cách thận trọng.

Lâm Mặc hoang mang chạy đến phòng vệ sinh, hai tay bám chặt lấy thành bồn rửa mặt và thở gấp gáp. Không khí dường như càng lúc càng loãng ra, nỗi đau đớn trong lòng cô không sao giải tỏa được, máu trong huyết quản chảy rần rật, cô cảm thấy vô cùng khó chịu.

Vội vàng mở ba lô lấy ra một lọ thuốc rồi đưa hai viên thuốc màu trắng lên miệng, cô uống nước từ vòi để nuốt thuốc trôi xuống cuống họng.

Chương Vận đã dạy cô phương pháp rồi, phải làm gì nhỉ? Rốt cuộc là phải làm gì? Đúng rồi, thở thật sâu, hít từ từ một hơi dài rồi chậm chậm thở ra, làm liên tục như vậy. Còn nữa, đếm nhịp đập của tim mình, đếm từ từ, chậm một chút, rồi lại chậm một chút...Làm như vậy sẽ không còn cảm thấy khó chịu nữa.

Một giọt nước mắt rơi xuống mặt bồn rửa mặt bằng sứ trắng tinh rồi tan vào dòng nước, không để lại dấu tích gì nữa. Lâm Mặc vận cho vòi nước chảy ở mức to nhất và vỗ nước lên mặt.

Nhìn nhầm rồi, nhất định là nhìn nhầm rồi. Đó chỉ là ảo giác của cô mà thôi, bởi hôm nay là một ngày quan trọng nên cô mới có ảo giác như vậy.

Cô không ngừng cố gắng thuyết phục bản thân mình, nhưng lý do như vậy...

Tại sao lại như vậy?

Cánh tay không đỡ nổi cơ thể cô nữa, cô trượt ra khỏi bồn rửa mặt, khụy xuống sàn.

Tại sao lại như vậy?

.....

Một lát sau có người mở cửa phòng vệ sinh, cô cũng không để ý.

“Lâm Mặc, sao em lại ở đây? Sao thế? Có chuyện gì xảy ra à?”

Lâm Mặc hoảng hốt khi thấy có người gọi tên mình, một đôi tay đặt lên vai cô khiến cô giật mình. Giống như một con nai nhỏ co ro vì lạnh, cô ngẩng đầu lên và thấy Trương Như đang lo lắng nhìn cô.

“Không, không có gì, chỉ là hơi đau đầu thôi.”

Cô ép mình phải lấy lại bình tĩnh như không hề có gì xảy ra và quên đi những ảnh hưởng do Giang Hạo Vũ đem lại. Nhưng mặt cô vẫn tái nhợt, không thể trở lại bình thường ngay được.

Trương Như đỡ cô đứng dậy, nhặt túi và áo khoác lên giúp cô.

“Có thật là không sao không? Đúng là em mệt mỏi quá, dù sao cũng đã hoàn thành công tác tuyên truyền cho Á Nam trong giai đoạn này rồi, tốt nhất là em xin nghỉ phép một thời gian, không cần phải đến hướng dẫn người mới nữa. Thật là không biết phải nói với em thế nào, em không được nghỉ là mình còn trẻ mà không chú ý giữ gìn sức khỏe, phụ nữ sau hai mươi lăm tuổi là cần phải biết chăm sóc sức khỏe và sắc đẹp nhiều hơn rồi.”

Lâm Mặc không thể không thấy buồn cười.

Cô năm nay hai mươi tám tuổi, như Trương Như nói thì đã đến tuổi phải biết giữ gìn chăm sóc sắc đẹp rồi. Vì sao chứ? .... Cuộc đời cô e rằng không thể có ngày đó, vì vậy, kệ thôi! Trương Như đúng là buồn cười, nhiều hơn cô hai tuổi và mới tổ chức sinh nhật lần thứ ba mươi mà giống như là đang hồi xuân, cả ngày chỉ nói liên tục không ngừng.

Trước đây cô nghĩ, rời xa Á Nam để hướng dẫn người mới đến là có thể bắt đầu một sự mới mẻ và bận rộn mới, nhưng đột nhiên cô lại không muốn làm việc này nữa, thậm chí muốn rời bỏ hẳn Tranh Tinh. Bởi một sự việc bất ngờ xảy ra, cô gặp lại Giang Hạo Vũ, tất cả đang dần dần thoát ra khỏi tầm kiểm soát của cô.

Cô phải tiếp tục như thế nào đây?

Hít một hơi thật sâu, cô cầm lấy túi đồ trang điểm, chậm rãi chỉnh sửa lại dung nhan của mình. Sau khi trang điểm kỹ lưỡng, nét mặt cô không còn để lộ một chút cảm xúc nào nữa, bình thản, giống như đã thoát ra khỏi thế giới trần tục, lạnh lùng nhìn tất cả mọi điều diễn ra bên cạnh mình.

Trương Như đứng bên cạnh hơi ngạc nhiên.

Làm việc cùng Lâm Mặc đã tám năm, cùng là những nhân viên đầu tiên của công ty, qua lại với nhau khá hòa hợp nhưng cô chưa bao giờ hiểu rõ về Lâm Mặc, không bao giờ biết trong lòng cô ấy đang nghĩ gì. Cô ấy chỉ đi một mình, ngoài bạn thanh mai trúc mã là Tô Á Nam, cô không hề có quan hệ thân thiết với bất kỳ người nào khác.

Cô luôn cảm thấy, trong lòng Lâm Mặc có một sự tổn thương nào đó và được cô ấy che giấu bằng một lớp mặt nạ lạnh lùng.

“Đi thôi.”

“Ồ.”

Trương Như cùng Lâm Mặc quay trở lại phòng tiếp khách, lúc này đang tiến hành lễ ký kết, sau đó lãnh đạo Tranh Tinh khởi động quả cầu thủy tinh. Lâm Mặc không nhìn lên sân khấu nữa, cô đi thẳng đến phòng nghỉ phía sau hậu trường.

Chưa kịp mở cửa, cô đã nghe thấy âm thanh âm ỉ bên trong qua cánh cửa dày và nặng vọng ra.

Trương Như không nhịn được cười, nói với Lâm Mặc: “Em gây ra vấn đề nghiêm trọng đấy, vừa nãy mới thông báo cho Á Nam chuyện này, cô ấy không dám làm gì em, nhưng Văn Bác thê thảm rồi, âm ỉ suốt từ lúc Á Nam bước vào cửa, ngay cả cấp trên cũng không chịu nổi nên đi trước rồi, bây giờ e rằng chỉ có một mình Văn Bác đang phải chịu đựng.”

“Nếu nói trước cho cô ấy biết thì sự việc sẽ càng rắc rối thêm thôi.” Lâm Mặc nói rồi đẩy cửa bước vào.”

Nếu nói cho Á Nam biết vào lúc cô đưa ra quyết định thì cô ấy nhất định sẽ lấy công việc ra để phản đối, tất cả mọi kế hoạch làm việc sẽ bị gián đoạn. Lịch trình làm việc của cô ấy đã được sắp xếp xong từ nửa năm trước, thay đổi vào lúc này sẽ rất bất lợi, dù sao cô ấy cũng đã trở thành một nghệ sỹ nữ rất nổi tiếng rồi nên không thể mạo hiểm như vậy.

Tất cả mọi người trong công ty đều hiểu điều này nên những người biết chuyện đều không để lộ ra bất kỳ thông tin nào.

Khi hai người bước vào, không có ai chú ý đến họ.

Tô Á Nam đang đứng quay lưng lại phía họ, hai tay chống nạnh, trút một loạt những lời tức giận lên người ngồi đối diện cô, nét mặt Văn Bác đầy vẻ cam chịu.

“Rốt cuộc là công ty muốn gì? Sao dám động vào người của tôi? Cô ấy mới đi tuyên truyền được hai tháng ở bên ngoài, khi quay về mọi thứ đều thay đổi là sao? Quan hệ giữa tôi và Tiểu Mặc như thế nào mọi người đều biết? Từ thời học sinh, chúng tôi đã không bao giờ rời xa nhau. Bây giờ tính sao? Người mới quan trọng thế nào mà điều người của tôi đi? Nói ọi người biết, tôi tuyệt đối không đồng ý.”

Văn Bác giải thích một cách yếu ớt: “Đây là quyết định của Lâm Mặc, tôi nói thế nào chị cũng không tin...”

“Tôi đương nhiên không tin. Cậu nghĩ là tôi dễ bị lừa sao? Nếu không phải là các người ép thì sao cô ấy lại đồng ý như thế? Các người nghĩ là cô ấy không phản đối gì sao? Hừ, tôi tuyệt đối sẽ không để cho các người được toại nguyện, chỉ cần tôi vẫn còn ở Tranh Tinh, đừng hòng có ai hy vọng bắt nạt được cô ấy.”

“Bốp, bốp, bốp”, có tiếng vỗ tay vang lên, Tô Á Nam quay đầu lại, nhìn thấy Lâm Mặc đang mỉm cười đứng ở cửa, phía sau là Trương Như, một người nói luôn miệng.

“Vừa mới lên trang nhất, vì sao lại muốn lên nữa? Nhưng lần này có vẻ không hay cho lắm.”

Tô Á Nam nghe thấy lời đả kích của cô, tức giận trừng mắt nhìn, nét mặt đầy căm phẫn.

“Đây là quyết định của mình, không liên quan đến công ty.”

Lâm Mặc tìm một chiếc ghế ngồi xuống, sự dày vò tâm trạng lúc trước khiến cho cô tiêu hao quá nhiều sức lực. Cô không còn cách nào để an ủi tinh thần của bạn thân mình nên đành nói rõ ràng với cô ấy.

“Nói như vậy là cậu muốn bỏ rơi mình?” Tô Á Nam có vẻ giận dữ kiểu trẻ con, hét lên với Lâm Mặc.

“Á Nam, sao có thể nói như vậy được? Người mới đến lần này đặc biệt quan trọng, chị và Lâm Mặc đều là nhân viên cũ của công ty, phân tích ra, để hai chúng tôi hỗ trợ là một sự sắp xếp hợp lý.” Trương Như nghĩ một lát, không nhịn được ghé sát tai Tô Á Nam nói nhỏ chuyện vừa xảy ra ở trong phòng vệ sinh.

Biết bạn mình không khỏe, tâm trạng của Tô Á Nam bình tĩnh trở lại. Cô bước đến bên Lâm Mặc, quỳ xuống cầm lấy tay cô, dịu dàng nói: “Có phải là cấp trên nhờ cậu, cậu không muốn từ chối không? Không sao, mình sẽ nói với ông ấy để cậu không phải hướng dẫn người mới. Làm với mình đã mệt như thế, lại còn hướng dẫn người mới, cậu...làm sao mà chịu nổi?”

Trong lòng Trương Như và Văn Bác cũng cảm thấy hơi lo lắng.

Sức khỏe Lâm Mặc rõ ràng là không phù hợp với công việc vất vả như thế này, nhưng với sự cố gắng, cô đã trụ vững trong tám năm qua. Mặc dù thoát nhìn cô có vẻ yếu đuối nhưng sự kiên cường hiếm có của cô giúp cho cô luôn sống rất tốt.

Cô có thể tiếp tục kiên trì sống như vậy được không? Điều đó lúc này ngay cả bản thân cô cũng không chắc chắn.

Đột nhiên, trong lòng cô hiện lên một câu hỏi: Rốt cuộc vì điều gì mà giờ này cô vẫn còn sống?

Cô cười, nụ cười rất đẹp nhưng hơi lạ lùng. Tô Á Nam nhìn thấy nụ cười của cô, đột nhiên cảm thấy run rẩy và sợ hãi. Cô chưa nhìn thấy Lâm Mặc cười như vậy bao giờ, nó đem đến một cảm giác giống như sự tuyệt vọng.

“Không sao, mình có thể.” Cô nói, không biết là đang nói với Á Nam hay nói với chính bản thân mình.

Nghe thấy câu trả lời kiên định của Lâm Mặc, Tô Á Nam yên lặng. Là bạn thân với nhau nhiều năm, làm sao cô lại không biết tính cách của Lâm Mặc được. Việc mà Lâm Mặc đã quyết định thì hiếm ai có thể thay đổi được, cô cũng vậy mà thôi. Vì sao? Vì sao lại cần một công việc bận rộn để giã vò bản thân? Đây là điều cô không sao có thể hiểu được. Lần đầu tiên cô cảm thấy, có lẽ Lâm Mặc có rất nhiều điều bí mật mà cô không hề hay biết.

Trong phòng, lễ ký kết được tiến hành theo đúng kế hoạch và kết thúc một cách thuận lợi.

Lâm Mặc ngồi thẳng dậy, nhanh chóng lấy lại sắc mặt tươi tỉnh, đón chờ giây phút gặp mặt chính thức với Secret.

Cô là Lâm Mặc, ngay từ đầu đã như vậy rồi, cô sẽ không bao giờ bị ảnh hưởng bởi bất kỳ ai và bất kỳ việc gì, kể cả Giang Hạo Vũ cũng không. Khi nhìn thấy Giang Hạo Vũ, tim cô giật thót lại rồi nhanh chóng lấy lại bình tĩnh.

Trương Như kéo cô tới trước mặt ba người Secret rồi giới thiệu: “ Đây là trợ lý của các anh, Lâm Mặc. Cô ấy là trợ lý cho đàn chị của mọi người là Tô Á Nam, kinh nghiệm rất phong phú, cô ấy sẽ giúp mọi người nhanh chóng bước vào thế giới của người nghệ sỹ.”

“Chào mọi người, tôi là Lâm Mặc.”

Lâm Mặc hơi nhếch miệng nở một nụ cười giống như làm theo một công thức, mặt nhìn thẳng vào Giang Hạo Vũ, không hề ngạc nhiên khi thấy vẻ kinh ngạc đến mức toàn thân như hóa đá của anh. Ánh mắt của cô lướt qua anh nhìn sang phía Liễu Vân Dật.

“Xin chào, tôi là Liễu Vân Dật, rất mong cô dạy bảo.”

“Em là Bách Vũ Trạch, chào chị.”

Cô rất gầy, bàn tay dường như chị có xương mà thôi. Bách Văn Trạch ngẩng đầu nhìn cô nhận xét thâm trong bụng.

Giang Hạo Vũ là người cuối cùng bắt tay với Lâm Mặc.

Khi hai tay nắm lấy nhau, đột nhiên, Giang Hạo Vũ nắm chặt tay hơn.

“Tuệ Nhi? Chung Nhã Tuệ?”

Lâm Mặc nhìn anh, tỏ thái độ hoang mang bối rối.

“Em là Chung Nhã Tuệ?” Không ngờ, Giang Hạo Vũ bị kích động đến mức ôm chầm lấy cô.

Hơi thở quen thuộc khiến cho Lâm Mặc đột nhiên bối rối và run rẩy.

Mọi người xung quanh đều ngạc nhiên, không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Một giây, hai giây, ba giây, tim lại bắt đầu đau. Lâm Mặc cố gắng chống cự, dùng lực đẩy anh ra, không ngờ do đẩy quá mạnh, cô lùi lại phía sau mấy bước, tay phải đập vào cạnh bàn.

Tay cô tê dại, nhưng cô không còn cảm giác gì nữa, so với nỗi đau trong lòng, đó chỉ là cảm giác rất nhẹ nhàng mà thôi.

Tô Á Nam chạy tới đỡ cô, tức giận trừng mắt nhìn Giang Hạo Vũ lúc đó cũng đang muốn đến giúp.

“Cái gì mà Tuệ Nhi, Tuệ Nhi, anh nghe cho rõ, cô ấy là Lâm Mặc, không phải là Nhã Tuệ nào cả.”

Giang Hạo Vũ dừng chân lại, đứng đó nhìn Lâm Mặc không nói lời nào, tâm trạng có vẻ gì đó cô đơn lạc lõng.

Liều Vân Dật không nén được tò mò hỏi anh: “Chung Nhã Tuệ là ai?”

Không phải là bạn gái trước đây của anh chứ?”

“Đúng.”

“Thế, cô ấy và cô Lâm rất giống nhau sao?”

“Giống hệt nhau.” Thật sự là giống hệt nhau, mặt mày cũng thanh tú như thế, mái tóc cũng mềm mượt như thế, khác nhau chỉ là thái độ trên khuôn mặt và tóc dài ngắn khác nhau mà thôi. Anh nhớ Tuệ Nhi, cả cuộc đời này không bao giờ quên được.

Ánh mắt cháy bỏng của anh dần dần trở nên ảm đạm, anh đứng nhìn Lâm Mặc rồi lui về góc phòng nghỉ, cầm chai nước khoáng uống cạn bằng một hơi rồi cúi đầu ngồi đó, không biết đang nghĩ gì.

Lâm Mặc ôm lấy tay, tuy không nhìn anh nhưng vẫn cảm thấy vẻ cô độc và đau thương của anh. Thật không ngờ, hóa ra anh vẫn nhớ Chung Nhã Tuệ, vẫn đau đớn vì Chung Nhã Tuệ? Nhưng vì sao? Vì sao phải nhớ? Mười năm rồi, không phải là đã quên rồi sao? Vì sao vẫn nhớ rõ ràng như vậy?

Cô thấy ánh mắt mọi người đang tập trung vào cô bèn cắn răng nói: “Tôi không có chị em sinh đôi, nhà tôi ở Hàng Châu, cách nhà Tô Á Nam không xa.” Cô quay đầu lại nhìn Văn Bác, nói nhỏ: “ Hay là nói với cấp trên đổi người khác hướng dẫn cho họ, tôi vẫn làm cùng Á Nam, tình hình có vẻ không tốt lắm, có thể ảnh hưởng đến tâm lý của anh ấy.”

Trong phòng yên tĩnh nên mọi người đều nghe rõ câu nói của cô.

Tô Á Nam rất vui, lập tức ôm chầm lấy Lâm Mặc, nụ cười hiện rõ trên nét mặt. Nhưng cô không vui được bao lâu, người ngồi ở góc phòng là Giang Hạo Vũ đột nhiên nói: “Không sao, nghe theo sự sắp xếp của công ty, tôi có thể kiềm chế được.”

Lâm Mặc chỉ cảm thấy từng sợi dây thần kinh trong đầu mình bị vỡ vụn ra kể từ khi nhìn thấy Giang Hạo Vũ. Cô không nói gì và mỉm cười, không ai nhìn thấy tay cô đang run rẩy vì cố gắng kìm nén cảm xúc của mình.

Cô nói: “Vậy thì tốt, sau này hy vọng mọi người sẽ hợp tác vui vẻ.”

2. Chương 02

Chương 2: Số mệnh

....Anh và cô, số phận đã sắp đặt cho họ không bao giờ rời xa nhau.

Đêm đã khuya, tuyết vẫn không ngừng rơi.

Lâm Mặc đứng bên cửa sổ phòng ngủ ngắm nhìn những bông tuyết bay lượn trong bóng tối, cô không hề có cảm giác buồn ngủ. Trong đầu cô tràn ngập hình ảnh cô đơn lạc lõng của Giang Hạo Vũ, giữa thời tiết này càng khiến cho người ta cảm thấy lạnh lẽo hơn.

Nghĩ lại bữa tiệc chúc mừng sau lễ ký kết, ánh mắt cô trở nên xa xăm, mơ màng.

Tiếng dương cầm du dương, dưới ánh đèn thủy tinh màu vàng nhẹ nhàng, khách mời có mặt với trang phục đẹp đẽ và lịch sự.

Vì từ chối các đơn vị truyền thông đến tham gia nên không khí trong hội trường rất thoải mái. Ngoài toàn bộ nhân viên của Tranh Tinh còn có rất nhiều khách mời góp mặt, có lẽ không nên gọi đây là bữa tiệc chào đón sự xuất hiện của Secret mà nên hiểu đây là bữa tiệc đón chào năm mới của Tranh Tinh.

Tô Á Nam đương nhiên là trung tâm của toàn hội trường, thu hút sự chú ý của những người mới đến. Cô có tính cách vui vẻ hoạt bát và rất có duyên, có thể thoải mái nói chuyện với bất kỳ ai. Xung quanh chỗ cô đứng tụ tập nhiều người, là nơi náo nhiệt nhất hội trường.

Lâm Mặc hoàn toàn ngược lại với cô.

Lâm Mặc không thích hội họp như thế này, có thể trốn được là cô trốn ngay, nếu có tham gia cô cũng cố giấu mình ở một góc khuất nào đó, hờ hững nhìn sự xa hoa xung quanh mình.

Tối nay cũng vậy, cô cầm một ly rượu vang đứng dựa vào ban công, bề ngoài như đang thưởng thức hương vị của rượu, thực ra trong lòng cô nghĩ đến những điều rất xa xôi.

Giang Hạo Vũ đứng ở rất gần đó, tình cờ đối diện với cô, ánh mắt nhìn cô không rời.

Đứng bên cạnh đang nói chuyện với anh là tổng giám đốc Tạ, nhà biên kịch Bản của hãng phim Trí Thần, ngoài ra còn có Trương Như là người quản lý được công ty cử đến tiếp chuyện. Anh vừa nói chuyện với họ vừa để ý đến cô.

Lâm Mặc không hề nhìn anh, nhưng hoàn toàn có thể cảm nhận được ánh mắt nồng cháy đủ để thiêu đốt cô của anh.

Trong giây phút đó, cô vô cùng muốn biết vì sao đột nhiên anh lại đến Trung Quốc tham gia vào làng giải trí và muốn trở thành một nghệ sỹ. Trước đây anh là một người hay xấu hổ, e thẹn, thường bị cô...không, bị Chung Nhã Tuệ trêu cho đỏ mặt tím tái. Đó là quãng thời gian Chung Nhã Tuệ vui vẻ nhất, bởi vì cô có thể nhìn thấy vẻ bối rối trong ánh mắt và nụ cười đầy yêu thương của anh....

Dừng lại được không? Xin hãy dừng lại, không được nghĩ đến nữa. Cô đã đưa ra quyết định. Mười năm trước cô đã quyết định từ bỏ tất cả, cô là Lâm Mặc, không còn bất kỳ quan hệ nào với Chung Nhã Tuệ nữa.

Nhìn thấy Trương Như bước lại gần, ra hiệu cho cô tham gia nói chuyện với họ nên cô chủ động bước tới. Giây phút chào hỏi đã đến rồi, trong lòng cô không muốn nhưng không còn cách nào khác, thế giới này vốn dĩ không để cho người ta muốn làm thế nào thì làm, con người trong trần thế chỉ biết thuận theo mà thôi.

“Xin chào giám đốc Tạ, bắt đầu từ ngày hôm nay, tôi là trợ lý của Secret, có vấn đề gì ông có thể dặn dò tôi.” Nở một nụ cười xinh đẹp nho nhã, cô không dám nhìn Giang Hạo Vũ nên đành chọn cách tăng lơ.

Tổng giám đốc Tạ rất vui vẻ chào hỏi cô: “Tranh Tinh đột nhiên cử cô đến đây, Á Nam không tức giận đến mức nhảy dựng lên sao?”

Lâm Mặc liếc nhìn Tô Á Nam đang nói chuyện vui vẻ với vài đạo diễn nổi tiếng, ánh mắt trở nên dịu dàng. Cuối cùng Á Nam cũng hiểu rồi, cho dù trong lòng cảm thấy không hài lòng cô ấy cũng không thể để lộ ra trong hoàn cảnh như thế này.”

“Á Nam đã rất thành công rồi, Tranh Tinh lại bồi dưỡng được thêm một nhóm thiên tài. Huống hồ, Secret là sự hợp tác điện ảnh với Trí Thần, đối với sự phát triển của họ mà nói, giống như hồ mọc thêm cánh, không muốn nổi tiếng cũng không được.”

Cô không hề giấu những cống hiến của mình đối với công ty, đây là vấn đề tất cả mọi người đều quan tâm, sự khiêm tốn có thể trở thành giả tạo. Khi cô đề nghị cấp trên cho cô hướng dẫn người mới, cô đã tuyên bố nhất định sẽ cố gắng giúp họ nhanh chóng trở nên nổi tiếng và thành công. Làng giải trí giờ đây không còn giống như tám năm trước nữa, nổi tiếng là một việc rất dễ dàng còn ổn định là một điều càng ngày càng khó.

Nhưng điều đó không cần cô phải suy nghĩ, chỉ cần họ thành công là cô có thể lui về phía sau, quay về bên cạnh Tô Á Nam, có lẽ, nên lui về một nơi nào đó xa hơn nữa, về một nơi mà Giang Hạo Vũ không thể xuất

hiện.

Tổng giám đốc Tạ thấy sự tự tin của cô, ông cảm thấy vô cùng vui mừng, nâng ly rượu chạm cốc với cô.

“Được, đợi đến khi nào Secret thành công, chúng ta lại cạn ly.”

Không khí rất ấm cúng, hương rượu vang vương vấn khắp người, Lâm Mặc đột nhiên nhớ đến trà hoa quế cô vẫn thường xuyên uống. Giả vờ như không để ý nhìn sang Giang Hạo Vũ, anh có biết ý nghĩa của hoa quế không? Anh không biết bởi ở Singapore có rất ít hoa quế. Nhưng ở Hàng Châu, hoa quế là loài hoa biểu tượng cho thành phố, vào mùa hè, dạo bước trên các con phố của Hàng Châu đều có thể ngửi thấy mùi hương hoa quế ngọt ngào, tự nhiên trong lòng cũng có một cảm giác ấm áp dịu dàng. Vì thế, hoa quế là nhân chứng cho tình yêu của bố mẹ cô, từ khi đến Hàng Châu, cô không thể rời xa hoa quế.

Ngôn ngữ của hoa quế cuốn hút mọi người. Hơi thở của anh luôn phảng phất trên người cô. Có lẽ anh không thể biết được điều đó. Quên lãng, không hẳn như vậy, đặc biệt là khi cô cầm một tách trà hoa quế, cô thường nhớ đến anh và cảm thấy vô cùng đau khổ, cảm giác ngày ngày giày vò cô, có lẽ cho đến khi cô rời bỏ thế giới này.

Cảm thấy có người chạm vào tay mình, cô giật mình quay về thực tại, nghe thấy Trương Như nói: “...Với năng lực của Lâm Mặc, hoàn toàn có thể đảm nhận vai trò người quản lý cho Secret, nhất định tôi sẽ đề nghị công ty, dù sao mọi việc cụ thể đều do cô ấy giải quyết, tôi chẳng qua chỉ là người đứng tên mà thôi.”

Lâm Mặc bắt tay Trương Như, tay cô lạnh như băng.

“Chị Trương, chị hiểu em mà, em không làm người quản lý được.” Giọng nói của cô rất hay, dịu dàng nhưng kiên quyết.

Đây là nguyên tắc của cô, cô đã nói rõ ràng với cấp trên rồi.

Trợ lý là công việc vất vả nhất nhưng cô luôn kiên trì suốt tám năm qua. Từ trước đến giờ cô không tính toán nhiều, chỉ chuyên tâm làm công việc bận rộn của mình mà không biết mệt mỏi. Dần dần, người quản lý của Tô Á Nam mất đi giá trị của mình, đành chuyển sang làm cho nghệ sỹ khác, chỉ còn mang danh nghĩa là người bên cạnh Á Nam mà thôi. Bây giờ, cô chuyển sang làm trợ lý cho Secret, tình hình vẫn như trước không có gì thay đổi.

Sắc mặt Trương Như có vẻ khó coi vì tự nhiên rơi vào hoàn cảnh khó xử. May mà anh Bản khéo léo chuyển chủ đề mới giúp mọi người thoát ra khỏi tình huống đó.

“Lâm Mặc, tôi có một kịch bản rất hay, là trọng điểm của Trí Thần năm nay, cô giúp tôi xem có diễn viên nào phù hợp, nhân vật nam chính có thể là Giang Hạo Vũ.”

“Đây là trách nhiệm của anh và đạo diễn, tôi chẳng qua chỉ là trợ lý mà thôi.”

“Tôi tuyệt đối tin vào con mắt của cô, sau này cô chuyển sang làm phim tôi cũng không ngạc nhiên. Ai cũng biết các kịch bản phim của Á Nam đều có sự giúp đỡ của cô, số lượng người xem rất lớn. Đặc biệt là bộ phim năm trước được xếp hạng nhất trong cả năm.”

“Vậy được rồi, tôi sẽ cố gắng đưa ra ý kiến, đồng ý hay không là tùy vào đạo diễn.” Lâm Mặc cảm thấy hơi nhột nhột, lần nào gặp gỡ cũng lặp đi lặp lại những câu như vậy.

Nói chuyện một hồi, tổng giám đốc Tạ và anh Bản gặp mấy người bạn cũ nên rời đi.

Trương Như đi vào nhà vệ sinh.

Lâm Mặc cũng muốn đi cùng Trương Như nhưng bị Giang Hạo Vũ gọi một tiếng ngăn bước chân của cô.

“Cô Lâm...”

Lâm Mặc quay đầu nhìn, thấy Giang Hạo Vũ đang không biết phải nói gì tiếp theo, kiên quyết quay lại chỗ anh.

Cô nâng ly rượu trong tay cùng anh rồi uống cạn, sau đó mới nói: “Sau này gọi tôi là Lâm Mặc được rồi. Làm diễn viên không phải dễ dàng, xin chúc anh thành công. Nhưng tôi hy vọng khi làm việc, anh nhất định phải thật chuyên nghiệp, không được có quá nhiều những tình cảm cá nhân.”

Cô không hề bất ngờ khi thấy ánh mắt lưu luyến của anh trở nên lạnh lẽo rồi chuyển thành tức giận.

“Cô đang cảnh cáo tôi sao? Bởi vì chuyện xảy ra lúc này?”

Đúng, cô đang cảnh cáo anh. Làm cho anh tức giận cũng tốt, còn hơn để anh ấy bắn khoản trong lòng. Cô đã quyết định sẽ kiên trì đến cùng, chỉ cần một mình cô khổ tâm là được, anh không cần phải biết.

Lâm Mặc không nói gì, cười lạnh lùng rồi quay người bước đi. Cô chào Trương Như một tiếng, mượn có một nên về nhà trước, sau đó đứng bên cạnh cửa sổ phòng ngủ, muốn nhờ gió lạnh làm lắng dịu những kích động xuất hiện trong lòng cô suốt cả buổi tối nay.

Đáng tiếc rằng, hậu quả trực tiếp nhất là cô bị mất ngủ, trở mình liên tục trên giường. Cô thường xuyên ngủ không ngon, một ngày ngủ ba bốn tiếng là nhiều rồi. Nhưng cô vừa mới thoát ra khỏi một công việc bận rộn, ngày mai lại lao vào một công việc bận rộn mới, nếu không ngủ được, e rằng cô sẽ không trụ nổi. Không còn cách nào khác, cô đành ngồi dậy, mặc quần áo và lái xe đi trong gió tuyết.

Cô đến một nơi đặc biệt, một khu dân cư yên tĩnh ở Phố Đông, trong đó có nhà của Chương Vận.

Sau khi gõ cửa, cô thấy Chương Vận đang ngáp nên cảm thấy hơi xấu hổ.

“Xin lỗi, em lại đến làm phiền rồi.”

Chương Vận không hề ngạc nhiên, nghiêng người để cô bước vào rồi khóa cửa lại.

“Em về rồi à? Không phải đã đồng ý với chị sẽ nghỉ ngơi một thời gian rồi sao? Vì sao lại nhận công việc mới?” Chương Vận xem tin tức trên tivi buổi tối nên biết chuyện, trong lòng cảm thấy không hài lòng.

Từ trước đến giờ cô chưa gặp bệnh nhân nào kỳ quặc như vậy, không cần trị liệu cũng được, là một bác sỹ tâm lý, cô cũng không quan tâm. Cô nhớ là trước khi Lâm Mặc chuẩn bị cùng Tô Á Nam đi tuyên truyền khắp cả nước, cô đã đề nghị với cô ấy là sau giai đoạn đó cần phải nghỉ ngơi thật tốt, nếu không bệnh tình của cô ấy sẽ trở nên nghiêm trọng. Nhưng cô ấy không hề coi đó là vấn đề, đang bận rộn vẫn lên kế hoạch để bận rộn không ngừng.

“Nếu ngừng lại bệnh tình của em mới càng ngày càng nghiêm trọng.”

Lâm Mặc ngồi lên chiếc ghế sofa của Chương Vận, thở dài.

Nghe nói những bệnh nhân mắc chứng trầm cảm, điều họ không thích nhất là phòng khám của bác sỹ tâm lý, họ luôn cảm thấy sợ hãi giống như là sẽ bị lấy mất một điều gì đó rất quan trọng. Nhưng cô là một ngoại lệ. Cô rất thích cảm giác khi ở nhà Chương Vận cho dù để thuận tiện, Chương Vận bố trí nhà của mình thành một phòng chữa bệnh để tiến hành trị bệnh tại nhà.

Vẫn còn nhớ lần đầu tiên đến chỗ Chương Vận, sức khỏe của cô đang rất nghiêm trọng. Cô không hiểu mình bị làm sao, không kiểm soát được hành vi và suy nghĩ của mình, hàng ngày luôn cảm thấy máu chảy rần rần trong huyết quản. Những biện pháp cô tự nghĩ ra để khống chế bản thân dần dần không còn hiệu quả nữa, cô rất sợ lúc nào đó không cẩn thận cô có thể tự giết mình.

Sự xuất hiện của Chương Vận giống như một cơn mưa tưới thấm đâm sinh mệnh khô cằn của cô.

Chương Vận gặp cô khi cô phát bệnh và có thể chẩn đoán rõ ràng cô mắc bệnh gì. Cô cho cô uống hai viên thuốc nhỏ thần kỳ, sau đó dạy cách thở và cách thư giãn giúp cô dần dần bình tĩnh trở lại. Sau đó, Chương Vận trở thành bác sỹ của cô.

Nhưng cô không hề phối hợp với bác sỹ để trị liệu, cô đến đây chỉ có hai việc, lấy thuốc và ngủ.

“Là bạn của em, chị chỉ có thể nói không biết phải làm gì cho em mới được, là bác sỹ của em, chị cảm thấy em đã không còn thuốc chữa.” Chương Vận đặt một cốc nước trên bàn, ôm lấy gối ngồi đối diện với cô.

“Em đã sớm không còn thuốc chữa rồi, bây giờ chẳng qua là sống cho qua ngày mà thôi.”

Cô ngẩng đầu nhìn Chương Vận, nửa như mỉm cười nửa như không, lời nói thốt ra không biết là thật hay là dối.

Chương Vận lườm cô, tay ôm lấy đầu tỏ thái độ không thể chịu nổi cô nữa, trong lòng thầm thở dài.

Chúng trầm cảm của Lâm Mặc rất nghiêm trọng, những người ở trong tình trạng như vậy, không chỉ bị tinh thần phân liệt mà còn có thể tự sát. Điều làm cho cô ngạc nhiên là, ý chí của Lâm Mặc rất mạnh mẽ, có thể kiềm chế mọi cảm xúc của mình, những lúc thực sự không kiểm soát được, cô chỉ cần hai viên thuốc là có thể chống chọi.

Cô không biết vì sao cô ấy có thể làm được như vậy, không biết đã có điều gì không hay xảy ra với cô ấy trong quá khứ, không biết trong lòng cô ấy đang nghĩ gì. Quan hệ giữa họ là bác sỹ và bệnh nhân, cũng có thể coi là quan hệ bạn bè, cô ấy có những đặc quyền ở chỗ cô mà những bệnh nhân khác không thể nào có được, chỉ cần cô ấy đến, tất cả mọi thứ ở đây đều mở rộng cửa chào đón, ngay cả trong thời tiết như thế này, ngay cả trong thời gian đêm hôm khuya khoắt như thế này.

Có thể nói cô hơi nuông chiều Lâm Mặc. Trong thời gian tám năm quen biết nhau, kể từ khi cô ấy học xong đại học đến Thượng Hải tham gia làng giải trí cùng Tô Á Nam, cô nhìn thấy cô ấy dần dần trưởng thành, nhìn thấy bệnh của cô ấy càng ngày càng nặng mà không thể có bất kỳ cách nào. Tất cả các biện pháp đã áp dụng, thậm chí cô còn ngầm áp dụng biện pháp thôi miên nhưng đều không có tác dụng, trái tim của Lâm Mặc giống như một bức tường đồng vững chắc, không chịu hé lộ bất kỳ thông tin gì. Ngay cả lần cô thôi miên, cô ấy chỉ khóc mà không nói gì.

Bây giờ cô đã quen rồi, quen với việc Lâm Mặc như một cô em gái thỉnh thoảng đến quấy rầy cô.

Chương Vận đưa Lâm Mặc đến phòng làm việc, mang chăn ấm đến giường bệnh. Lâm Mặc thích chiếc giường này, nằm trên đó cô ngủ rất ngon.

Trước khi ra khỏi phòng, cô không đành lòng hỏi một câu: “Muốn nói chuyện không?” Ý nghĩa của từ nói chuyện này đương nhiên không chỉ có nghĩa nói chuyện tầm phào đơn giản.

Khi cô chuẩn bị nhận được một câu trả lời phủ định để quay về phòng đi ngủ thì nghe thấy Lâm Mặc nói: “Có.”

Cô hơi ngạc nhiên, không còn chút cảm giác buồn ngủ nào nữa, vội vàng quay lại phòng làm việc, không bật đèn mà chỉ thắp một cây nến thơm.

Nhưng khi ngồi xuống chiếc ghế làm việc của mình rồi đợi một hồi lâu vẫn không thấy Lâm Mặc nói gì, cô thầm nghĩ không biết Lâm Mặc đã ngủ chưa? Vừa rồi có phải là mình nghe thấy một câu nói mơ không?

Đúng lúc đó, cô nghe thấy một tiếng thở dài nhẹ nhàng sau đó là giọng nói dịu dàng của Lâm Mặc. Cô nói: “Anh ấy đến rồi, anh ấy đến Thượng Hải rồi.”

Ai? Ai đến? Chương Vận rất tò mò nhưng không dám hỏi, cô sợ nếu cô nói gì đó, Lâm Mặc sẽ không bộc bạch tâm sự gì nữa.

Sau đó là một khoảng thời gian yên lặng kéo dài, Lâm Mặc đột nhiên hỏi: “Chương Vận, chị có tin vào số mệnh không?”

Chương Vận thở dài đáp: “Theo tâm lý học mà nói, số mệnh là một loại bệnh thái, đem tất cả mọi thất bại và bất hạnh của một người đổ lỗi cho số mệnh, hậu quả trực tiếp là sẽ làm cho người ta u uất, buồn bã, lo lắng bất an và làm tổn thương đến tinh thần.”

Lâm Mặc cười, nụ cười của cô trong ánh sáng nến rất mơ hồ, ngay cả giọng nói của cô cũng vậy.

“Vốn dĩ em không tin, nhưng anh ấy đến rồi nên em tin.”

“Em và anh ấy, đó là số mệnh.”

Một cảm giác thương xót xuất hiện trong lòng, Chương Vận phát hiện ra mình đang khóc. Khi còn trẻ cô đã là thạc sỹ tâm lý học, có kiến thức rất vững về tâm lý, cô cũng đã gặp rất nhiều bệnh nhân.

Nhưng không có một người nào khiến cho cô rơi nước mắt, cô khóc vì cô gái yếu ớt mà luôn cố gắng tỏ ra kiên cường đang nằm bên cạnh cô, .

Cô rất muốn đứng lên đến bên hỏi Lâm Mặc, hy vọng rằng sẽ giúp cô ấy khỏi bệnh.

Nói cho cô biết người đó là ai, nói cho cô biết vì sao cô ấy mắc bệnh tâm lý như vậy. Nhưng cô vừa đứng lên thì phát hiện ra, Lâm Mặc đang nhắm mắt và thở đều đều.

Cô ấy đã ngủ rồi.

3. Chương 03

Chương 3: Bí mật

.....Cô là một người phụ nữ đầy bí ẩn với vẻ ngoài lạnh lùng che giấu một linh hồn vô cùng yếu ớt.

Mùng 2 tháng 1, trời rất đẹp, sau đêm mưa tuyết bầu trời trong xanh, dường như lòng người cũng vì thế mà sáng bừng lên.

Làng giải trí cả năm không nghỉ ngơi, càng đến ngày lễ tết càng bận rộn, những người mới đến cũng không phải là ngoại lệ.

Giang Hạo Vũ đi cùng xe với Liễu Vân Dật đến công ty. Trong ba người, Bách Vũ Trạch là người Thượng Hải gốc, ngay cả học đại học cũng học ở đây. Mặc dù Liễu Vân Dật đi du học nhiều năm nhưng nhà ở Thượng Hải, vì thế, chỉ có Giang Hạo Vũ là từ xa đến, hơn nữa lại là người nước ngoài.

Công ty giúp anh thuê một ngôi nhà gần nhà Liễu Vân Dật nên Liễu Vân Dật quan tâm đến anh hơn.

Các công ty giải trí giống như họ rất nhiều, hầu hết đều không nghỉ ngơi, vì vậy, vừa bước vào cửa đã không có cảm giác gì khác lạ so với những ngày làm việc bình thường, trong phòng có rất nhiều nhân viên đang làm việc.

Giang Hạo Vũ vừa nói chuyện với Liễu Vân Dật về những thay đổi của Thượng Hải, vừa cúi đầu nhìn lên giày của mình. Những gì Liễu Vân Dật nói chỉ truyền đến tai anh rồi lại bay đi, anh không biết anh ấy đang nói gì. Đầu óc của anh chỉ lưu lại hình ảnh của một người, từ tối qua đến giờ vẫn chưa xóa bỏ được.

“Ồ, lại thêm một người nữa, mau xem thôi!” Gần đó có giọng nói quen thuộc, anh quay đầu lại, nhìn thấy Hiếu Yến và A Mẫn làm ở bộ phận tuyển truyền.

Hai người bọn họ cười thầm, đi rất chậm về phía thang máy. Lúc này, ngay cả Liễu Vân Dật cũng kéo anh đứng lại, ra hiệu cho anh nhìn về phía trước.

Anh hoang mang quay đầu lại nhìn, chỉ thấy có một mình Lâm Mặc đang đứng đợi thang máy. Không, không phải chỉ có một mình cô, nhưng trong mắt anh, chỉ có hình ảnh yếu ớt đến mức gió có thể thổi bay mất của cô. Hình ảnh này rất nhanh nhập vào hình ảnh một người khác luôn tồn tại trong suy nghĩ của anh, dần dần biến thành một người.

Vì sao lại như vậy? Người anh đã nghĩ đến cả đêm không phải là Chung Nhã Tuệ sao? Vì sao lúc này lại biến thành Lâm Mặc? Mặc dù trông họ rất giống nhau, nhưng rõ ràng không phải là một, anh đã nhận thấy rõ điều này trong lần nói chuyện ở bữa tiệc. Chung Nhã Tuệ cười rất ngọt ngào, Lâm Mặc không có; Chung Nhã Tuệ có cá tính hoạt bát, Lâm Mặc không có; Chung Nhã Tuệ có mái tóc đen dài rất đẹp, Lâm Mặc không có; Chung Nhã Tuệ có thân hình đẹp như búp hoa mới nhú, Lâm Mặc cũng không có. Vì thế, Lâm Mặc không thể là Chung Nhã Tuệ được.

Cô đứng ở chỗ trong cùng gần thang máy, yên lặng nhìn vào nút bấm, chiếc áo khoác màu đen ôm lấy thân hình gầy yếu nhưng không hề giấu đi khát vọng tồn tại trong cô. Giang Hạo Vũ nhận thấy, tất cả mọi người xung quanh cố giữ khoảng cách với cô, cho dù đứng chen chúc cũng không dám bước đến gần cô. Trên người cô toát ra vẻ hơi khó gần mà tối qua anh đã cảm nhận được.

“Cô ấy luôn cô độc vậy sao?” Bất giác anh thốt lên câu hỏi.

Hiếu Yến và A Mẫn ngơ ngác nhìn nhau, nhất thời không hiểu vì sao anh lại cảm thấy thế, nhưng rất nhanh họ không để ý đến điều đó nữa, nói nhỏ về bí mật: “Điều đó không quan trọng! Mau nhìn xem, người đàn ông đó đang bước đến gần cô ấy.”

Lúc này Giang Hạo Vũ mới để ý, có một người đàn ông mặc một bộ ple phẳng phiu, tay cầm một bó hoa hồng đẹp tuyệt đang do dự đứng phía sau Lâm Mặc. Có vẻ như đã hạ quyết tâm, bước từng bước đến bên Lâm Mặc, anh ta mở miệng nói nhanh điều gì đó, căng thẳng cầm chiếc cà vạt đã thắt cẩn thận của mình. Còn Lâm Mặc, vẫn với dáng vẻ thất thần như cũ, hoàn toàn không có phản ứng gì.

Lúc này, thang máy đã xuống đến nơi, Lâm Mặc bước vào thang máy mà không có ai vào cùng, người đàn ông cầm hoa vẫn bối rối đứng nguyên ở đó cho đến khi cửa thang máy đóng lại rồi bực bội vứt bó hoa vào thùng rác và quay đầu bỏ đi. Mọi người đứng cạnh thang máy che miệng cười thầm.

“Đây đã là lần thứ hai mươi chín trong năm nay rồi.”

“Cái gì mà năm nay, chị nên tính lại từ đầu mới phải.”

“Ồ, đúng đúng đúng, đã sang năm mới rồi. Thế thì là lần đầu tiên trong năm mới. Sức cuốn hút của chị Lâm Mặc thật là lớn!” Hiếu Yến nói về ngưỡng mộ, A Mẫn gõ đầu cô, tỏ vẻ không cần phải hâm mộ như thế, họ mãi mãi không thể như Lâm Mặc được.

Giang Hạo Vũ và Liễu Vân Dật không hiểu cách nói chuyện đầy ẩn ý của hai người đó nhưng thấy vô cùng tò mò.

“Cô ấy có rất nhiều người theo đuổi sao?” Liễu Vân Dật hỏi.

“Đó là điều đương nhiên, chị Lâm Mặc là người đẹp nhất của Tranh Tinh, có vô số người theo đuổi. Đáng tiếc là chị ấy không hề để ý đến ai, một lòng một dạ chuyên tâm giúp chị Á Nam mọi việc. Lúc bọn em vừa đến còn nghĩ rằng hai người bọn họ có quan hệ đồng tính cơ! Nhưng qua một thời gian mới hiểu hoàn toàn không phải như vậy. Hai người ấy cùng nhau lớn lên và là bạn rất thân của nhau.” Hiếu Yến chỉ vào người đàn ông bị từ chối, cười giễu cợt rồi nói: “Đàn ông, cái gì càng không thể có được thì càng muốn có, người ta không có được cái gì lại nghĩ rằng mình nhất định phải có được. Vì thế, không ngừng có người muốn thử rồi không ngừng có người gặp thất bại, cuối cùng, những lời đồn đại dâm tiếu đều từ những người đàn ông này bày đặt. Nào là được bao, nào là biến tính, nào là đồng tính luyến ái! Nhưng chị Lâm Mặc không để tâm đến những điều này, họ có tức giận cũng chỉ khiến chị ấy thấy buồn cười mà thôi, khổ thật!”

Trong lòng Giang Hạo Vũ đột nhiên cảm thấy hơi bực bội, anh trầm ngâm không nói gì.

“Người đẹp nhất vì sao chỉ là một trợ lý?”

Trong khoảng thời gian ngắn gặp Lâm Mặc tối qua, Liễu Vân Dật đã đặt ra câu hỏi đó. Mặc dù Lâm Mặc rất gầy nhưng lại có vẻ đẹp khiến cho người khác phải kinh ngạc. Cô có khuôn mặt xinh đẹp, đôi mắt có hồn, mái tóc ngắn rất cá tính và một vẻ ngoài lạnh lùng. Không thể phủ nhận, người như cô có một sức cuốn hút khiến cho người đi qua ai cũng phải ngoái đầu lại nhìn không rời mắt. Thực sự Liễu Vân Dật thích các cô gái ngọt ngào nhưng cũng bị vẻ đẹp của cô lôi cuốn, không thể không nhìn ngắm cô. Chẳng trách những người đàn ông đó lại cố chấp như vậy, một người phụ nữ quá đẹp như thế lại có một tính cách đặc biệt, không hề làm gì mà có thể làm đảo lộn sự bình yên của thế gian này.

Đột nhiên anh nghĩ đến câu thành ngữ “hồng nhan bạc mệnh” nên cảm thấy bất an.

Nhưng điều khiến anh thấy rất lạ là cô ấy làm việc trong làng giải trí mà không hề được đề nghị xuất hiện trước công chúng, thật là khó hiểu.

A Mẫn tỏ vẻ bí mật tiến sát lại gần họ nói nhỏ: “Các anh là người mới nên không biết, chị Lâm Mặc có thể được coi là bậc lão thành của công ty rồi. Nghe nói tám năm trước, Tranh Tinh chỉ là một phòng làm việc nhỏ mà thôi, kết hợp với đài truyền hình tổ chức một cuộc thi ca nhạc để ký kết với người đứng đầu. Chị Á Nam nổi tiếng từ cuộc thi đó, nhưng chị ấy không phải là người đứng đầu. Các anh biết người đứng đầu là ai không?”

Giang Hạo Vũ và Liễu Vân Dật đồng thời nghĩ tới Lâm Mặc và càng cảm thấy sự việc khó hiểu hơn.

“Chính là chị Lâm Mặc, chị ấy đã nhường cơ hội ký kết với Tranh Tinh cho chị Á Nam, hình như có nói là không muốn làm nghệ sỹ, sau đó luôn luôn làm trợ lý bên cạnh chị Á Nam. Tranh Tinh có vị trí như bây giờ, không thể phủ nhận công lao của chị Á Nam rất lớn, chị ấy không ngừng nổi tiếng trong làng giải trí, bọn em cũng nhờ đó mà phát triển theo. Nhưng trong công ty không ai không hiểu, chị Á Nam có thể thành công như thế là dựa vào năng lực của chị Lâm Mặc. Vì thế, nhất định không được xem thường chị Lâm Mặc, ở công ty, địa vị của chị ấy cao hơn cả tổng giám sát Văn, ngay cả cấp trên cũng phải nể chị ấy. Tương lai của các anh nằm trong tay chị ấy, hãy đợi đến ngày thành công và nổi tiếng nhé!”

Có thật cô ấy là một người giỏi giang như vậy không? Nhưng vì sao lại chỉ là một trợ lý mà thôi.

A Mẫn nhớ ra vẫn chưa trả lời câu hỏi chính nên nói thêm: “Nói ra, vì sao chị Lâm Mặc chỉ là trợ lý, em chỉ biết ngay từ đầu chị ấy đã thỏa thuận với cấp trên như vậy, rốt cuộc là vì nguyên nhân gì có lẽ chỉ mình chị ấy biết.”

Bốn người cùng trầm ngâm suy nghĩ, bước ra khỏi thang máy hướng về phòng thu âm.

Vào tới cửa đã nhìn thấy Lâm Mặc bước ra từ phòng làm việc của Văn Bác, vừa lật một file tài liệu vừa bước về phía phòng mình.

Hiếu Yến có vẻ vô cùng ngưỡng mộ nói: “Phòng làm việc đó là phòng tốt nhất của công ty, có thể ngắm cảnh đẹp hai bên sông Hoàng Phố, nếu mà được ở vị trí của chị Lâm Mặc thì cả cuộc đời này em vô cùng mãn nguyện.”

“Chị mơ đấy à!” A Mẫn không nể nang tỏ vẻ coi thường, rồi cười hi hi và vội vàng chạy đi.

Liễu Vân Dật nhìn về phía cánh cửa phòng đóng kín, mỉm cười nói với Giang Hạo Vũ: “Vận may của chúng ta không tồi, nhưng hình như cô ấy không thích người đẹp trai, tốt nhất là anh không nên tìm hình ảnh dấu tích của người yêu cũ ở cô ấy nữa.”

“Đâu có.” Bị nói trúng tim đen, mặt Giang Hạo Vũ hơi đỏ lên, vội vàng tránh ánh mắt có vẻ như đang giễu cợt của Liễu Vân Dật, không biết phải nói như thế nào.

Bớt chú ý đi một chút sao? Tạm thời anh không tìm được đáp án cho câu hỏi này. Dường như anh lạc vào trong một đám sương mù, không nhìn rõ được phương hướng. Anh bắt đầu nghi ngờ không biết quyết định của mình có phải là sai lầm không, có lẽ anh không nên đến Trung Quốc, cũng không nên tham gia vào làng giải trí, rốt cuộc vì sao anh lại đến đây? Hình như anh cũng không nhớ rõ nữa.

Đúng lúc đó, Bách Vũ Trạch cũng đến, ba người được đưa đến phòng làm việc của Secret.

Trương Như bước vào, nhưng không thấy Lâm Mặc đâu.

“Tôi cũng không nói lòng vòng làm phiền mọi người lâu. Trên danh nghĩa tôi là người quản lý cho các anh nhưng mọi công việc cụ thể đều do Lâm Mặc sắp xếp, mong mọi người phối hợp tốt với cô ấy. Nhưng các anh luôn luôn phải nhớ nói năng và hành động hết sức thận trọng, việc gì cũng cần phải bàn với Lâm Mặc, cô ấy đồng ý thì mới làm. Là một minh tinh, không chỉ có ánh hào quang bề ngoài, trong đó còn có nhiều gian khổ, chỉ khi các anh thực sự trải qua mới có thể hiểu được. Các anh nên cảm thấy may mắn vì Lâm Mặc là một trợ lý rất tốt, có sự giúp đỡ của cô ấy, các anh có thể tránh được rất nhiều đường vòng của những người mới đến khác. Các anh đã hiểu cả chưa?”

Ba người gật đầu, không hẹn nhau mà đều cảm thấy có đôi chút căng thẳng với tương lai rạng rỡ đang bày ra trước mắt.

Nhưng sau khi Trương Như đi khỏi, họ ngồi trong phòng cả buổi sáng mà không thấy có ai quan tâm đến ý đến họ, ngay cả người phụ trách mọi công việc liên quan đến họ là Lâm Mặc cũng không xuất hiện. Nhìn qua bức tường làm bằng kính trong suốt, họ có thể thấy mọi người trong công ty đều bận rộn, các nghệ sỹ khác đang đứng dưới ánh đèn sân khấu, còn họ bị bỏ rơi trong căn phòng nhỏ hẹp, những hưng phấn ban đầu dần dần biến mất.

“Cất, đây là cái được gọi là đầu tư trọng điểm với số tiền lớn sao?” Bách Văn Trạch rút tai nghe ra khỏi tai, nói chua chát, có vẻ như câu sột rượt không chịu nổi nữa.

Liều Vân Dật và Giang Hạo Vũ không đồng tình với ý kiến đó, chỉ nhìn nhau. Liều Vân Dật ghé sát tai anh cười nói: “Có vẻ như tối qua anh đắc tội với cô ấy rồi nên hôm nay cô ấy mới lạnh nhạt như thế. Tôi rút lại câu nói về vận may lúc trước, tương lai có vẻ như chúng ta sẽ rất khốn khổ đấy!”

Giang Hạo Vũ không để ý đến anh, cúi đầu không nói gì, trong lòng cảm thấy trống vắng và lạnh lẽo.

Cô ấy không phải là người như vậy chứ? Lấy việc công báo thù riêng? Chẳng qua anh chỉ nhận nhầm người mà có thể phản ứng mạnh đến mức này sao? Lẽ nào chỉ vì tối qua anh ôm cô và làm cho cô bị đau tay? Hay công ty phân công việc này cho cô, vì không hài lòng mà cô trút giận lên đầu họ?

Biết bao nhiêu câu hỏi chất chứa trong óc khiến cho anh cảm thấy đau đầu.

Trong khi ba người ngồi yên lặng trong phòng với những suy nghĩ riêng, Lâm Mặc không ngừng làm những công việc đầu tiên của mình. Cô là người luôn tự nguyện mất nhiều thời gian để lên kế hoạch và sắp xếp công việc, sau khi tiếp nhận người mới cô, bắt đầu tiến hành công việc. Trong thời gian một buổi sáng, cô liên tục gọi điện thoại, hẹn thời gian với các đơn vị truyền thông, thông báo cho đài truyền hình, bàn chi tiết với người biên tập về công việc thu âm, kiểm tra kịch bản của công ty quảng cáo, xác nhận thời gian và địa điểm cho bộ phim mới với đạo diễn của Trí Thần. Những công việc phức tạp và rắc rối này trở thành vô cùng đơn giản với cô, được cô ghi chép một cách khoa học trong cuốn sổ của mình rồi nhập vào máy tính, in ra và phát cho những người có liên quan.

Mọi người đều thích làm việc với cô vì đỡ tốn nhiều công sức, cô sẽ sắp xếp mọi việc hết sức chu toàn.

Cửa phòng đột nhiên mở ra, một người bước vào phòng, không chào cô mà ngồi xuống chiếc ghế đối diện bàn làm việc.

Lâm Mặc không ngẩng đầu lên, vẫn gõ bàn phím với tốc độ rất nhanh. Cả công ty Tranh Tinh chỉ có một người bước vào phòng cô mà không gõ cửa, đó là Tô Á Nam, bạn thân của cô.

Cô nghĩ rằng Tô Á Nam đến để tranh luận với cô nên cô không nói gì, cũng không ngẩng đầu lên, tỏ vẻ như không hề biết là có người bước vào.

Nhưng đợi một lát, không thấy Tô Á Nam nói gì, cô sốt ruột nên đành thôi không làm việc nữa, ngẩng đầu nhìn người đối diện.

“Rất khó mới có được một kỳ nghỉ, không phải cậu đã nói định về Hàng Châu nghỉ ngơi một thời gian, đợi qua tết sẽ đi du lịch ở nước ngoài sao? Bây giờ lại đến công ty làm gì? Làm việc cùng mình sao?”

Kỳ nghỉ của Tô Á Nam kéo dài bốn tháng, đây là lần đầu tiên cô xin nghỉ phép trong tám năm qua, cũng chỉ người có địa vị như cô mới đủ tư cách đề nghị như vậy, các nghệ sỹ khác đều cảm thấy vô cùng ngưỡng mộ.

“Mình phải nhận vai diễn.”

Lâm Mặc ngạc nhiên nhìn vẻ mặt bình tĩnh của Tô Á Nam có vẻ như không dám tin. Bỏ kỳ nghỉ? Kỳ nghỉ này cô ấy phải đấu tranh mãi với cấp trên mới được phê duyệt, vì sao nói bỏ là có thể bỏ ngay?

“Bỏ kỳ nghỉ, mình phải nhận vai diễn. Còn nữa, mình sẽ nhận vai diễn trong bộ phim quan trọng của Trí Thần năm nay.” Tô Á Nam nhấn mạnh lại một lần nữa, thoải mái ngồi trong ghế, ngắm nghía nước sơn móng tay trên tay mình.

Cô ấy vừa dứt lời Lâm Mặc đã hiểu ngay cô ấy muốn nói gì, cô ấy đã biết thỏa thuận giữa cô và cấp trên, chỉ cần Secret nổi tiếng, cô sẽ trở lại làm việc bên cạnh Á Nam. Vì thế, cô ấy chủ định sẽ đóng bộ phim này, với sự nổi tiếng của Á Nam, để giúp những người mới nổi tiếng không cần mất quá nhiều thời gian. Cô ấy biết không thể thuyết phục cô nên đã lùi một bước và có cách để đạt được mục đích của mình.

Lâm Mặc vẫn yên lặng, đột nhiên cô cảm thấy vô cùng mệt mỏi. Tô Á Nam đã dựa dẫm vào cô quá lâu khiến cho cô cảm thấy hơi lo lắng, nếu có một ngày nào đó cô ra đi, Á Nam sẽ ra sao? Cô ấy sẽ làm gì để tiếp tục tồn tại trong làng giải trí? Quyết định rời xa cô ấy, tiếp nhận Secret là vì cô muốn tạo cơ hội để cô ấy học cách sống độc lập, đối mặt với mọi vấn đề trong làng giải trí. Nhưng cô ấy lại giận đối cô, hủy cả kỳ nghỉ như vậy khiến cô không biết phải nói sao cho phải. Cô không phải là người đáng để dựa dẫm, chưa bao giờ là như vậy, vì ngay cả bản thân cô cũng không biết lúc nào mình sẽ đột ngột ra đi.

Tô Á Nam đang đắc ý vì biện pháp hiệu quả của mình, bỗng cô nhìn thấy khuôn mặt trắng bệch như giấy của Lâm Mặc. Đột nhiên cô hoảng sợ, vội vàng đứng dậy bước đến bên nói, “Tiểu Mặc, cậu làm sao thế? Có phải là mình sai rồi không? Xin lỗi, cậu đừng tức giận được không? Được không?”

“Không sao, chỉ là gần đây mình thấy hơi mệt thôi.” Lâm Mặc cúi đầu, vài lọn tóc che mất nửa khuôn mặt của cô. Một con người thép như cô chưa bao giờ kêu than đến giờ thực sự cảm thấy mệt mỏi, dường như có thể gục ngã bất cứ lúc nào, nếu đã gục ngã sẽ không bao giờ đứng dậy được nữa,

Nhìn thấy bạn thân như vậy, trong lòng Á Nam cảm thấy rất buồn.

“Tiểu Mặc, có phải mình cảm tính quá không? Mỗi lần cậu quyết định điều gì đều có lý do chính đáng của cậu, luôn luôn muốn tốt lành. Nhưng lần này, mình không hiểu vì sao cậu lại bỏ rơi mình? Nếu mình có làm điều gì không tốt, cậu có thể trực tiếp nói với mình, điều gì mình cũng sẽ tình nguyện sửa sai, điều gì mình cũng có thể nghe theo cậu. Tiểu Mặc, chúng ta quen nhau đã mười năm rồi! Từ trước đến giờ chưa bao giờ xa nhau, nên mình nghĩ chúng ta cũng sẽ mãi mãi như vậy, ngay cả khi đã kết hôn, lập gia đình cũng không bao giờ rời xa nhau...”

“Chúng ta không hề rời xa nhau, cùng ở một công ty, nếu có việc gì mình vẫn có thể giúp đỡ cậu.”

“Không phải, không phải vậy. Không biết vì sao, khi nghe thấy cậu sẽ đi hướng dẫn người khác, trong lòng mình luôn có cảm giác cậu sẽ không trở về bên mình nữa, mình sắp mất cậu rồi. Mình cũng không biết vì sao mình lại nghĩ như vậy, nhưng đó là một cảm giác bất an. Mình tình nguyện không cần nghỉ ngơi gì cả, mình tình nguyện làm việc liên tục, chỉ cần cậu ở bên cạnh mình, mình sẽ thấy yên lòng và không sợ gì cả. Tiểu Mặc, mình biết mình không thể thay đổi quyết định của cậu, trong lòng cậu, có lẽ mình cũng giống như các đồng nghiệp khác, mình luôn cho rằng trong lòng cậu mình là một người rất đặc biệt, luôn nghĩ như vậy, nhưng mình sợ, sợ không giống như điều mình nghĩ, sợ cậu chưa bao giờ coi mình là bạn thân...” Tô Á Nam nói không có đầu có cuối, lòng cô rối tung, tim cô có cảm giác đau đớn như bị thương. Mặc dù cô có rất nhiều bạn, nhưng người duy nhất cô trân trọng là Lâm Mặc. Quan hệ giữa người với người trong làng giải trí hư hư thật thật, thật giả lẫn lộn, cô chỉ toàn tâm toàn ý tin tưởng Lâm Mặc, yên tâm giao mọi việc của mình cho cô. Nhưng bây giờ, cô không thể xác định được Lâm Mặc có nghĩ về cô như vậy không.

Lần đầu tiên thấy Tô Á Nam sợ hãi như vậy, Lâm Mặc có vẻ không hiểu.

“Vì sao cậu lại nghĩ như vậy?”

Tô Á Nam cười đau khổ, bước đến trước cửa sổ, nhìn lên bầu trời xa xăm, cô quyết định nhân cơ hội này nói hết những điều từ lâu luôn được giấu kín trong lòng.

“Tiểu Mặc, cái gì cậu cũng tốt cả, cậu giỏi giang ưu tú như thế, tài năng như thế. Từ trước đến giờ luôn luôn là mình cần đến cậu, cậu chưa bao giờ cần đến mình, cậu chưa bao giờ cần đến bất kỳ ai. Từ khi mình biết cậu, chưa bao giờ thấy cậu tức giận đến phát khùng hay vui mừng đến mức phải reo lên, cậu luôn điềm tĩnh, dường như không điều gì có thể làm ảnh hưởng đến tâm trạng của cậu. Lúc mình thất bại, cậu không an ủi mình, lúc mình thành công, cậu không chúc mừng mình, cậu chỉ biết vui đầu vào công việc, dọn tất cả mọi viên đá, san phẳng đường đi của mình. Có lúc mình nghĩ, liệu mình có phải là cái cớ để cậu chạy trốn điều gì đó, nếu đổi thành người khác, cậu cũng tốn công sức giúp đỡ như vậy, cũng vui đầu vào công việc như vậy. Tiểu Mặc, chưa bao giờ cậu kể chuyện của cậu, chúng ta làm bạn của nhau đã mười năm nhưng mình không hiểu gì về cậu cả. Cậu đang trốn chạy điều gì? Rốt cuộc là cậu đang trốn chạy điều gì?”

Hóa ra, một người sống thẳng thắn vui vẻ như Tô Á Nam cũng có những cảm nhận tinh tế như thế, nhiều năm như vậy cô ấy không nói không có nghĩa là cô ấy không nghĩ gì, chỉ là Lâm Mặc không cho cô ấy cơ hội, tuy họ là bạn thân thiết nhưng chưa bao giờ cùng nhau ngồi tâm sự, cũng chưa bao giờ kể về người bạn trai mà mình thích, thầy cô giáo mà mình ghét, những ước mơ, chuyện tâm phào, quần áo, đồ trang sức hay mỹ phẩm. Có lẽ, họ chỉ là bạn học tốt, đồng nghiệp tốt hay bạn bè bình thường mà thôi.

Lâm Mặc nhếch miệng cười lạnh lẽo.

Cô đang trốn chạy điều gì ư? Cô còn có thể trốn chạy điều gì? Cô không có gì hết kể cả chính bản thân cô, cô có gì để trốn chạy?

Rốt cuộc vẫn là lỗi sai của cô, cô đã quên mất làm thế nào để duy trì tình bạn, nghĩ rằng toàn tâm toàn

ý giúp đỡ bạn là cách thể hiện thành ý của mình. Cô quên mất rằng, giữa con người với con người, quan trọng nhất là sự giao lưu, nhưng cô lại không có mong muốn được giao lưu. Tất cả mọi điều về cô đã sớm được giấu kín trong lòng và bịt kín lại, dán một chiếc tem có tên là bí mật. Điều được coi là bí mật, nếu nói ra thì không còn là bí mật nữa. Quan trọng hơn, nếu mọi người biết được bí mật này, cô sẽ không cần tiếp tục duy trì sinh mệnh của mình nữa.

“Xin lỗi.” Không còn từ nào khác được thốt lên, chỉ có một câu xin lỗi. Xin lỗi, cô có quá nhiều điều không thể nói. Xin lỗi, cô không phải là một người bạn tốt, những gì cô có thể cho cô đã cho hết rồi, những điều cô không thể cho chỉ có sinh mệnh của chính cô mà thôi.

Tô Á Nam không khóc nữa, cô lấy tay lau sạch nước mắt, quay đầu nhìn Lâm Mặc, cười rất rạng rỡ.

“Không sao, tùy cậu thôi, nhưng mình sẽ không bỏ cuộc, mình mãi mãi sẽ là bạn tốt của cậu, cậu đã ỉn tất cả, mình luôn nhớ trong tim, mình quyết định sẽ từ bỏ kỳ nghỉ đến đóng phim chẳng qua vì không muốn cậu khổ như lúc đầu nữa. Tám năm mới có được một Tô Á Nam thành công, nhưng Secret không cần, một năm là đủ rồi.”

“Vốn dĩ anh Bản có ý định mời cậu vào vai diễn chính, vì kỳ nghỉ của cậu nên mình đã từ chối, bây giờ có vẻ như người vui nhất sẽ là anh ấy.” Lâm Mặc điềm tĩnh nói một câu tỏ vẻ đồng ý với quyết định này rồi tiếp tục dồn sự tập trung của mình vào máy tính để hoàn thành nốt kế hoạch làm việc.

Không thể phủ nhận, nghe những lời Tô Á Nam nói, trong lòng cô rất cảm động. Nhiều năm nay, bên cạnh cô chỉ có Tô Á Nam, tiếng cười và sự hoạt bát, cá tính thẳng thắn bất chấp tất cả của cô ấy...khiến cho Lâm Mặc rất ngưỡng mộ, ngưỡng mộ cuộc sống thuận buồm xuôi gió, không hề gặp trắc trở của cô ấy. Vì thế, người vốn có ý định sống ẩn mình như cô vì sự nghiệp thuận lợi của người bạn thân mà tiếp tục bước tiếp, chọn cách dấn sâu vào môi trường làm việc đầy hào quang này để giúp đỡ Tô Á Nam.

Có lẽ, khi quyết định để cô ấy học cách sống độc lập, cô đã nghĩ đến việc tình bạn giữa họ đã không còn như trước nữa. Nhưng cô không có sự lựa chọn nào khác bởi người có quyền lựa chọn luôn luôn là vận mệnh.

4. Chương 04

Chương 4: Quên lãng

.....Điều cô cần quên lãng, ngoài anh còn có trái tim nhớ anh và yêu anh.

Công việc lên kế hoạch được Lâm Mặc tiến hành trong một tuần, Secret cũng ngồi chơi không trong phòng đúng một tuần, trong thời gian này, họ phải chịu đựng ánh mắt theo dõi đánh giá của mọi người trong công ty và những lời chào hỏi khách sáo giả tạo.

Sự xuất hiện của Secret giống như giáng vào làng giải trí vốn yên bình bấy lâu nay một quả bom với uy lực to lớn, không chỉ các nghệ sỹ trong công ty mà các nghệ sỹ ở công ty khác cũng đổ kị, hiếu kỳ và soi xét họ rất tỉ mỉ.

Trên mạng, tin tức giải trí, tạp chí đồng thời xuất hiện cái tên “Secret” trên trang nhất với nội dung đúng như ý nghĩa của tên nhóm, ngoài lễ ký kết và các giấy tờ tiết lộ cho các đơn vị truyền thông ngày hôm đó không còn bất kỳ thông tin nào được lộ ra. Bí mật về ba thành viên của nhóm, sự trân trọng lớn của Tranh Tinh dành cho họ xuất hiện cùng tên người trợ lý nổi tiếng Lâm Mặc và tin đồn họ sẽ đóng phim cùng diễn viên nổi tiếng Tô Á Nam khiến ọi người xôn xao bàn tán.

Secret chưa chính thức làm việc nhưng đã trở nên khá nổi tiếng.

Tuy nhiên họ không hề hiểu điều đó, ngược lại luôn trách móc Lâm Mặc, chắc chắn rằng cô ấy đang mượn việc công trả thù riêng, nhân cơ hội này để trừng trị họ. Kỳ thực, Lâm Mặc cũng có đôi điều phải suy nghĩ. Ba người này, một người là ngôi sao âm nhạc trong tương lai, vừa tốt nghiệp đại học, sự kiêu ngạo và tài

năng ngang bằng nhau; một người xuất thân từ giới trí thức, là thạc sỹ luật có học vị cao nhất trong ba người, đương nhiên có cảm giác mình ưu việt hơn những người khác; người cuối cùng, sau khi bước ra khỏi vòng tay của bố mẹ, mặc dù không phải con nhà quyền quý, nhưng từ nhỏ mọi việc luôn được chiều theo đúng ý nguyện, e rằng khả năng chịu đựng áp lực và khó khăn không cao.

Làng giải trí không phải là chốn thiên đường, đó là một nơi kỳ lạ, kẻ hèn mọn như ăn mày cũng có thể trở thành thiên vương thiên hậu, ngược lại, sau khi thành công giàu có, nếu muốn làm cho thân bại danh liệt cũng là một điều hết sức đơn giản. Nó có nguyên tắc riêng mà không ai có thể kiểm soát được. Cô lạnh lùng với họ chẳng qua là vì muốn họ hiểu những điều mà họ sẽ gặp phải, từ bỏ suy nghĩ là mình ưu tú, để bước vào thế giới này họ cần giống như một trang giấy trắng, tất cả đều phải bắt đầu lại từ đầu.

Đúng ra cô không cần dạy họ những điều này, con đường của họ như thế nào không phải là điều cô cần phải suy nghĩ, việc cô làm là nhanh chóng giúp họ có được vị thế đó. Nhưng trong nhóm có Giang Hạo Vũ là người mà cô luôn cảm thấy thiếu vắng, vì thế tự nhiên cô tận tâm hơn, toàn bộ công việc đều được chuẩn bị rất kỹ lưỡng, tốn không ít tinh lực và thời gian.

Lâm Mặc ngồi trên chiếc ghế sofa trong phòng làm việc, bình tĩnh đối diện với sự hoài nghi và phẫn nộ của ba người đàn ông.

“Tuần này, các anh đã làm gì vậy?”

“Còn có thể làm gì, chỉ là xem tạp chí, đọc sách, rất nhàn rỗi, rất vui.” Liễu Vân Dật cười nói, giọng điệu như có gương có súng, rất khiêu khích và châm chọc.

Lâm Mặc nhắm mắt lại nhìn anh ta một lát, nhếch miệng cười nhạt rồi cầm một cuốn tạp chí trên bàn lên tiếp tục hỏi: “Cuốn tạp chí này ra tuần trước, luôn được đặt ở đây, anh xem được gì rồi?”

“Vì sao lại phải trả lời? Có gì liên quan đến chúng tôi sao?” Sắc mặt của Bách Vũ Trạch không tốt, buồn bã trả lời rồi lấy tay nghe nhét vào tai, cậu muốn dùng hành động để thể hiện sự chống đối.

Rất tốt, có vẻ như họ không làm gì suốt cả tuần, không suy nghĩ về tương lai, rất tức giận và thấy không hài lòng với cô. Cô rút cuốn tạp chí lên bàn, đứng dậy nhìn khắp cả phòng, những tờ báo và tạp chí cô đã cố tình đặt trên bàn vẫn ở nguyên chỗ cũ không được động đến, còn ba người bọn họ, hoặc nghe nhạc, đọc sách chuyên ngành, hoặc làm việc riêng của mình, những công việc không liên quan đến vị trí của họ bây giờ.

“Tờ báo đặt ở trên bàn uống nước, trang ba mươi lăm, tựa đề là sự xuất hiện của Secret có khiến cho trào lưu phim Hàn Quốc dừng bước? Tạp chí thời trang, chủ đề trên trang bìa, Secret cuối cùng có bao nhiêu điều bí mật. Tờ báo ở trên bàn làm việc, dòng chữ đầu tiên mục giải trí, vũ khí bí mật, Tranh Tinh dùng Secret. Tờ giải trí, trang bốn, Secret xuất hiện, chính thức bước vào thời đại vẻ đẹp của nam giới. Còn nữa, trên mạng...”

Cô khiến cho ba người vô cùng ngạc nhiên, đồng thời lật tờ báo trong tay mình.

“Xinlang, wangyi, tengxun, baidutieba, tianyashequ...tất cả các trang web đều đưa tin về Secret. Các anh đã có một tuần đặc biệt, rất nhàn rỗi và vui vẻ, nhưng lại không phát hiện ra những việc khiến các anh vui hơn. Đúng rồi, hôm nay có bên quảng cáo đến liên hệ và một nhà biên kịch muốn mời đóng phim...”

Cô không nói tiếp vì nhận ra sự vui vẻ dần dần quay trở lại với họ, thậm chí dài trong lòng. Cô nhớ lại hồi đầu, Tô Á Nam không giống như vậy, tiền bạc danh lợi trước mắt dường như không có ai không quan tâm, nếu không họ sẽ không lao đầu vào làng giải trí này. Có thể đầu tiên là vì thực hiện mơ ước nhưng cũng cần có cơm ăn để sinh tồn, chỉ có số ít người là không tính được mất mà liều lĩnh vì những điều mình mơ ước.

“Thật vậy sao? Nhưng...” Liễu Vân Dật muốn nói là họ chưa hề làm gì.

“Nhưng các anh không hề quan tâm đến điều gì, cho dù đã chính thức bước vào làng giải trí nhưng không hề đặt những điều này lên vị trí cao nhất, các anh như vậy thì không có cách nào để thành công được.”

Cô bước đến bên cạnh bức tường bằng kính trong suốt, đưa tay kéo rèm lại, sự bận rộn đang diễn ra bên ngoài phòng biến mất.

“Không phải tất cả các nghệ sỹ đều có phòng làm việc riêng, đến năm thứ ba Á Nam mới có một căn phòng nhỏ của mình, tất cả các nghệ sỹ khác đều tập trung trong một căn phòng lớn giống như phòng làm việc bên ngoài kia.” Cô quay đầu lại, ánh mắt đầy lạnh lùng.

“Tuần này, các nghệ sỹ khác trong công ty đều đến chào các anh đúng không? Trong ánh mắt của họ, các anh đọc được điều gì? Không cam chịu? Đổ kỹ? Không quan tâm? Khởi đầu của các anh là những thứ mà họ không có mặc dù các anh đều không hiểu họ đã gian khổ như thế nào, xin hỏi các anh, dựa vào điều gì mà các anh có phòng làm việc rộng rãi như thế này?”

Bách Vũ Trạch bỏ tai nghe ra, không nói gì giống hai người kia.

Vì sao lại có phòng làm việc này? Họ nhớ lại trước khi ký kết, tổng giám sát các nghệ sỹ là Văn Bác của Tranh Tinh đã miêu tả cho họ một tương lai vô cùng rạng ngời. Từ trước đến nay, trong mắt họ, nghệ sỹ và công ty giải trí chỉ có quan hệ lợi dụng nhau mà thôi, họ có vẻ ngoài đẹp đẽ và giọng hát hay, công ty đãi ngộ tốt với họ là điều đương nhiên. Nhưng nhớ lại những điều công ty làm cho họ trong một tuần qua, họ phát hiện ra mình đã nhầm.

Trong một tuần qua, họ đã nhận ra rất nhiều điều ngược lại với suy nghĩ trước đây, các bậc tiền bối trên màn ảnh vô cùng tự tin nhưng khi quay trở lại công ty, họ đều là những người bình thường, có thành tích được khen ngợi, làm sai sẽ bị mắng, hát không hay bị phê bình. Họ rất cẩn thận giống như đó là một lớp băng mỏng manh, trân trọng từng giây phút thành công, không bỏ phí bất kỳ một cơ hội nào. Còn công ty, vì sự phát triển của họ nên sử dụng tất cả mọi cơ hội tranh thủ sức ảnh hưởng của mình để hỗ trợ.

Trong thời gian ngắn ngủi tám năm, từ một văn phòng nhỏ, Tranh Tinh có thể phát triển thành một công ty thu âm lớn nhất nhì trong làng giải trí là nhờ vòng tuần hoàn tốt đẹp này. Các nghệ sỹ ở Tranh Tinh cảm ơn công ty vì tất cả những gì mà công ty đã làm cho họ, luôn luôn khiêm tốn với người ngoài, đoàn kết như người một nhà trong nội bộ. Trong sự biến hóa khôn lường của làng giải trí, các nghệ sỹ dưới trướng của Tranh Tinh vẫn luôn giữ được vị trí vững chắc của mình, không dễ dàng gì khiến họ lung lay.

Đây là điều Lâm Mặc muốn họ hiểu được sao?

Trong lễ ký kết trang trọng, họ có sự phối hợp của những nhân viên tốt nhất, công ty có sách lược giúp những người chưa làm một việc gì trở nên nổi tiếng... Công ty đã giữ lời hứa, dành cho họ những điều tốt nhất, vấn đề là họ không thấy được mà thôi.

Nét mặt có vẻ ăn năn xấu hổ, đột nhiên họ cảm thấy như đang ngồi trên đồng lửa trong phòng làm việc to rộng. Đúng rồi, họ dựa vào đâu mà chiếm một phòng làm việc như thế này? Chưa bỏ ra công lao gì đã muốn được hưởng lợi, họ giống như bong bóng xà phòng yếu ớt, trong nháy mắt sẽ bị tan biến dưới ánh nắng gay gắt của mặt trời.

Yên lặng lạ lùng, trong phòng chỉ có thể nghe thấy tiếng thở nhẹ của mọi người. Lâm Mặc nhìn các đồng nghiệp đang bận rộn đi lại bên ngoài phòng, Giang Hạo Vũ nhìn khuôn mặt nghiêng nghiêng của cô, bắt đầu cảm thấy sự tức giận của mình đối với cô thực sự rất ấu trĩ. Có lẽ, vẻ lạnh lùng bên ngoài chỉ là giả tạo mà thôi, trái tim của cô ấy rất ấm áp, cô không nói gì nhưng có thể nhìn thấy rõ ràng mọi điều mà họ đang suy tính trong đầu.

Cô là một phụ nữ thông minh và rất đáng tin cậy. Không biết vì sao từ giây phút đó, anh nghĩ anh sẽ tin tưởng cô một cách vô điều kiện. Điều này có liên quan đến Chung Nhã Tuệ không? Hình như không phải, Chung Nhã Tuệ đã phản bội anh, Lâm Mặc không thể, đây là trực giác của anh, anh cũng không hiểu rõ cảm giác này của mình.

Lâm Mặc đột nhiên quay lại khiến anh không kịp thu lại cái nhìn của mình, mắt hai người gặp nhau. Trong giây phút đó, tim anh đập nhanh một cách kỳ lạ. Đợi anh kim nén được cảm giác khó chịu đó, Lâm Mặc đã nhìn sang hướng khác, giả vờ như không hề nhìn thấy anh.

“Thời gian một tuần đủ để cho các anh thích ứng với môi trường của công ty rồi, tiếp theo sẽ không còn thời gian để nghỉ ngơi và vui vẻ như thế nữa, tốt nhất các anh nên tập trung hết tinh thần để đối mặt với nó, tôi không hy vọng những người mà công ty đã đầu tư một số tiền lớn lại tắt nhanh như một ánh sao băng.” Lâm Mặc mở tập tài liệu đã đóng thành quyển phát ọi người, không hề quan tâm đến phản ứng của họ, bắt đầu hướng dẫn từng vấn đề.

Lúc nào cần quay quảng cáo, tiếp đón cơ quan truyền thông, họ cần tham gia các chương trình gì, làm thế nào để sắp xếp các đĩa nhạc mới thu, khi làm việc với Tô Á Nam cần chú ý những vấn đề gì..., một loạt các công việc chồng chất như núi đổ lên đầu họ. Những vấn đề này cần có sự hướng dẫn của công ty, Lâm Mặc lên kế hoạch cho họ tham gia quá trình đào tạo vũ đạo, thanh nhạc, kỹ năng giao tiếp bởi giáo viên chuyên môn.

Ba người vừa hiểu ra vấn đề đã lịch làm việc dày đặc làm cho hoảng hốt, may mắn là lịch làm việc rất chi tiết, chỉ cần họ tuân thủ thì chắc chắn sẽ không gặp phải vấn đề gì. Tròn mắt vì ngạc nhiên, họ bắt đầu tin vào những lời đồn đại về Lâm Mặc, cô thật sự rất giỏi.

Nhưng cho dù cô có tài giỏi đến mấy cũng có những vấn đề phát sinh cô không có cách nào tránh được.

Lúc bắt đầu thu âm, tổng giám sát phần âm nhạc của Tranh Tinh là Ngô Trí Viễn trực tiếp làm, lúc luyện tập ba người đều rất tự tin, ai ngờ khi thu âm chính thức, giọng của họ không khớp với nhau. Khi hát đồng ca, mặc dù cũng cần nhấn mạnh chất giọng của từng người nhưng phải có sự kết hợp hài hòa, đây là điều tuyệt đối không được xem thường.

Tô Á Nam là mẫu người hành động, nói là làm, cô không đợi trả lời mà kéo Lâm Mặc vào trong phòng thu, không thấy cô phản ứng gì nên dứt khoát giúp cô đeo tai nghe rồi đứng trong bức tường bằng kính trong suốt ra hiệu cho Ngô Trí Viễn chuẩn bị bắt đầu.

Nhạc du dương vang lên, thời gian như quay về quá khứ, họ về thời điểm tám năm về trước lúc họ bắt đầu những giây phút huy hoàng...

“Gió nhẹ nhẹ, thổi bay những đám mây lưu lạc

Nước chảy lững lờ, tiễn đưa những chiếc lá không nở rời xa

Anh đứng ở nơi xa, ánh mắt mơ hồ, rất xa rất xa

...

Nếu em không thể lãng quên thì sẽ thế nào?”

Tháng chín của tám năm về trước, thời tiết rất mát mẻ. Cuộc thi kết thúc, Tô Á Nam thất vọng trốn trong ký túc khố khóc thầm, dồn tất cả nước mắt của mười chín năm đã qua, ngược lại, Lâm Mặc rất bình thản. Cô nói không muốn làm nghệ sỹ, không có lưu luyện gì với sân khấu, tham gia cuộc thi chỉ là vì muốn đi cùng Á Nam mà thôi.

Á Nam có chút tức giận, lần đầu tiên nói to với Lâm Mặc: “Cậu còn giả bộ gì nữa? Người đứng đầu là cậu, người lấy được cái hợp đồng đó là cậu, căn cứ vào đâu mà cậu nói muốn nhường là có thể nhường? Vì sao cậu tài năng như thế mà không quan tâm gì đến điều đó? Mình không cần cậu phải bố thí, cho dù Tô Á Nam không được làm ca sỹ cả đời này thì cũng không cần cậu phải bố thí.”

Lâm Mặc viết tên cô ấy vào hợp đồng rồi vứt lên bàn, yên lặng thu dọn đồ đạc chuẩn bị về Hàng Châu. Cô không giải thích với Á Nam, cũng không an ủi, tự làm mọi việc. Cô luôn luôn như vậy, lặng lẽ giống như một linh hồn không có thực, có thể bị người khác lãng quên bất cứ lúc nào.

Tranh Tinh gọi điện đến, nói với Tô Á Nam lý do sửa tên cô. Cô biết, đó là chủ ý của Lâm Mặc, trong lòng cô ấy không hề có ánh đèn sân khấu, trái tim cô ấy ở đâu không ai có thể biết được.

Tô Á Nam vẫn khóc, khóc vì thấy có lỗi, khóc để mong Lâm Mặc ở lại. Lâm Mặc không thể từ chối nguyện vọng đó, hứa sẽ luôn ở bên cô không rời xa. Cô tin rằng, vì Lâm Mặc là người đã nói là làm, cô ấy hứa như vậy nên chắc chắn sẽ làm được như vậy.

Nhưng hôm nay, sau tám năm, có phải cô ấy đang phản bội lời hứa của mình? Tô Á Nam nghĩ đến điều đó và cảm thấy buồn trong lòng.

Nhạc vẫn tiếp tục vang lên, mọi người đều đắm chìm trong giọng hát mê hồn của Tô Á Nam. Đã đến đoạn Lâm Mặc cần phải hát, nhưng cô vẫn nhìn ra bên ngoài phòng, ánh mắt như xuyên qua bức tường đôi về một nơi nào đó rất xa xăm.

Đột nhiên cô cất tiếng hát.

“.....

Nếu em không thể lãng quên thì sẽ thế nào?”

Cô không biết vì sao lúc đó cô lại đồng ý hát cùng Tô Á Nam, có lẽ là vì ca từ và xuất xứ của bài hát. Cô chưa từng nói với ai, ca từ của bài hát này là do bố cô viết, cả nhà cô đều rất thích, lời bài hát tất nhiên không hoàn toàn giống như vậy nhưng cô không cảm thấy tức giận, ngược lại cô thấy sự phối hợp từ ngữ như bây giờ là tuyệt vời nhất. Cảm xúc trong lòng đã thay đổi, tất cả đều đã đổi thay, cô có thể hiểu điều này một cách vô cùng sâu sắc.

Rốt cuộc vì sao cô hát? Cô muốn lãng quên sao? Lãng quên quá khứ, lãng quên hiện tại, lãng quên tương lai, mặc dù đây là điều không thể nhưng cô vẫn muốn biểu đạt vì đó là tiếng nói của trái tim cô, là lý do vì sao cô luôn liêu lĩnh. Nhưng đã tám năm rồi, cô vẫn không thể lãng quên, người mà cô muốn quên cuối cùng lại xuất hiện vào lúc bất ngờ nhất.

Ánh mắt của cô bất giác hướng về phía Giang Hạo Vũ, đau đớn và xa xăm. Cô phát hiện ra, anh cũng giống cô, hoàn toàn chìm đắm trong nội dung bài hát không sao thoát ra được.

Trong đầu cô đột nhiên có một sợi dây vô hình nào đó bị đứt nên bừng tỉnh, thấy mình đang đứng trong phòng thu và đang hát, cô dừng lại.

Cô bỏ tai nghe ra, không để ý đến lời trách móc của Tô Á Nam, thậm chí không bộc lộ một cảm xúc gì bước ra khỏi phòng thu.

Rốt cuộc cô đang làm gì? Vì sao cô lại sa vào tình huống này? Không phải cô đã quyết tâm rồi sao? Không phải cô luôn cố gắng quên sao? Đã cố gắng được lâu như vậy rồi, lẽ nào lại từ bỏ tất cả?

Vì sao? Vì sao? Vì sao?

Không ai cho cô câu trả lời, ngay cả chính bản thân cô cũng không thể.

Đột nhiên cô phát hiện ra, lãng quên là một điều rất khó. Trên đường ray của cuộc sống, cho dù có bị bánh xe nghiền nát, thời gian có lâu như thế nào, cát bụi phủ lên thì vẫn để lại dấu tích không sao có thể xóa nhòa được.

Tô Á Nam nở một nụ cười buồn rồi tiếp tục hát, đây là lần thứ hai cô và Lâm Mặc hát cùng nhau, cho dù người hát cùng cô đã bỏ đi, cô nghĩ mình vẫn phải tiếp tục hát.

Khi bài hát kết thúc, cô bước ra khỏi phòng thu âm, nói với ba người Secret: “Đã có cảm xúc chưa? Có lẽ, có điều cần phải lãng quên mới có thể cảm nhận sâu sắc!”

“Chị muốn quên điều gì?” Bách Vũ Trạch hỏi.

Không thể không nói rằng, vừa rồi cậu thấy tâm hồn mình rung động bởi giọng hát đầy cá tính của Tô Á Nam và Lâm Mặc, hơn nữa hai người họ còn kết hợp rất nhuần nhuyễn. Giọng hát của Lâm Mặc rất đặc biệt, có tâm trạng, có sức cuốn hút, có cảm giác như đã từng trải qua điều gì đó rất đau thương. Còn Tô Á Nam có âm vực rộng, giọng hát cao vút vẫn là phong cách của cô, khi hát một bài hát buồn như thế này cũng rất có hồn. Hai giọng hát với hai phong cách khác nhau nhưng lại phối hợp vô cùng hài hòa như hòa quyện vào nhau.

Nhưng cho dù kỹ thuật hát có cao siêu đến như thế nào cũng không thể khiến cho cậu có tâm trạng buồn bã như thế này. Lẽ nào thật sự có tình cảm trong đó? Vậy, họ muốn lãng quên điều gì?

Tô Á Nam yên lặng một lát rồi quay đầu nói với Ngô Trí Viễn, giả bộ như trách móc: “Đương nhiên là muốn quên đi những hành hạ của tổng giám sát Ngô của chúng ta. Các anh mới bắt đầu, có lẽ để bài hát này sang Album sau sẽ rất có cảm xúc đấy. Ha ha!”

Ngô Trí Viễn trừng mắt nhìn, lắc đầu. Ông đã đạt được mục đích của mình nhưng dường như lại đắc tội với hai người. Có thật sự là họ nhớ lại những khó khăn trong tám năm vừa qua? E rằng không chỉ đơn giản như vậy!

5. Chương 05

Chương 5: Bất ngờ

.....Một bất ngờ đột ngột đến với cô như một cơn bão, phá tan sự bình lặng vốn có.

Sau khi album cùng tên đầu tiên của Secret được hoàn thành một cách miến cưỡng và vất vả, họ lại gấp rút và căng thẳng bước vào giai đoạn lên hình với MV. Đầu tháng ba, thời tiết vẫn còn lạnh, bộ phim do Giang Hạo Vũ và Tô Á Nam diễn vai chính cũng được mở máy.

Mặc dù Liễu Vân Dật và Bách Vũ Trạch cũng có vai diễn trong bộ phim này nhưng chỉ là vai phụ nên có nhiều thời gian nhàn rỗi hơn Giang Hạo Vũ. Nhưng họ không được nghỉ ngơi, ngủ cho thoải mái như mong muốn, ngược lại hàng ngày sáng dậy sớm tối phải muộn có mặt công ty để học vũ đạo. Giang Hạo Vũ còn mệt hơn, sau khi quay phim xong phải mau chóng về công ty để luyện tập cùng mọi người.

Lâm Mặc luôn ở bên cạnh Giang Hạo Vũ từ đầu đến cuối vì anh đóng phim cùng Tô Á Nam nên Tranh Tinh cũng tiết kiệm được người đến giúp các nghệ sỹ khác.

Buổi chiều hôm đó, trời hơi âm u, Giang Hạo Vũ quay xong cảnh của mình ngồi xuống bên cạnh trường quay.

Chợt cảm thấy hơi đói, anh định rời trường quay đến chiếc xe đỗ cách đó không xa để lấy đồ ăn. Vừa đứng dậy anh đã thấy Lâm Mặc bước lại, tay cô cầm một túi bóng trong suốt, bên trong có vài hộp bánh ga tô mới ra lò.

“Muốn ăn cái nào?”

Anh nhìn vào trong túi bóng Lâm Mặc đưa cho, tiện tay lấy một cái. Họ đóng phim nên không ăn đúng bữa, Lâm Mặc luôn chuẩn bị đồ ăn trên xe để phòng khi cần đến. Nhưng bánh ga tô là lần đầu tiên cô chuẩn bị.

Không giao lưu với nhau nhiều nên giữa họ luôn luôn giữ một khoảng cách nhất định như vậy. Ngoài nội dung công việc, Lâm Mặc không chủ động nói chuyện với mọi người, anh cũng có sự e ngại của mình nên khi có hai người với nhau, họ yên lặng đến mức có thể nghe thấy tiếng gió thổi.

Giang Hạo Vũ bóc vỏ giấy của bánh ga tô rồi cắn một miếng, anh vô cùng ngạc nhiên.

Hôm nay nhóm phim đến Tô Châu để lấy cảnh, vị bánh này chỉ có ở cửa hàng gần nhà anh tại Thượng Hải, vì thích ăn bánh ga tô nên anh yêu cầu riêng với cấp trên cho anh ở gần đó, vì sao cô ấy biết sở thích này của anh?

Như biết trước câu hỏi của anh, Lâm Mặc quay đầu nhìn về hướng Tô Á Nam đang quay phim, thờ ơ nói: “Một người trợ lý tốt cần phải biết những tiểu tiết nhỏ như vậy.”

“Vì sao cô chỉ muốn làm một trợ lý?” Giang Hạo Vũ đột nhiên rất muốn biết rốt cuộc cô và Chung Nhã Tuệ có gì giống nhau. Vì không quên được Chung Nhã Tuệ, vì những lời đồn đại về cô ở Tranh Tinh nên anh không thể không quan tâm đến cô.

“.....”

Lâm Mặc không trả lời nhưng Giang Hạo Vũ không chịu bỏ cuộc.

“Đã từng có cơ hội trở thành nghệ sỹ và người quản lý, thậm chí vào ban lãnh đạo của Tranh Tinh, vì sao cô chỉ muốn làm công việc trợ lý không có tiếng tăm và vất vả?”

“Còn anh thì sao? Là con của gia đình thế gia giàu có của Singapore, vì sao không tiếp quản sự nghiệp của gia đình mà lại đến Trung Quốc làm nghệ sỹ?” Để thoát khỏi tình thế khó xử, Lâm Mặc hỏi ngược lại anh.

Cô đã suy nghĩ nhiều về vấn đề này nhưng không sao hiểu được, một người giỏi giang và có khả năng quản lý như anh vì sao lại từ bỏ việc kế nghiệp gia đình để làm một công việc vốn không phù hợp với mình. Sau khi quan sát một thời gian, cô ấy anh không biết phải làm gì khi đối diện với ống kính máy quay, trước khi

diễn anh căng thẳng đến mức không nói nên lời, anh thường xuyên đỏ mặt đến mức nhân viên hóa trang nói đùa rằng anh không cần trang điểm cũng đã rất đẹp rồi.

Giang Hạo Vũ nhìn cô, có cảm giác giống như đang bị Chung Nhã Tuệ chất vấn. Vì sao anh bước vào nghề này, được bạn bè khích lệ chỉ là lý do thứ yếu, nguyên nhân chính là có liên quan đến Chung Nhã Tuệ.

Anh cúi đầu cắn một miếng bánh, cảm thấy vị ngọt mát của bơ tan ra trong miệng rồi nói khổ sở: “Bởi vì đây là một nhiệm vụ tôi không thể hoàn thành, vì thế tôi muốn nghênh chiến với nó.”

Anh vừa dứt lời, một hồi ức đã xa bao trùm lấy họ.

Vào một ngày hè nóng nực, Giang Hạo Vũ đứng bên cạnh bể bơi nhìn xuống nước bể trong xanh, toàn thân anh nổi da gà. Chung Nhã Tuệ ngẩng đầu lên từ dưới nước, khuôn mặt vô cùng xinh đẹp, cười hỏi anh: “Evan, việc này đối với anh là nhiệm vụ không thể hoàn thành sao?”

Anh gật đầu. Bởi vì khi còn nhỏ anh bị rơi xuống nước suýt chết nên từ đó anh rất sợ khi nhìn thấy nhiều nước.

Chung Nhã Tuệ đưa tay ra hiệu nhờ anh kéo cô lên rồi đột ngột mạnh tay kéo anh xuống nước. Chưa chìm xuống nước nhưng tinh thần anh đã rất hoảng loạn, anh vùng vẫy làm nước bắn tung tóe.

Đúng lúc tuyệt vọng nhất, một bàn tay dịu dàng cầm lấy cánh tay anh, kéo anh lên khỏi mặt nước rồi ôm lấy anh đầy ấm áp. Không khí trong lành tràn vào trong phổi anh, một cảm giác mát mẻ ngọt ngào bay lượn trong không trung. Dần dần anh lấy lại bình tĩnh, cơ thể cũng thả lỏng hơn, sóng nước hiền hòa vỗ lên người anh, mát lạnh và dễ chịu.

Anh hơi xấu hổ ngẩng đầu nhìn Chung Nhã Tuệ, e rằng sẽ nhìn thấy vẻ mặt khinh thường giễu cợt của cô. Nhưng Chung Nhã Tuệ không như vậy, cô chỉ nhẹ nhàng vuốt nước trên mặt họ anh, ánh mắt nhìn anh vẻ đầy ngưỡng mộ rồi nói: “Evan, anh thông minh và học hành rất giỏi, thể thao cũng rất cừ, không dám xuống nước chỉ là do yếu tố tâm lý mà thôi. Em tin trên thế giới này, không có điều gì anh muốn làm mà không làm được, vì thế anh nghênh chiến một chút được không? Em sẽ làm cùng anh. Không phải chúng ta đã hẹn nhau sau này sẽ đi du lịch nước ngoài, đi khắp mọi nơi trên thế giới, em rất thích biển nên anh không được sợ, được không?”

Vì cô nói cô tin tưởng vào anh, cô sẽ làm cùng anh nên anh thật sự hạ quyết tâm khắc phục cảm giác sợ nước của mình. Cả mùa hè, họ tranh thủ thời gian để hoàn thành nhiệm vụ ngỡ rằng không thể thực hiện đầu tiên đó của anh. Việc này có ý nghĩa rất to lớn, sau đó cho dù có gặp việc khó khăn như thế nào, anh cũng nhớ đến sự khích lệ động viên dịu dàng của Chung Nhã Tuệ. Anh không muốn tiếp quản sự nghiệp của gia đình, bước tiếp cuộc đời giống như cha anh, khi có người đến tìm gặp, anh được bạn bè khích lệ, đặc biệt anh nhớ rằng Chung Nhã Tuệ rất yêu âm nhạc và thích nghe hát, nhiều lý do đã đưa đẩy anh đến Trung Quốc, gia nhập vào Tranh Tinh, chính thức bắt đầu nghênh chiến với một nhiệm vụ mới anh không thể hoàn thành.

Lâm Mặc không hiểu được những cảm nhận sâu sắc ấy của anh, ngược lại cô bối rối không biết phải làm gì. Cô không nghĩ rằng một câu nói của cô có thể trở thành duyên cớ khiến cho họ gặp lại nhau. Điều này có ý nghĩa gì? Không phải anh nên oán hận cô, từ bỏ tất cả mọi điều liên quan đến cô rồi bắt đầu một cuộc sống hoàn toàn mới mẻ sao?

Điều này có ý nghĩa gì?

Không thể lý giải được, cô quay người muốn trốn chạy nhưng vừa bước được vài bước đã nghe thấy Giang Hạo Vũ nói.

“Cô vẫn chưa trả lời câu hỏi của tôi.”

Bỗng nhiên trong lòng cô cảm thấy hơi bực bội, cô quay đầu lại lạnh lùng nhìn anh, “Không phải bất kỳ việc nào cũng cần có lý do, cho dù có đi chăng nữa, tôi cũng có quyền chọn lựa tâm sự cùng ai.” Ý của cô là cô không muốn nói với anh.

Giang Hạo Vũ rất ít khi muốn hỏi chuyện của người khác đến cùng, nhưng lúc này anh đột nhiên cảm thấy không công bằng với Tô Á Nam.

“Ngay cả Tô Á Nam cũng không phải là lựa chọn của cô sao?” Giọng của anh có chút giễu cợt.

Giống như bị dội lên đầu một gáo nước lạnh, Lâm Mặc yên lặng ngẩng đầu nhìn về phía nhóm phim đang quay hình. Đúng lúc Tô Á Nam vừa quay xong một cảnh, nhìn thấy cô liền cười giờ tay vẫy. Nụ cười rạng rỡ đó khiến cho trái tim Lâm Mặc như bị rơi xuống vực thẳm.

Có phải trong mắt của tất cả mọi người, cô là một con người như vậy? Giống như Giang Hạo Vũ nghĩ, cho dù quan hệ của cô và Tô Á Nam tốt đến đâu cô cũng không thể nói tất cả mọi điều với cô ấy mà luôn luôn có một chút đề phòng.

Cô bước đến gần, đưa nước khoáng cho Á Nam một cách máy móc rồi dùng khăn giấy cẩn thận lau mồ hôi cho Á Nam và giúp cô trang điểm lại.

Rõ ràng cô đang nhìn Tô Á Nam mà đường nét khuôn mặt của cô ấy đột nhiên trở nên mơ hồ.

Đột nhiên, chuông điện thoại vang lên.

Cô nghe máy, trong điện thoại vang lên giọng của Trương Như đang vô cùng hoảng loạn.

Cô cầm hộp trang điểm đặt vào tay Tô Á Nam, quay người chạy về phía xe ô tô.

Giang Hạo Vũ đứng dậy, Tô Á Nam cũng bất an nhìn theo hướng Lâm Mặc chạy đi.

Tô Á Nam hỏi lớn: “Sao thế?”

“Bách Vũ Trạch tập vũ đạo bị thương rồi.”

Chiếc xe để lại một làn khói, vượt ra khỏi tầm mắt của mọi người.

Bức tường trắng tinh trong hành lang dài không có sinh khí, dưới ánh đèn màu đỏ trong phòng chẩn đoán bệnh, Trương Như và bố mẹ của Bách Vũ Trạch đang ở trong trạng thái hoang mang không biết phải làm gì...Những hình ảnh đó hiện lên trước mắt Lâm Mặc, đột nhiên cô cảm thấy mình sắp bị ngạt thở.

Cô vừa đứng vững, đang định hỏi Trương Như tình hình cụ thể thì đèn trong phòng chẩn đoán tắt, bác sỹ bước ra bị mọi người xúm lại xung quanh.

“Bác sỹ, con trai tôi bị thương có nặng không?” Mẹ của Bách Vũ Trạch khóc thành tiếng, nắm chặt lấy cánh tay của bác sỹ giống như đó là ngọn cỏ cứu mệnh.

Bác sỹ điềm nhiên nhìn bà, bình tĩnh và trả lời rất công thức về kết quả kiểm tra: “Dây chằng đầu gối phải bị đứt, cần tiến hành làm phẫu thuật ngay lập tức.”

Dây chằng bị đứt? Vì sao lại như vậy?

Lâm Mặc ngạc nhiên nhìn Trương Như, Trương Như cũng không hiểu hoang mang kể lại tình hình lúc đó: “Thời gian này cần phải vận động nhiều hơn vì vấn đề vũ đạo của MV, nhưng thầy giáo vũ đạo và Liễu Vân Dật đều không sao! Buổi tập hôm nay vừa bắt đầu chưa được bao lâu, cậu ấy vừa nhảy lên thì bị ngã.”

“Có thể là do ảnh hưởng của vết thương cũ.” Bác sỹ nói xen vào.

Sắc mặt của mẹ Bách Vũ Trạch đột nhiên trắng bệch, “Hồi học cấp ba, Vũ Trạch có bị thương ở đầu gối, lẽ nào...”

“Vết thương cũ nếu không được điều trị tốt, có thể tạo thành gánh nặng cho đầu gối, khi chịu áp lực ở mức độ nhất định sẽ gây ra tình trạng này.”

“Bác sỹ, sau khi phẫu thuật xong có thể lành bệnh không? Cần bao nhiêu thời gian?”

Lâm Mặc yên lặng chờ đợi. Đây là điều cô cần biết vì có liên quan đến việc điều chỉnh các công việc tiếp theo của Secret.

“Phẫu thuật có thể phục hồi dây chằng bị đứt, nhưng có thể lành bệnh hay không phải dựa vào quá trình hồi phục của bệnh nhân, chịu khó tập luyện thì cần nửa năm để đi lại bình thường, trong thời gian đó không được vận động mạnh.”

“Vâng, xin bác sỹ tiến hành phẫu thuật, chúng tôi sẽ toàn tâm toàn lực để phối hợp trị liệu.” Câu nói khiến cho bố mẹ Bách Vũ Trạch cảm thấy yên tâm nhưng trong lòng cô lại vô cùng lo lắng.

Đối với người mới vào nghề, nửa năm là khoảng thời gian vô cùng quan trọng. Sự việc xảy ra khiến cho kịch bản của MV cần phải sửa đổi, nhân vật phụ trong bộ phim không được tiếp tục xuất hiện nữa, việc quảng cáo cũng bị ảnh hưởng...Điều đó có nghĩa là Secret sẽ bị giải tán một cách gián tiếp.

“Lâm Mặc, giờ phải làm thế nào? Cấp trên...”

Bố mẹ của Bách Vũ Trạch đã theo bác sỹ để làm thủ tục nhập viện, trong hành lang chỉ có Trương Như và Lâm Mặc. Lâm Mặc cầm lấy bàn tay hơi run run của Trương Như, nhìn cô ấy với ánh mắt dịu dàng giúp cô ấy yên tâm.

“Em sẽ báo cáo với cấp trên, bây giờ việc chính phải làm là phát hành album đúng kế hoạch. Vấn đề của Bách Vũ Trạch chắc chắn sẽ có biện pháp nào đó, thời gian này, phiền chị thường xuyên đến thăm cậu ấy. Secret đã được thành lập, cho dù như thế nào vẫn phải tiếp tục thực hiện hợp đồng, các việc khác em sẽ lo giải quyết, chị sẽ phụ trách liên lạc với các cơ quan truyền thông.”

“Được...Được.”

Thấy thái độ bình tĩnh của Lâm Mặc, Trương Như không còn hoang mang như trước, hai người đi tìm bố mẹ của Bách Vũ Trạch và đến gặp cậu lúc đó đã tỉnh lại, hỏi thăm vài câu rồi rời khỏi bệnh viện, ai đi làm việc của người đấy.

Lâm Mặc dùng hai ngày để giải quyết rõ ràng mọi vấn đề.

Đầu tiên là gặp đạo diễn của MV, đưa ra lý do Bách Vũ Trạch là ca sỹ chính trong kịch bản bị thương nên cần viết lại từ đầu. Sau đó thông qua Trí Thần tìm nhà biên kịch của bộ phim sửa lại kịch bản. Ngoài ra cô còn liên lạc với công ty quảng cáo tạm hoãn thời gian quảng cáo một thời gian. Ngày thứ hai Bách Vũ Trạch nhập viện, Trương Như thông báo với các cơ quan truyền thông tin cậu ấy bị thương nhưng giấu kín tình hình cụ thể. Trong thời gian đó, các tin về Secret lại nóng hổi giống như mấy ngày đầu mới ký kết, mọi người trong làng giải trí đều vô cùng quan tâm.

Hai ngày đó, Lâm Mặc hầu như không chợp mắt. Trong lúc căng thẳng xử lý công việc, cô thường tự hỏi, đây là số phận của Secret sao? Chỉ mới bắt đầu vài tháng đã gặp phải một vấn đề rất hiếm gặp trong làng giải trí. Nhưng sự cố bất ngờ là những điều mà không ai có thể dự liệu được, chỉ có thể nói Secret không gặp may mắn mà thôi. Nếu Secret bị buộc phải giải tán, liệu Giang Hạo Vũ có thể một mình tiếp tục kiên trì tham gia vào làng giải trí này không?

Không, anh ấy không thể, anh ấy là một người yếu đuối và trầm lặng, không có khả năng ăn nói của Liễu Vân Dật, không có tài năng âm nhạc của Bách Vũ Trạch, chỉ dựa vào ngoại hình xuất chúng, anh ấy sẽ không thể độc lập tồn tại. Bước vào làng giải trí, thời cơ rất quan trọng, nếu đợi anh ấy quen dần với mọi thứ thì sẽ có những người mới trẻ trung hơn, tuấn tú hơn xuất hiện, đẩy anh ấy ra khỏi vòng quay của giới nghệ sỹ.

Anh muốn nghênh chiến nên cô không thể để anh vừa đứng dậy đã bị quật ngã.

Mọi vấn đề đã được giải quyết ổn thỏa, cuộc phẫu thuật nối dây chằng cho Bách Vũ Trạch rất thành công. Thở phào nhẹ nhõm, Lâm Mặc quyết định quay lại nhóm đóng phim để bàn tình hình công việc.

Hôm nay Giang Hạo Vũ và Tô Á Nam đóng một cảnh cúng lễ ở nghĩa trang, đây là cảnh quan trọng nhất trong bộ phim.

Thấy Lâm Mặc đến, Tô Á Nam vội vàng ra đón.

“Bách Vũ Trạch khỏe không? Nghe nói cuộc phẫu thuật đã kết thúc?”

“Cuộc phẫu thuật rất thành công, tiếp theo cần theo dõi tình hình hồi phục như thế nào.” Lâm Mặc có vẻ hơi mệt mỏi, tóc bị gió thổi nên hơi rối.

“Việc này đúng là không may cho Secret, không biết tương lai sẽ như thế nào?” Tô Á Nam quay đầu nhìn Giang Hạo Vũ đang đứng trước mộ, thở dài một tiếng.

“Cậu không phải lo, mình có thể xử lý được.”

Sắc mặt Tô Á Nam không tự nhiên, dường như có tâm sự sợ người khác biết được, cô vội vàng giải thích: “Đương nhiên mình tin cậu, dù sao cũng là anh em một nhà rồi, họ gặp bất lợi cũng không tốt cho Tranh Tinh.”

Lâm Mặc cảm thấy như sắp bị ngạt thở, cúi đầu xuống nở một nụ cười miễn cưỡng rồi tự nói với mình: “Mình sẽ không để phát sinh những việc bất lợi.”

Lúc này, đạo diễn gọi Tô Á Nam lại bổ sung một cảnh quay, nhân cơ hội đó cô quay người chạy đi, hy vọng không khí trong lành ở ngoại ô sẽ giúp mình thoát khỏi tâm trạng u uất.

Dưới ánh nắng gay gắt, cảnh vật sơn thủy hữu tình giúp cô cảm thấy mát mẻ dễ chịu hơn, cô nhìn thấy một người.

Giang Hạo Vũ? Anh ấy quỳ ở đó làm gì?

Sự tò mò giống như một ma lực khiến cô bước về phía Giang Hạo Vũ.

“Anh đang làm gì đấy?” Cô nhìn bức ảnh của một người phụ nữ lạ trên bia mộ.

Giang Hạo Vũ không ngẩng đầu lên, anh vẫn nhìn chăm chăm vào tấm bia mộ và nói nhỏ: “Đạo diễn nói tôi diễn cảnh vừa rồi rất tốt, thực sự lúc đó tôi không biết mình đang làm gì, tôi luôn nhớ đến mẹ tôi.”

“Nhớ mẹ thì gọi điện thoại cho bà, bây giờ khoa học kỹ thuật phát triển như thế, không cần anh ở đây buồn rầu.” Đột nhiên tim Lâm Mặc giật thót, một cơn tức giận khiến cô thốt lên những lời không hay, có thể động chạm đến người khác.

Nhưng Giang Hạo Vũ không hề tức giận, anh nhếch miệng cười khổ sở: “Mẹ tôi mất rồi.”

Dường như có một tia sét đánh trúng vào tim Lâm Mặc trong khi bầu trời vẫn đang trong xanh.

Trước mắt cô xuất hiện một khuôn mặt hiền từ phúc hậu và nụ cười vô cùng dịu dàng. Không lâu, hình ảnh đó biến mất, thay vào đó là một khuôn mặt vui vẻ trẻ trung khác.

Đột nhiên cô ôm lấy đầu, nhìn lên tấm bia mộ rồi lùi lại, cô nghe thấy rất nhiều âm thanh, tiếng khóc, tiếng ai oán, tiếng la hét tuyệt vọng.

“Cô sao thế?” Giang Hạo Vũ thấy cô có gì đó là lạ, đứng dậy đỡ lấy cô, nhưng anh vừa giúp cô đứng vững đã bị cô đẩy mạnh ra rồi bỏ đi không quay đầu lại.

Cô thật là kỳ lạ. Giang Hạo Vũ đứng nguyên chỗ cũ vẻ khó hiểu.

Lâm Mặc bước đến bên một cái hồ nhân tạo ở góc khuất để thoát khỏi tầm mắt của mọi người.

Cô run rẩy lấy từ trong túi ra một cái lọ nhỏ, đưa hai viên thuốc lên miệng nuốt vội.

Cô ngồi trên mặt đất và ôm lấy đầu, không hề nhận ra nước mắt đã chảy ướt mặt mình.

Người có phong cách nho nhã, nụ cười hiền dịu, thích ca ngợi các món ăn ngon giống mẹ đã qua đời rồi sao?

Sao lại thế? Vì sao lại thế? Có phải do ông trời đổ kị với những gì đẹp toàn thiện toàn mỹ nên cố tình bắt chắp tất cả để phá hoại không?

Đôi mắt vô cùng đau thương của Giang Hạo Vũ khiến cô cảm thấy mình sắp chết chìm trong nỗi đau thương đó.

Lúc này, trong đầu cô hiện lên hình ảnh đầy khủng hoảng và đau khổ của Bách Vũ Trạch trong bệnh viện, cậu vốn dĩ là người thích săn khấu, luôn theo đuổi sự hoàn mỹ và lúc nào cũng vui vẻ, vậy mà bây giờ, cậu kéo tay bác sỹ không ngừng hỏi: “Sau này cháu có thể nhảy được không? Có thể tham gia quay phim được không? Có phải sau này cháu không đi được nữa không?”

Còn có ai, còn có ánh mắt của ai chất chứa đầy bi thương không thể giải tỏa?

Uống thuốc rồi nhưng cô vẫn cảm thấy vô cùng khó chịu, mắt cô sưng đỏ, nét mặt bơ phờ mệt mỏi, không hề giống với hình ảnh một Lâm Mặc mạnh mẽ và lạnh lùng.

Cô nhếch miệng cười chua chát.

Cô ngạc nhiên khi nhận ra trong ánh mắt của mình cũng có sự bi thương đó.

Không, cô không được phép đau thương, cô mất đi quyền được đau thương từ lâu rồi. Cô đã thề với chính bản thân mình, bất kỳ ai cũng có lý do để đau thương, chỉ một mình cô là không, cô là Lâm Mặc, một cây đại thụ vô cùng cường tráng, là chỗ dựa cho những người đau thương khác. Đây là sứ mệnh duy nhất của cô.

Cô bắt đầu hít thở sâu và cố gắng lấy lại bình tĩnh, ánh mắt dần dần trở lại vẻ bình thản lạnh lùng như trước. Cô đứng dậy, chỉnh sửa quần áo và đầu tóc, trang điểm rồi chậm chậm bước về phía nhóm phim.

Cô là cây đại thụ, cây đại thụ không có linh hồn, giá trị để cô tồn tại là che mưa nắng cho những người cô yêu quý. Chỉ như vậy mới có thể giảm nhẹ mọi tội lỗi mà cô đã gây ra.

6. Chương 06

Chương 6: Gió bão

.....Thân thể và trái tim của cô mãi mãi thuộc về một người, những gì cô phải đối mặt là một cơn bão rất lớn.

Quá trình làm album đã đến thời điểm quan trọng nhất.

Lâm Mặc hỏi ý kiến của Bách Vũ Trạch, ngạc nhiên thấy một người từ bé đến lớn sống trong nhung lụa như cậu cũng có khả năng kiên nhẫn chịu đựng, cậu yêu cầu quay trở lại làm việc, ngồi trên xe lăn quay hết các cảnh của MV.

Trước đây Lâm Mặc không quan tâm nhiều đến cậu bé này vì cậu vừa mới tốt nghiệp đại học, nhưng lần này cô rất ủng hộ tinh thần trách nhiệm của cậu.

Nhưng vào chính đêm trước khi Secret phát hành album mới, Lâm Mặc nhận được một tờ báo sẽ xuất bản vào ngày hôm sau với nội dung khiến cho cô vô cùng sửng sốt, tin này có thể khiến ột nhóm mới chưa ổn định như Secret không thể tồn tại được, điều ngạc nhiên là người viết toàn bộ bài báo đó chính là Bách Vũ Trạch, cậu bé có tinh thần đang sa sút và buồn bã đó.

Đáng ghét.

Lâm Mặc tức giận vò nát tờ báo, nhìn tên tờ báo rồi cố gắng lấy lại bình tĩnh.

Đúng là một làn sóng lớn, nhưng bây giờ không phải là lúc đi tìm sự thật, càng không phải là lúc đi hỏi tội, việc cô cần làm là không để cho tờ báo này được phát hành ra ngoài.

Cô mở điện thoại gọi điện cho tổng biên tập của tờ báo này, đáng tiếc là mỗi lần gọi cô đều nhận được thông báo: Xin lỗi, số điện thoại quý khách đang gọi đã tắt máy. Sau đó truyền lại tiếng títt vô vọng.

Điều này nghĩa là sao? Ông ta đã thông báo cho cô rồi lại tắt điện thoại để cô không liên lạc được? Rốt cuộc ông ta muốn giở trò gì?

Người đàn ông có tên Lý Vân Thâm này là loại người mà cô rất ghét, bên ngoài luôn tỏ ra đáng hoàng đỉnh đạc, thực ra những việc ông ta làm không bằng loài cầm thú. Tờ báo của ông ta là một tờ báo rất nổi tiếng trong những tờ báo cùng thể loại bởi ông ta làm hài lòng tâm lý thích dò xét của mọi người, bất chấp đạo đức nghề nghiệp, thường xuyên tiết lộ những bí mật riêng tư của giới nghệ sỹ, thậm chí biến không thành có. Bởi vì đằng sau ông ta có thể lực đen tối nâng đỡ nên rất nhiều nghệ sỹ không dám làm gì, đành ngậm đắng nuốt cay cam chịu.

Cô đã từng xung đột với ông ta vì các vấn đề của Tô Á Nam, điều lạ lùng là ông ta không giở trò xấu xa như mọi lần mà tỏ ra rất biết điều, thậm chí ngay lập tức chấp nhận bỏ bài báo không có thật về Tô Á Nam, hơn nữa còn hứa sẽ không bao giờ gây rắc rối cho Á Nam nữa.

Nhưng sau lần đó, Lý Vân Thâm bắt đầu theo đuổi cô, thiên hạ nói ông ta đã trúng tiếng sét ái tình, trên thực tế là ông ta muốn có quan hệ nam nữ với cô.

Lâm Mặc rất khổ sở với ông ta, không muốn có bất kỳ điều gì dính dáng tới ông ta nhưng cũng không dám đắc tội, sợ rằng nếu làm ông ta tức giận sẽ ảnh hưởng đến Tô Á Nam.

Lâm Mặc càng ngạc nhiên hơn khi cách đây một năm Lý Vân Thâm không còn đến tìm cô nữa, cũng không làm điều gì bất lợi cho Á Nam, trên tờ báo mặc dù có đăng tin về Á Nam nhưng nội dung không có gì quan trọng, không hề ảnh hưởng đến hình ảnh của cô ấy.

Điều này khiến cho Lâm Mặc nhất thời nghĩ rằng ông ta thực sự thích cô, sau khi biết cô không có ý gì với mình, ông ta đã quyết định từ bỏ cô và Tô Á Nam, không ngờ im hơi lặng tiếng một năm trời, lần này cơn bão quay lại còn mãnh liệt hơn.

“Tít tít”, cô nhận được một tin nhắn.

Lâm Mặc mở điện thoại, sững sờ vì ngạc nhiên.

Trong tin nhắn viết: Cô tìm tôi? Vậy hãy đến nhà tôi, tôi vẫn ở chỗ cũ. Người gửi tin: Lý Vân Thâm.

Tay Lâm Mặc bắt đầu run lên, cô hiểu ngay ý nghĩa ẩn giấu trong tin nhắn đó. Là vì cô sao? Vì cô không đồng ý làm tình nhân của ông ta nên ông ta dùng cách này để ép buộc cô sao?

Ông ta biết cô rất có trách nhiệm trong công việc, ông ta biết cô luôn quan tâm đến những người xung quanh, điều gì ông ta cũng biết, ông ta hiểu cô còn hơn chính bản thân cô, ông ta giống như một con báo đi săn mồi, chỉ cần lọt vào tầm mắt của ông ta thì không có ai chạy thoát.

Cô đã sớm biết được điều này vậy mà lại luôn xem thường ông ta.

Rốt cuộc cô có nên đi không? Có nên đi không?

Ba người Secret đang đứng trong phòng thu để thu âm, cô đứng bên cạnh máy quay nhìn ba người lần lượt trả lời câu hỏi của người dẫn chương trình.

Người dẫn chương trình: “Có thể nói một chút vì sao các anh muốn bước chân vào giới nghệ sỹ không?”

Liễu Vân Dật: “Đây là một mơ ước của tôi, tôi về nước tham gia vào cuộc thi và thật may mắn có được cơ hội này để thực hiện mơ ước của mình.”

Bách Vũ Trạch: “Từ nhỏ tôi đã thích âm nhạc, thích ca hát. Tôi hy vọng có một ngày được đứng trên sân khấu để hát bài hát của mình cho tất cả mọi người nghe.”

Giang Hạo Vũ: “Tôi không có mơ ước mạnh mẽ như hai người kia, nhưng đối với tôi, đây là một loại cảm giác được thử thách và nghênh chiến, mẹ tôi mắc bệnh qua đời khiến cho tôi hiểu ra được rất nhiều điều, vì thế tôi muốn thử một lần, thử làm thật nhiều việc trước đây mình chưa từng làm để sau này không hối hận.”

Thái độ của họ rất nghiêm túc khi nói đến lý tưởng và tương lai của mình, trong ánh mắt họ chứa đựng rất nhiều hy vọng, hy vọng bản thân có thể không ngừng nỗ lực về ước mơ và biến ước mơ thành hiện thực.

Lâm Mặc nhét điện thoại vào túi, quay sang nhờ người viết chương trình nói với Secret tự đi xe về rồi bỏ đi không quay đầu nhìn lại.

Cô không nên đi, nhưng cô cần phải đi.

Tuy nhiên trước khi đi, cô có gọi một cuộc điện thoại.

Lý Vân Thâm sống trong một tòa biệt thự ở một khu đẹp nhất Thượng Hải, bước ra khỏi nhà là đi xe Porsche.

Ông ta được coi là một người nổi tiếng, một con người thành công muốn gì có đó, đáng tiếc tất cả những điều này đều do vợ ông ta đem đến vì cô ta là thiên kim tiểu thư của một công ty có xã hội đen bao bọc.

Ông ta không hề yêu vợ nhưng lại rất cần thế lực của vợ.

Lâm Mặc nhấn chuông cửa của tòa biệt thự, cửa được mở ra rất nhanh.

Lý Vân Thâm mặc một bộ quần áo ở nhà đắt tiền, trong tay cầm một ly rượu vang. Ông ta nghiêng người để Lâm Mặc bước vào rồi đóng cửa lại.

“Có muốn uống một ly không?” Ông ta giơ ly rượu trong tay, khuôn mặt tươi cười, đằng sau đôi kính gọng vàng là đôi mắt tinh nhanh, nhất cử nhất động đều rất thận trọng.

Lâm Mặc không thèm để ý đứng trước ghế sofa hỏi: “Rốt cuộc là ông muốn thế nào?”

Lý Vân Thâm nhún vai: “Cô đến đây rồi còn hỏi tôi muốn thế nào sao?”

“Tôi đến vì muốn ông không phát hành tờ báo tuần này.”

“Đương nhiên, tôi gọi cô đến cũng là vì chuyện này. Về việc tờ báo kỳ này có phát hành hay không thì phải xem biểu hiện của cô như thế nào?”

Ánh mắt của Tô Cẩm trở nên điềm nhiên. Cô ngồi xuống với một tư thế thoải mái nhất, đặt ba lô xuống bên cạnh. Cô không tiếp tục chủ đề vừa rồi nữa mà hỏi Lý Vân Thâm: “Cả năm nay không có tin tức gì của ông, ông đã đi đâu?”

Lý Vân Thâm thấy thái độ của cô, trong lòng vô cùng vui mừng nghĩ rằng cuối cùng cô cũng không còn tỏ vẻ thanh cao nữa. Ông đã nói rồi, trong làng giải trí không có ai trong sạch, không có ai không vì mục đích của mình mà bất chấp mọi thủ đoạn.

Ông ta lập tức ngồi xuống bên cạnh Lâm Mặc, tay ôm lấy vai cô và nói âu yếm: “Sao, xa cách một năm cuối cùng cô cũng nhận ra tôi tốt sao? Nhớ tôi phải không?”

Lâm Mặc cố nén cảm giác ghê tởm trong lòng, nét mặt vẫn điềm nhiên như cũ và hơi tránh người sang bên cạnh.

“Tôi nghĩ rằng ông chết hoặc đổi giới tính rồi, nếu không thì làng giải trí sao có thể bình yên suốt cả một năm qua.”

“Ha ha, thế giới này đúng là thú vị, tôi làm sao mà chết được? Huống hồ tôi còn chưa được thử đóa hoa hồng có gai là cô, sao có thể cam lòng chết được! Cả năm vừa rồi, tôi ở nước ngoài nghỉ ngơi cùng bà vợ thối của tôi, buồn chết được, không ngờ vừa về nước đã gặp ngay chuyện vui.” Trong con mắt của Lâm Mặc, nụ cười của ông ta đúng là vô cùng tiện.

“Ông cố ý đấy à?”

Lý Vân Thâm giơ hai tay lên làm tư thế đầu hàng.

“Ông trời có lòng tốt, tôi không cố ý tạo ra những điều này. Cô cũng biết, tờ báo của chúng tôi rất ưu tú, kiểu case nhỏ như thế này không cần tôi phải ra tay, đó chẳng qua chỉ là một cái cớ để tôi hẹn cô mà thôi.”

Lâm Mặc tức giận đẩy Lý Vân Thâm ra, đứng dậy hỏi lớn: “Ý của ông là, hôm nay tôi đến đây và làm theo ý của ông thì ông vẫn phát hành tờ báo?”

“Đương nhiên, đây là cái tôi dùng để nuôi cả nhà, sao có thể bỏ qua được.”

Lâm Mặc không nói gì nữa bước nhanh ra khỏi cửa. Nhưng đã quá muộn rồi, Lý Vân Thâm biết trước nên nhanh tay giữ tay cô lại, kéo mạnh cô vào lòng và dùng hai cách tay chặn lấy cơ thể cô.

Ông ta cúi đầu nhìn cô và nở một nụ cười độc ác, hơi thở của ông ta phả vào mặt cô, nói nhấn mạnh từng câu từng chữ: “Cô cho rằng đây là nơi cô muốn đến thì đến muốn đi thì đi sao?”

“Ông bỏ tay ra, ông không sợ vợ ông tìm đến đây sao?” Lâm Mặc vừa trốn môi ông ta, vừa điên cuồng đẩy ông ta ra.

Cô rất sợ, Lý Vân Thâm chạm vào mỗi phần trên da thịt cô đều khiến cô đau đớn. Không được, cô không thể mất thứ mà cô vẫn luôn luôn gìn giữ.

Lý Vân Thâm tức giận vì bị Lâm Mặc chống cự, giận giữ nói: “Mụ vợ thối đó làm sao biết tôi ở đây được, chiều nay mụ ta đã lên máy bay sang Mỹ rồi. Tôi mong ấy bay rơi từ trên trời xuống ụ ta chết đi. Hừ, mụ

ta ngoài việc dương oai múa võ trước mặt tôi không được việc gì khác, luôn coi tôi như một con chó đi theo mụ ta để làm mụ ta vui.”

Lâm Mặc giãy giụa, tay phải cố gắng mở ba lô, không để cho Lý Vân Thâm đang có những hành động điên cuồng có thể làm tắt điện thoại.

Có lẽ cần phải kiên trì một lúc nữa, kiên trì một lúc nữa cô có thể được an toàn.

Nhưng vì sao? Vì sao họ vẫn chưa đến?

Con thú Lý Vân Thâm vẫn tiếp tục, vừa chửi vợ ông ta vừa động tay động chân với Lâm Mặc.

Rõ ràng cơ thể gầy yếu của Lâm Mặc không phải là đối thủ của ông ta, những cố gắng chống đỡ của cô không mang lại một chút hiệu quả nào. Trái tim cô tự nhiên trở nên trống rỗng, dần dần cô không chống cự nữa, mắt bắt đầu mờ đi.

Trong mắt cô đột nhiên xuất hiện một người. Anh nhìn cô với ánh mắt nồng cháy, cẩn thận chạm vào da thịt cô, hôn lên khắp người cô, dịu dàng và ấm áp, trong lòng cô như nổi sóng, cô nghe thấy anh nói: “Anh có thể...”

Câu nói đó vẫn chưa dứt, đột nhiên có một tiếng động lớn khiến cô bình tĩnh.

Cô cảm thấy sức nặng đè trên người mình biến mất, cô vội vàng chỉnh sửa lại quần áo.

Quay lại, cô thấy một người phụ nữ xinh đẹp đi cùng một nhóm đàn ông mặc âu phục đứng ở cửa đang nhìn hai người.

“Bốp”, người phụ nữ xinh đẹp đó đưa tay tát Lý Vân Thâm, cô ta không nói gì, ra hiệu cho những người mặc đồ đen phía sau giữ chặt Lý Vân Thâm không để cho ông ta động đậy.

Cô ta bước đến trước mặt Lâm Mặc, không hề bộc lộ bất kỳ cảm xúc gì, “Chính cô là người gọi điện thoại cho tôi?”

Lâm Mặc thu người trong ghế sofa, kinh hoàng gật đầu.

“Vợ của anh, em phải tin anh, người phụ nữ này quyến rũ anh, cô ta nói đến gặp anh để bàn công việc, sau đó lại cho thuốc vào trong rượu vang, vợ của anh, anh không thể có lỗi với em, hãy tin anh.” Toàn thân Lý Vân Thâm không thể động đậy trừ cái mồm của ông ta.

“Anh ngậm miệng cho tôi.” Người phụ nữ vừa nói xong, ngay lập tức những người mặc đồ đen bịt miệng Lý Vân Thâm lại.

“Điều kiện gì?” Người phụ nữ hỏi Lâm Mặc.

“Tờ báo, đóng cửa tờ báo.” Cô thấy Lý Vân Thâm trừng mắt nhìn cô đầy phẫn uất.

“Được.” Người phụ nữ trả lời một cách dứt khoát, không để ý đến cô nữa, dẫn đầu những người mặc đồ đen áp giải chồng cô ta rời khỏi tòa biệt thự.

Lâm Mặc vẫn ngồi thu mình ở chỗ cũ, chỉ trong một khoảng thời gian ngắn ngủi từ chiều đến tối, trời đang nắng đẹp bỗng nhiên mưa bão.

Cô bước vào trong làn mưa, muốn nhờ nước mưa gội sạch những dấu tích mà Lý Vân Thâm còn lưu lại trên cơ thể cô. Thân thể cô chỉ thuộc về một người, cô phải giữ gìn cho tới khi chết.

Album đầu tiên của Secret chính thức được phát hành một cách thuận lợi mà không chịu ảnh hưởng gì bởi vết thương trên đầu gối Bách Vũ Trạch, tất cả mọi nhân viên của Tranh Tinh đều thở phào nhẹ nhõm. Chỉ có một điều lạ lùng duy nhất, là trợ lý của Secret nhưng Lâm Mặc không tham gia, mọi người đều không biết cô ấy đi đâu, kể cả Tô Á Nam.

Sau lễ công bố, các nghệ sỹ của công ty đều quay về phòng họp để nghe tổng giám sát nghệ sỹ Văn Bác lên kế hoạch các công việc cần phải làm tiếp theo.

Tô Á Nam và Giang Hạo Vũ đều không để tâm, họ đang nghĩ đến cùng một người, Lâm Mặc.

Tô Á Nam nghĩ: Lâm Mặc đi đâu? Từ trước đến giờ chưa bao giờ cô ấy không bàn giao công việc mà tự nhiên mất tích.

Giang Hạo Vũ nghĩ: Tối qua lúc thực hiện chương trình anh có nhìn thấy cô ấy, dường như cô ấy đang lo lắng điều gì đó, lúc rời đi cô ấy có vẻ rất kiên nghị. Cô ấy định đi đâu làm gì?

Nghĩ mãi mà không sao hiểu được, cuộc họp tan từ lúc nào họ cũng không biết.

Đang ở trong trạng thái hưng phấn, Liễu Vân Dật đặt hai tay lên mặt bàn đứng dậy đề nghị: “Vất vả nhiều rồi, giờ cũng đã khai hoa kết quả, hay là tối nay chúng ta đi ăn mừng một bữa?” Anh nháy mắt với Giang Hạo Vũ rồi nhìn sang Bách Vũ Trạch. Cậu bé này nhỏ hơn họ sáu tuổi, gần đây cảm xúc không ổn định, trong buổi công bố, nụ cười cũng ít xuất hiện trên mặt cậu.

Trong lòng Bách Vũ Trạch hiểu rõ dụng ý của Liễu Vân Dật nhưng cậu không có tâm trạng để đi ăn mừng. Ăn mừng điều gì đây? Chân của cậu hình như đã hỏng rồi, cậu còn có thể ở trên sân khấu bao lâu? Cuộc đời cậu vẫn còn có gì đó để chúc mừng sao?

Đang muốn từ chối, có người đẩy mạnh cửa phòng họp, Lâm Mặc bước vào.

Cô không để ý đến câu hỏi của Tô Á Nam, bước thẳng đến bên cạnh Bách Vũ Trạch, cầm một tờ báo vứt lên người cậu.

“Tôi không phản đối sự thành thật của một cá nhân, cũng không phản đối cậu bộc lộ những cảm xúc thực sự của mình, nhưng mong cậu sau này chú ý đến kỹ năng và cách thức biểu đạt, không được lấy mình làm trung tâm, tự mình là đúng. Đây là làng giải trí, không phải là trong vườn nhà cậu, chị Trương Như đã nói với mọi người, mọi người bây giờ là nghệ sỹ, nên nói điều gì, không nên nói điều gì, trong lòng phải xem xét và suy nghĩ kỹ.

Không phải chỉ vì một mình cậu mà ảnh hưởng đến cả đoàn thể.” Cô không muốn tức giận, nhưng nếu không để cho cậu thiếu niên này hiểu rõ thì sự việc như thế này có thể xảy ra lần thứ hai, lần thứ ba.

Bách Vũ Trạch lúc đầu không hiểu, cậu cầm tờ báo lên xem. Động tác của cậu càng lúc càng nhanh, sắc mặt cậu xanh tái vì một cơn tức giận lên đến đỉnh điểm.

Tờ báo này có bìa in hình ba người Secret nhưng cổ tình làm éo mó đi, tựa đề cũng không thể chấp nhận được, “Vừa bắt đầu đã kết thúc, Secret giống như sao băng sắp tàn.” Tờ báo dùng rất nhiều trang để đưa tin này, tập trung vào cậu, thậm chí trích dẫn rất nhiều câu trong Blog của cậu, sau đó thêm mắm thêm muối viết nhiều nội dung không đúng với sự thật.

Vì sao? Blog của cậu chưa bao giờ được công bố, vì sao paparazzi biết được?

Thời gian này, vì vết thương trên đầu gối nên tinh thần của cậu rất sa sút, trong lòng cậu trước đây chỉ có âm nhạc nhưng bây giờ cậu dần dần để ý đến cái nhìn của mọi người xung quanh, thậm chí một dòng chữ nhỏ trên báo cũng có thể kích thích thần kinh nhạy cảm của cậu. Cậu bắt đầu thay đổi, sự tự tin vốn có biến mất, cậu bắt đầu hoài nghi về tài năng của mình. Cậu càng ngày càng trở nên trầm mặc, giấu kín những tình cảm trong lòng, không có cách nào giải tỏa nên đành chọn cách viết về những buồn bã và bất mãn trên Blog. Không ngờ, tự nhiên những tâm sự riêng này bị cơ quan truyền thông khai thác viết thành một bài báo.

Bài báo đưa tin cậu có bất hòa, tranh cãi với những người cùng nhóm, thậm chí còn dự đoán Secret sẽ giải tán.

Cậu bị những dòng chữ này làm cho nhức mắt, tức giận vứt tờ báo xuống đất, ngẩng đầu giải thích với Lâm Mặc: “Đó không phải là lỗi sai của em.”

“Lẽ nào cậu không biết các cơ quan truyền thông luôn luôn tìm kiếm những thông tin như thế này sao? Nếu cậu muốn thể hiện những cảm xúc thật sự của mình xin mời đi mua một quyển nhật ký rồi khóa kỹ cất ở trong nhà.” Tay Lâm Mặc vịn vào bàn họp, mặt cô đỏ lên vì tức giận.

“Lẽ nào là một nghệ sỹ thì không có cả quyền nói sao? Còn nữa, chị Trương Như không nói gì em, chị căn cứ vào đâu mà nói em, chị chỉ là một trợ lý thôi.”

Không khí trong phòng họp như đông cứng lại, tất cả mọi người đều khó chịu nhìn Bách Vũ Trạch, ngay cả cậu ta sau khi thoát ra những lời không suy nghĩ cũng bắt đầu thấy hối hận. Đương nhiên Lâm Mặc không chỉ là một trợ lý, cô là một nhân vật đặc biệt của Tranh Tinh.

Lâm Mặc yên lặng vài giây rồi cười một cách vô cùng mệt mỏi: “Đúng, tôi chỉ là một trợ lý.” Nói xong, cô quay người bước ra khỏi phòng họp.

Tô Á Nam ngồi bên cạnh không có cơ hội nói một lời nào, cầm tập hồ sơ đập mạnh lên bàn, không nhận được bắt đầu phát khùng.

“Tại sao cậu lại không biết phải trái như thế, đây là thái độ của một người mới đến như cậu à?”

Hai tay cô khoanh trước ngực, ánh mắt lạnh lùng khiến cho Liễu Vân Dật sợ hãi, “Muốn sự thực sao? Xin lỗi, trong làng giải trí không có sự thực, tôi thấy cậu cần phải suy nghĩ xem có nên tiếp tục theo làng giải trí hay không?”

“Chị...”

Bên ngoài đột nhiên có tiếng ồn ào, ngắt lời Bách Vũ Trạch đang muốn tiếp tục tranh luận.

Trương Như đẩy cửa, vẻ mặt căng thẳng nói với mọi người: “Lâm Mặc bị ngắt rồi.”

Tất cả mọi người sững sờ không kịp phản ứng gì, chỉ thấy Giang Hạo Vũ chạy nhanh ra khỏi phòng.

Vừa rồi anh thấy cô có vẻ không được khỏe, dường như cô đang cố gắng kiềm chế cảm giác khó chịu của mình. Vì sao anh không ngăn cô lại trong khi anh đứng rất gần cô và nhận ra cô không khỏe? Trong lòng anh không ngừng tự trách mình.

Có một đồng nghiệp đã đỡ Lâm Mặc ngồi lên ghế, Giang Hạo Vũ ôm lấy cô.

“Có xe công ty ở đó không? Đưa cô ấy đến bệnh viện.”

“Có, có, tôi đi lấy xe.”

Giang Hạo Vũ chạy theo người đó về phía thang máy nhưng thang máy không ngừng dừng lại ở các tầng trên, anh vô cùng lo lắng, không kịp đợi thang máy mà bế Lâm Mặc chạy xuống bằng cầu thang bộ.

Cô ấy rất nhẹ, thực sự rất nhẹ. Anh bế cô mà không cảm thấy tốn nhiều sức lực, thậm chí cảm thấy không nặng bằng Chung Nhã Tuệ hồi học trung học.

Anh không hiểu vì sao mình rất buồn khi nhìn thấy khuôn mặt tái xanh của cô, rất buồn, buồn đến mức muốn rơi lệ. Khi nghe thấy cô bị ngắt, anh không thể ngăn lại những mong muốn của mình như lần đầu tiên anh nhìn thấy cô.

Lúc anh ôm cô như thế này, trong lòng cảm thấy hơi yên lòng.

Rõ ràng cô ấy không phải là Chung Nhã Tuệ, vì sao mình lại luôn nghĩ cô ấy là Chung Nhã Tuệ?

Trong lòng Giang Hạo Vũ vô cùng hoang mang.

Đến bệnh viện, Lâm Mặc đã tỉnh lại, người nóng và bị sốt nhưng cô không muốn nằm ở viện, cô muốn về nhà nghỉ ngơi. Mọi người không chiều theo yêu cầu của cô, làm thủ tục giữ cô ở lại bệnh viện để điều trị. Cô không đủ sức để tự mình bỏ về nên đành thay đồng phục bệnh nhân rồi nằm trên giường bệnh ngủ thiếp đi.

Ngoài phòng bệnh, Trương Như cầm tờ báo Lâm Mặc vứt cho Bách Vũ Trạch, chau mày lại.

Ngày phát hành của tờ báo là ngày hôm nay, nhưng vừa rồi cô đến các cửa hàng bán báo gần đó đều không thấy có. Cô gọi điện cho bạn bè nhờ hỏi giúp thì được biết, tờ báo đã ngừng hoạt động từ ngày hôm nay và công ty đó giải tán chỉ qua một đêm.

Cô đau đầu suy nghĩ, không biết Lâm Mặc đã làm gì?

Cô cảm thấy vô cùng căng thẳng nghĩ đến việc ông chủ của tờ báo này luôn luôn có ý định xấu với Lâm Mặc, không phải là... Thực sự cô không dám nghĩ tiếp.

Cô kéo Tô Á Nam ra khỏi phòng bệnh, nói chuyện này với cô ấy, vô tình ba người Secret đứng bên cạnh nghe được câu chuyện.

“Chị nói là ông chủ của tờ báo này luôn muốn có Lâm Mặc? Tin lần này là cơ để ông ta yêu cầu Lâm Mặc đến tìm ông ta?” Liễu Vân Dật kinh ngạc hỏi.

“Tờ báo này không được phát hành như kế hoạch mà còn ngừng hoạt động, lẽ nào Lâm Mặc đã đồng ý yêu cầu đó?” Phán đoán của Giang Hạo Vũ khiến ọi người đều cảm thấy lạnh sống lưng.

Tô Á Nam tức giận trừng mắt nhìn người ngồi bên cạnh cô rồi quay người bước vào phòng bệnh. Bách Vũ Trạch không dám nói gì, sắc mặt đầy hối hận và lo lắng.

Cô không thể để cho Lâm Mặc làm gì tự tổn hại đến bản thân cô ấy cho dù là vì ai, kể cả vì bản thân cô cũng không được.

Tiếng động từ cửa phòng khiến cho Lâm Mặc tỉnh giấc.

Cô mở mắt nhìn thấy khuôn mặt đầy lo lắng của Tô Á Nam, miễn cưỡng nở một nụ cười rồi nói với cô ấy: “Mình không sao.”

Nhìn thấy vẻ yếu ớt của cô, Tô Á Nam thận trọng hỏi về vấn đề tế nhị không nên hỏi lúc này nhưng nếu để lâu trong lòng cô lại cảm thấy vô cùng bất an: “Tiểu Mặc, Lý Vân Thâm không làm gì cậu....?”

Lâm Mặc nhìn Tô Á Nam rồi nhớ lại những gì xảy ra ở nhà Lý Vân Thâm, cô cảm thấy nổi khở sở tác động lên từng đốt sống và huyết mạch của mình. Cô không muốn Tô Á Nam lo lắng nên cười đáp: “Đương nhiên không, đừng có nghĩ lung tung.”

“Vậy vì sao? Vì sao số báo kỳ này chưa phát hành thì tờ báo đã ngừng hoạt động rồi?” Chắc chắn Lâm Mặc có điều giấu cô, cô ấy không muốn nói mà chịu đựng một mình. Vì sao cô ấy luôn luôn như vậy, không muốn cô thay cô ấy chia sẻ gánh nặng dù chỉ là một chút thôi cũng được.

Giang Hạo Vũ đi theo Tô Á Nam bước vào phòng rồi đứng bên cạnh cửa, lúc này bước lại gần kéo cánh tay cô, nhẹ nhàng nói: “Để cho Lâm Mặc nghỉ ngơi, những việc này đợi bao giờ cô ấy khỏe hãy nói tiếp.”

Anh cũng rất muốn biết Lâm Mặc đã làm gì, đồng ý điều kiện gì để có được tình thế như hiện nay. Nhưng cô ấy đang ốm, khuôn mặt trắng bệch như không hề có một giọt máu.

Nhìn thấy Giang Hạo Vũ, trong đầu Lâm Mặc đột nhiên hiện lên câu hỏi của anh: Ngay cả Tô Á Nam cũng không phải là lựa chọn của cô sao?

Không, Tô Á Nam là bạn tốt nhất của cô, là người giúp cô cảm thấy cuộc sống này vẫn còn có ý nghĩa, là người khiến cô cảm thấy yên tâm khi nhìn thấy nụ cười vui vẻ của cô ấy. Ngoài bí mật, cô có thể chia sẻ với cô ấy bất kỳ việc gì.

Cô cầm tay Tô Á Nam, nhắm mắt lại rồi nói: “Trước khi đến gặp ông ta, mình đã thông báo cho vợ ông ta. Cậu cũng biết, gia đình nhà vợ ông ta có người bảo hộ, làm sao có thể để cho chồng mình trắng hoa bên ngoài. Khi đến nhà, mình không tắt điện thoại để vợ ông ta biết được tình hình. Sau đó vợ ông ta tìm đến, đồng ý với mình sẽ đóng cửa tòa báo, vì vậy bây giờ không sao nữa.” Cô vẫn còn giấu, giấu rằng nếu vợ của Lý Vân Thâm không muốn đóng cửa tòa báo, cô sẽ lấy tất cả những bằng chứng mình thu thập được về tội ác của Lý Vân Thâm để chống lại.

Sau khi cô biết được bản tính của Lý Vân Thâm, cô đã có ý thu thập những tội ác này để đề phòng, không ngờ thực sự có lúc cần đến chúng.

“Thế vì sao cậu lại ốm? Ông ta bắt nạt cậu phải không?”

Lâm Mặc trừng mắt, “Không, ông ta không bắt nạt mình, mình biết cách tự bảo vệ mình.” Giọng của cô hơi bị kích động.

Giang Hạo Vũ đặt tay cô vào trong chăn, cẩn thận giúp cô chỉnh lại chăn rồi nói dịu dàng: “Được rồi, đừng nói gì nữa, mau nghỉ ngơi thôi.”

Lâm Mặc nhìn anh, cô cảm thấy như đang được quay về quá khứ. Cô hoang mang nhắm mắt lại, mệt mỏi thiếp đi.

7. Chương 07

Chương 7: Quan tâm

.....Anh quan tâm đến cô vì tình yêu đã qua, còn cô quan tâm đến anh vì muốn anh có được hạnh phúc.

Đêm đã khuya, phòng bệnh yên tĩnh đến mức dường như có thể nghe rõ được hơi thở của mình.

Lâm Mặc gặp ác mộng nên tỉnh giấc, cô vùng vẫy rồi ngồi dậy, không ngừng thở gấp.

Cô lại mơ thấy cái ngày có mưa bão đó.

Ban ngày, ánh mắt anh đau thương đến mức tuyệt vọng, cô nghe thấy anh nói sẽ không yêu ai khác rồi quay người bước đi và ngã xuống đất. Cái bóng xiêu vẹo của anh biến mất trước mắt cô, cô nhận ra đó là lời vĩnh biệt.

Ban đêm, trời mưa to như trút nước át đi tiếng khóc của cô gào thét gọi anh. Ánh sáng của ngọn nến xóa tan bóng tối, chiếu vào cô khiến cô lầm tưởng đó là con đường đi tới thiên đường.

Một ngày một đêm, cô mất đi hai người cô yêu quý nhất trong cuộc đời, cô mất tất cả, cô từ thiên đường rơi xuống địa ngục.

Cô sống tạm bợ được chẳng hay chớ có lẽ là vì mong muốn sự thống khổ có thể xóa đi những tội ác của mình.

Miệng đắng ngắt, cơn sốt cao khiến cổ họng cô khô rát, cơ thể không còn một chút sức lực nào. Cô cố gắng lắc đầu để xóa tan đi cơn ác mộng rồi bước xuống khỏi giường rót nước uống, tiếp tục sống với hình ảnh một Lâm Mặc lạnh lùng và không quan tâm đến bất kể điều gì ngoài công việc.

Có thể làm lại được không? Cô bắt đầu hoài nghi, dường như ngày càng có nhiều điều giằng co trong cô khiến cô vô cùng mệt mỏi, cô không biết mình có thể chống chọi được bao lâu, tốt nhất là nên chống chọi đến khi cô hoàn thành lời hứa của mình với Trang Tinh.

Cốc và bình nước ở trên bàn đối diện với giường bệnh, Lâm Mặc cố gắng ra khỏi giường, khi chân vừa chạm xuống đất thì cô bị ngã. Cô không ngờ cơ thể mình trở nên yếu ớt như vậy, một cơn sốt mà có thể làm cô mất hết tất cả sinh lực.

Cô bò trên mặt đất, cố gắng quay trở lại giường bệnh. Cô không để ý có một bóng đen trên ghế số pha đứng dậy, chậm chậm bước đến gần cô.

“Chị không sao chứ? Xin lỗi, em không cẩn thận ngủ quên mất.”

Lâm Mặc ngạc nhiên ngẩng đầu lên, cô cảm thấy hoa mắt chóng mặt nên không nhìn rõ được đó là ai, nhưng giọng nói quen thuộc khiến cô xóa tan nghi ngờ.

Bách Vũ Trạch?

“Tại sao cậu lại ở đây?”

“Em...muốn chăm sóc chị.” Bách Vũ Trạch nói nhỏ, giọng điệu có vẻ đang rất hối lỗi. Sau khi đợi mọi người rời đi cậu đã ngấm ngầm quay lại, đầu tiên chỉ muốn hỏi bác sỹ tình hình cụ thể của Lâm Mặc nhưng phát hiện không có ai chăm sóc cô nên cậu ở lại.

Cậu ngồi trên ghế số pha, vừa nhìn cô vừa suy nghĩ tất cả mọi chuyện về cô rồi ngủ quên mất.

Cậu dựa vào ghế sofa ngủ rất say và thoải mái, đây là điều hiếm thấy kể từ khi cậu bị thương đến nay, thậm chí cậu còn mơ thấy mình đứng trên sân khấu, hăng say hát và nhảy vũ đạo trong tiếng dương cầm du dương và nhận được sự cổ vũ của mọi người.

Nếu không bị Lâm Mặc làm kinh động, cậu nghĩ cậu có thể ngủ cho đến khi trời sáng.

Lâm Mặc cô gắng chống tay ngồi dậy.

Cậu bé này sao vậy? Nửa đêm không ở nhà nghỉ ngơi lại đến phòng bệnh của cô làm gì? Lẽ nào cậu ta quên mình cũng là một bệnh nhân cần được chăm sóc sao?

Thật là người thích càn quấy.

Trong ánh sáng lạnh lạnh của trăng đêm, Bách Vũ Trạch thấy Lâm Mặc đang tức giận. Cậu nghĩ sự việc liên quan đến tờ báo khiến cho cô vẫn còn bức bối với mình, trong lòng cậu thấy vô cùng hối hận.

Công ty không hề biết chuyện này, Trương Như đưa ra ý kiến nên giấu kín, mọi người không được nói cho ai. Trương Như đã cẩn thận đến gặp cậu để nói chuyện, nói với cậu rất nhiều việc liên quan đến làng giải trí mà cậu không biết.

Lúc đó, cậu cảm thấy hơi thất vọng. Làng giải trí không hề giống như cậu tưởng tượng, chỉ cần có tài thì có thể biểu diễn trên sân khấu, chỉ cần có ước mơ và cố gắng thì có thể được tất cả mọi người yêu quý.

Trên thực tế, mọi người ở trong giới này chỉ giống như một lớp băng mỏng, không chú ý một chút là có thể phá hủy tất cả những thành tích mình đã chịu biết bao khổ sở mới có được. Với những người mới đến như họ, một thông tin bất lợi đủ để họ mất tất cả.

Chị Tô Á Nam nói không sai, làng giải trí không chấp nhận sự thật, càng không thể tự ý muốn làm gì thì làm, cậu cần phải tiếp tục ở đây để thực hiện ước mơ, điều đó đồng nghĩa với việc phải từ bỏ cái tôi của mình.

Cậu không thể quên được câu nói của Trương Như: “Cậu vẫn còn quá trẻ, cần tiếp tục rèn luyện nhiều. Nhưng cậu rất may mắn vì trợ lý của các cậu là Lâm Mặc, cô ấy rất biết cách bảo vệ các cậu.”

Đúng rồi, cô đã bảo vệ cậu, cô đã bảo vệ Secret. Nhưng vì thế cô bị ốm, ốm đến mức bị ngã mà không sao đứng dậy được.

Bách Vũ Trạch dựa vào gậy cúi người xuống, cố gắng kéo tay Lâm Mặc.

Nhưng chiếc chân bó bột không nghe lời cậu, bị mất trọng tâm, cả người cậu ngã về phía Lâm Mặc...

Lúc đó thời gian như ngừng lại.

Lâm Mặc nằm thẳng trên nền nhà, Bách Vũ Trạch ngã lên người cô.

Cô bức bối nhìn cậu, trong đầu không suy nghĩ được gì nữa, có một mùi hương khiến cho cô cảm thấy như bị sét đánh.

Mùi hương này...Mùi hương này...

“Xin lỗi, em...em chỉ muốn kéo chị dậy.” Bách Vũ Trạch lúc đó cũng không nghĩ được gì, vẻ mặt của Lâm Mặc khiến cậu nhanh chóng quay về với hiện thực. Cậu không biết phải làm gì, lồm cồm bò dậy rồi ngồi sang bên cạnh, cảm thấy máu dồn hết lên đầu, mặt cậu đỏ ửng.

Cậu biết mình không thể giúp được Lâm Mặc nên đành nhấn chuông gọi y tá.

Một người y tá khỏe mạnh bế Lâm Mặc đặt lên giường, đo nhiệt độ và huyết áp cho cô, sau khi kiểm tra thấy cô không sao mới yên tâm rời đi.

Còn Lâm Mặc vẫn chìm đắm trong mùi hương đó.

Vì sao trên người cậu ấy lại có mùi hương này?

Cô nhìn Bách Vũ Trạch, cậu vẫn đứng gần đó và không biết phải làm gì.

Bách Vũ Trạch lo lắng vì cậu không ngờ lại xảy ra việc khó xử như vậy. Trong lòng bối rối, cậu nói: “Chị... Chị nghỉ ngơi cho khỏe, em...em về trước, muốn mắng em thì đợi chị khỏe rồi nói.”

Cửa phòng bệnh được đóng lại rất nhẹ nhàng. Bách Vũ Trạch vừa quay người bước đi thì nghe thấy trong phòng bệnh có tiếng khóc.

Trong đêm yên tĩnh, tiếng khóc nghe rất rõ. Cậu dựa người vào cửa, yên lặng chịu đựng và cảm thấy như có kim đâm vào trái tim cậu.

Vì sao cậu lại cảm thấy như vậy?

Vài ngày sau, cơn sốt của Lâm Mặc vẫn không chịu lui nhưng cô không muốn ở trong bệnh viện nữa.

Quyết định về nhà nghỉ ngơi của cô bị mọi người phản đối, Tô Á Nam nói sẽ dành hai ngày nghỉ để chăm sóc cho cô, bao giờ hết sốt cô mới được về nhà.

“Tiểu Mặc, có muốn ăn hoa quả không? Mình gọt cho cậu ăn.” Tô Á Nam cầm một quả táo gọt qua gọt lại trước mặt cô.

“Có.”

Lâm Mặc cảm thấy hôm nay Tô Á Nam hơi lạ, cô ấy không nói nhiều mà yên lặng, thậm chí có lúc không biết mãi nghĩ về điều gì đó đến mức thất thần.

“Gần đây có chuyện gì không thuận lợi sao?” Là công việc hay tình cảm?

Tay đang cầm dao của Tô Á Nam dừng lại, cô vội vàng cười đáp: “Không có gì không thuận lợi, vì sao cậu lại hỏi như vậy?”

“Cậu có tâm sự.”

“Không có, mình có tâm sự gì đều nói với cậu.”

Lâm Mặc không hỏi nữa nhưng tự nói với mình: “Trong lòng mỗi người đều có bí mật, bí mật nói cho người khác thì không còn là bí mật nữa.”

Cậu nói cảm khái đó lọt vào tai Tô Á Nam lại có ý nghĩa khác, cô cho rằng Lâm Mặc đang trách cô không coi cô ấy là bạn tốt, cô hoang mang đặt nửa quả táo đang gọt dở xuống.

“Không phải thế, thực sự là mình cũng không hiểu rõ được cảm giác của mình, là... là mình đang suy nghĩ, đang suy nghĩ.” Đột nhiên, Tô Á Nam kéo ghế đến gần giường bệnh, ghé sát người gần Lâm Mặc hỏi: “Tiểu Mặc, mình có thể thích một người không?”

Lâm Mặc ngạc nhiên, đây là lần đầu tiên họ nói chuyện liên quan đến vấn đề tình cảm, trước đây khi Tô Á Nam có bạn trai, cô chỉ nhắc nhở một câu mang tính chất tượng trưng rồi không can thiệp gì nữa, càng không hề có chuyện ngồi với nhau nói những tâm sự của phụ nữ như bây giờ.

Cô nghĩ đến lời nói tận đáy lòng của Tô Á Nam, cười một cách không tự nhiên: “Có lúc nào mình phản đối cậu không được có bạn trai sao? Mặc dù công ty không tán thành cậu công khai tình cảm, nhưng cũng không thể phản đối được.”

“Mình không nói thế, mình muốn nói, mình có thể thích anh ấy không? Mình có nên thích anh ấy không?” Tô Á Nam có vẻ hơi xấu hổ, điều này rất hiếm khi nhìn thấy trên mặt cô bởi cô luôn luôn thẳng thắn và rõ ràng, thích là thích, thích rồi sẽ công khai, không úp úp mở mở như bây giờ.

Cô ấy thích ai rồi?

Lâm Mặc nghĩ một lát, chắc chắn không phải là người ngoài giới nghệ sỹ bởi vì cô ấy không thể có thời gian giao lưu kết bạn với người ngoài. Thời gian gần đây cô ấy chỉ đóng phim, bạn diễn là Giang Hạo Vũ.

Lẽ nào là Giang Hạo Vũ?

Tô Á Nam không để ý đến tâm trạng phức tạp của Lâm Mặc, cô cầm nửa quả táo lên mũi ngửi rồi tiếp tục nói về tình cảm của mình.

“Lần đầu nhìn thấy kịch bản phim mình tự hỏi, cảm giác thăm yêu một người như thế nào, có đau khổ không hay là ngọt ngào chua chua. Nhưng khi mình thực sự có cảm giác đó, mình phát hiện ra cảm giác đó rất kỳ diệu, giống như nước có ga không ngừng dâng lên bọt khí, nhớ nhung bất kể lúc nào, có khi gặp anh ấy rồi vẫn cảm thấy nhớ. Tiểu Mặc, mình cảm thấy mình đã thích anh ấy thật rồi.” Bộ phim cô và Giang Hạo Vũ đóng có nội dung là một câu chuyện liên quan đến tình yêu.

Nụ cười ngại ngùng của Tô Á Nam như chạm vào da thịt Lâm Mặc, tay cô ở dưới chân bám chặt lấy ga trải giường.

“Vậy thì cứ thích đi, làm thế nào hợp lý là được.” Cô bình thản nói, mỗi từ thốt ra dường như đang giằng kéo trong lòng cô.

“Thật sao? Cậu đồng ý rồi?” Tô Á Nam hưng phấn đến mức muốn nhảy cẫng lên hô vang tuế.

Lâm Mặc cười, bàn tay bám chặt lấy ga giường thả lỏng ra, tinh thần cũng thoải mái hơn.

Cô lẽ, anh ấy và Tô Á Nam thực sự rất đẹp đôi, tính cách nội tâm của anh ấy kết hợp với tính cách vui vẻ của Tô Á Nam có thể bổ sung cho nhau và họ sẽ hạnh phúc!

“Tô Á Nam, câu nói này phải hỏi người ấy của cậu mới thỏa đáng? Là bạn bè tốt của nhau, đương nhiên mình sẽ chúc phúc cho cậu.”

“Nhưng mình cũng không biết anh ấy có thích mình không, cho đến giờ chỉ là tình cảm đơn phương của mình thôi.”

“Vậy vì sao cậu lại nghĩ đến việc phải được mình đồng ý?”

“Bởi vì hình như anh ấy đối với cậu...Mình cũng không biết liệu cậu cũng...” Tận mắt chứng kiến sự căng thẳng của Giang Hạo Vũ khi gặp Lâm Mặc, dũng khí của Tô Á Nam lại biến mất.

“Cậu muốn nói Giang Hạo Vũ nghĩ mình là người yêu đầu của anh ấy, có lúc cảm xúc của anh ấy rất phức tạp, quan tâm nhiều đến mình nên cậu không biết mình có cảm giác như vậy với anh ấy không sao?”

Mắt Tô Á Nam mở to ngạc nhiên. “Vì sao cậu biết đó là Giang Hạo Vũ? Quả nhiên là không giấu được cậu.”

“Người phụ nữ khi yêu rất ngốc nghếch, người tinh táo có thể nhìn thấy rõ.” Lâm Mặc cố gắng cứu quả táo đáng thương trong tay Tô Á Nam, nếu không nó sẽ bị dập nát mất.

Đột nhiên cửa phòng bệnh mở ra, có tiếng cười của Liễu Vân Dật vọng vào: “Cái gì mà người tinh táo có thể nhìn thấy rõ? Hai người đang nói chuyện gì thế?”

Tô Á Nam giống như bị điện giật hoang mang nhảy bật ra khỏi ghế, căng thẳng nhìn ba người Secret dò hỏi: “Các anh đến từ lúc nào? Đứng bên ngoài bao lâu rồi?”

Liễu Vân Dật cảm thấy rất thú vị tiến lại gần trêu cô: “Ồ, sư tử nhất định là có bí mật nên sợ chúng tôi nghe thấy. Lâm Mặc, tiết lộ một chút đi, sư tử đáng yêu của chúng tôi có bí mật nào không thể cho chúng tôi, hoặc người nào đó trong chúng tôi biết thế?”

Lâm Mặc không nhìn Giang Hạo Vũ, cũng không muốn nhìn anh, ánh mắt của cô luôn dõi theo Tô Á Nam, cô phát hiện ra lúc Liễu Vân Dật đang nói, cô ấy đã nhìn trộm Giang Hạo Vũ mấy lần rồi. Nếu không biết che giấu như thế này thì chẳng bao lâu nữa, mọi người trong công ty sẽ biết!

“Các anh tự đi hỏi cô ấy đi, tốt nhất là đưa cô ấy đến nhà hàng vừa ăn vừa tra khảo, tôi muốn ngủ một lát.” Cô ra quyết định, không muốn vấn đề này dây dưa thêm nữa.

Bách Vũ Trạch nhìn Lâm Mặc rồi nói: “Các anh đi đi, hôm nay đi nhiều quá, chân em hơi đau nên muốn ngồi ở đây nghỉ một lát.”

“Không được, ai mà biết được cậu có làm cho Tiểu Mặc tức giận không, nếu không vì cậu, Tiểu Mặc đã ...”

“Á Nam, chuyện này đã qua rồi.” Lâm Mặc ngắt lời Tô Á Nam lúc này vẫn đang tức giận với Bách Vũ Trạch, cô không muốn giữa họ nảy sinh thêm mâu thuẫn nữa.

Nhưng Bách Vũ Trạch cũng không giải thích gì nữa, cậu hòa giải với Tô Á Nam: “Sư tử, là em sai rồi được chưa, lần sau sẽ không dám nữa, chị bỏ qua cho em lần này đi!”

“Hừ.”

“Được rồi, được rồi, chúng ta đi thôi, Lâm Mặc, cô nghỉ ngơi cho khỏe. Vũ Trạch, có việc gì thì báo cho chúng tôi.” Liễu Vân Dật đứng ra giảng hòa, giục mọi người ra cửa.

Căn phòng đang ồn ào trở lại yên tĩnh.

Lâm Mặc nhìn Bách Vũ Trạch không nói gì, ánh mắt lạnh lùng trở nên ấm áp.

“Cậu ngồi xuống được không?” Cô chỉ vào chiếc ghế trước giường.

“Ồ, vâng.” Bách Vũ Trạch bước rất chậm.

Mùi hương ấy lại xuất hiện, Lâm Mặc biết cảm giác của mình buổi tối hôm đó không sai, hôm nay mùi hương ấy xuất hiện trên người Bách Vũ Trạch rõ hơn.

“Có phải cậu dùng nước hoa Cartier đã ngừng sản xuất rồi không?”

Lâm Mặc hỏi đường đột khiến cho Bách Vũ Trạch cảm thấy hơi kỳ lạ nhưng cậu không nghĩ nhiều, gạt đầu. Loại nước hoa này là mẹ cậu sưu tập, bởi vì thích mùi hương đặc biệt này nên cậu thường xuyên dùng.

Cậu nhìn Lâm Mặc đợi cô nói tiếp nhưng thấy cô yên lặng nhìn lên trần nhà, không tỏ thái độ gì.

“À...” Cậu đang định lên tiếng để phá tan không khí yên lặng trong phòng khiến cậu cảm thấy bất an, Lâm Mặc bỗng nhiên nói: “Không cần nói xin lỗi, cậu không làm bất kỳ điều gì có lỗi với người khác. Nhưng tôi muốn hỏi cậu, bây giờ cậu là ai? Bách Vũ Trạch của Secret hay Vũ Trạch mới tốt nghiệp học viện âm nhạc?”

“Có gì khác nhau sao? Cả hai đều là em ạ!”

“Đương nhiên là có khác nhau, Vũ Trạch có thể làm gì tùy thích, Bách Vũ Trạch phải tuân theo rất nhiều quy định; Vũ Trạch có thể thoải mái thể hiện bản thân, Bách Vũ Trạch nói mỗi câu đều phải suy nghĩ kỹ, thậm chí nói những lời không thật lòng; rất nhiều việc Vũ Trạch có thể làm nhưng Bách Vũ Trạch không được phép làm; Vũ Trạch chỉ là một sinh viên bình thường, còn Bách Vũ Trạch là một ngôi sao mới sáng trong làng giải trí.”

Lâm Mặc không biết vì sao lại nói những điều đó với cậu, nhưng trong lòng cô luôn muốn cậu ấy hiểu rõ. Cô biết Trương Như đã nói chuyện với cậu ấy nhưng không biết cậu có hiểu được gì trong cách nói trang trọng của cô ấy không.

“Ngôi sao mới sáng? Ha ha, chị đã nhìn thấy ngôi sao nào bị què chưa?”

Bách Vũ Trạch muốn cười nhưng không thể kiềm chế được sự đau khổ của mình. Từ ngày bị thương đến giờ, mọi người xung quanh cậu đều tự giác tránh nhắc đến tiền đồ của cậu, bố mẹ không nói, mọi người trong nhóm không nói, ngay cả công ty cũng khuyên cậu nên nghỉ ngơi, bồi dưỡng sức khỏe, tất cả công việc đều trong trạng thái tạm dừng.

Trong buổi họp lúc sáng, Trương Như nói việc tuyên truyền cho đĩa nhạc cần đi đến nhiều tỉnh và thành phố khác, nhưng cậu phải đứng ngoài cuộc.

Họ là một nhóm mới, lần đầu đi tuyên truyền lại thiếu một người, chắc chắn chuyện này chưa bao giờ xảy ra trong làng giải trí, đúng lúc bắt đầu thực hiện ước mơ của mình thì cậu bị đào thải.

Sao cậu có thể cam lòng?

“Em không cam lòng, vì sao lại đối xử với em như vậy? Vì sao em vừa mới bước lên con đường của mình đã bị đá về điểm xuất phát? Vì sao?” Cậu khóc, nước mắt không ngừng chảy lăn trên mặt. Cậu giấu đầu vào cánh tay mình, đây là lần đầu tiên cậu khóc như thế. Không biết vì sao cậu có một cảm giác kỳ lạ với Lâm Mặc, dường như khóc trước mặt cô là một điều rất tự nhiên.

“Cậu cảm thấy cậu đã thất bại rồi sao?” Giọng Lâm Mặc vẫn lạnh lùng như thế nhưng đối với Bách Vũ Trạch, nó lại âm áp vô cùng.

Cô rất đặc biệt, không giống người khác sẽ an ủi động viên cậu, mỗi câu nói của cô đều đi thẳng vào nội tâm khiến cậu không thể tránh né, chỉ có thể ngẩng đầu đối mặt mà thôi.

“Em thực sự thất bại rồi.” Mặc dù không muốn thừa nhận nhưng mơ ước của cậu đã trở nên rất xa xôi.

“Tôi nhớ lần đầu tiên xem hồ sơ của cậu, cậu nói ước mơ lớn nhất của cậu là được đứng trên sân khấu để hát bài hát của mình. Giọng hát của cậu hỏng rồi sao? Cậu không thể hát được nữa sao? Theo tôi biết, đầu gối của cậu chỉ bị thương cần nghỉ dưỡng một thời gian nhưng cậu đã làm hỏng trái tim mình. Không ngờ cậu lại yếu đuối như vậy.”

Bách Vũ Trạch ngừng khóc ngẩng đầu lên, ánh mắt lộ vẻ ngạc nhiên.

Ước mơ của cậu lẽ nào không phải là ca hát sao? Từ nhỏ cậu đã thích âm nhạc, thế sẽ không bao giờ từ bỏ mơ ước của mình, không ngờ chỉ một bất trắc nhỏ đã khiến cậu mất đi sự tự tin, thậm chí cho rằng mọi thứ đã kết thúc.

Có phải là cậu xuẩn ngốc quá không?

“Thế nào, đã phát hiện ra mình sai ở đâu chưa? Nhưng đừng vội mừng, mơ ước của cậu rất tuyệt, tuy nhiên trong làng giải trí cậu không phải là người giỏi nhất, Secret cũng không thể chỉ dựa vào âm nhạc để tồn tại, nói một câu hơi khó nghe, trong làng giải trí, ca hát là một điểm yếu của nhóm cậu.”

Chút hy vọng vừa lóe lên trong lòng Bách Vũ Trạch bị Lâm Mặc dội ột gáo nước lạnh. Cậu vẫn tự hào vì giọng hát của mình, âm nhạc mà cậu yêu quý lẽ nào cũng không thể cứu cậu ra khỏi khó khăn sao?

Cậu ngẩng đầu, yên lặng nhìn Lâm Mặc đang nằm trên giường bệnh, đôi mắt đầy nước mắt mơ màng giống như của một đứa trẻ đang bị mất phương hướng.

Lòng Lâm Mặc dịu dàng trở lại.

“Có thể tôi không thể đi cùng họ, trong thời gian này, nếu cậu tin tôi, nếu cậu đồng ý, hãy để tôi giúp cậu.”

.....

Chuyến bay của Secret xuất phát ở sân bay Hồng Kiều, đích đến là Bắc Kinh.

Lần đầu tiên rời Thượng Hải đến nơi khác để làm việc, mọi người đều rất hưng phấn. Nghe Trương Như dặn dò công việc xong, Liễu Vân Dật quay đầu hỏi Giang Hạo Vũ: “Thật đáng tiếc, Vũ Trạch không đi được. Cũng không biết cậu ấy có thể chạy đi đâu để giải sầu.”

“Sợ gì, có Lâm Mặc ở đó, cậu ấy sẽ không sao đâu.” Trương Như sửa tờ lịch trình công việc trong tay, thản nhiên trả lời một câu nhẹ như gió thoảng. Cô nghĩ thầm trong lòng, nơi nào có Lâm Mặc nơi đó là an toàn nhất trên thế giới này.

Nghe thấy cô nói thế, Giang Hạo Vũ ngừng đưa bánh ga tô lên miệng, thái độ có vẻ mất tự nhiên rồi rất nhanh chóng khôi phục lại tâm trạng bình thường.

Không tiếp tục chủ đề đó nữa, mọi người hoặc che mắt ngủ hoặc nghe nhạc xem phim, Trương Như ngồi phía trước Liễu Vân Dật đang làm việc riêng của mình.

Liễu Vân Dật nghiêng đầu hỏi nhỏ Giang Hạo Vũ: “Nói thật, tình cảm của anh với Lâm Mặc có phải là...” Anh ta không nói hết câu, tin chắc rằng Giang Hạo Vũ có thể hiểu được nội dung mà chưa nói hết câu.

Giang Hạo Vũ ăn nốt miếng bánh, giả vờ không hiểu hỏi: “Gi?”

“Này, anh không cần phải giả vờ với tôi? Tôi không tin là anh không hiểu ý của tôi.”

“Không hiểu.” Giọng Giang Hạo Vũ buồn buồn, có vẻ chán kiêu buồn chuyện của Liễu Vân Dật.

Nhưng Liễu Vân Dật thấy rõ cảm xúc của anh nên không chịu buông tha: “Không hiểu? Thế tôi hỏi anh, hôm Lâm Mặc bị ngã, vì sao anh chạy nhanh thế? Lâm Mặc ở viện mấy ngày, vì sao anh lại không để tâm

đến chuyện gì? Mỗi lần chúng ta đến thăm Lâm Mặc, mọi người đều cười với cô ấy còn anh yên lặng. Lại còn sáng nay nữa...”

“Đừng nói nữa.” Giang Hạo Vũ chau mày lại.

Anh nhớ đến việc sáng nay đến tập trung ở công ty, trong lòng cảm thấy không thoải mái.

Lẽ ra Bách Vũ Trạch không đi, công ty cho cậu ấy nghỉ thì cậu ấy không cần đến. Nhưng cậu ấy vẫn đến, hơn nữa lại đến với Lâm Mặc.

Cậu ấy nói hôm nay Lâm Mặc xuất viện, họ cùng đến đây từ bệnh viện.

Từ lúc nào quan hệ giữa cậu ta và Lâm Mặc lại trở nên thân thiết như vậy? Giang Hạo Vũ đứng phía sau, thấy mọi người vây lấy Bách Vũ Trạch và Lâm Mặc hỏi thăm, tự nhiên anh cảm thấy vô cùng bức bối.

Thậm chí anh không biết mình đang tức giận điều gì.

“Bị hấp dẫn bởi một cô gái đặc biệt như thế là điều đương nhiên. Anh thấy Vũ Trạch hôm nay có gì khác thường không? Từ khi cậu ấy bị thương đến giờ, tôi không hề thấy cậu ấy cười nói vui vẻ như thế. Còn anh? Anh có cảm giác gì đối với Lâm Mặc? Người thay thế cho bạn gái cũ?”

“Đừng nói lung tung, tôi không thể coi cô ấy là người thay thế được.”

“Vậy, anh muốn bắt đầu lại với cô ấy sao?”

“Tôi không biết.”

Anh không biết, anh không biết cảm giác của mình với Lâm Mặc rốt cuộc là gì? Mỗi lần muốn đến gần cô ấy anh lại cảm thấy sợ hãi, mỗi lần muốn rời xa cô ấy anh lại không cam lòng. Anh biết rõ nguyên nhân là vì Chung Nhã Tuệ, nhưng có lúc lại cảm thấy không phải, rất nhiều cảm xúc không rõ ràng rồi tung lên trong đầu anh khiến cho anh thường xuyên bị đau đầu.

Lần này trong các nhân viên cùng đi không có tên Lâm Mặc, anh thở phào nhẹ nhõm, nhưng trước khi đi, trong lòng anh lại hy vọng Lâm Mặc sẽ chủ động yêu cầu được đi cùng họ.

Anh phát hiện ra rằng, những điều liên quan đến Lâm Mặc khiến anh càng ngày càng không hiểu nổi chính mình.

Liều Vân Dật nhìn sắc mặt của Giang Hạo Vũ thờ dãi, không muốn động đến anh nhưng không nói những lời này, anh lại cảm thấy mình không có trách nhiệm với anh em.

Người sa vào chuyện tình cảm thường mù quáng, tầm nhìn trở nên hạn hẹp, Lâm Mặc nói đúng, người ngoài có thể nhìn thấy rất rõ!

“Nếu anh thích Lâm Mặc, hãy xóa bỏ hình ảnh người yêu cũ trong ký ức của anh, nếu không... Dù sao không có người phụ nữ nào muốn mình là người thay thế cho người khác, đừng nói đến chuyện trong lòng còn có một người khác tồn tại. Nhưng anh cũng cần chuẩn bị tâm lý, một người phụ nữ đặc biệt như cô ấy có lẽ sẽ không dễ mình rơi vào tình trạng khó xử như thế. Vì thế, nếu anh thích cô ấy, anh sẽ đau khổ.”

Giang Hạo Vũ cúi đầu không nói gì, trầm tư suy nghĩ. Sau một hồi lâu, anh quay đầu nhìn thẳng vào mắt Liều Vân Dật hỏi: “Cậu có cảm thấy Vũ Trạch cũng thích cô ấy không?”

Liều Vân Dật tập trung vào chữ “cũng”, ngay lập tức hiểu rằng anh ấy đã thích Lâm Mặc rồi, trong lòng thầm thở dài.

“Về phía Vũ Trạch, nếu cậu ấy thích Lâm Mặc, cậu ấy cũng gặp khó khăn giống anh, không kể đến điều khác, khoảng cách sáu năm tuổi giữa họ là một điều khó vượt qua!”

8. Chương 08

Chương 8: Cứu giúp

.....Cô cứu giúp linh hồn sắp vỡ vụn của một người nhưng ai có thể cứu giúp linh hồn của cô?

Lâm Mặc lái xe đưa Bách Vũ Trạch đến một viện phúc lợi ở ngoại ô.

Bách Vũ Trạch không rõ lý do hỏi: “Không phải chị nói muốn giúp em sao, vì sao lại đến đây?”

Cậu chưa nghe được câu trả lời đã nhìn thấy Lâm Mặc bước xuống xe trước cậu, một đám trẻ con khoảng năm sáu tuổi chạy ra vây cô.

“Chị, chị đã đến rồi, chị xem, đây là máy bay giấy em gấp đấy!” Một cậu bé nhảy từng từng tiến đến gần Lâm Mặc, giơ cao chiếc máy bay giấy như cầm một bảo bối, cậu đứng không vững nên suýt chút nữa thì bị ngã.

Lâm Mặc đỡ lấy cậu bé, quỳ xuống, cô không cười nhưng Bách Vũ Trạch có thể thấy ánh mắt dịu dàng của cô.

“Các em có ngoan không?”

“Có ạ, có ạ, hôm qua em bị ngã nhưng không khóc.”

“Em cũng thế, em cũng thế, chị, em cũng là một đứa trẻ dũng cảm.”

Lũ trẻ đua nhau nói chuyện không hề để ý đến Bách Vũ Trạch đang chống gậy đứng phía sau.

“Hôm nay, chị đưa một người bạn đến đây, các em phải làm gì?”

Nghe thấy Lâm Mặc nói thế, bọn trẻ bắt đầu nhìn ngó khắp nơi để tìm người bạn đó, sau khi nhìn thấy Bách Vũ Trạch chúng hò hét chạy đến như một bầy ong.

“Là anh Vũ Trạch.”

“Em biết, em biết, anh Vũ Trạch là anh ít tuổi nhất trong Secret.”

Một cô bé cầm một bó hóa đại bước đến, giơ tay lên muốn tặng cho Bách Vũ Trạch, vui vẻ nói với cậu: “Anh Vũ Trạch, anh rất đẹp trai!”

Bách Vũ Trạch bật cười, để lộ hàm răng trắng đều tăm tắp, đôi mắt lúc cười cong lại thành một đường vòng cung rất đẹp. Cậu nhận bó hoa của bé gái tặng và nói lời cảm ơn.

Lâm Mặc nghĩ, đây là cảm xúc nên xuất hiện trên mặt cậu, không u buồn, không hoang mang và mất bình tĩnh, cậu nên có một nụ cười rạng rỡ như chưa hề trải qua bất kỳ đau khổ gì.

Cô bước đến, tiếp tục hỏi bọn trẻ: “Có khách đến, chúng ta nên làm gì bây giờ?”

Cô vừa dứt lời bọn trẻ đã làm ngay, đứng thẳng thành hai hàng trước cửa rồi vừa vỗ tay vừa hô đồng thanh: “Chào đón anh Vũ Trạch!”

Lúc đó, Bách Vũ Trạch cảm thấy hơi ngạc nhiên vì thái độ yêu quý đó. Cậu quay đầu lại nhìn Lâm Mặc, có vẻ như không biết phải làm gì.

Lâm Mặc nói với cậu: “Không phải cậu hỏi tôi là tôi đưa cậu đến đây làm gì sao? Việc đầu tiên tôi giúp cậu là lấy lại trái tim cho cậu.”

Lấy lại linh hồn sao? Cậu vẫn không hiểu lắm, nhưng trước mặt bọn trẻ cậu cũng không hỏi thêm, chỉ đi theo Lâm Mặc bước vào viện phúc lợi.

Viện phúc lợi hơi cổ, những căn phòng trát xi măng có trần rất thấp, một tòa nhà là ký túc, một tòa nhà là phòng tổng hợp tập trung nhiều chức năng như lớp học, phòng hoạt động đoàn thể, nhà ăn, do ở vùng ngoại ô nên không gian bên ngoài rất rộng, tuy nhiên thiết kế vô cùng đơn giản, không có thiết bị vui chơi, không thể so sánh với các viện phúc lợi công lập ở thành phố.

Viện trưởng đang bận rộn trong bếp cùng với nhân viên duy nhất của bà, nghe thấy tiếng reo hò của lũ trẻ nên bước ra xem.

“Hóa ra là Lâm Mặc tới.” Cô nhìn thấy Bách Vũ Trạch đang đứng giữa bọn trẻ, ngạc nhiên hỏi: “Đây là...”

“Mẹ viện trưởng, anh ấy là anh Vũ Trạch, anh ấy là ngôi sao! Con thích nhất Secret, thích nhất anh Vũ Trạch.” Cậu bé vừa cầm máy bay giấy vội vàng khua tay giải thích với viện trưởng.

Viện trưởng xoa đầu cậu bé, cười với Bách Vũ Trạch và chào cậu. Chẳng trách nhìn rất quen, hóa ra là ngôi sao mà bọn trẻ rất thích. Bà không cảm thấy ngạc nhiên vì biết công việc của Lâm Mặc luôn luôn tiếp xúc với các nhân vật thường xuyên xuất hiện trên ti vi.

“Nào nào, mau ngồi xuống, sắp đến giờ ăn cơm rồi. Ôi, không biết là hai người đến nên tôi không chuẩn bị nhiều thức ăn.”

“Viện trưởng, cháu có mang thức ăn đến, để cháu đi lấy.” Lâm Mặc nói với Bách Vũ Trạch: “Phiền cậu chơi với bọn trẻ, tôi bận một lát.”

Bách Vũ Trạch gật đầu, ngồi trên chiếc ghế sofa dựa vào cửa, đặt gậy sang bên cạnh. Một đứa trẻ ngoan ngoãn đi rót nước mời cậu.

“Anh Vũ Trạch, em là Tiểu Ngư.” Cậu bé cầm máy bay giấy tự giới thiệu, cậu rất hoạt bát, đáng yêu và biết cách bắt chuyện nhất trong bọn trẻ.

“Tiểu Ngư? Là cá bơi trong nước sao?”

“Vâng, anh Vũ Trạch thật thông minh. Chị nói, cá chép có thể vượt long môn, nhảy qua long môn có thể nhìn thấy một hồ nước rất lớn, vì thế em tự đổi tên thành Tiểu Ngư. Đợi sau này em lớn lên sẽ tên là Đại Ngư, về già sẽ tên là Lão Ngư.”

Bách Vũ Trạch rất buồn cười vì suy luận logic của cậu bé. “Thế em có biết làm thế nào để vượt long môn không?” Cậu hỏi.

“Đương nhiên là phải bơi mãi bơi mãi, bơi mệt rồi nghỉ ngơi một lát, nghỉ ngơi xong lại tiếp tục bơi.” Tiểu Ngư làm động tác bơi rất xấu khiến cho bọn trẻ được một trận cười thoải mái.

Bách Vũ Trạch cũng cười nhưng trong lòng cậu có một cảm giác rất lạ lùng.

Dường như cậu cũng giống như một con cá muốn vượt long môn! Từ trước đến giờ, cậu cảm thấy mình rất dũng cảm, lòng dũng cảm giúp cậu luôn tự tin để nhanh chóng tiến đến long môn. Nhưng cậu đã quên mất có rất nhiều vấn đề khó khăn ngăn cản cậu, khi cậu chưa tới được gần long môn đã bị một tảng đá to chặn giữa đường, rong rêu làm cho đuôi bị thương, thậm chí sa cả vào lưới.

Cậu hoài nghi ở giữa màn nước lạnh lẽo và tăm tối, không nhìn thấy một tia hy vọng nào.

Suy tư một lát, cậu tiếp tục hỏi Tiểu Ngư: “Nếu va phải đá thì làm thế nào? Nếu bị sa vào lưới thì phải làm sao?” Cậu không nhớ ra những vấn đề đó không phải là điều một đứa trẻ năm tuổi có thể hiểu được.

Tiểu Ngư chống cằm nghĩ ngơi một lát rồi bật cười.

“Anh Vũ Trạch, anh sợ đau không?” Tiểu Ngư chạm vào chân cậu.

“Đương nhiên... Không sợ.” Cậu không muốn nói thực sự cậu rất sợ đau bởi vì cậu không muốn bọn trẻ cười cậu.

“Anh Vũ Trạch dũng cảm như thế, không sợ đau, va vào đá thì có làm sao đâu, bơi sang bên cạnh là được mà! Lưới bắt cá...” Tiểu Ngư lắc đầu, có vẻ như không nghĩ ra biện pháp gì để đối phó với lưới bắt cá.

“Về vấn đề lưới bắt cá, nếu không ăn kẹo mà không đánh răng, chịu khó bảo vệ răng, đến khi gặp lưới, chúng ta sẽ dùng răng để cắn đứt, như vậy là có thể tiếp tục tiến lên.” Lâm Mặc bê thức ăn từ nhà bếp bước ra, giúp Tiểu Ngư trả lời câu hỏi đó.

Tiểu Ngư và các em bé khác đều đồng loạt hoan hô, thậm chí còn ghéch cằm giả vờ động tác cắn để khoe xem răng ai chắc hơn, có thể cắn đứt được lưới.

Bách Vũ Trạch nhìn Lâm Mặc giục bọn trẻ đi rửa tay ăn cơm, cậu có vẻ suy nghĩ rất mông lung.

Bữa cơm trôi qua rất nhanh. Hiếm khi có người đến thăm bọn trẻ, có thêm nhiều món ăn nên bọn trẻ rất vui mừng khiến cho người lớn cũng cảm thấy vui lây, thoải mái cười đùa nói chuyện.

Sau bữa ăn, bọn trẻ chơi đùa với Bách Vũ Trạch một lát rồi bị viện trưởng bắt đi ngủ trưa, viện phúc lợi yên tĩnh trở lại.

“Cậu đang nghĩ gì thế?” Lâm Mặc cầm hai tách trà hoa quế đến ngồi bên cạnh Bách Vũ Trạch.

Họ ngồi ở hành lang và nhìn ra phong cảnh phía xa, rừng cây xanh ngút tầm mắt khiến cho lòng người cảm thấy vô cùng dễ chịu.

Bách Vũ Trạch nhận tách trà rồi nói: “Em đang nghĩ về đá và lưới.”

“Lưới cá, nếu thay đổi âm điệu, có phải “dục vọng” không?”

(Chú thích: Từ “lưới cá” và “dục vọng”, trong tiếng Hán đều có phiên âm là “Yuwang”, khác nhau về âm điệu.”

Dục vọng? Trong đầu cậu lóe lên một suy nghĩ rồi đột nhiên cảm thấy hoang mang.

“Tự bao bọc mình rồi giẫm chân tại chỗ, không muốn sống vì việc khác hoặc vì người khác là dục vọng của mình có đúng không?”

Lâm Mặc nhìn cậu, ánh mắt đầy vẻ khích lệ. Cậu là một người thông minh, cô tin, cậu không cần sự giúp đỡ của người khác cũng có thể tự bước ra khỏi tình trạng này.

“Tiểu Ngư là một đứa trẻ bị bố mẹ bỏ rơi, cậu bé vừa được sinh ra đã mắc bệnh tim bẩm sinh, chắc chắn cả cuộc đời sẽ không bao giờ được vận động mạnh, đừng nói đến là việc bơi trong nước giống như cá. Nhưng cậu bé rất thông minh, có lẽ vì sớm bị bỏ rơi nên già dặn hơn tuổi. Cậu bé nói muốn đổi tên thành Tiểu Ngư vì muốn nhìn thấy long môn có giống với tưởng tượng của mình không, sau đó thử nhảy một lần, cậu bé không để tâm đến trong nước có đá và lưới không, cậu bé chỉ nghĩ một cách đơn giản về ước mơ vượt qua long môn để nhìn thấy một vùng nước rộng lớn hơn. Vì thế, mặc dù sức khỏe không tốt nhưng Tiểu Ngư luôn cố gắng hơn bất kỳ đứa trẻ nào và vô cùng lạc quan.”

Rõ ràng Bách Vũ Trạch không dám tin vào tai mình, tiếp xúc hơn một giờ đồng hồ, cậu không hề thấy dấu hiệu nào chứng tỏ Tiểu Ngư có bệnh. Cậu bé cười rất vui vẻ, má ửng đỏ như trái táo, khỏe mạnh và tò mò, một đứa trẻ như vậy đang mắc bệnh nan y giãy vò bất kỳ lúc nào sao?

Không thể tin được.

“Lúc đầu tôi cũng không tin cho đến một lần tôi thấy cậu bé bị phát bệnh, lần đó chúng tôi nghĩ là sẽ mất cậu bé nhưng cuối cùng, cậu bé vẫn sống, cậu bé nói sẽ không lên thiên đường sớm như thế nếu chưa được nhìn thấy long môn.”

Lâm Mặc bình tĩnh kể lại câu chuyện, khóe mắt cô hơi ươn ướt. Một lần nữa cô cảm thấy thế giới này thật không công bằng, cái được gọi là hạnh phúc chẳng qua chỉ là lừa dối con người mà thôi.

“Chị có thường xuyên đến đây không?” Bách Vũ Trạch tò mò hỏi.

“Không thường xuyên, nhưng mỗi lần đến đây tôi đều thu hoạch được rất nhiều điều. Thế giới của bọn trẻ đơn giản nhưng dũng cảm, phản ánh hết những phức tạp và yếu đuối của người lớn. Mỗi lần rời khỏi đây, tôi đều có thêm rất nhiều dũng khí, vì thế, tôi đưa cậu đến đây, hy vọng cậu có đủ dũng khí để đối mặt với tương lai của cậu, bước tiếp con đường của cậu.”

Một lúc lâu, hai người đều cầm tách trà và không nói gì nữa, chỉ nhìn mơ hồ về cảnh vật đằng xa. Gió thổi làm rung chiếc chuông gió treo trên mái hiên. Âm thanh trong trẻo vang lên như một điệu nhạc tuyệt đẹp của thế gian.

Trong điệu nhạc ấy, Bách Vũ Trạch mơ màng ngủ thiếp đi.

Khi tỉnh giấc, cậu thấy trên người mình đã được đắp một chiếc chăn lông, Lâm Mặc đã đi đó. Cậu chậm chậm đứng dậy, không biết nên đi về hướng nào.

Bỗng nhiên từ xa có tiếng dương cầm vọng lại, âm điệu chính là bài hát “Lãng quên” trong album của nhóm cậu. Cậu bị tiếng nhạc làm ê hoặc, chống gậy bước từ từ về phía đó.

Bước qua một con đường đất nhỏ, cậu phát hiện ra phía sau viện phúc lợi có một nhà thờ nhỏ bé ẩn kín trong rừng cây, nếu không tìm kỹ lưỡng sẽ không thể phát hiện ra nó.

Tiếng nhạc từ trong nhà thờ ngày càng rõ, thậm chí cậu có thể nghe rõ âm sắc bị sai lệch của một chiếc dương cầm quá cũ kỹ.

Vì sao ở đây lại có một nhà thờ nhỏ như thế, người nào đang ở trong nhà thờ đàn bài hát của họ?

Bách Vũ Trạch ngó nhìn vào qua cửa sổ, cậu thấy Lâm Mặc đang ngồi cúi đầu trước dương cầm, ngón tay cô lướt đi trên phím đàn.

Cô ấy biết chơi dương cầm, hơn nữa trình độ không kém một nghệ sỹ chuyên nghiệp như cậu. Một lần nữa Bách Vũ Trạch cảm thấy kinh ngạc, không biết Lâm Mặc còn bao nhiêu điều mà cậu chưa biết, cậu luôn cảm thấy người phụ nữ này giống như một quyển sách, một hộp bảo bối không sao khám phá hết được.

Cậu bước đến rồi nhẹ nhàng đẩy cửa bước vào làm ngắt quãng điệu nhạc tuyệt đẹp đó.

“Đừng dừng lại, chị chơi hết bài có được không?”

Lâm Mặc yên lặng một lát, biết rằng cố gắng giấu cũng không được, cô không để ý đến cậu nữa, hai tay tiếp tục lướt trên phím đàn. Từ khi nhận thấy mùi nước hoa trên người cậu, cô không thể lạnh lùng với cậu, mỗi lần tiếp xúc với cậu cô đều cảm thấy mình trở nên vô cùng dịu dàng.

Cô biết mình không nên như vậy nhưng cô không thể kháng cự lại.

Bản nhạc kết thúc, cô phát hiện ra Bách Vũ Trạch đã bước tới trước mặt cô. Cậu dựa người vào chiếc dương cầm say mê lắng nghe, hai tay bắt gập vào nhau, khi tiếng đàn dừng lại cậu cũng chưa kịp định thần.

Cậu rất yêu âm nhạc, một tình yêu thuần khiết không vì danh lợi, không vì cơm áo gạo tiền, chỉ vì âm nhạc đem đến rung động trong tâm hồn cậu. Cô cũng đã từng như thế nên có thể hiểu được những cảm xúc trong lòng cậu.

Bách Vũ Trạch nở một nụ cười rạng rỡ.

“Lâm Mặc, chị chơi đàn rất hay, chị học bao lâu rồi?”

Lâm Mặc không nói gì, cô không muốn nói quá nhiều về mình. Nhưng Bách Vũ Trạch vẫn còn trẻ, cậu không hiểu được suy nghĩ của cô nên cố gắng hỏi cho đến cùng. Lâm Mặc thở dài, buồn buồn nói: “Là bố tôi dạy tôi, ông là một nhạc sỹ”

“Chắc chắn ông ấy là một nhạc sỹ rất giỏi.” Không biết vì sao Lâm Mặc tự nhiên lại buồn như thế, Bách Vũ Trạch muốn chuyển chủ đề, “Chắc chị đã chơi bài “Lãng quên” này rất nhiều lần rồi phải không? Cảm giác như bài hát đã ăn sâu vào trong não, không cần nhìn bản nhạc cũng có thể chơi hoàn chỉnh và thể hiện rất nhiều cảm xúc. Em không làm được điều này.” Cậu tự cười chế giễu mình.

“Đúng là tôi đã chơi rất nhiều lần, hai mươi năm rồi, đã hai mươi năm trời rồi.”

Không thoát ra khỏi những cảm xúc của mình, Lâm Mặc tự nói với chính mình, cô chợt nghe thấy Bách Vũ Trạch hỏi với giọng ngạc nhiên.

“Hai mươi năm? Không phải tổng giám sát Ngô viết riêng cho chị tám năm trước sao? Vì sao lại là hai mươi năm? Lâm Mặc, chị đang đùa à? “ Hôm nay cô có vẻ không vui, giống như đang bị rơi vào một vùng bùn mà không thể thoát ra, cũng không muốn thoát ra. Cô đang nghĩ đến điều gì, vì sao cô lại thốt lên những lời kỳ lạ như vậy?

“Hai mươi năm rồi, từ hồi tám tuổi tôi đã bắt đầu học dương cầm với bố, chỉ chơi bài này thôi. Bài hát này là do ông viết trong lần đầu tiên gặp mẹ tôi, nói đúng hơn, tuổi của bài hát này cũng được ba mươi lăm năm rồi!”

“Gi? Bài hát này của chị sao? Là do bố chị viết lời ba mươi lăm năm trước?” Bách Vũ Trạch há to miệng vì ngạc nhiên.

Lâm Mặc đứng dậy đập nắp dương cầm lại, ánh mắt lạnh lùng nhìn sự ngạc nhiên của Bách Vũ Trạch.

“Bài hát này là của bố tôi, năm đó tôi cố tình để ở công ty để muốn tất cả mọi người có thể nghe được giai điệu của nó. Không ngờ, bài hát này ba mươi lăm năm trước không hề được đánh giá à bây giờ lại được khen ngợi. Tôi nghĩ, linh hồn bố tôi trên trời cũng được an ủi phần nào rồi.”

“Nhưng vì sao tám năm trước chị không tự mình thể hiện bài hát đó?”

Vẫn là câu hỏi này, vì sao, vì sao, vì sao?

“Không vì sao cả. Cậu nhớ nhé, việc hôm nay tôi tin cậu nên nói với cậu. Nếu truyền ra ngoài, tôi sẽ không bao giờ để tâm đến cậu nữa.”

Bách Vũ Trạch ngạc nhiên, bỗng nhiên cảm thấy ấm áp trong lòng. Cô ấy nói tin cậu, chỉ điều đó thôi cũng đủ khiến cho cậu vui rồi, cậu muốn nhảy lên thề với cô tuyệt đối sẽ không nói chuyện này với ai.

Khi cảm giác hưng phấn đó qua đi, cậu cảm thấy Lâm Mặc chưa bao giờ vui vẻ, thậm chí cô chưa bao giờ cười thoải mái. Cô luôn có một thái độ lạnh lùng và không phản ứng mạnh trước bất kỳ việc gì. Do tuổi thơ của cô không vui sao? Hay vì một nguyên nhân nào khác?

Nghĩ đến đó, đột nhiên cậu nhớ đến thời thơ ấu của mình.

Điều kiện kinh tế của gia đình cậu rất khá giả nên tuổi thơ của cậu rất hạnh phúc, cậu muốn gì được nấy, bố mẹ không hề phản đối cậu bất kỳ việc gì. Thành tích học tập tốt, quan hệ với mọi người tốt, chơi dương cầm hay, từ tiểu học đến đại học, cậu luôn là niềm tự hào của bố mẹ và thầy cô.

Cuộc đời quá thuận lợi khiến cho cậu luôn luôn tự cảm thấy vui mừng, nghĩ rằng những ngày tiếp theo cũng thuận lợi như vậy. Vì thế, khi gặp khó khăn trắc trở, cuộc sống của cậu bị đảo lộn, cậu không có cách nào đối diện với cảm giác mất mát nên bắt đầu oán trách số phận.

Thật ra cậu không có gì cần phải oán trách. So với rất nhiều người cậu vẫn vô cùng hạnh phúc. Gặp phải trắc trở khi còn trẻ, chỉ cần cậu vượt qua, sau này không có việc gì có thể khiến cậu gục ngã. Qua khó khăn, cậu có thể hiểu thêm rất nhiều điều và tìm ra cách tự đứng dậy.

Cuộc đời ai có thể thuận buồm xuôi gió mãi được? Điều đáng buồn cười là, bây giờ cậu mới chính thức đối mặt với vấn đề này, cũng may không phải là quá muộn.

“Lâm Mặc, cảm ơn chị.”

Cậu nói với Lâm Mặc lời cảm ơn rất chân thành, đôi mày gần đây luôn chau lại giãn ra. Lâm Mặc mỉm cười với cậu.

Sau hôm đó, Bách Vũ Trạch dường như bắt đầu thay đổi.

Mẹ cậu là người đầu tiên phát hiện ra điều khác thường.

Sau hôm đó, cậu luôn luôn mở cửa phòng rồi ngồi trong trạng thái đang suy nghĩ điều gì. Bà Bạch không yên tâm, trốn sau cánh cửa theo dõi cậu, phát hiện thấy cậu đang mỉm cười một cách ngốc nghếch.

Bà Bạch theo dõi kỹ lưỡng suốt mấy ngày, bà thấy con trai mình không còn đau khổ buồn bã, tâm hồn để tận đâu đâu như trước. Bây giờ cậu yêu cầu được đến công ty, trợ lý Lâm Mặc đến đón cậu mỗi buổi sáng, tối lại đưa cậu về nhà. Những lúc như vậy, bà Bạch có cảm giác cậu vui vẻ lạ thường.

Bà Bạch thậm chí cảm thấy sự hòa hợp giữa cậu và Lâm Mặc, trong lòng rất vui mừng.

Người thứ hai phát hiện ra sự thay đổi của Bách Vũ Trạch đương nhiên là đồng nghiệp, bao gồm sư tử Tô Á Nam. Cậu không những yêu cầu tiếp tục được học trong thời gian nghỉ ngơi, thậm chí mỗi lần Tô Á Nam và mọi người họp, cậu cũng ngồi bên cạnh lắng nghe. Nhiều lúc cậu đến luyện hát khi phòng thu âm không có người sử dụng, hoặc ngồi trong phòng ghi hình xem các tiết mục biểu diễn và giải trí, học kỹ năng nói chuyện và cư xử của các nghệ sỹ khác.

Nụ cười xuất hiện trên khuôn mặt cậu nhiều hơn, càng ngày cậu càng hòa đồng với mọi người, lúc nhận được thư hâm mộ của mọi người, cậu rất chịu khó viết trả lời. Cậu coi kỳ nghỉ lần này là cơ hội để nâng cao trình độ của bản thân, xóa tan hình ảnh một cậu bé mới bước vào nghề trong mắt mọi người.

Người cuối cùng phát hiện ra là bạn đồng nghiệp trở về Thượng Hải sau khi hoàn thành công việc.

Theo thông lệ của Tranh Tinh, sau khi xuống máy bay mọi người đều phải về công ty để họp tổng kết rồi mới về nhà nghỉ ngơi.

Giây phút Giang Hạo Vũ nhìn thấy Lâm Mặc, trái tim đang bị treo lơ lửng của anh mới về được vị trí vốn có của nó.

Anh chưa bao giờ nghĩ tự nhiên mình lại có thể nhớ một người nhiều như vậy, nhớ nhiều hơn cả hồi anh đi Anh nhớ Chung Nhã Tuệ năm đó. Anh cố gắng kiềm chế bản thân, hoàn thành công việc nhưng vẫn phạm phải rất nhiều sai lầm, thậm chí có lúc quên cả lời bài hát trên sân khấu.

Tim của anh bồi hồi rung động, tối tối ngủ không yên, trong đầu luôn hiện lên hình ảnh của Lâm Mặc. Anh biết chắc chắn đó là Lâm Mặc chứ không phải là Chung Nhã Tuệ, dường như sau khi nói chuyện với Liễu Vân Dật, hình ảnh của Lâm Mặc như ăn sâu vào trong đầu óc anh không sao xóa nhòa được.

Trong đầu anh luôn nghĩ đến vấn đề anh hỏi Liễu Vân Dật, có phải Bách Vũ Trạch đã thích Lâm Mặc rồi không? Tự nhiên anh cảm thấy lòng mình hơi xót xa và không thoải mái.

Cuộc họp kết thúc, mọi người xúm lại nói chuyện vui vẻ.

Liễu Vân Dật lấy khuỷu tay huých vào Giang Hạo Vũ ngồi bên cạnh, ra hiệu cho anh nhìn về hướng đối diện, sau nói ghé sát vào tai anh nói nhỏ: “Anh có phát hiện thấy Bách Vũ Trạch dường như rất khác so với hồi chúng ta đi không?”

Giang Hạo Vũ ngẩng đầu nhìn, anh thấy Lâm Mặc đang thu dọn lịch công tác trên bàn, Bách Vũ Trạch ngồi bên cạnh cô, nằm bò ra bàn nghiêng đầu nhìn cô. Giang Hạo Vũ không nhìn rõ được thái độ của cậu ấy, nhưng chắc chắn rằng cậu ấy đang cười, nụ cười đó không hề biến mất kể từ khi họ gặp lại cậu.

Tô Á Nam đề nghị mọi người cùng đi ăn, có vài ý kiến phản đối.

Vài người trợ lý biết họ không thể tham gia tụ họp cùng họ nên về trước.

Liễu Vân Dật xua tay, khoác ba lô rồi nói: “Hôm nay người yêu của chị gái tôi đến nhà tôi ăn cơm ra mắt, tôi không thể không về nhà.”

Trương Như vội vàng về nhà gặp chồng sau thời gian dài đi công tác, đương nhiên cũng không tham gia.

Trước khi về Liễu Vân Dật chỉ vào Giang Hạo Vũ và nói với Tô Á Nam: “Bảo anh ấy đi, dù sao anh ấy về cũng chỉ có một mình, tốt nhất là đi ăn rồi về nhà nghỉ ngơi, anh ấy vừa xuống máy bay chắc là cũng đói lắm rồi.”

“Được, không vấn đề gì.” Giang Hạo Vũ nghĩ, Lâm Mặc và Bách Vũ Trạch cũng sắp về rồi.

“Tiểu Mặc, đi cùng không?” Tô Á Nam hỏi.

Không đợi Lâm Mặc trả lời, Bách Vũ Trạch đã tranh quyền từ chối trước: “Không được, em đã hẹn với Lâm Mặc có việc rồi.” Họ đã hẹn nhau sẽ đến viện phúc lợi một lần nữa, lần này Bách Vũ Trạch đã chuẩn bị rất nhiều quà để tặng cho bọn trẻ ở đó.

Tô Á Nam nhìn Lâm Mặc vẻ dò hỏi và nhận được một cái gật đầu, vì thế nên không cần nói thêm nhiều nữa nhưng trong lòng cảm thấy hơi buồn. Những ngày này, cô cảm thấy rất rõ ràng tâm trạng của Bách Vũ Trạch ngày càng tốt hơn, đã dần dần quay trở lại bình thường như trước, không, cậu còn hiểu thêm nhiều điều hơn trước đây, những điều này đều nhờ Lâm Mặc. Tuy nhiên, giữa họ dường như có một mối quan hệ nào đó không thể hiểu rõ được.

Lẽ nào họ đang...yêu? Hừ, Lâm Mặc lớn hơn cậu ta sáu tuổi, như vậy không phải là vấn đề sao?

Nhưng rất nhanh, cô không còn cảm thấy ngạc nhiên nữa. Đến thời đại này có chuyện gì không thể xảy ra, chỉ sáu tuổi mà thôi, người ta hơn kém nhau mười mấy tuổi hay mấy chục tuổi nhưng hai người ở bên nhau vui vẻ là hạnh phúc rồi.

Nghĩ như vậy, nỗi buồn trong lòng cô biến mất như chưa từng tồn tại.

Lâm Mặc đương nhiên không biết được liên tưởng phong phú của cô quay người bước ra phía cửa, lúc đi ngang qua nói nhỏ đủ để chỉ một mình cô nghe thấy: “Như thế này không phải là hợp ý cậu sao?”

“Không phải!” Tô Á Nam phản đối. Cô nói to khiến cho Bách Vũ Trạch và Giang Hạo Vũ vô cùng tò mò, không biết Lâm Mặc nói gì với cô mà cô lại phản ứng mạnh như vậy.

Cô đột nhiên đỏ mặt, vội vàng quay người đi để lấy lại bình tĩnh. Khi cô quay lại, trong phòng họp chỉ còn lại một mình Giang Hạo Vũ.

Cô hơi bối rối hỏi: “Anh có đi ăn cơm không?”

“Ồ, có! Đi thôi.” Giang Hạo Vũ ngạc nhiên, không nghĩ đến chuyện hẹn hò của Bách Vũ Trạch và Lâm Mặc nữa, đứng dậy bước về phía cô.

9. Chương 09

Chương 9: Hồi ức

... Hồi ức là một bữa tiệc có nhiều món, món chính ngọt ngào còn đồ điểm tâm lại đắng ngắt.

Giang Hạo Vũ và Tô Á Nam đến một nhà hàng Nhật có không gian khá riêng tư.

Tô Á Nam nhìn Giang Hạo Vũ ngồi đối diện với mình đang xem thực đơn, trong lòng nghĩ, có nên nhân cơ hội này bày tỏ tình cảm của mình không? Ồi, trước đây cô chưa bao giờ như vậy, muốn làm gì là làm ngay, không hề do dự như bây giờ.

Lẽ nào Giang Hạo Vũ chính là chân mệnh thiên tử của cô nên cô mới thận trọng như thế vì sợ rằng có thể làm hỏng phút giây vui vẻ này giữa họ.

Được rồi, cứ từ từ rồi nói.

“Cô đang làm gì vậy? Vì sao không gọi món? Quyển thực đơn sắp bị cô làm hỏng rồi”.

Giọng Giang Hạo Vũ đột nhiên vang lên làm cô giật mình, suýt chút nữa thì làm rơi quyển thực đơn.

Cô vội vàng cúi đầu nhìn vào trong thực đơn, căng thẳng nói: “Đang xem, đang xem”. Trời ơi, cô đang làm gì thế?

Giang Hạo Vũ không để ý, anh đang nghĩ về Lâm Mặc. Không biết cô và Bách Vũ Trạch đang làm gì? Bách Vũ Trạch vẫn đang ở trong kỳ nghỉ, công ty không bắt cậu ấy phải làm việc, vậy vì sao cậu ấy cần Lâm Mặc đi cùng để giải quyết?

“Gần đây Vũ Trạch thế nào rồi? Tâm trạng có tốt hơn không? Cậu ấy đi với Lâm Mặc có chuyện gì mà ngay cả thời gian cùng nhau ăn một bữa cơm cũng không có?” Anh không bộc lộ bất kỳ một cảm xúc gì, giả vờ quan tâm đến Bách Vũ Trạch nhưng thật ra là muốn biết thông tin về hai người.

Tô Á Nam đang rất buồn vì không nghĩ ra chủ đề gì để nói chuyện, nghe thấy anh hỏi, ngay lập tức nói thao thao bất tuyệt: “Tôi không biết, hai người đó gần đây rất bí mật, luôn luôn cùng đến cùng đi. Lúc Tiểu Mặc bận rộn ở công ty, Vũ Trạch cũng đến luyện hát, lúc không có việc gì không ai rõ hai người họ đi đâu?”

Đột nhiên giọng cô nhỏ đi, có vẻ rất bí mật nói với Giang Hạo Vũ: “Nói cho anh biết một bí mật, hình như Vũ Trạch rất thích cô ấy, hơn nữa không chỉ là thích kiểu của trẻ con, hình như là đang yêu rồi! Về mặt tình cảm có vẻ như Tiểu Mặc không nhạy cảm lắm, nhiều năm qua, không ít đồng nghiệp có ý với cô ấy nhưng mỗi lần ngẫm tỏ ý, cô ấy đều không hiểu, lúc họ nói thẳng ra, cô ấy mới vô cùng ngạc nhiên rồi từ chối. Vậy mà trước đây tôi vẫn nghĩ, nhất định cô ấy sẽ kết hôn trước tôi”.

“Lâm Mặc luôn luôn như vậy sao?”

“Ừ? Như vậy là sao?”

“Là... là... là luôn lạnh lùng với tất cả mọi người”.

Không biết vì sao, anh cảm thấy cô ấy rất lạnh lùng với mình.

Tô Á Nam đã chọn xong món mình muốn ăn, cô đưa quyền thực đơn cho nhân viên đang đứng đợi rồi mới trả lời anh: “Có lẽ các anh đều cảm thấy cô ấy lạnh lùng, vì các anh và cô ấy chưa quen biết nhau lâu. Thực ra đó chỉ là vẻ bề ngoài của cô ấy mà thôi, thực ra cô ấy là một người rất tốt. Cô ấy không dùng lời nói để tỏ vẻ quan tâm đến người khác mà dùng hành động để thể hiện. Anh cho rằng vì sao các anh có thể đối diện với những lời cáo buộc trắng trợn một cách nhẹ nhàng như thế? Mọi người có biết rằng trong đó là bao nhiêu tâm huyết của cô ấy không? Cô ấy luôn luôn như vậy, rất tận tình với bạn bè và công việc, tốt hơn rất nhiều so với những kẻ chỉ biết nói lời hay mà thôi”.

Vậy sao? Trong đầu Giang Hạo Vũ hiện lên thái độ lạnh lùng của Lâm Mặc.

Thức ăn lần lượt được mang lên, các món rất phong phú.

Nhân viên phục vụ bưng một tay tempura bước lại.

“Đây là món ăn mới của nhà hàng, mời hai quý khách dùng thử miễn phí.”

Tô Á Nam vừa nhìn thấy món tempura đẹp mắt, vui đến mức khóe mắt như cũng đang cười, cô luôn miệng cảm ơn. Nhân viên phục vụ mang đến một quyển sổ mời hai người ký tên rồi mới hài lòng rời đi.

“Tôi cứ nghĩ rằng tự nhiên có việc tốt như vậy, hóa ra vẫn vì để được ký tên. Nhưng ký tên mà đổi được món ăn ngon vẫn có thể coi là rất lời rồi.”

Cô vừa định gấp một miếng, Giang Hạo Vũ đã giơ tay ngăn lại ra hiệu cho cô đợi một lát. Cô thấy anh lấy từ trong túi ra một chiếc máy ảnh lý thuật số và một quyển sổ, chụp ảnh khay thức ăn rồi mới mời Tô Á Nam. Anh cẩn thận gấp một miếng đưa lên miệng thưởng thức món ăn, cảm nhận hương vị của nó và viết gì đó lên quyển sổ của mình.

Tô Á Nam vô cùng ngạc nhiên.

“Anh làm gì thế? Không phải anh đang định mở một nhà hàng chứ?”

Giang Hạo Vũ ngẩng đầu lên, viết lên cuốn sổ rồi chuẩn bị cất vào trong ba lô mà không hề muốn chia sẻ với Tô Á Nam.

Tô Á Nam vô cùng tò mò trước hành động của anh, không dễ dàng bỏ qua cho anh như thế, cô đứng dậy cướp lấy quyển sổ đúng lúc anh đang định nhét vào trong ba lô.

Cô vừa giữ không cho anh lấy lại, vừa giơ xem , nội dung bên trong khiến cô giật mình.

Toàn bộ cuốn sổ có ghi rất nhiều thông tin về các món ngon, không chỉ có ảnh, các nguyên liệu làm món ăn, hương vị mà có một số món anh còn ghi lại cách làm. Cô thấy sau mỗi món ngon anh đều viết một câu thể hiện tình cảm của anh với một người nào đó.

Điều làm cô ngạc nhiên nhất là cuốn sổ bắt đầu được ghi từ mười mấy năm về trước.

“Anh... viết những cái này làm gì?”

Giang Hạo Vũ có vẻ tức giận, anh lấy lại cuốn sổ cất đi như một bảo bối, không bộc lộ thái độ gì rồi bắt đầu thưởng thức các món ăn trước mặt.

Anh ăn rất nhanh giống như đang vội vã khiến Tô Á Nam đau lòng.

Do cô quá tùy tiện sao? Nhưng bình thường cô cướp đồ của anh, anh đều không tức giận, vì sao với cuốn sổ này lại khác? Lẽ nào đây là thứ quan trọng nhất đối với anh? Không phải chỉ có nhật ký mới quan trọng sao? Cuốn sổ này chỉ ghi các món ăn sao lại quý giá như vậy? Trừ khi có liên quan đến Chung Nhã Tuệ?

Tô Á Nam cảm thấy hơi khó xử đành đặt bút xuống, khoanh tay lại một cách đầy thành ý xin lỗi Giang Hạo Vũ: “Xin lỗi, tôi không biết vật đó quan trọng với anh, tôi hứa, sau này sẽ không cầm đồ của anh lung tung nữa, đừng giận nhé!”.

Giang Hạo Vũ ngừng đầu nhìn cô không nói gì nhưng không ăn nhanh như trước nữa.

Hai người cùng yên lặng ngồi ăn.

Một lúc lâu, đột nhiên Tô Á Nam nghe thấy Giang Hạo Vũ cất lời: “Đã từng có người yêu cầu tôi phải ghi lại tất cả món ăn mà chúng tôi chưa ăn bao giờ bởi cô ấy rất giỏi, nấu ăn rất khéo, chỉ cần nhìn ảnh, biết được nguyên liệu và mùi vị là có thể nấu được. Cô ấy làm bánh ga tô rất ngon, hương vị không hề làm kém bánh ngoài hàng, thậm chí còn ngon hơn. Mười mấy năm nay, tôi đều ăn bánh ga tô mỗi ngày, nhưng chưa bao giờ ăn được món bánh có hương vị mà cô ấy từng làm. Rất có khả năng tôi sẽ mãi mãi không bao giờ được thưởng thức nữa”.

Một cảm giác buồn thương bao trùm lấy hai người.

Tô Á Nam có thể khẳng định, người anh ấy nói chính là Chung Nhã Tuệ. Hoá ra anh không hề quên, tình cảm của anh càng ngày càng phức tạp, không ai khác có thể bước vào trong lòng anh. Nhưng Tô Á Nam vẫn muốn thử, cô hy vọng có thể kéo Giang Hạo Vũ bước ra khỏi hình bóng của Chung Nhã Tuệ và sống vui vẻ.

Cô hạ quyết tâm, cúi đầu nhìn món sushi trong đĩa, nét mặt bối rối. Chỉ nghe thấy một giọng nói nhỏ hơi run run của cô: “Giang Hạo Vũ, tôi cảm thấy tôi đã yêu anh rồi”.

Đợi một lát, cô không thấy bất kỳ phản ứng gì, vì sao lại không có phản ứng gì?

Cô ngạc nhiên ngừng đầu, nhìn thấy vẻ ngạc nhiên trong ánh mắt của Giang Hạo Vũ

Rõ ràng anh ấy nghe thấy, nhưng vì sao anh không phản ứng gì?

“Tôi nói thật đấy, sao thế? Anh có muốn chúng ta thử hẹn hò không?”. Cô cứng cổ nói tiếp. Việc đã quyết định làm nhất định phải có kết quả, cô không thích điều gì không rõ ràng, hoặc là ở bên nhau, hoặc là chỉ làm bạn bè, chọn một trong hai, rất đơn giản.

“Xin lỗi”. Giang Hạo Vũ nói một câu khiến cho cô cảm thấy lòng mình hóa đá, “Tạm thời tôi không nghĩ tới chuyện yêu đương”.

Cô nhếch miệng cười tỏ vẻ không để ý: “Lúc nào anh muốn, hãy nói với tôi, tôi sẽ đợi”.

Giọng nói nửa đùa nửa thật nên rất khó để người khác nhận ra sự tổn thương trong lòng cô, chỉ có cô biết mình đau đớn như thế nào. Cô không muốn hỏi vì sao, sự thật đã trả lời là anh không thể quên người yêu cũ nhưng trong lòng cô vẫn hoài nghi, một tình cảm đã qua mười mấy năm liệu có thể sâu đậm như vậy không?

Rõ ràng là cô không thể tưởng tượng được.

Ăn xong, không hề như mong muốn của Tô Á Nam, hai người ai về nhà người đó. Giang Hạo Vũ về chỗ ở của mình, không bật điện, anh nằm bất động trên sofa.

Trời tối dần, đèn đường bật sáng, cả thành phố chìm trong một biển đèn.

Anh lấy cuốn sổ ra khỏi ba lô đem đến ngồi bên cửa sổ, đầu dựa vào tấm kính cửa nhìn ánh đèn phía xa.

Căn phòng này do công ty thuê theo yêu cầu của anh, mặc dù ở khu vực trung tâm của thành phố nhưng rất yên tĩnh, an toàn và có không gian riêng tư. Thêm vào đó, anh ở tầng rất cao nên mới được thiết kế một chiếc cửa sổ lớn như vậy.

Anh rất thích khu vực này, đặc biệt là vào buổi tối, anh vừa nhìn dòng xe nườm nượp đi lại vừa nghĩ đến những tâm sự của mình. Có lúc anh cảm thấy rất cô đơn, rõ ràng anh có thể tìm một người cùng anh ngồi ngắm cảnh này nhưng anh chọn cách từ chối suốt mười mấy năm qua.

Mấy trang đầu tiên của cuốn sổ đã ố vàng, các trang trắng còn rất ít, có lẽ không bao lâu nữa, cuốn sổ sẽ hoàn thành sứ mệnh của nó. Yên lặng nâng niu vật lưu giữ những ký ức đã qua của mình, tâm trạng của anh trở nên nặng nề.

Giang Hạo Vũ giở cuốn sổ, trên trang bìa có viết một câu mà Tô Á Nam không nhìn thấy. Cuốn sổ này là Chung Nhã Tuệ tặng anh, trên đó có viết: “Dear Evan, I love you forever”.

Đáng tiếc, cô đã không giữ lời hứa đó đến cùng, họ hẹn hò được hơn một năm rồi chia tay.

Rất cuộc là không biết tình cảm của họ bắt đầu như thế nào, kết thúc ra sao? Những ngọt ngào, vui vẻ, đau thương lần lượt hiện lên trước mắt, anh chìm đắm vào hồi ức của mình.

Một ngày xuân tươi đẹp thời trung học, anh vừa lau bảng vừa để ý đến Chung Nhã Tuệ đang thu dọn sách vở.

Anh biết, thực sự cô cũng đang để ý đến nhất cử nhất động của anh, nếu không, vì sao cô cất hai, ba quyển sách mất nhiều thời gian như thế, hình như từ lúc tan học cho đến lúc bạn bè đã về hết mà vẫn chưa thu xong.

Anh rất hy vọng cô sẽ mãi mãi không bao giờ thu xong sách vở, đợi đến khi anh trực nhật xong, họ có thể có lý do chính đáng để cùng nhau rời khỏi trường học. Đáng tiếc, có vẻ như Chung Nhã Tuệ đang từ từ bước ra khỏi lớp học. Trái tim anh dường như cũng đang bay theo cô.

Anh cảm thấy hơi hối hận, vì sao vừa rồi không nắm lấy cơ hội bày tỏ tình cảm của mình với Chung Nhã Tuệ, anh bước đi trong khuôn viên trường, không ngừng tự mắng mình. Không lâu sau, anh phát hiện ra một bóng người nhỏ bé đang bí mật đi theo anh.

Hai bên đường trồng rất nhiều hoa, mỗi hơi thở đều có thể cảm nhận thấy hương hoa thơm ngát. Anh cố ý bước chậm lại giống như đang đi dạo, không ngừng để ý đến người đang đi phía sau.

Cô ấy còn trốn bao lâu? Vì sao không nhanh chân bước lên phía trước?

Nghĩ đến đó anh đột nhiên dừng chân quay người nhìn Chung Nhã Tuệ, cô cũng dừng lại, nét mặt vô cùng ngạc nhiên.

“Muộn thế này mà vẫn chưa về nhà sao?” Anh nhin cười hỏi cô.

Chung Nhã Tuệ cúi đầu, hai tay bám lấy dây đeo cặp sách, chần chừ một lát rồi đột nhiên bước nhanh đến gần anh, nhìn vào mắt anh nói: “Evan, mình có chuyện muốn nói với cậu”

“Việc gì?”

“Mình... Mình...”

“Mình thích cậu”. Hóa ra, nói câu này không phải là quá khó như tưởng tượng.

Chung Nhã Tuệ tròn mắt ngạc nhiên, dường như không tin được rằng anh vừa nói ra câu đó, tâm trạng của cô thay đổi liên tục rồi buồn bã cúi đầu xuống.

“Evan, sao cậu có thể như vậy, người ta rất khó khăn mới có thể nói ra”.

Anh rất thích nhìn thấy dáng vẻ đáng yêu đó của Chung Nhã Tuệ, không muốn trêu cô lâu nên nhẹ nhàng nói: “Được rồi, mình sai, vậy làm lại nào. Chung Nhã Tuệ, tìm mình có việc gì thế?”.

Chung Nhã Tuệ thấy anh rất bình thản nên càng không nói nên lời, mặt đỏ như gấc, cô vẫn không ngừng lắp bắp: “Mình... mình... mình...”.

“Mình thích cậu”. Anh khẳng định lại một lần nữa câu nói mà anh và cô đều muốn nói với nhau.

Không ngờ Chung Nhã Tuệ lại hiểu nhầm ý của anh, cho rằng anh chỉ đang trêu đùa mà thôi, khoe mắt cô hơi đỏ rồi quay người như muốn bỏ chạy. Anh hoảng hốt, không muốn cô có cơ hội chạy thoát, đưa tay kéo cô lại ôm vào lòng.

Anh hít một hơi thật sâu lấy dũng khí nói với cô gái đang vùng vẫy trong lòng mình: “Câu Minh thích cậu thứ nhất là mình nói, câu Minh thích cậu thứ hai là giúp cậu nói. Đồ ngốc, bộc lộ tình cảm đương nhiên là việc của con trai, con gái không cần nói”.

Chung Nhã Tuệ ngẩng đầu nhìn anh đầy nghi ngờ: “Evan, cậu thích mình sao? Cậu cũng thích mình giống như mình thích cậu sao?”.

Anh cúi đầu nhìn cô, ánh mắt bộc lộ tình cảm đang trào dâng trong lòng: “Chung Nhã Tuệ, mình thích cậu, luôn luôn thích cậu”

“ ... ”

Chung Nhã Tuệ ở một ngôi nhà có hai tầng chật hẹp và một khu vườn nhỏ, đó là tài sản mà bố mẹ cô đã để lại cho hai anh em trước khi qua đời. Anh trai của Chung Nhã Tuệ thi đỗ vào một trường đại học ở Mỹ, sau khi tốt nghiệp anh ở lại Mỹ làm việc nên chỉ có một mình Chung Nhã Tuệ ở đó.

Sau khi thổ lộ tình cảm, anh trở thành khách quen thường xuyên đến nhà Chung Nhã Tuệ.

“Evan, anh có đói không? Anh có muốn ăn bánh ga tô không?”

“Anh không thích ăn đồ ngọt, có món gì khác không?”

“Không có gì, chỉ có bánh ga tô thôi.” Chung Nhã Tuệ bưng một khay đầy bánh ga tô ra vườn, đặt vào tay anh. “Anh ngày nào cũng chăm chỉ đọc sách, chơi bóng rổ, nên bổ sung thêm đường. Bánh này là do em tự tay làm! Anh nể mặt em ăn thử xem!”

Anh ngạc nhiên nhìn cô có vẻ như không tin vào tai mình. Trong nụ cười rạng rỡ của cô, anh cảm thấy xúc một miếng bánh đưa lên miệng.

Bánh của Chung Nhã Tuệ làm không quá ngọt, có một vị thanh thanh rất đặc biệt, bơ rất mịn, bánh rất mềm, không hề giống với bánh ga tô mà anh đã từng ăn trước đây. Ăn từng miếng, anh đã vô cùng yêu thích hương vị này.

“Ăn từ từ thôi, trong nhà vẫn còn mà, em đi lấy cho anh.”

Anh đặt đĩa xuống ôm lấy Chung Nhã Tuệ. “Tuệ Nhi, sao em có thể làm bánh ngon thế?” Anh hỏi.

Chung Nhã Tuệ cúi đầu, nét mặt cô trở nên rất kỳ lạ và vô cùng buồn bã. Cô nghịch chiếc nhẫn của anh rồi đáp: “Do di truyền, mẹ em nấu ăn rất giỏi, cho dù nấu cơm ngày ba bữa hay các món ăn vặt đều rất ngon. Từ nhỏ em đã học mẹ cách làm nên biết làm!”.

“Không có bố mẹ, em có buồn không?” Từ khi anh biết bạn gái mình mồ côi cha mẹ, anh luôn cảm thấy rất đau lòng, đấu tranh trong lòng hồi lâu anh mới dám hỏi. Từ khi họ hẹn hò, chưa bao giờ họ nói đến chuyện gia đình của nhau. Gia đình của Chung Nhã Tuệ rất đơn giản, ngược lại, gia đình anh là một gia tộc lớn và phức tạp, không biết phải bắt đầu kể từ đâu. Cũng may Chung Nhã Tuệ chưa bao giờ hỏi, anh cũng không chủ động nói tới.

Chung Nhã Tuệ lắc đầu, cười vui vẻ nhìn anh: “Em không buồn vì em biết bố mẹ em đang ở thiên đường, trong tương lai em cũng sẽ được đoàn tụ với họ”.

Anh xoa đầu nói cô là đồ ngốc rồi nghĩ, nhất định anh sẽ đem hạnh phúc đến cho cô, nhất định anh sẽ dùng tình yêu của mình để bù đắp cho cô, nhất định như thế.

...

“Evan, anh đưa em đi đâu đấy? Mau bỏ bịt mắt ra đi, như thế này em sẽ bị ngã mất”.

Trong ngày Lễ tình nhân đầu tiên của họ, anh bí mật đưa Chung Nhã Tuệ đi chơi, còn dùng khăn bịt mắt cô. Họ đi rất lâu, ngồi xe bus, đi bộ, có lẽ phải mất đến hai tiếng đồng hồ .

“Đến ngay bây giờ đây, em chịu khó nhẫn nại một chút.” Anh dắt cô và nói bên tai cô. Hương thơm trên người cô khiến anh mê mẩn.

Chung Nhã Tuệ nghe thấy anh nói thế không trách móc gì nữa, yên lặng để anh dắt tay dẫn về phía trước.

Khi bật mắt được tháo ra, trước mắt Chung Nhã Tuệ hiện ra một chiếc du thuyền. Chiếc du thuyền được trang trí rất đẹp, khắp nơi có treo bóng bay màu hồng. Trên boong đặt một chiếc bánh ga tô và một bó hoa hồng màu đỏ thắm, trên lan can treo băng rôn: “Chúc Tuệ Nhi & Evan Lễ Tình nhân vui vẻ”.

Chung Nhã Tuệ ngạc nhiên đến mức cô đưa tay bịt miệng lại, từ từ bước về phía chiếc du thuyền, không dám tin vào những gì đang hiện ra trước mắt. Cô không ngờ, chỉ một câu nói vô tình của mình mà anh cũng nhớ, hơn nữa còn mang đến cho cô một niềm vui bất ngờ như vậy.

Anh rất hài lòng trước thái độ của cô, vô cùng hài lòng về kế hoạch lần này của mình.

Chung Nhã Tuệ quay lại ôm chặt lấy anh, cảm động đến phát khóc.

Cô nói: “Evan, thuê chiếc du thuyền này chắc là đắt lắm? Anh chỉ cần đưa em đến xem là được, không cần phải tốn nhiều tiền thế”.

Đột nhiên sắc mặt anh trầm xuống không nói gì nữa. Anh không biết vì sao lúc đó mình không nói cho Chung Nhã Tuệ biết, chiếc du thuyền đó là của anh, là món quà bố anh tặng vào sinh nhật thứ mười tám của anh.

Thực sự anh không muốn để khoảng cách kinh tế của hai gia đình trở thành rào cản giữa họ.

Hôm đó, Chung Nhã Tuệ rất vui, cùng anh ngồi trên boong du thuyền và nhìn ngắm biển rộng bao la.

Anh ôm cô, nâng mặt và hôn nhẹ lên môi cô. Anh nói với cô: “Tuệ Nhi, anh yêu em, mãi mãi”.

“Evan, em cũng yêu anh, mãi mãi”

...

Chớp mắt đã sắp đến ngày họ tốt nghiệp.

Những ngày này có vẻ anh hơi lơ đãng, trong lòng cảm thấy nặng nề, những lúc ở bên Chung Nhã Tuệ, anh thường ôm cô rất lâu mà không nói gì cả.

Anh biết Chung Nhã Tuệ cảm thấy bất an, nhưng không hề hỏi.

Trước ngày thi tốt nghiệp, cuối cùng anh cũng nói cho Chung Nhã Tuệ biết quyết định của mình. Anh ôm cô rất chặt, dường như không muốn rời xa cô.

“Tuệ Nhi, xin lỗi, bố mẹ anh muốn anh đi Anh du học”.

Toàn thân cô như hóa đá nhưng rồi lập tức trở lại bình thường.

“Evan, rất tốt, không phải là anh vẫn luôn muốn đi đây đi đó sao?” Cô dựa vào vai anh, một tay nghịch nghịch tóc mình,, cố gắng giấu đi tâm trạng thực.

“Tuệ Nhi, anh không muốn xa em.” Anh không muốn xa cô nhưng anh cũng không thể thay đổi được nguyện vọng của bố mẹ anh.

Chung Nhã Tuệ là người biết suy nghĩ, mặc dù trong ánh mắt chứa chan lưu luyến nhưng cô vẫn cố gắng an ủi anh: “Evan, bây giờ chúng ta vẫn đi học, học là điều quan trọng nhất, xa nhau cũng chỉ là tạm thời trong bốn năm mà thôi. Hơn nữa, lúc được nghỉ học anh vẫn về thăm em được mà!”.

“Tuệ Nhi, em đi cùng anh được không? Anh không thể chịu đựng được nếu xa em lâu thế. Chúng ta cùng đi nhé?”

“Xin lỗi anh, Evan, em không thể.” Chung Nhã Tuệ không nói lý do vì sao nhưng anh biết, gia đình cô không có nhiều tiền để cô đi du học. Nếu anh cho cô tiền học phí thì sẽ làm tổn thương đến tâm hồn nhạy cảm của cô.

Bốn năm, chỉ bốn năm mà thôi. Sau bốn năm, anh có thể dựa vào chính bản thân mình để đem hạnh phúc đến cho Chung Nhã Tuệ mãi mãi.

...

Trong kỳ nghỉ tốt nghiệp, họ luôn cố gắng ở bên nhau mỗi ngày vì sắp phải xa nhau.

“Tuệ Nhi, ngày kia, ngày kia anh phải đi rồi.”

Tay Chung Nhã Tuệ đang cắt bánh ga tô hơi run run rồi nhanh chóng lấy lại bình tĩnh. Cô đặt bánh vào đĩa rồi đưa cho anh.

“Vâng, em cũng sắp khai giảng rồi.” Cô tránh ánh mắt buồn bã của anh, giả vờ thu dọn bàn học, nói với giọng nhàn nhạt: “Anh đã chuẩn bị hết đồ chưa?”

Lúc đó anh hơi buồn vì sự điềm nhiên của cô. Anh giận giữ ôm lấy cô, tinh thần bị kích động tới mức không để ý là có thể làm cô đau.

“Tuệ Nhi, em không buồn sao? Xa anh, lẽ nào em không thêm để tâm?”

Giây phút đó Chung Nhã Tuệ cảm thấy lòng mình sụp đổ, cố gắng đẩy anh ra, nước mắt cô tuôn rơi không sao kìm nén được.

“Làm sao anh biết được là em không buồn? Làm sao anh biết được là em không để tâm? Đêm nào em cũng không ngủ được ngắm ảnh của chúng ta mà chảy nước mắt, anh có biết không? Mỗi lần nhìn thấy máy bay bay qua trên trời, em luôn cảm thấy đó chính là chiếc máy bay sẽ đưa anh đi xa em, nỗi khổ đó anh có thấu hiểu được không? Anh căn cứ vào đâu mà nói em không buồn? Dựa vào đâu?” Cô từ từ khụy xuống, ôm lấy hai chân mình ngồi khóc.

Đây là lần đầu tiên anh thấy cô đau khổ vì cô vốn luôn hoạt bát và vui vẻ.

“Xin lỗi, xin lỗi, Tuệ Nhi.”

Chung Nhã Tuệ kìm nén cảm xúc của mình, lau khô nước mắt, cô đứng dậy kéo anh đến bên giường.

Cô tháo cúc áo, cởi bỏ mọi thứ trên người rồi ôm chặt lấy anh lúc đó đang kinh ngạc nhìn cô.

“Evan, em là của anh. Em mãi mãi là của anh.”

Cô hơi run rẩy, da thịt cô nóng bỏng, nét mặt kiên quyết của cô khiến anh đau lòng. Anh cũng run rẩy chạm lên người cô, hôn cô, hôn người con gái mà anh nguyện sẽ yêu cả cuộc đời.

Không biết thời gian đã trôi bao lâu, hai người nằm yên trên giường ôm chặt lấy nhau, họ như hòa vào làm một.

Chung Nhã Tuệ gơ tay nhẹ nhàng lau khô mồ hôi trên trán anh, cười dịu dàng: “Lúc anh đau khổ, em không được đau khổ, nếu không chúng ta sẽ bị đau thương làm cho gục ngã. Evan, anh phải nhớ, chúng ta chỉ có thể cùng nhau vui vẻ, nhưng tuyệt đối không được cùng nhau đau khổ, vì thế khi em đau khổ, anh nhất định phải vui vẻ để có thể giúp em vượt qua đau khổ.”

...

Ngày anh đi, vì bận đi làm bên Chung Nhã Tuệ không đi tiễn.

Lúc đợi máy bay, nghĩ đến thời gian dài biệt ly, anh không kìm nén được tình cảm nên bật khóc. Anh tìm một trạm điện thoại gọi tới nhà ăn Chung Nhã Tuệ làm việc.

“Evan, anh đã ăn cơm chưa?” Chung Nhã Tuệ dịu dàng hỏi.

“Chưa, anh không ăn được.”

“Vậy anh mau đi ăn đi. Evan, mẹ em vẫn nói với em, chỉ cần ăn no thì tâm trạng sẽ vui vẻ và thoải mái. Evan, anh nghe lời em được không? Cho dù anh vui vẻ hay buồn bã, anh đau khổ hay bình yên, anh đều phải ăn, ăn những món thật ngon và những món mình thích. Được không?”

“Tuệ Nhi, anh chỉ thích bánh ga tô và các món em làm thôi.”

“Vậy thì làm thế nào được? Em cảm thấy trình độ nấu ăn của em vẫn chưa tốt, hay là như thế này, Evan, ở nước ngoài anh phải ăn thử nhiều món, ăn thử những món mà chúng ta chưa ăn, khi nào anh về kể về hương vị các món đó cho em, em nhất định sẽ nấu cho anh đúng các đó! Anh có tin không?”

“Anh tin, em yên tâm, anh nhất định sẽ mua các món ngon để ăn trên máy bay.”

Tâm trạng của anh tốt hơn, anh thở phào nhẹ nhõm khi nghe thấy giọng nói hơi khoa trương của Chung Nhã Tuệ, mỉm cười.

Chung Nhã Tuệ tiếp tục nói với anh bằng giọng nhẹ nhàng: “Evan, nhà em có trộm”.

“Gi? Em không sao chứ?”

“Không sao, thực ra cũng không ăn trộm thứ gì giá trị, em chỉ không thấy cái chăn của em đâu nữa, rõ ràng là hôm qua em phơi ở trong vườn.”

Anh bật cười. “Tuệ Nhi, anh mang chăn của em đi đây.”

“Anh mang chăn của em đi làm gì?”

“Anh muốn đắp nó lúc đi ngủ! Như vậy, anh sẽ cảm thấy em đang ở bên anh.”

“Đáng ghé, thế anh không để lại gì cho em, em cần anh thì làm thế nào?” Lúc này, đến lượt Chung Nhã Tuệ rơi nước mắt.

Anh hơi hốt hoảng, vội vàng an ủi cô: “Đừng khóc, đừng khóc được không? Lần sau về, anh sẽ cho em chăn và gối của anh được không? Nếu không, anh sẽ tặng em cả giường của anh”.

Hai người, một người ở trong trạm điện thoại ngoài sân bay, một người đứng ở nhà ăn đang khóc bỗng nhiên bật cười.

...

Những ngày đi du học ở Anh, chương trình học nhẹ nhàng nên có nhiều thời gian rảnh rỗi, anh rất nhớ Chung Nhã Tuệ. Nhưng anh không thể thường xuyên gọi điện thoại cho cô vì cô còn đi học, đi làm, múi giờ lệch nhau nên lâu rồi họ không nói chuyện điện thoại.

Ngày 10 tháng 12 là sinh nhật của anh, anh hẹn trước sẽ gọi điện cho cô nhưng không nói cho cô biết, mình đã bí mật gửi một món quà cho cô, đó là một chú gấu Pooh cao bằng chính anh được đặt làm ở nước ngoài.

Anh nhờ bạn mình là Duy mang gấu đến nhà Chung Nhã Tuệ, gọi điện thoại cho bạn nhưng không tắt máy để nghe thấy tiếng reo vui vẻ của Chung Nhã Tuệ.

Chuông cửa reo một hồi lâu, cuối cùng cũng thấy Chung Nhã Tuệ ra mở cửa. Anh nghe thấy Duy nói: “Tuệ Nhi, Hạo Vũ dặn tôi mang món quà này đến tặng cô, cô có cảm động không?”. Sau đó Duy đưa điện thoại cho Chung Nhã Tuệ.

“Hạo Vũ.”

“Tuệ Nhi, em có thấy bất ngờ không?” Anh cười nhẹ nhàng.

“Evan, hôm nay là sinh nhật của anh, vì sao anh lại tặng quà cho em?”

“Đồ ngốc, sự tồn tại của em là món quà tuyệt vời nhất của cuộc đời anh. Anh sợ em nhớ anh, không giống anh có chăn của em nên tặng em gấu Pooh, từ giờ hãy coi nó là anh nhé!”

Anh nghĩ một người dễ xúc động như Chung Nhã Tuệ sẽ bật khóc không nói nên lời, nhưng không ngờ cô lại bị ngất.

Anh nghe thấy Duy không ngừng kêu thất thanh: “Tuệ Nhi, Tuệ Nhi, cô sao thế? Mau tỉnh lại”. Anh vô cùng hoảng hốt.

Chung Nhã Tuệ bị ốm, sốt rất cao, cô nằm trong bệnh viện ba ngày, cơn sốt mới dần lui. Duy nói, sau khi tan học cô ấy đi làm thêm nhiều nên mệt quá sinh bệnh. Mặc dù điều đầu tiên cô ấy làm sau khi tỉnh là

mong Duy không kể sự thật bệnh tình của cô với anh, nhưng sao có thể thế được? Anh biết vậy nên rất lo lắng.

Anh ăn không ngon ngủ không yên và tự trách mình.

Đột nhiên anh cảm thấy mình không thể ở lại Anh nữa, ở đây anh không thể gặp được Chung Nhã Tuệ. Trong lúc xúc động, anh xin thôi học rồi bay về Singapore với nỗi nhớ cô vô hạn.

Duy nói Chung Nhã Tuệ đã ra viện nên anh không về nhà mà xách hành lý đến thẳng nhà cô.

Giây phút nhìn thấy Chung Nhã Tuệ, anh làm rơi cả hành lý, ôm chặt lấy cô vào lòng. Lúc này anh mới thực sự cảm thấy yên tâm. May quá, Tuệ Nhi của anh không sao, nếu không anh sẽ không thể tha thứ cho bản thân mình.

“Evan...” Giọng của Tuệ Nhi vô cùng ngạc nhiên như không tin được vào mắt mình.

“Là anh. Là anh. Anh sẽ không rời xa em nữa.”

Cô khóc như trẻ con trong lòng anh, làm ướt hết ngực áo anh. Anh ôm cô chặt hơn, nước mắt anh cũng chảy ra.

Mặt trời dần lặn xuống đường chân trời, gió mùa thu thổi nhẹ khắp nơi.

Trước ngôi nhà nhỏ, hai người ôm nhau đứng yên lặng, giống như một bức tượng đẹp mãi mãi ở đó.

...

Ở nhà Chung Nhã Tuệ suốt hai ngày, cô khuyên anh nên về gặp bố mẹ.

Khi giải thích lý do vì sao đột ngột trở về, anh đã nói dối cô. Anh không dám nói mình xin thôi học, muốn đợi bao giờ cô khỏe hơn nên viện cớ nhân dịp nghỉ lễ Giáng sinh, anh không muốn đi chơi với bạn bè nên về nước.

Chung Nhã Tuệ khuyên anh nên về nhà, cô cảm thấy rất khó để anh có cơ hội về nước một chuyến, cô không thể chiếm anh cho riêng mình, nếu không người thân của anh sẽ rất buồn.

Không thể từ chối lời khuyên của Chung Nhã Tuệ, hơn nữa dù sao anh cũng phải về nhà để chịu trách nhiệm vì hành động của mình nên cuối cùng, Giang Hạo Vũ cũng rời khỏi nhà Chung Nhã Tuệ với tâm trạng lưu luyến không rời xa.

Dù thế nào anh cũng đã xin thôi học, sau này có thể thường xuyên ở bên Chung Nhã Tuệ nên anh không thấy buồn nhiều.

Anh về nhà, nói rõ lý do rồi nhất định không chịu nghe theo lời khuyên của bố mẹ. Đây là lần đầu tiên anh kiên trì với quyết định của mình như thế.

Bố anh tức giận nhốt anh trong nhà mấy ngày liền nhưng anh không hối hận, cuối cùng ông đành bỏ cuộc không buồn quản lý anh nữa. Được tự do, anh đến trước cửa trường Chung Nhã Tuệ học để đón cô.

Đứng đợi ở cổng trường khá lâu mà không thấy bóng dáng của Chung Nhã Tuệ. Anh hỏi chuyện bạn bè cô ấy mới biết, sau khi tan học cô đến làm thêm ở một quán cà phê gần đó.

Anh thấy rất đau lòng nhưng không có cách nào ngăn cản cô, trong lòng vô cùng buồn bã.

Bước từng bước nặng nề về phía quán cà phê, anh thấy Chung Nhã Tuệ đang làm việc ở bên ngoài. Cô cầm một chiếc khay, nghiêng người cẩn thận đặt một tách cà phê trước mặt khách. Vì khách trước mặt cô có vẻ trăng hoa, bàn tay đang định cầm lấy tách cà phê cố ý chạm vào tay Chung Nhã Tuệ.

Đang ở trong tâm trạng không vui, anh thấy máu nóng bốc lên đỉnh đầu, bất giác bước nhanh về phía đó.

Bỗng nhiên một nhân viên phục vụ nam từ trong quán cà phê chạy ra gạt tay người khách rồi kéo Chung Nhã Tuệ chạy rất nhanh vào trong một ngõ nhỏ phía sau quán.

Anh sững người ngạc nhiên rồi chạy theo hướng mà họ vừa biến mất.

Ngõ rất nhỏ, sâu và vắng người.

Đúng lúc bước chân vào ngõ, anh dừng bước, không dám tin vào mắt mình. Tuệ Nhi của anh đang dựa vào tường, hai tay của người đó chống lên tường giữ lấy cô rồi cúi đầu xuống. Từ góc nhìn của mình, anh có thể thấy đó là một đôi tình nhân đang âu yếm hôn nhau.

Tay Chung Nhã Tuệ ngượng ngùng đặt trước ngực rồi dần dần buông xuống, cùng với tình cảm trào dâng, cô ôm lấy eo người đó.

Anh không kiềm chế được nữa chạy đến, kéo mạnh người đó ra và định đám hấn. Nhưng tay anh dừng lại vì đúng lúc đó, Chung Nhã Tuệ đã nhào đến đứng chắn ngang để bảo vệ hấn.

Anh không tin vào những hành động đó của Chung Nhã Tuệ. Tay của anh vẫn đang túm lấy cổ áo người kia nhưng mắt anh nhìn cô, không bỏ sót bất kỳ cảm xúc nào trên khuôn mặt cô.

Đáng tiếc, trên mặt Chung Nhã Tuệ không tỏ vẻ bối rối trước sự căng thẳng của anh, cô lo lắng xem hấn ta có bị sao không.

“Evan, anh làm gì thế? Từ trước đến giờ anh chưa bao giờ đánh người.” Sau khi thấy người đó không sao, cô mới quay đầu lại nói với anh về trách móc.

Anh dường như tức giận đến mức có thể nổ tung. Vừa rồi anh còn muốn biết tại sao Chung Nhã Tuệ phản bội anh, nhưng giờ nhìn thấy thái độ của cô, trái tim anh tan vỡ. Tuệ Nhi của anh, người con gái mà anh yêu nhất đã vì người đàn ông khác mà trách móc anh. Anh không thể chịu đựng được.

“Em và anh ta đang làm gì?” Anh buông hấn ta ra rồi cầm tay Chung Nhã Tuệ dồn hỏi.

“Làm những điều anh đã nhìn thấy.” Cô lạnh lùng trả lời.

“Anh nhìn thấy? Tuệ Nhi, thế là có ý gì? Rốt cuộc là em có ý gì?”

Chung Nhã Tuệ khoát tay người bên cạnh rồi dựa vào người hấn ta.

“Anh ấy là bạn trai của em.”

“Thế còn anh? Anh là gì?”

“Bạn trai cũ.”

Đột nhiên anh thấy buồn cười. Anh từ nơi xa xôi cách trở về đây, bắt chấp tất cả, bỏ học ở Anh vì cô, chưa hạnh phúc được vài ngày thì đã trở thành “bạn trai cũ” rồi sao? Tất cả thay đổi nhanh quá, nhanh đến mức anh không sao hiểu nổi.

“Bạn trai cũ? Chúng ta chia tay nhau từ lúc nào? Vì sao anh không biết?” Tất cả xảy ra quá bất ngờ khiến anh cảm thấy như đang ở giữa sương mù.

Chung Nhã Tuệ vẫn vô tình, không hề quan tâm đến việc cô đang khiến anh cảm thấy như bị rơi xuống địa ngục.

“Bây giờ. Anh đã biết quan hệ của em và anh ấy, quan hệ của chúng ta đã kết thúc rồi.”

Chung Nhã Tuệ vẫn dựa vào người đàn ông đó, không ngẩng đầu lên nhìn anh mà nhìn xuống đất. Anh rất đau lòng, cảm giác đó như một dòng nước sắp nhấn chìm anh. Nước mắt anh rơi xuống, anh không biết Chung Nhã Tuệ có nhìn thấy không, hay là cô cũng không còn để tâm đến nước mắt của anh nữa.

Không cam lòng, một lần nữa anh kéo cô ra khỏi người đó rồi ôm lấy cô. Cơ thể anh run rẩy, nước mắt anh làm ướt vai Chung Nhã Tuệ. Đột nhiên anh trở nên vô cùng yếu đuối, không để ý đến sự có mặt của người kia, anh van xin tình yêu của cô.

“Có phải anh có gì không tốt không? Anh sẽ sửa sai có được không? Đừng chia tay anh, đừng thích người khác được không? Được không?”

Chung Nhã Tuệ cố gắng đẩy anh ra như thể cái ôm của anh có thể đốt cháy cô, cô không thoát ra không được. Cô lạnh lùng trước sự khẩn cầu của anh: “Anh không có gì không tốt, chẳng qua em không thích nữa mà thôi. Khi anh đi du học ở Anh, em phát hiện ra em không thích anh như em vẫn nghĩ. Bây giờ, em rất

yêu anh ấy, mong anh đừng như thế này được không? Tất cả đều hội ngộ rồi phân ly, không nên níu kéo như thế này nữa, rất khó coi!”.

Anh không dám tin vào tai mình, bỗng nhiên cảm thấy mình không hề quen biết người con gái này. Trong đầu anh hiện lên những hình ảnh lúc họ ở bên nhau, ngọt ngào, và say đắm, tự nhiên tất cả chỉ là bong bóng xà phòng bị vỡ tan dưới ánh nắng mặt trời.

Trong lòng anh vọng lại tiếng thúc giục anh: Đi thôi, mau đi thôi, vì sao còn đứng ở đây? Vì sao phải tiếp tục chịu nỗi nhục nhã, đau khổ này?

Nhưng chân anh nặng như đeo đá, không sao bước đi được.

Tay anh giơ lên như muốn ôm lấy một tia hy vọng, muốn chạm lên mặt cô để biết đây chỉ là một cơn ác mộng mà thôi. Nhưng khi tay anh sắp chạm lên mặt cô, cô nghiêng đầu tránh với vẻ căm ghét và mất kiên nhẫn.

Thái độ của cô đâm vào trái tim anh khiến nó vỡ vụn thành trăm nghìn mảnh. Anh hiểu ra, đây không phải là một cơn ác mộng mà là một sự thật tàn khốc.

Anh đã bị Chung Nhã Tuệ bỏ rồi.

Anh quay người bước ra khỏi ngõ, không kiềm chế được sự đau khổ của mình, bước từng bước với vẻ khổ sở khác thường. Đột nhiên, anh vấp phải một viên đá ngã sấp xuống đất nhưng rồi nhanh chóng đứng dậy rồi chạy thật nhanh, Anh không được yếu đuối, cô không hề xứng đáng với tình yêu sâu đậm của anh.

Anh chạy mãi, chạy mãi đến bến tàu của nhà anh, anh nhảy lên du thuyền, chính là chiếc du thuyền anh và Chung Nhã Tuệ đã từng thề nguyện, tăng động cơ hết công suất rời khỏi bến.

Trời đột nhiên tối sầm lại, mây đen vần vũ bao phủ khắp bầu trời. Giang Hạo Vũ gào khóc trong mưa bão, chiếc du thuyền rung lắc chao đảo trên sóng nước.

Đột nhiên anh có một suy nghĩ, hãy để sóng biển cuốn anh đi, không thở được nữa, anh nôn ra tất cả mọi đau khổ trong lòng. Anh không muốn chịu đựng những đau khổ này, vậy hãy để sóng biển cuốn anh đi!

Anh không bị sóng biển nuốt trôi nhưng về nhà trong tâm trạng buồn bã. Anh nhanh chóng thu dọn hành lý rồi đi vội ra sân bay. Anh không muốn ở đây nữa, anh sẽ quay lại Anh để sửa chữa lỗi lầm của mình.

Bố mẹ không biết phải làm gì, dễ dàng dọa dẫm anh cũng đều không được, ngay cả bạn thân nhất của anh là Duy cũng được nhờ đến nhưng không thể ngăn cản được anh. Anh ốm, đầu nặng trĩu, hai mắt đỏ ngầu, anh chỉ có một suy nghĩ là rời khỏi Singapore, rời khỏi nơi làm trái tim anh tan nát.

Trời mưa không ngừng suốt mấy ngày. Buổi sáng sớm của ngày đầu năm mới, chuyến bay bị trễ giờ cuối cùng cũng cất cánh đưa anh đi. Trái tim mệt mỏi của anh được thả lỏng, anh không còn lưu luyến bất kỳ điều gì nữa.

Anh ốm thật rồi, anh dính mưa nên bị cảm lạnh và sốt trên máy bay, bay đến nơi anh không còn chút sức lực nào nữa, rất khó khăn anh mới thoát khỏi tay thần chết.

Chính vì thế nên anh bị di chứng là căn bệnh đau nửa đầu khó chịu.

...

Đột nhiên, anh gặp cuốn sổ lại, tay ôm lấy trán, cố gắng chịu đựng từng cơn đau.

Không thể không thừa nhận, Chung Nhã Tuệ để lại trong lòng anh những hồi ức vô cùng sâu đậm, anh không cần nhớ đến, hình ảnh của cô cũng có thể tự nhiên hiện lên trước mắt. Bỗng nhiên anh muốn biết bây giờ Chung Nhã Tuệ trông như thế nào. Cô ấy có còn để mái tóc dài như anh vẫn thích không, hay là giống Lâm Mặc có một mái tóc cắt ngắn gọn gàng? Bây giờ cô ấy vẫn còn độc thân hay đã lấy chồng và một lòng chăm sóc gia đình? Nếu lấy chồng rồi, có phải người nam đó không? Cô vì người đó phũ phàng chia tay với anh, để mặc cho trái tim anh vỡ nát. Thực sự anh rất muốn biết, người đã từng khiến mình tổn thương có hạnh phúc không.

Có lẽ lần sau về Singapore, anh có thể tìm bạn bè hỏi thăm về cô ấy.

Thật sự có lúc anh thấy mình rất ngốc, vì một tình cảm thoáng qua như thế, vì một người không trân trọng anh mà anh sống cô đơn suốt mười năm. Nhưng anh không muốn quên đi tình ảm đó, anh đợi đến ngày mình có thể từ bỏ hoàn toàn tình yêu với Chung Nhã Tuệ, khi đó anh sẽ bắt đầu một tình yêu mới để không làm tổn thương đến người khác.

Anh thực sự không chắc mình có thể từ bỏ được không?

Đến Thượng Hải gặp Lâm Mặc có ngoại hình giống hệt Chung Nhã Tuệ, trái tim anh tự nhắc mình, anh sẽ mãi mãi không quên được mối tình đầu khắc cốt ghi tâm đó.

Có thể anh sẽ mãi mãi ngốc nghếch như vậy.

Anh hít thở thật sâu, cơn đau đã giảm bớt. Anh mở cuốn sổ lật từng trang, cảm nhận từng thay đổi trong suốt mười năm qua.

Vài ghi chép đầu tiên được anh viết lúc bắt đầu đến Anh. Thực sự lúc đó, do xa gia đình, xa Chung Nhã Tuệ nên anh ăn không ngon. Nhưng anh đã đồng ý với Chung Nhã Tuệ, nhất định sẽ ăn nhiều, hơn nữa còn ghi lại những món ngon mà họ chưa ăn bao giờ nên vào các ngày nghỉ anh đều đến các nhà hàng ngoài trường học để thưởng thức. Trong sổ có ghi món sườn dè nướng, các món hải sản tươi ngon nổi tiếng ở London, món rau trong một làng nhỏ, đặc biệt nhất là món cá bơn bắt ở biển Dover.

Nhìn những bức ảnh mình chụp, anh bật cười, tay lướt qua dòng chữ phía dưới ảnh: Tuệ Nhi, sau này anh sẽ cùng em đi du lịch khắp thế giới, em phải chờ anh nhé!

Thời đó anh đúng là quá trẻ con, trong đầu lúc nào cũng nghĩ đến Chung Nhã Tuệ, hình ảnh cô đi sâu vào trong óc, vào tận đáy trái tim anh, anh không muốn ném lại một lần nữa nỗi đau khổ đó.

Vì thế, anh thấy tình cảm của mình đã thay đổi.

Thói quen ghi chép lại các món ăn ngon vào cuốn sổ này cũng vậy, trong lòng anh luôn tự nhắc nhở phải đối xử tốt hơn với chính bản thân mình, phải đối xử tốt hơn với mọi người, vì trên thế giới này chỉ có mình và người thân là không bao giờ phản bội.

Từng năm trôi qua, anh dần dần trưởng thành. Theo thời gian, nỗi căm hận lúc đầu đã nhạt nhòa đi và biến mất. Anh biết, cho dù Chung Nhã Tuệ có làm gì anh cũng không thể hận cô, tình yêu của anh đối với cô có lúc khiến anh cảm thấy đáng sợ, nhưng anh không còn cách nào khác.

Cho đến giờ, anh vẫn rất muốn cảm ơn Chung Nhã Tuệ bởi vì cô đã nói với anh: “Chỉ cần ăn no thì tâm trạng sẽ có vui vẻ và thoải mái”.

Đúng vậy, cho dù đi đâu, chỉ cần ăn các món ngon ở đó, anh đều cảm thấy rất vui vẻ và thoải mái. Có người bạn đã cười sỗ thích này của anh nhưng anh không quan tâm, anh không cần trở thành một nhà ẩm thực, anh chỉ cần mình cảm thấy vui vẻ mà thôi.

Vì thế, anh cảm ơn Chung Nhã Tuệ đã cho anh những hồi ức tốt đẹp, dạy anh những thói quen thay đổi cuộc đời anh.

Anh cầm bút, viết thêm một câu trong ngày hôm nay: Tuệ Nhi, anh không còn bắt mình quên em nữa vì chỉ có nỗi nhớ mới có thể khiến ta từ bỏ.

10. Chương 10

Chương 10: Xa cách

... Khoảng cách giữa anh và cô giống như hai đường thẳng song song, dần dần xa nhau và không có giao điểm.

Hôm sau đến công ty, Giang Hạo Vũ và Tô Á Nam không có gì bất thường, một người tiếp tục ăn món mà mình thích nhất, một người chạy đi chạy lại trong công ty, vui vẻ và hoạt bát giống như mọi ngày.

Nhưng Lâm Mặc vẫn cảm thấy có điều khác lạ, cô phát hiện ra Tô Á Nam trang điểm mắt đậm hơn thường ngày, mặc dù màu rất gần với màu da nhưng cô vẫn có thể nhận thấy. Cô biết, nếu không phải biểu diễn hay hát trên sân khấu thì Tô Á Nam sẽ không trang điểm đậm như vậy, cách giải thích duy nhất là cô ấy đang che giấu điều gì đó.

Có vẻ như là đã thất bại rồi.

Lâm Mặc thở dài, nghe thấy tiếng chuông điện thoại reo, cô quay người đi nghe điện thoại.

Liều Vân Dật thấy Giang Hạo Vũ vừa ăn bữa sáng vừa xem lịch công việc, không nén được tò mò lại gần hỏi: “Không phải là đã phát từ hôm qua rồi sao, vì sao bây giờ mới xem? Sắp đến giờ xuất phát rồi”.

Năm giờ sáng họ đã đến tập trung ở công ty, đúng sáu giờ xuất phát, bắt đầu hoạt động quảng cáo đĩa nhạc ở Thượng Hải.

“Hôm qua chưa xem.” Giang Hạo Vũ không ngần ngại lên tiếp tục xem. Đêm qua, anh ngồi bên cửa sổ, nhìn ngắm đèn đường phía dưới lần lần lượt bật sáng rồi lại lần lượt tắt đi, trời sáng lúc nào anh cũng không biết, đến khi Lâm Mặc gọi điện gọi anh dậy anh mới sực nhận ra thời gian.

Anh không nói ra được thành lời cảm xúc của anh khi nghe thấy giọng của Lâm Mặc, dường như anh đang lạc vào một lớp sương mù. Cả đêm qua, anh chỉ nghĩ đến hai người phụ nữ, Chung Nhã Tuệ và Lâm Mặc. Nếu tính thời gian của hai người phụ nữ này trong suy nghĩ của anh thì có thể nói rằng, một nửa đêm thuộc về Chung Nhã Tuệ, những hình ảnh về quãng thời gian họ hẹn hò lần lượt hiện lên như một bộ phim, nửa đêm còn lại hoàn toàn thuộc về Lâm Mặc, anh phân tích từng cảm xúc của mình đối với cô rồi cố gắng phủ nhận, rồi cuộc anh vẫn hoang mang giữa một lớp sương mù.

Đúng lúc đó Lâm Mặc gọi điện thoại tới.

Cô vẫn giữ thái độ lãnh đạm, không đợi anh phản ứng cô đã cất tiếng trước. Giọng nói của cô giống như một làn gió thổi vào đầu anh một làn sương mỏng mát lạnh.

Có lúc anh hơi ích kỷ nghĩ, vì sao anh phải kiềm chế những cảm xúc của mình với cô ấy? Nếu có cơ hội ở bên nhau, không phải anh có thể coi như đó là bù đắp những luyến tiếc với Chung Nhã Tuệ sao?

Mặc dù anh biết Chung Nhã Tuệ và Lâm Mặc là hai người có tính cách hoàn toàn khác nhau nhưng vì ngoại hình giống nhau đến kỳ lạ nên anh bắt đầu có hoang tưởng có lẽ họ chỉ là một người, một người với hai tính cách cuốn hút anh khiến anh không sao thoát ra được.

Liều Vân Dật vừa đoán vừa hỏi Tô Á Nam, lúc đó cũng đến sớm để đi cùng họ với giọng ám muội: “Hôm qua hai người đi ăn có làm điều gì không thể nói cho người khác không thể?”.

“Không có, ăn xong là về thôi.”

“Nói dối, không có gì vì sao bây giờ Giang Hạo Vũ mới xem lịch trình?”

“Anh đi mà hỏi anh ấy xem anh ấy có làm gì với ai không, tôi về nhà ngủ luôn một giấc rất thoải mái.” Tim Tô Á Nam đột nhiên cảm thấy vô cùng đau đớn.

Theo như hiểu biết của cô về Giang Hạo Vũ, chắc chắn anh ấy đã nhớ Chung Nhã Tuệ suốt đêm, cũng giống như cô nhớ anh. Có lẽ, cô không thể chờ đợi đến ngày Giang Hạo Vũ muốn hẹn hò với cô được nữa.

“Sắp đến giờ rồi, xe đang đợi ở dưới tầng, chúng ta đi thôi.” Lâm Mặc nghe điện thoại rồi dục mọi người, tiện tay cầm một chiếc áo khoác đưa cho Tô Á Nam: “Hôm nay bên ngoài lạnh, cậu cầm áo đi nhé.”

Một câu nói rất bình thường, một hành động không có gì đặc biệt nhưng khiến cho Tô Á Nam vô cùng cảm động, cô ôm lấy Lâm Mặc, suýt chút nữa thì bật khóc.

Liều Vân Dật và Bách Vũ Trạch cười sượng của họ hóa ra cũng có lúc tình cảm như vậy, họ trêu đùa khiến tâm trạng Tô Á Nam bình tĩnh trở lại.

Do công việc quảng cáo rất vất vả, sau khi xuống máy bay không nghỉ ngơi nên buổi chiều, Giang Hạo Vũ cảm thấy rất khó chịu, đầu anh đau kinh khủng.

Một bên đầu của anh đau đến mức khiến anh có cảm giác như mình sắp chết.

Mọi người tiếp tục chuẩn bị đến nơi khác làm việc. Lúc sắp xuống xe, Giang Hạo Vũ dựa người vào ghế, không sao đứng dậy được nữa, anh muốn cố gắng tham gia nốt lần này nhưng đầu đau tới mức khiến anh gần như mất cả lý trí.

Trương Như biết anh không thể tiếp tục được nữa, đành đi cùng hai người còn lại của Secret, để Lâm Mặc ở lại chăm sóc Giang Hạo Vũ, nếu khỏe hơn sẽ tiếp tục đi cùng họ.

Lâm Mặc dìu anh nằm lên hàng ghế phía cuối xe, lấy hai viên thuốc aspirin giảm đau đầu cho anh uống rồi chạy đến cửa hàng gần đó mua túi chườm đá đặt lên trán và cổ anh, tay nhẹ nhàng xoa lên hai huyệt thái dương.

Cảm giác lạnh kích thích lên thần kinh của Giang Hạo Vũ giúp anh cảm thấy mình慢慢 trở lại. Anh mở mắt, thấy Lâm Mặc đang bận rộn quỳ xuống bên chăm sóc anh với vẻ lo lắng.

“Làm phiền cô rồi.” Anh khó khăn nói, mỗi tiếng thốt lên anh đều cảm thấy đầu mình đau nhức.

Lâm Mặc hơi ngạc nhiên rồi quay về vẻ điềm nhiên vẫn có.

“Lần đầu tiên? Hay là rất nhiều lần rồi?” Cô giả vờ hồ hững hờ, trong lòng rất mong nhận được câu trả lời. Cô biết trước đây anh không mắc bệnh này.

Giang Hạo Vũ chau mày, anh cảm thấy nhắm mắt lại sẽ dễ chịu hơn. Anh lấy tay giữ túi chườm trên trán rồi trả lời: “Rất lâu rồi, từ hồi đại học”.

Lúc đầu, mỗi lần nghĩ đến Chung Nhã Tuệ và những lời nói của cô khiến anh đau lòng, chứng đau nửa đầu của anh bắt đầu phát tác, đau đầu đến mức anh ôm đầu nằm lăn lộn trên giường. Về sau quen dần, anh có thể khống chế bản thân nằm yên trên giường đợi cơn đau giảm dần rồi biến mất. Có một thời gian dài không phát bệnh, anh tự hỏi không biết vì đã lâu rồi anh không nhớ đến Chung Nhã Tuệ hay vết thương của cô gây ra cho anh đã dần dần lành miệng, không ảnh hưởng đến anh nữa?

Anh mở mắt nhìn, bỗng nhiên thấy Lâm Mặc ở bên mình đã thay đổi, tóc dài tha thướt, cô mặc bộ váy liền thân màu trắng, vui vẻ cười đùa giống hệt Chung Nhã Tuệ

Không, nhất định đó là ảo giác. Anh vội vàng nhắm mắt lại.

Lâm Mặc không nhận ra vẻ kỳ lạ của anh, trong đầu cô lộn xộn hai chữ “đại học”.

Đúng là cô đã làm anh bị tổn thương quá sâu sắc, anh đã chịu nỗi đau khổ đó suốt mười năm. Cô phải làm gì? Cô đã nợ anh, mãi mãi không bao giờ trả được món nợ đó.

Trái tim cô đau đớn không sao thở được, cô biết bệnh của mình sắp phát tác. Tìm cớ để xuống xe, lấy thuốc trong túi ra uống, cô nhìn vào lọ thuốc và yên lặng.

Rốt cuộc hai người đã làm gì sai? Nếu ông trời muốn trừng phạt, trừng phạt một mình cô là đủ rồi. Tất cả đều là lỗi của cô, nếu có cơ hội để bù đắp cho anh, cô sẽ bù đắp bằng tất cả những gì mình có, kể cả sinh mạng của cô.

Cô nhìn đồng hồ rồi cầm điện thoại gọi cho Tô Á Nam. Tô Á Nam vừa xong việc đang trên đường về công ty.

Lâm Mặc hít một hơi thật sâu hỏi cô: “Hôm qua, cậu vào Giang Hạo Vũ... thế nào rồi?”.

Đầu bên kia điện thoại yên lặng một lát rồi vang lên giọng nói buồn bã của Tô Á Nam: “Còn thế nào nữa? Anh ấy nói không muốn yêu”.

“Có cần mình giúp đỡ không?” Nhìn về chiếc ô tô cách đó không xa, cô hạ quyết tâm.

Nếu muốn anh ấy có được vui vẻ và hạnh phúc, có lẽ, Tô Á Nam, người bạn thân bao năm nay của cô là lựa chọn tốt nhất.

Đợi đến bao giờ họ có tình cảm với nhau, cô có thể yên tâm rời khỏi đây, bắt đầu một cuộc sống bận rộn khác.

Quảng cáo album mới chỉ là bước đơn giản, nhưng người nghệ sỹ phải vất vả và bận rộn suốt cả năm, thậm chí có thể nói, càng bận rộn càng thể hiện vị trí và sự nổi tiếng của mình trong làng giải trí.

Tháng Mười, bộ phim về ba người được mở máy. Đồng thời, bộ phim do Giang Hạo Vũ và Tô Á Nam đóng vai chính bắt đầu được quảng cáo mạnh mẽ.

Lâm Mặc ra hiệu cho Tô Á Nam phải biết nắm lấy thời cơ, trong thời gian quảng cáo phim mới nên để lộ ra nhiều tin tốt lành, bởi với những bộ phim tình cảm như thế này, những tiết lộ nho nhỏ về hai vai diễn chính có thể làm hài lòng trí tò mò của đại chúng.

Mặc dù đây là sách lược quảng cáo vẫn thường dùng nhưng ai có thể khẳng định người ta không thể phim giả tình thật? Chỉ cần có sự bắt đầu, một người có tính cách cố chấp như Giang Hạo Vũ cũng có thể nảy sinh tình cảm.

Đừng thấy Tô Á Nam trên sân khấu là một con người cá tính mà không tin cô là một cô gái rất truyền thống, mong ước lớn nhất của cô là tìm kiếm một chân mệnh thiên tử rồi giành toàn quyền cho người ấy quyết định, cô chỉ muốn làm một người phụ nữ hạnh phúc mà thôi.

Tô Á Nam bắt đầu đối xử rất tốt với Giang Hạo Vũ, không chỉ trong đời sống mà còn cả trên sân khấu.

Giang Hạo Vũ không giỏi đối đáp trước các cơ quan thông tin đại chúng, khi gặp các câu hỏi khó trả lời cô luôn giúp anh đối đáp, dù người ta có đồn thổi gì cô cũng không để ý. Thể hiện ra bên ngoài, cô giữ vai trò là một bậc tiền bối tốt bụng luôn giúp đỡ Giang Hạo Vũ. Trong đời sống riêng tư, cô luôn ủng hộ các sở thích của anh, giả vờ cũng thích những điều đó và tranh thủ không ít cơ hội được ở cạnh anh.

Tất cả các cơ quan truyền thông bắt đầu đồn thổi về tình cảm giữa hai người, mặc dù Tô Á Nam ngay lập tức lên tiếng giải thích rõ ràng nhưng mỗi khi nhắc đến Giang Hạo Vũ, thái độ của cô vẫn rất ngọt ngào và vui vẻ.

Trong giả có thật, trong thật có giả, làng giải trí bắt đầu không phân biệt rõ đâu là thật đâu là giả. Cho dù người trong cuộc có giải thích hay không, nội dung giải thích là gì, tin tức vẫn được lan truyền theo cách của nó không ai có thể can thiệp được.

Cũng may, tin đồn về hai người không có những ảnh hưởng tiêu cực, ngược lại còn có tác dụng rất lớn giúp Secret ngày càng nổi tiếng hơn. Mọi người đều ủng hộ mối quan hệ của hai người, thậm chí còn thật lòng chúc phúc cho hai người trở thành một cặp đôi hạnh phúc trong làng giải trí.

Đối với những lời đồn thổi này, trong lòng Giang Hạo Vũ hiểu rất rõ bởi khi anh bắt đầu vào nghề đã có người nhắc nhở anh. Mặc dù không muốn nhưng anh đã lựa chọn nên phải chấp nhận.

Anh biết Tô Á Nam là một cô gái thông minh, sau khi bộc lộ tình cảm của mình, cô ấy không bao giờ nhắc đến chuyện ấy nữa. Cô đối xử tốt với anh theo cách khiến cho anh không cảm thấy bị làm phiền và cũng không phải suy nghĩ nhiều, yên lặng ở bên anh như một người bạn tốt, giúp đỡ anh không tính toán, không có hy vọng nhận lại được gì từ anh.

Nếu nói Tô Á Nam có tình cảm không rõ ràng với anh, thậm chí lợi dụng công việc để tranh thủ tình cảm của anh thì anh sẽ không còn gì phải suy nghĩ. Ngược lại, cô thật lòng với anh, điều này trong làng giải trí nhất định có bìa miệng, nếu anh không đối xử tốt với cô mọi người sẽ nghĩ anh là người ích kỷ. Cô là một người tốt bụng, không tính toán thiệt hơn, thật sự là một người bạn rất tốt.

Lâm Mặc luôn đi cùng hai người bạn họ, mỗi lần nhắc đến tin đồn thổi này, cô luôn thấy có một người yên lặng bỏ đi, còn cô luôn trả lời với các cơ quan truyền thông một cách không rõ ràng, có lúc giả vờ vô tình như nhắc đến hai người hoặc đến Tô Á Nam để tạo nên một làn sóng tò mò trong công chúng. Tuy nhiên, khi ở bên Giang Hạo Vũ, cô chọn cách im lặng, cô không thể nhắc đến Tô Á Nam với anh, cô không thể trêu đùa anh như những người khác trong nhóm Secret. Thậm chí có lúc cô không dám đối mặt với anh, đối mặt với cảnh anh đứng cạnh Tô Á Nam.

Đây là quyết định của cô nên cô phải kiên trì đến cùng.

“Gần đây mệt quá ạ? Sắc mặt chị không tốt.”

Lâm Mặc đang ghi lịch trình mới cho Secret, đột nhiên nghe thấy có một giọng trầm trầm hỏi, cô ngạc nhiên ngẩng đầu lên.

Hóa ra là Bách Vũ Trạch, cậu thấy cửa phòng làm việc của Lâm Mặc không đóng nên đem đến cho cô một tách trà hoa quả đặt lên bàn. Tiếp xúc nhiều với nhau nên cậu ấy biết thói quen và sở thích ấy của cô.

Lâm Mặc đang mệt mỏi, khi ngửi thấy mùi nước hoa tỏa ra trên người cậu, tâm trạng cô đột nhiên tốt hơn rất nhiều. Cô đặt bút xuống, đứng dậy hoạt động cho giãn gân cốt rồi mới cười với Bách Vũ Trạch: “Mọi người bắt đầu nổi tiếng rồi”.

Thấy Lâm Mặc nói vậy, Bách Vũ Trạch rất vui. Không biết vì sao, bây giờ cậu không còn coi trọng danh lợi nữa, trong làng giải trí có rất nhiều điều khiến người ta mê hoặc nhưng Lâm Mặc đã dạy cậu làm thế nào để hoàn thành mơ ước của mình với một tâm trạng bình thản.

Điều cậu quan tâm bây giờ là câu nói của Lâm Mặc, cô nói dù họ nổi tiếng rồi, đối với cậu đó là một lời khẳng định, cho dù có gặp nhiều khó khăn hơn cậu cũng không còn cảm giác gì nữa.

“Hiếm có tối nào không có việc, nhóm phim tạm thời cũng không có vai diễn của em, hay là... cùng nhau đi ăn?” Cậu cẩn thận cất tiếng mời cô, không bỏ qua bất kỳ cảm xúc nào của Lâm Mặc. Cô ấy có đồng ý không? Đột nhiên đến mời cô như vậy có đường đột quá không?

Cậu đã quan sát Lâm Mặc trong thời gian dài, dường như cô không bao giờ đi ăn cùng mọi người, đừng nói đến việc đi ăn với riêng một người, ngoại trừ Tô Á Nam. Bây giờ Tô Á Nam thường xuyên ở bên Giang Hạo Vũ nên lâu rồi họ không tụ họp.

“Lẽ nào được nghỉ ngơi cậu không về nhà với bố mẹ?”

“Bố và mẹ em đi gặp bạn rồi, em về cũng chỉ có một mình.” Cậu nói dối cô, bố mẹ cậu ít ra khỏi nhà, nói gì đến chuyện đi gặp bạn bè.

Nghĩ lại lúc sáng trước khi ra khỏi cửa, mẹ cậu gọi cậu lại nói vài lời nên cậu yên tâm với câu nói dối của mình.

Mẹ cậu đang cầm bình nước tưới hoa ngoài vườn, thấy cậu ra ngoài nên hỏi cậu có cần đưa đến công ty không? Cậu không muốn mẹ cậu vất vả nên quyết định đi xe bus.

Mẹ cậu hỏi: “Sao không thấy trợ lý của các con là cô Lâm Mặc đến đón con nữa?”.

“Chân của con đã gần khỏi hẳn rồi, con tự đi được. Bọn con có ba người, lẽ là chị ấy lại đi đón từng người được!” Câu nói của cậu có vẻ hơi buồn. Cậu thấy hơi nhớ những ngày đó.

Mẹ cậu nhìn cậu rồi nở một nụ cười. Cậu bị mẹ cười đến mức sồn da gà, cảnh giác hỏi: “Sao mẹ cười con như thế?”.

“Con trai, mẹ tuyệt đối không phải là một bậc phụ huynh cổ hủ, chuyện tình cảm rất khó nói lý do vì sao, chỉ có thử mới biết. Vì thế, con hãy làm theo trái tim con mách bảo, nếu thất bại thì ôm mẹ khóc một trận là xong.”

Cậu ngạc nhiên đến mức toát mồ hôi. Vì sao mẹ cậu lại nói những lời như vậy?

Lúc đó chuông điện thoại của cậu vang lên, Lâm Mặc gọi đến báo cho cậu lịch trình hôm nay. Trên điện thoại hiện lên bức ảnh của Lâm Mặc đang nghiêng người chăm chú làm việc.

Mẹ cậu nhìn điện thoại của cậu, cười có vẻ bí mật rồi không nói gì nữa quay người bước vào nhà.

Nhưng cậu biết mẹ đã phát hiện ra bí mật của cậu, bí mật mà cậu luôn cất giữ trong lòng bấy lâu nay.

Sau một ngày suy nghĩ, cậu quyết định nghe lời mẹ, bước đi thều thẻo gọi của trái tim mình. Vì thế, cậu lấy hết dũng cảm mời Lâm Mặc đi ăn.

Có lẽ cô sẽ từ chối, cô là một người luôn giữ những nguyên tắc của mình và chưa phá lệ vì bất kỳ ai nhưng cậu vẫn hy vọng mình sẽ có một vị trí đặc biệt trong lòng cô.

Lâm mặc dựa người vào bàn làm việc, thấy ánh mắt lấp lánh hy vọng của cậu, trái tim cô đột nhiên mềm lại, cô quay người thы dọn đồ đạc. Cô cầm túi chuẩn bị đi, thấy Bách Vũ Trạch vẫn đứng yên lặng không phản ứng gì.

“Không phải là đi ăn cơm sao?” Cô hỏi.

“Chị... Chị đồng ý rồi?” Bách Vũ Trạch rõ ràng là không dám tin vào tai mình.

Thấy Lâm Mặc nói vậy, Bách Vũ Trạch rất vui. Không biết vì sao, bây giờ cậu không còn coi trọng danh lợi nữa, trong làng giải trí có rất nhiều điều khiến người ta mê hoặc nhưng Lâm Mặc đã dạy cậu làm thế nào để hoàn thành mơ ước của mình với một tâm trạng bình thản.

Điều cậu quan tâm bây giờ là câu nói của Lâm Mặc, cô nói dù họ nổi tiếng rồi, đối với cậu đó là một lời khẳng định, cho dù có gặp nhiều khó khăn hơn cậu cũng không còn cảm giác gì nữa.

“Hiếm có tới nào không có việc, nhóm phim tạm thời cũng không có vai diễn của em, hay là... cùng nhau đi ăn?” Cậu cẩn thận cất tiếng mời cô, không bỏ qua bất kỳ cảm xúc nào của Lâm Mặc. Cô ấy có đồng ý không? Đột nhiên đến mời cô như vậy có đường đột quá không?

Cậu đã quan sát Lâm Mặc trong thời gian dài, dường như cô không bao giờ đi ăn cùng mọi người, đừng nói đến việc đi ăn với riêng một người, ngoại trừ Tô Á Nam. Bây giờ Tô Á Nam thường xuyên ở bên Giang Hạo Vũ nên lâu rồi họ không tụ họp.

“Lẽ nào được nghỉ ngơi cậu không về nhà với bố mẹ?”

“Bố và mẹ em đi gặp bạn rồi, em về cũng chỉ có một mình.” Cậu nói dối cô, bố mẹ cậu ít ra khỏi nhà, nói gì đến chuyện đi gặp bạn bè.

Nghĩ lại lúc sáng trước khi ra khỏi cửa, mẹ cậu gọi cậu lại nói vài lời nên cậu yên tâm với câu nói dối của mình.

Mẹ cậu đang cầm bình nước tưới hoa ngoài vườn, thấy cậu ra ngoài nên hỏi cậu có cần đưa đến công ty không? Cậu không muốn mẹ cậu vất vả nên quyết định đi xe bus.

Mẹ cậu hỏi: “Sao không thấy trợ lý của các con là cô Lâm Mặc đến đón con nữa?”.

“Chân của con đã gần khỏi hẳn rồi, con tự đi được. Bọn con có ba người, lẽ là chị ấy lại đi đón từng người được!” Câu nói của cậu có vẻ hơi buồn. Cậu thấy hơi nhớ những ngày đó.

Mẹ cậu nhìn cậu rồi nở một nụ cười. Cậu bị mẹ cười đến mức sồn da gà, cảnh giác hỏi: “Sao mẹ cười con như thế?”.

“Con trai, mẹ tuyệt đối không phải là một bậc phụ huynh cổ hủ, chuyện tình cảm rất khó nói lý do vì sao, chỉ có thử mới biết. Vì thế, con hãy làm theo trái tim con mách bảo, nếu thất bại thì ôm mẹ khóc một trận là xong.”

Cậu ngạc nhiên đến mức toát mồ hôi. Vì sao mẹ cậu lại nói những lời như vậy?

Lúc đó chuông điện thoại của cậu vang lên, Lâm Mặc gọi đến báo cho cậu lịch trình hôm nay. Trên điện thoại hiện lên bức ảnh của Lâm Mặc đang nghiêng người chăm chú làm việc.

Mẹ cậu nhìn điện thoại của cậu, cười có vẻ bí mật rồi không nói gì nữa quay người bước vào nhà.

Nhưng cậu biết mẹ đã phát hiện ra bí mật của cậu, bí mật mà cậu luôn cất giữ trong lòng bấy lâu nay.

Sau một ngày suy nghĩ, cậu quyết định nghe lời mẹ, bước đi theo tiếng gọi của trái tim mình. Vì thế, cậu lấy hết dũng cảm mời Lâm Mặc đi ăn.

Có lẽ cô sẽ từ chối, cô là một người luôn giữ những nguyên tắc của mình và chưa phá lệ vì bất kỳ ai nhưng cậu vẫn hy vọng mình sẽ có một vị trí đặc biệt trong lòng cô.

Lâm mặc dựa người vào bàn làm việc, thấy ánh mắt lấp lánh hy vọng của cậu, trái tim cô đột nhiên mềm lại, cô quay người thý dọn đồ đạc. Cô cầm túi chuẩn bị đi, thấy Bách Vũ Trạch vẫn đứng yên lặng không phản ứng gì.

“Không phải là đi ăn cơm sao?” Cô hỏi.

“Chị... Chị đồng ý rồi?” Bách Vũ Trạch rõ ràng là không dám tin vào tai mình.

Nhìn thấy cậu ngạc nhiên không biết phải làm gì, Lâm Mặc cảm thấy rất buồn cười. Cô kéo tay cậu bước ra khỏi văn phòng, trêu cậu: “Tôi không được nổi tiếng để làm kiêu như các cậu”.

Chọn một nhà hàng có phòng riêng là ý kiến của Lâm Mặc. Hiện tại Secret ngày càng nổi tiếng nên paparazzi đi theo họ cũng dần dần nhiều lên. Mặc dù đi xe của Lâm Mặc nhưng họ vẫn cần đề phòng bị chụp ảnh trộm. Lâm Mặc không muốn trở thành nhân vật nữ chính trên bìa các tạp chí lá cải.

” Ở đây giữ riêng tư rất tốt, lần sau giới thiệu Hạo Vũ và Á Nam đến đây hẹn hò.” Bách Vũ Trạch rất hồn nhiên lấy hai người đó ra để trêu đùa thì thấy sắc mặt Lâm Mặc nghiêm lại, chau mày.

“Sao thế? Chị sợ hai người họ gặp phiền phức sao?” Cậu biết, mặc dù công ty không có lệnh cấm mọi người không được yêu nhưng tốt nhất là nên tránh chuyện tình cảm như thế này. Mặc dù Giang Hạo Vũ và Tô Á Nam được các fan rất ủng hộ nhưng việc này có liên quan đến việc hai người đó luôn không thừa nhận sự tồn tại mối quan hệ yêu đương giữa họ. Khi tình yêu được công khai, tình hình lúc đó không ai có thể biết rõ được.

Lâm Mặc lấy lại bình tĩnh, gấp thức ăn vào bát mình. “Họ sẽ không gặp phiền phức gì, Á Nam có thể giải quyết tốt chuyện này”.

“Thế chị...”

“Dạo này chân cậu khỏi hẳn chưa? Lúc đóng phim có vấn đề gì không?” Lâm Mặc không muốn nói đến vấn đề mà cô không muốn đối mặt nên ngắt lời cậu để chuyển chủ đề.

Bách Vũ Trạch thấy cô quan tâm đến mình, trong lòng rất vui nên nhanh chóng quên luôn chủ đề vừa rồi.

Họ nói chuyện rất vui vẻ, bình luận về các món ăn, Bách Vũ Trạch kể chuyện cười, cười đến đau cả bụng, Lâm Mặc mặc dù không quá khoa trương như cậu nhưng nụ cười cũng không tắt trên miệng cô. Không khí giữa hai người rất vui vẻ.

Sau khi ăn, Lâm Mặc vào nhà vệ sinh rửa tay thì gặp Chương Vận ở đó.

Không mặc bộ quần áo cổ hủ lúc làm việc, hôm nay Chương Vận trang điểm rất quyến rũ. Cô nhìn thấy Lâm Mặc nhưng không tỏ vẻ ngạc nhiên, ngược lại còn nhìn cô cười với vẻ mờ ám.

“Gần đây ít đến chỗ chị chơi, không phải là vì cậu bạn trai nhỏ đó chứ?” Chương Vận cũng đi ăn ở nhà hàng đó và đã sớm nhận ra hai người. Cô thấy Lâm Mặc bỗng nhiên có thể cười thoải mái trước mặt Bách Vũ Trạch nên có cảm giác hơi yên lòng. Đối với bệnh của Lâm Mặc, đây là một bước đột phá tốt bởi đôi khi tình yêu là liều thuốc có thể chữa tất cả mọi bệnh tật.

“Đừng đoán linh tinh nữa, em chỉ coi cậu ấy là người nhà thôi.”

“Người nhà?”

“Cậu ấy và anh trai em dùng cùng một loại nước hoa đã ngừng sản xuất, trên người cậu ấy có mùi hương của anh trai em.” Không hiểu vì sao cô lại nhắc đến anh mình một cách tự nhiên như thế, có lẽ nguyên nhân là vì Bách Vũ Trạch. Mùi hương trên người cậu ấy đem đến cho cô một cảm giác bình yên giống như anh trai cô mãi mãi bảo vệ cô, đó là một cảm giác vô cùng ấm áp.

“Em có một người anh trai thật sao?” Chương Vận rất kinh ngạc bởi trong hồ sơ Lâm Mặc đưa cho cô không nhắc đến anh trai. Cô luôn nghĩ Lâm Mặc là trẻ mồ côi.

“Vâng, em có một người anh trai nhưng anh ấy không còn nữa.” Trong lòng cô cảm thấy đau đớn nhưng dường như đã quen với cảm giác khổ sở này, cảm xúc trên mặt cô không hề thay đổi.

“Chị rất xin lỗi.” Chương Vận có thể thấy anh trai chiếm một vị trí rất lớn trong lòng Lâm Mặc, nếu không cô sẽ không chỉ vì một mùi hương mà coi người khác như người nhà của mình.

Lẽ nào cô ấy bị bệnh là do anh trai đã qua đời?

Cô rất muốn hỏi nhưng không thể thốt lên thành lời. Những bí mật Lâm Mặc cất giấu trong lòng đến nay mới tiết lộ ra một chút xíu nhờ có Bách Vũ Trạch, người mà cô ấy coi là người thân. Cho dù cô có hỏi cũng không có được đáp án, tốt nhất cứ để từ từ.

Chương Vận trêu cô nhẹ nhàng: “Quyết định sau này chúng ta sẽ coi đây là địa điểm chữa trị, chị thấy môi trường ở đây khá thích hợp để chữa bệnh cho em”.

Lâm Mặc ngạc nhiên, đột nhiên phát hiện ra mình nhắc đến chuyện này trước mặt Chương Vận. Cô ngắc đầu cười nói: “Được, nhưng điều kiện là những lần đó chị phải mời em đến đây ăn cơm”.

“Có vấn đề gì đâu, dù sao tiền chữa bệnh em trả cho chị cũng đủ để em ăn ở đây cả nửa năm rồi.” Đúng thật, phòng tư vấn của cô không phải là nhà nghỉ và phòng khám, Lâm Mặc tốn nhiều tiền như thế chỉ để đến đây ngủ và lấy thuốc, nghĩ đến đó, Chương Vận cảm thấy mình vô cùng thất bại trong nghề bác sĩ tâm lý.

Lâm Mặc là một bệnh nhân có ý chí vô cùng kiên cường, cô là một trường hợp kỳ lạ trong những bệnh nhân mắc căn bệnh tâm lý này.

“Vì tình bạn chị muốn nhắc nhở em một câu không thu phí. Cậu bé đó có vẻ không chỉ đơn giản coi em như người thân, không nên làm tổn thương đến cậu ấy nhé!”

Hai người bước ra khỏi phòng vệ sinh, chào tạm biệt rồi trở về với bạn của mình.

Bách Vũ Trạch đang ngồi đợi cô, trông thấy cô, cậu nở một nụ cười rạng rỡ. Trong lòng hơi buồn, cô tự hỏi những lời Chương Vận nói có đúng không? Bách Vũ Trạch đối với cô... Cô buồn bã ôm đầu, trong lòng nghĩ, đúng là đáng chết, vì sao cô lại phạm sai lầm như vậy? Có phải vì nỗi nhớ anh trai của cô quá sâu sắc không? Nếu không cô đã không để mình rơi vào cảm giác huyền hoặc như thế. Nếu Bách Vũ Trạch thật sự có tình cảm với cô, cô sẽ cảm thấy rất khổ sở.

Ngồi xuống chỗ của mình, cô không còn tâm trạng để tiếp tục nói chuyện nên mượn cơ công ty gọi điện đến bảo cô về, vội vàng chia tay Bách Vũ Trạch.

Sau này cô cần lưu tâm đến chuyện này nhiều hơn.

11. Chương 11

Chương 11: Thổ lộ

... 1 © DiendanLeQuyDon Bỗng nhiên thổ lộ tình cảm d7với cô, 94cậu bé 6đđó rót 2bnước mắt, 4đáng tiếc f0là cô không 2có tâm trạng 18để quan f2tâm.

Thời 1bgian trôi 2nhanh như atên bắn.

Bộ 11phim do ba 59người Secret 7đóng đã f8hoàn thành, 92sau một tuần 5chỉnh sửa, 43họ tiếp 0tục tham gia vào

trận 10chiến mới. 33 © DiendanLeQuyDon Làng giải 4trí thực aasự giống e6như một 00chiến trường, 5cđể có b5thể tồn tại cần f5chiến đấu a6không một 8mỗi cho đến 8ftận giây 54phút cuối 06cùng.

Kế 4hoạch tiếp 83theo của dhọ ngoài fviệc cùng 0cnhau chuẩn 2bị làm album 34thứ hai, c0ba người d6sẽ tách c8ra để đóng 5phim. Trí 8Thần giao 92cho Bách Vũ 1Trạch đóng 1một bộ9phim có nội 67dung về hình ảnh một 4thần tượng 72của giới atrẻ, mặc 96dù là nhân 91vật nam chính anhung trước b3mắt

cậu cchưa phải adiễn nhiều a0nên khá nhàn 7rỗi; GiangfHạo Vũ và 46Liều Vãn 3Dật diên 14cùng nhau 7trong một 3abộ phim lớn bfkhác.

Lẽ 39ra Lâm Mặc fmuốn làm 2cùng Bách 3cVũ Trạch e3vì chỉ có 7cách đó 4cô mới tránh 9được người 11mà cô không fmuốn gặp, 78nhưng Tô b0Á Nam lại 7thận trọng 9fnhờ cô vào cnhóm của 32Giang Hạo fdVũ, mục 3đích để 98cô làm tai 3mắt cho cô 9ấy. Mặc dbdù quan hệ 5dcủa hai người 00luôn ở trong 3tình trạng 5không rõ 1bràng khiến 84mọi người a8phải phỏng fcd đoán, nhưng 83Tô Á Nam b4vẫn muốn f6biết tất 81cả mọi eviệc liên cquan đến d7Giang Hạo 5Vũ, cô là2bạn thân acủa cô ấy 7đương nhiên etrở thành 9dsự lựa 6chọn tuyệt 39vời nhất.

Không 58tình nguyện 5nhưng không 78muốn để eTô Á Nam f0ngghi ngờ, f7Lâm Mặc 4ddành phải 6cố gắng f2kìm nén những 65cảm xúc a3của riêng 4cmình. Sự fthực là 0từ khi gặp 0lại Giang 33Hạo Vũ, a4số lần acô phải bduống thuốc fđể giữ 2acho tâm trạng dbình tĩnh 7engày càng bdtăng.

Cô 4vẫn còn 5yêu anh sao? 46Cô không dbiết mình 9có còn khả c6năng yêu 94người khácđược hay 0fkhông. Chính avào giây 7phút làm b4tổn thương 2đến Giang 13Hạo Vũ, 11cô đã biết 9cả cuộc 1đời mình dsẽ không 90thể có được 3tình yêu 1nữa.

Giờ đây hy vọng aduy nhất 6fcủa cô là 30Giang Hạo 8Vũ sẽ hạnh aphúc, chỉ 7có như vậy5tội ác của 4bcô mới được 16giảm nhẹ, edkhi ra đi 78cô sẽ cảm 4thấy yên 47lòng.

Nhưng a0càng ngày 49cô càng không f5hiểu Giang 1Hạo Vũ, 5agặp cô anh 87không nói alời nào34nhưng ánh emắt anh vô acùng phức 92tạp, dường 0như anh đang 4phải đấu 79tranh vớicđiều gì 9fđó. Cô f7thăm cảm anhận được drằng, Giang 4Hạo Vũ càng 3ngày càng e2quan tâm đến becô, kể từ 4lúc gặp elại anh, 29muốn trốn bchạy anh b2cho đến 95khi cố gắng dlàm việc5cùng anh, 3cô luôn cho 4frằng họ 2sẽ giữ 4fmột mối 8fquan hệ bình 6thường không enồng nhiệt bcũng không 6ahờ hững 1như vậy, 5anh giống 3bnhư một 6người lạ 7cô thường dxuyên gặp 7mặt, nhưng cgìờ đây 42mọi thứ 1đã thay 71đổi, anh 3tiến lại 57gần cô hơn ckhến cô 2cảm thấy 1sợ hãi.

Cô ckhông biết ecô đang sợ f1điều gì, bcô lẽ cô 6sợ anh không 7bquên được 2eChung Nhã8Tuệ nên 66chuyển tình fbcảm của d8anh dành 9acho Chung Nhã 16Tuệ lên b2cô; có lẽ 6dcô sợ quan fahệ đặc 6cbiệt giữa 4họ khiến 2anh cảm 8athấy tò 4mò với cô 4rồi nảy absinh một c7thứ tình 6cảm khác.

Cho 2dù là như e8thể nào 6cô cũng không 7hy vọng. c5 © DiendanLeQuyDon Không chỉ 17một lần 30cô muốn 56trốn chạy 7anh, nhưng denếu xa anh e6có sẽ ra esao? Đau khổ dkhi ở bên 7banh không e1khác gì so 91với đau 8khổ khi phải 1frời xa anh, eở bên cạnh 42anh cô có fthể nhìn f6thấy anhdhạnh phúc.

Cô 3không cam 5lòng! Không 5cam lòng với 1bsự sắp 5đặt của asố phận. a © DiendanLeQuyDon Cô gặp anh, 3cnhớ anh diên 9cuồng hơn 5cả trước 7khi gặp lại. 9 © DiendanLeQuyDon Cô chần cachừ không afquyết định erời xa anh,dcsự thực dclà cô vẫn 5muốn ở abên anh, cho 0dù chỉ là d9yên lặng 46đôi theo hình a4bóng anh mà ethôi.

Cùng 41một lúc e4anh và cô adều rơi bvào mâu thuẫn, d9chỉ có sự 6xuất hiện 1của người 26khác mới 70có thể khiến 1fcho lòng họ 1kiên định 4trở lại.

Vậy b3việc cô 8cần làm bblà giúp đỡ aTô Á Nam.

Bộ 79phim Tình c3yêu ba mươi dfsáu kể lấy 4bối cảnh 8trong thành 7phố. Lâm 7bMặc ngòid8yên lặng 2trên xe nhìn 88về hướng 2Giang Hạo 1Vũ đang quay f9từng cảnh 5phim.

Bộ bphim này tập 2ehợp rất 5nhiều diễn 5viên nổi 6tiếng trong 1làng giải 6ftrí, Giang fcHạo Vũ và 9eLiều Vãn 2Dật là người 7mới tham 0gia nên phải decổ gắng 8ađể thể 9hiện bản 10thân.

Đột cnhiên, tiếng cchuông điện 24thoại vang 63lên khiến 0cô bừng 7tỉnh, cô 3thấy màn 88hình hiện 02một số 2lạ.

“A 7lô, xin chào, b7tôi là Lâm 37Mặc của efTranh Tinh.”

“Cô 49Lâm, chào 62cô, tôi là 2mẹ của eBách Vũ Trạch, fchúng ta đã 1etừng gặp 86nhau. Bách1fVũ Trạch abcó chuyện arời, cô ecó thể đến 16thăm nó không?” afGiọng nói atrong điện ethoại có 23vẻ lo lắng 6dnhư sợ cô 5không đồng bey.

Lâm 9Mặc lo lắng 85chân của 77Bách Vũ Trạch 8không biết 57có vấn đề 3gì không ecnên vội8vàng đồng 19ý, chào 0Liều Vãn a6Dật đang 7ngồi ở d2cuối xe rồi a gọi xe đến a thẳng nhà12Bách Vũ Trạch.

Đến 6nhà họ Bách, 9người nhà 0Bách Vũ Trạch 97đều ở 5đó, có 2vẻ như sự 88việc rất78nghiêm trọng. 3 © DiendanLeQuyDon Bố của 1Bách Vũ Trạch dcngồi yên clặng trên ddsofa, tâm 4trạng của fdmẹ cậu 1có vẻ bình ctĩnh hơn 84nhưng khi 33nhìn thấy 40Lâm Mặc, 3giọng bà 4abắt đầu d0run rẩy.

Cuối adcùng qua lời aekể của 6mẹ Bách 5Vũ Trạch, 24cô cũng hiểu achuyện gì 1đang xảy era.

Hôm 5fnay Bách Vũ 7bTrạch cùng 5bạn đến ftrường chơi cđánh bóng, 2sau đó hẹn cnhau đi ăn 92và hát karaoke. 1 © DiendanLeQuyDon Từ khi bước 38vào làng 50giải trí edến giờ, bhiếm có 3cơ hội được 4đi chơi 6thoải mái 44với bạn 8bè nên Bách 45Vũ Trạch 93rất vui. 68 © DiendanLeQuyDon Nhưng tâm dtrạng vui 2fvẻ đó đã ekết thúc fbởi một 0tai nạn xe.

Có fhai người 9abạn đi xe 5về trước, fccậu và một bfngười bạn 6dkhác về dmuộn hơn, dthời gian 2chỉ chênh 5nhau mười 9bphút nhưng 95hai người 8bạn của b2cậu đã c0gặp tai nạn1nghiêm trọng 29và đều aqua đời e4trên đường 6đưa đến e6bệnh viện.

Bách cVũ Trạch 58không chịu e5đựng được bhiện thực 8phũ phàng 2đó, sau 01khi từ bệnhfvien trở 9về cậu 29luôn đóng 3cửa nhốt emình trong d8phòng.

Lâm e9Mặc gõ cửa 14phòng cậu 2avà cẩn thận 94lắng nghe, 0bbên trong 04không hề 0fcó một tiếng adộng nào, 25yên lặng addến đáng 4sợ. Cô ghé 9sát vào cửa canhẹ nhàng 1cnói: “Vũ2Trạch, là 19tôi, tôi 92muốn nói 2chuyện với fcậu”.

Không ccó phản 8ứng gì, ebên trong 1ephòng vẫn 46rất yên dặng, có 04cảm giác 4như bên trong 3không hề 1có người.

Cô 85kiên nhẫn etiếp tục c6gõ cửa, 4fcuối cùng 0cô ngồi 0xuống nền 4fnhà ngồi 3cạnh cửa. 53 © DiendanLeQuyDon Tay cô gõ 00nhẹ vào 53cửa rồi a7nói một 53câu, giống 2như ra ám 98hiệu với engười bên ctrong.

Cô 96nói: “Xảy d2ra chuyện 5như vậy, 2ai cũng rất cbuồn, nhưng a9hy vọng cậu 6có thể giải2tỏa được”.

Cô dnói: ”Người athân của acậu rất 2lo lắng cho fcậu, họ 9không để 5ý đến 8việc cậu 0bực bội 1hay đập 25phá đồ 7đạc, chỉ 4ecần cậu 45ra thông báo 8cho họ là 04cậu vẫn 7ổn, vậy 63là đủ”.

Cô 1nói: “Không 5ai có một 6cuộc sống 9hoàn hảo, 5trong cuộc 7đời thường 91xuyên gắpc2phải những 5việc không angờ tới, dangười đang f4sống nhất 6định phải 4dững cảm, 3vui vẻ sống 3etiếp, sống 12hộ cả những bangười xấu dbổ.”

Cô a1chảy nước ebmắt, tự e0cười chế agiễu mình, a1cô có tư cbcách gì để aan ủi người fkhác, cô1có tư cách 52gì để nói anhững lời bcdàng hoang edĩnh đặc 5cnhư vậy, 39ngay cả cô 9cũng không 0alàm được d1những điều cđó, cô 72có tư cách egì để yêu f1cầu người c3khác phải dclàm.

Mẹ a1của Bách 2Vũ Trạch 1tìm nhằm 6bngười rồi, eccô không dphải là a7người thích 4ahợp để dfan ủi cậu, 2fthậm chí 3có thể nói, ctất cả 8mọi người fađều thích bhợp, trừ d8cô.

Không 5ngờ, cửa d4mở ra.

Sắc 84mặt Bách e7Vũ Trạch a2tái xanh, 3bmắt sưng 87đỏ, trên 9người vẫn 1mặc bộ 92đồ thểffthao. Cậu 0vốn là người crất dễ f4ý đến 7về bề ngoàì, 11nhưng giờ cadây cậu 7bđang ở 51trong tình 4trạng rất 2thảm hại.

Cậu 5akéo tay Lâm 9Mặc, không b2nói gì với a4người thân b2mà kéo cô era khỏi nhà, 25nhanh đến 56mức Lâm eMặc không b6kịp chào 2bố mẹ cậu 1ấy.

Lúc f0ra đến cửa, 0Lâm Mặc 5cnhìn thấy dmẹ của cfbách Vũ Trạch cbcó thái độ dgiống nhưfcthở phào 15nhẹ nhôm.

Đi f6mãi, đi mãi. a6 © DiendanLeQuyDon Bách Vũ Trạch a7kéo cô đi 1nhưng không 4anói gì với 9ccô, chỉ 2fkhông ngừng 1cbước về 7phía trước.

Lâm 6Mặc không abiết cậu bmuốn dẫn fcô đi đâu, b4cô cũng không 3muốn biết. 49 © DiendanLeQuyDon Có lẽ cậu77chỉ muốn 7có một người 1bước đi 8cùng cậu, 0acho đến b4khi nổi 12buồn thương 04trong cậue4tiêu

tan. 7 © DiendanLeQuyDon Cô đã từng 83như vậy, 31giống hệt dn như một 8xác chết 1biết đi, 8không ngừng3bận rộn, 3không ngừng 1chạy đi 70chạy lại, 12chỉ biết b8thở theo 1cthói quen, 97còn linh 3ehồn côkhông biết đã đi đâu.

Phố fexa âm ì đã lùi 4elại phía 71sau họ, 6phong cảnh phai bên đường 46xanh ngút 5ngàn. Họ adang đi btrên một 0đường a8cao tốc 88lớn không cacó người, aethình thoảng fcó một bevài chiếc 3ô tô phóng 2vút qua.

Đây 0là một 8nghĩa địa 4fsao?

Lâm edMặc không 9biết Bách 6eVũ Trạch 94dẫn mình 4tới nghĩa d9địa làm 0gì, theo 45lý mà nói2bạn cậu 8ấy vừa 9mới qua f9đời, không a1thể đã f1hạ huyết 5ngay được.

Nhưng adững trước 84một phần 88mộ, Lâm e7Mặc đã 6có được 47câu trả 8lời.

Đây 8là đoạn dkết thúc 8ccủa câu abchuyện mà 62cô đã từng abnghe. Cô 6nhìn thấy 9ccậu bé6đứng bên a6đang không 3biết phải 98làm gì và 02vô cùng 9abuồn bã.

Vận 02mệnh liên 78tiếp trải cra những 3thảm kịch 5trước mắt ecậu, hơn 8bnữa họ 68đều làefnhững người cbquan trọng 5bnhất đối 9vớicậu. 7 © DiendanLeQuyDon Cậu chẳng 8cqua chỉ 1là một bbthanh niên d7hai mấy 8tuổi mà athôi, trong afcuộc sống 8của cậu 54vẫn còn elrất nhiều 7ánh hào b8quang xán dạn, không 4phải là anhững hiện 4thực tối 4eđen như 2thế này.

Bách b6Vũ Trạch 1từ từ 18quỳ xuống 7trước bia 1amộ, hai 17tay ôm lấy 0chân mình. ad © DiendanLeQuyDon “Vị 5sao, vị sao 70lại như 5vậy?” a5Cậu cố d9gắng để acho nước 53mắt mình 9không rơi fxuống.

“Đây flà hiện f4thực.” b1Lâm Mặc 9không muốn fnghe những e3lời mà aecô không 99muốn nghe, 2cô có thể bcảm thấy bclúc này dchọ đang bcó tâm trạng 3bgiống hệt dn nhau.

Đây 1fchính là 1hiện thực, chọ không 08thể chống 92lại được 1số phận 34nên chỉ 42có thể 9lựa chọn 1cách chấp 00nhận. Cô 06đã mất cmột thời 37gian dài f1để hiểu 8bđược chân e7lý này, 8sự kiên 83cường cô 8có được d4là nhờ fnhững trải 8nghiem đó.

Chấp 0fnhận hiện 9thực, sau 7đó tiếp 82tục sống 25vì bất 7kỳ lý do 95nào.

Đột 1enhiên, Bách bVũ Trạch 24đưa tay 83kéo cô, 2cô không 0ekịp đề 67phòng nên bkhuỵ người 3dxuống. Không 6đợi cô 1kịp phản ddứng, Bách 38Vũ Trạch 9ôm lấy 4cô.

Cô 2amở to hai 7mắt, chống fdcự một 2chồi rồi acảm thấy 2Bách Vũ 2dTrạch đang bcổ kìm 00nén những 4con run rẩy 9nên không 7blàm gì nữa.

Cô b2chỉ có a2những cái bôm gần bdgũi như fbthế với 8một người 0đàn ông 97khiến cho 5cô có cảm dbgiác như d0muốn được fgắn liền dthân thể fminh với b6người đó, dfgiờ hồi 0dtưởng lại2fdột nhiên 11cô thấy 82nhớ nhưng 65vô cùng.

Cô angồi bất 8động trên cmặt đất, 85để cho bBách Vũ 4Trạch khóc 1cnức nở. 82 © DiendanLeQuyDon Cậu ấy ekhóc được ealà một efdiều tốt, 19nỗi đau 6ekhổ sẽ 7theo nước c8mắt chảy f0đi, sau đó 9dcậu có fbthể khôif 71phục được a9tâm trạng d0bình thường.

Dần 7fdần tiếng fkhóc nhỏ 4đi, trời 3cũng đã 48tối mịt. 9 © DiendanLeQuyDon Hai người edều không 4dcảm thấy09sợ, vẫn 36ngồi trước e3tám bia eamộ đó cvà im lặng 3không nói bgi.

Lâm dMặc nhẹ 2nhàng đẩy bBách Vũ dTrạch ra, 8đỡ cậu 6ddựa vào 5một bên 6rồi lau 0sạch lớp bdbụi trên 4bia mộ. 7 © DiendanLeQuyDon Nhờ ánh 2sáng của 0trắng, cô 89nhìn thấy edó là bia a5mộ của emột người aedã cao tuổi acô dừng balại một elát. Một 7người già e6có nụ cười cfphức hậ 7như vậy34vì sao cuối 1cùng cũng 4chỉ còn emột tấm 0fảnh nhỏ etrên bia 6mộ, mãi 09mãi về evới đất.

Đó 57là bà nội 07của Bách d4Vũ Trạch, 6người ở dbên cậu ctừ bé đến 01lớn và 00là chủ 0bnhân củaachiếc nhai 7trên bàn 6tay phải 7của cậu, b4là người 6dmà Bách 65Vũ Trạch e8yêu quý 56nhất. Đáng e4tiếc, bà 2không được dchứng kiến 6giờ phút 4huy hoàng a5của cháu 2etrai mà đã 86vội lìa ecđời.

“Đi 0không?” 16Cô lau sạch 53bia mộ, c0hỏi Bách 5cVũ Trạch e6đang ngồi eyên lặng 00bên cạnh,7đoán rằng bccậu ấy fsẽ không fdtrả lời.

“Trời etối rồi, 00cậu không 11sợ sao?” 0bBách Vũ 76Trạch vốn 4anhát gan 6và sợ ma, 5bdo tâm trạng 3chôm nay nên 87nỗi sợ 40hãi tạm 3cthời biến amất. Đã fcmuộn rồi, 7muốn quay 42về cũng1mất khá 26nhiều thời 6gian. Tín hiệu điện 7cthoại ở 68đây không 4etốt, cô 7fđã gọi cdthử nhiều77lần nhưng 3không được. 2 © DiendanLeQuyDon Họ không 3nói gì trước ckhi đi mà fở đây 9muộn thế 7này, cóelẽ người 5nhà Bách afVũ Trạch 61đang rất 20lo lắng.

Trong 12bóng tối dcó một etia sáng, b9Lâm Mặc 52quay đầu d7nhìn thấy 8hành động 1của BáchcVũ Trạch. 6 © DiendanLeQuyDon Cậu định 8etháo chiếc 13nhẫn trên 0ngón tay 3út của 5mình, vì 41đang run a0nên cậu 4không tháo 1ara được.

Lâm 71Mặc hơi 11ngạc nhiên. 3 © DiendanLeQuyDon Không phải 9cậu ấy fbđã nói 4sẽ mãi 8emãi không bcbao giờ b1tháo nó 9ra sao? Vì 3fsao bây giờ e5lại muốn 4dlàm như davậy?

Bách 0bVũ Trạch d5có vẻ hơi fsốt ruột, 2cmạnh tay btháo chiếc 3nhẫn ra 1đến mức 3lâm ngónc6tay bị thương 0dvà chảy b7máu.

Cậu 6cầm chiếc 2nhẫn đặt dcvào trong d8lòng bàn 0dtay đưa 4echo Lâm Mặc, 66ánh mắt bchan chứa 5hy vọng cvà chờ 6đợi.

“Chiếc anhẫn này 4là của 3fbà nội 28em tặng eem, em đã d4từng nói 8sẽ luôn d8luôn đeo bnó đểbnhắc nhở 55bản thân caphải biết 7cách trân 3etrong, không 03bao giờ 60được bỏ 5lỡ chuyện 5gì. Bây fgìờ, trước 2mặt bà 0nội em tháo 7ara bởi vì 8cem đã tìm bđược người bmà em luôn c1trân trọng.” 2fViệc bạn 9cậu qua 4cdời khiến e4cậu chịu 6kích động 0rất lớn, 0ecậu sợ 2rằng có1cnhững chuyện 36không kịp 5làm, có 8enhững lời 9không kịp 01nói thì d3có thể fchỉ một 85giây sau 0cậu sẽ 9không còn a2cơ hội 2nữa. Vì 3fthế cậu 4ekhông muốn 86chờ đợi, 76không muốn 7tự mình 0bthuyết phục 5bản thân 9mình, không 7muốn phải 7suy nghĩ 3một vấn 02đề rất0lâu mới btìm ra đáp eán, không c1muốn phải 86xác định 2rõ tình fccảm của c5người ấy c8với mình.

Cuộc 6đời của 9bmột người fcó thể 7crất dài, 3có thể crất ngắn 47ngủi, cậu 7không nên 3flãng phí 4thời gian 48vào những 9việc không adáng quan 71tâm, trái 1tim của adcậu đã 4mách bảo08cậu phải 90làm gì và 8cậu không 0thể do dự 2khi làm điều đó.

“Em 8ccó thể e7yêu chị đđược không?”

Đầu fóc của 1Lâm Mặc d5như ngừng 5hoạt động. e6 © DiendanLeQuyDon Cô nhìn 35chiếc nhẫn, a1không dám 9tin vào lời 4Bách Vũ 7Trạch vừa denói ra.

Cậu eấy nói 48cậu ấy 2fyêu cô? 5Yêu cô sao? 29Đúng như 8lời Chương 3Vận nói. 2a © DiendanLeQuyDon Nhưng saoealại thế 58được? e0Họ hơn 5kém nhau 1sáu tuổi, a7suy nghĩ 3của họ 6cũng có 50rất nhiều 78điểm khác a6nhau. Cậu 36nói yêu 24cô, liệu 69đó có phải 8chỉ là 18một tình c4yêu mù quáng bnhất thời?

“Em e7biết giữa 84chúng ta 8có một 4ekhoảng cách 9erất lớn, 6tuổi tác, 90trình độ. 83 © DiendanLeQuyDon Nhưng đóakhông phải b1là vấn e6đề, đúng bkkhông? Tình 2yêu rất 3ekhó hiểu, 4chúng ta 00không cầnphải quan 56tâm đến a2những điều b3đó, chỉ b1cần yêu dnhau là có dcthể đối 71mặt với ctất cả3mọi vấn a3đề.” 78Giọng cậu 7khàn khàn bnư nói a0không ra dftiếng.

Lâm cMặc vẫn ekhông có 7phản ứng 2gì, nghe 6athấy cậu 64nói thế, c2trong lòng 7dcô vô cùng6hoang mang.

Ngày cbđó, cô c4cũng đơn 54giản và c0trẻ con 9enư vậy, 41cho rằng 03có tình cyêu là có fbtoàn bộ06thế giới, dnhưng hiện 6thực thì 0sao? Hiện fethực không 4hề như bvậy. Con 30người đầma6chìm trong c6tình yêu 1rất giống 72chú chim 19đà điểu, 2giấu đầu 3vào cát edể nghĩ e7rằng cuộc 3sống vô 3cùng tốt bđẹp, nhưng 80sống trong 7thế giới 9fnày, con dngười không cthể trốn 6tránh áp 82lực từ c5bên ngoài. 75 © DiendanLeQuyDon Nếu tình 1yêu được 5chúc phúc alà điều 67may mắn, fnêu tình 39yêu không 7fđược chúc 9phúc thì 0chắc chắn 6csẽ bị 5etổn thương.

Cô 5dnghĩ đi dxa quá, đơn 31giản là 7fcô không 8hề yêu 11cậu.

Lâm 1Mặc từ ctừ quỳ cxuống, cầm 9lấy chiếc 8nhẫn trong 13lòng bàn 3btay Bách 17Vũ Trạch,03cô nhìn 2thấy trong a0ánh mắt 1dcậu có 6vẻ hơi ehưng phấn, adcô lấy 8tử trong 6dtúi ra một3chiếc khăn 21giấy, cần 75thận

giúp 15cậu ấy 83lau sạch cfmáu ở tay 8erồi lấy fmột chiếc ckhăn taycsạch bọc 1chiếc nhẫn 4lại đưa datrả cho 50cậu.

“Tôi 4không thích 6cậu, đối e4với tôi 8cậu giống 86như một engười em 2ctrai cần f5chăm sóc.”

Ánh 09mắt của bBách Vũ 6Trạch tối 9sầm lại, 5cậu nắm 2chặt lấy dechiếc khăn f8tay Lâm Mặc04đưa cho, 9toàn thân bnư hóa 8đá, cậu ckhông nói 09gì nữa.

Cuối 0cùng hai 54người cũng dqay về, 1btên đường 9ahọ may mắn 1gặp một dchiếc taxi7nên chẳng 5fmấy chốc 9đã về 1đến cửa 6nhà Bách 6Vũ Trạch.

Bách 79Vũ Trạch 1xuống xe, eLâm Mặc f7dẫn dò a0cậu phải 6ngủ ngơi 93cho khỏe, 8cậu yên2lặng một 83lát rồi 80chợt thấy 59tâm trạng c7nhẹ nhõm 24trở lại. 98 © DiendanLeQuyDon Cậu đặt f7chiếc nhẫn cfvào trong cctúi, tiến b3đến gần 4cửa xe có 2gắng nói 82với Lâm 3dMặc bằng 66một giọng ecvui vẻ:b6“Không 7bsao, làm 71em trai cũng 0được. 54 © DiendanLeQuyDon Nhưng em 5csẽ không edbỏ cuộc”.

Cậu 0dcổ gắng cnở một cnụ cười, 6cLâm Mặc 0thấy cậu echỉ là bagiả vờ 14kiên cường fma thôi,9atrong ánh amắt cậu 26chứa đầy bở buồn 0thương. de © DiendanLeQuyDon Cô không 2dbiết trả 29lời như 6thế nào6đành cúi 7đầu nhìn cxuống.

Khi 0fchiếc taxi e2khởi động 9máy, cô 7nói nhỏ: 0“Tôi ekhông có 77lòng, đừng cphí công a8vô ích”.

Một athời gian 13dài sau Lâm f0Mặc không 87gặp Bách fVũ Trạch, 7ccô luôn 3tránh mọi 1cơ hội 5gặp cậu. 5 © DiendanLeQuyDon Mặc dù eatừng người 23của Secret 72đã tách era làm việc 5riêng nhưng 38trên thông 8cáo họ 9bvẫn là 69một nhóm, 5cô không 6muốn gặp ccậu ấy 3cũng không cđược. a5 © DiendanLeQuyDon Thật sự, 9Lâm Mặc b4chỉ muốn 0Bách Vũ 0cTrạch được 8fbình yên fma thôi, ecô không 3cảm thấy 0bối rối 06vì việc d4này, cũng f3không vì 7aviệc này 37mà không cbquan tâm fđến

cậu 1aấy, đúng fbnhư cô nói, btrong lòng bcô, cô coi fccậu như 2bem trai, cậu 9cũng quan28trọng như e0Tô Á Nam.

Tâm 4trạng của 34Bách Vũ 6Trạch luôn 1luôn không e6tốt, cậu bthường 0xuyên thích 42ngồi một a7mình, không brõ đang 0csuy nghĩ d1điều gì. 48 © DiendanLeQuyDon Mọi người 5bcũng không 48muốn quấydrây cậu, adù sao một a8người phải ftrải qua achuyện sinh cly tử biệt b0cũng rất 2ađau lòng,1nhất thời ckhông thể avui vẻ ngay cđược.

Nhưng 07Bách Vũ 7Trạch kiên 91cường hơn 6trước rất 3anhiều, cậu d4không muốn ednỗi buồnfdcủa mình 3khiến cho dnhững người 29bên cạnh 4dcậu lo lắng, 6đây là 6điều cậu 16học được 08từ Lâm 4bMặc, khó ckhăn dù 53lớn đến fđâu, chỉ 3ecần kiên 64trì thì b9chắc chắn 6sẽ có ngày 89vượt qua.

Cậu btiếp tục 23hát, tiếp 5tục đóng 4phim, tiếp bctục học 68tất cả emọi điều 8btrong làng bgải trí.

Cậu 5dbiết Lâm 3Mặc đang 7trốn cậu, f9cậu cũng ekhông muốn eatạo cho 5ccô áp lực 3quá lớn. 93 © DiendanLeQuyDon Dù sao không cphải tất fđcả mọi 9bngười đều 1có thể dchấp nhận dfmối tình 1chị em,eadặc biệt dlà một 1người phụ 1nữ như 9Lâm Mặc, b5mặc dù 98nhìn về 64bề ngoài 1cô có vẻ 5rất kiên 5cường nhưng 1thực sự a2trong lòng ddại vô 5cùng yếu 67đuối, cô ecần có amột người2fdàn ông 9đủ mạnh 2mẽ để 3dựa vào. 82 © DiendanLeQuyDon Mỗi lần 34nhìn thấy ánh mắt abuồn bã eacủa cô,6trong lòng 6cậu đều 5có cảm 9fgiác muốn 59bảo vệ 8fcho cô, nhưng dcuối cùng, ccô vẫn ftự bảo 0vệ mình. d8 © DiendanLeQuyDon Vì thế 06cậu muốn adhoc nhiều 62điều hơn enữa, muốn 0nhanh chóng e9trưởngeathành, muốn 9trở thành 6dmột người a6dàn ông ađáng tin fcậy để 2làm chỗ 57dựa cho 92cô.

Nhưng e7dần dần, 1cậu nhận 1ra trong lòng 30Lâm Mặc acluôn tồn 3tại một bngười nào fđó, vì 3thế cô d9cam chịu acô độc, 3fkhông quan 5tâm đến 5bất kỳ 17một đối fetượng nào e6theo đuổi cbco. Cô thấy 7hài lòng 7fvới tình 0trạng hiện 6tại của 7mình và 55không muốn 51thay đổi.

Vì 57trong lòng 5đã có người 6nào đó 4nên mới 9như vậy 3sao? Đột a1nhiên cậu 66cảm thấy53không biết 6có phải 00mình trẻ 3con quá không, 2nghĩ rằng 5chỉ cần 6đúng cảm cthổ lộ 9blà sẽ có 12quyền được eưư tiên dmà không 7nhận ra 32rằng cô 2ấy đã 6có tình fcảm với 48người khác. b7 © DiendanLeQuyDon Người ấy 63là ai?

Cậu 2dkhông cam 6lòng, ai 2nói đến 7chậm một 8bước thì 00không thể 3giành được dthắng lợi7cuối cùng. 94 © DiendanLeQuyDon Lâm Mặc 36và người e9trong lòng c8cô ấy nhất c0định không 0thể có dkết quả dagì. Nếu a6không, vì 19sao từ khi 5cậu quen 91cô đến f5giờ, cô 5chưa bao dgìờ thể 2hiện cô bcó sự quan f6tâm đặc 9cbiệt đến 86ai, cũng 9không có dai ở bên b4cô để ean ủi giống 0như trong2phim. Rõ 6ràng tình 6acảm với 5người đó 5là vô vọng, acậu không 7thể bỏ 7cuộc, nếu 15chỉ vì cnhững khó 8khăn không brõ ràng như vậy 6mà bỏ cuộc 3cthì đây 87sẽ là sai elầm lớne5nhất trong 7edời cậu.

Có alẽ cậu 1nên có vài 3chành động 4acụ thể 8bnao đó.

Lâm cMặc bước dcào công aety, thấy 9không khí a8có vẻ hơi alạ. Ánh 2mắt của 3ddồng nghiệpe9nhìn cô 09có vẻ khó 63hiểu, thấy 4cô bước 8bvào bên 3tụ tập anói chuyện 1erì rầm 1phía sau7cô. Cô quay ddầu nhìn 9fthì họ 4flại tỏ 6vẻ bình cthường. da © DiendanLeQuyDon Cô không 7biết có 5chuyện gì f5nên cảm athấy hơi 8ngạc nhiên.

Cuối 93cùng, khi 5bước vào b8phòng làm e6việc của 41mình, cô aacũng biết 59thái độ d8khác lạ adcủa mọi bngười nghĩa 01là gì. Trên 2bàn làm 4việc của 0ecô đặt 7đầy hoa, b4giá trị 90cũng khônganhỏ.

Mọi 8người bắt 72đầu reo 4ahò, cười 9fnói không 1biết ai fdnhiều tiền 35thế, mỗi 9bó hoa là 7một loại 0hoa khác 7enhaul, có dhoa hồng, 1hoa bách c3hợp, hoa cphong tín dtử... đều 3là nhữngdloại hoa 9đắt tiền. a2 © DiendanLeQuyDon Trước đây 3không phải 04là không b7có người 6tặng hoa 9Lâm Mặc,1dnhưng tặng 7nhiều hoa 2bnhư thế b3này là lần 3edầu tiên.

Lâm bfMặc chau 18mày, lật 8bó hoa muồn b9tìm thiệp ecđể biết 6ai tặng 2hoa, đáng 5dtiếc là 24tìm mãi 4mà không 3thấy. Người 6tặng hoa 2chắc là 0muốn giấu e5danh tính.

Cô 0không xúc 9động vì 1csổ hoa này 4nên gọi 4flễ tân c9đến mang bbđi cắm 29ở công bđty.

Khi 4vừa thu a6dọn xong ebàn làm 08việc, điện cathoại báo abcó tin nhắ. ed © DiendanLeQuyDon Lâm Mặc a1đọc xong, dbcó cảm 88thây dở 19khóc dở b0cười.

Tin 4nhắn là 18của Bách cVũ Trạch, 20hôm nay cậu 1đi đóng bphim nên cakhông ở 53công ty. 0 © DiendanLeQuyDon Cậu viết: 8eEm không dbiết chị 1thích hoa 6agì nên của 4hàng hoa cfgiới thiệu 4loại hoa cnào em mua 08đều mua dmột bó, b4hy vọng 49chị sẽ eethích, tối 0nay cùng 3fnhau đi ăn 3fcơm được 92không?

Con 0người này fbvẫn không acchịu bỏ decuộc.

Nếu 15là một dngười khác 6theo đuổi, fbLâm Mặc 5sẽ không dnể nang 09nói lời 4atừ chối9nhưng Bách 2aVũ Trạch 54là trường 4hợp đặc ddbiệt, quan 1hệ giữa 24họ không 28phải cứ cnói cấ 0ddứt là 5cắt dứt 7đđược. f © DiendanLeQuyDon Thấy cậu 5flên quyết 99tâm vào d0ngày hôm e0đó, cô 43thực sự4không biết aphải làm 9dgi.

Cô 87trả lời btin nhắn: 4Nếu còn d4lãng phí fanũa, chị 5sẽ xin được d4điều đi 6làm trợ 4lý cho nghệ asỹ khác.

Uy bchiếp cũng fdúng, xác f9định rõ 9quan hệ 92cũng đúng, aacô hít thở 3một hơi 1thật sáucrioi dòn 6tâm trí 1vào làm d7việc.

Có 45một ánh fmắt luôn c9nhìn vào 11phòng làm 8việc của 33cô qua bức 2tường bằng akính trong 4suốt, nhưng ecô không 44để ý vì 2dvẫn đang 53ngạc nhiên 67bởi những 4fbó hoa của1Bách Vũ 30Trạch.

Liều acVẫn Dật e3xua xua tay 2trước mặt 9fGiang Hạo d8Vũ đang dfnhìn với 05ánh mắt e5chua xót 6và thở 1dài.

Anh dbiết hoa 9cđó là do 36ai tặng, cngười đó 2cả buổi 75sáng gọi fdiện cho dcanh, hỏi 6anh về bí eqyết theo eduổi thể 9bnao cho lãng 0mạn. Bách 5eVũ Trạch 7dnói rất 62uyển chuyển,2ckhông muốn 9cho anh biết 70đối tượng 2blà ai, anh 4cũng không 8để ý, 29nhưng huynh 4đệ bạn 2bè của edmình có 8thích ai 9đó, đương 32nhiên mình b3phải giúp 2đỡ. Vì 7thế khi 4fđến công 5ty, thấy datrên bàn 4của Lâm 51Mặc có 3rất nhiều 3hoa, anh vô dcùng ngạc 5nhiên. Anh 8edoán đúng fsao? Đúng 29là Bách 0cVũ Trạch abthích Lâm daMặc rồi.

Anh b5nhớ lại 8lời anh 2đã nói 44với Giang 4eHạo Vũ 6atrên chuyến 35bay khi đi 8cquảng cáo,f2trong lòng ddồng băng. b2 © DiendanLeQuyDon Trời ơi, 6sao lại dxảy ra chuyện 65huynh đệ 12tương tàn 4như

vậy?3Càng ngày 09càng đáng aclo ngại. 5 © DiendanLeQuyDon Mong rằng 8bchuyện của aGiang Hạo 2Vũ và Tô edÁ Nam có 4cơ hội 2để phát etriển, nhưng eGiang Hạo 08Vũ chỉ 9coi tin đồn 1bthối là 6tin đồn ecthối mà0thôi, anh 69không hề 0fcó ý định 53tiến xa 4b hơn, có 8thể nói 2erằng, trong elòng anh cđã đầyfeáp tình 01cảm đối fvới một e1người rồi eenên không 8còn chỗ ctrống cho 9người khác c0nữa.

Anh bkhông biết 11có nên kể 79điều mình 0biết với 2eGiang Hạo 7Vũ không, b0trong tình 9yêu, hai 28người bọn 5họ ai sẽ 94chịu lùi 83một bước? dfNếu hai a1người đều 2không chịu eatừ bỏ 8thì phải elàm thế 6anào? Nhóm efcủa họ b0chưa thành 4lập được 1hai năm liệu dcó bị giải 3thể, ai2đi đường 20đó không?

“Có 91phải là 6Vũ Trạch 36tặng không?”

Liều aVẫn Dật 2ccảm thấy 0vô cùng ekhó xử, 73không ngờ 5eGiang Hạo dVũ lại 09hỏi thẳngd2thường như 0bthế.

“Làm dfsao... anh 8biết?”

“Anh equên là 31đã nói 3với tôi 0chuyện gì 1khi ở dưới bdlầu rồi besao?”

Thực 6asự là quên cmất, anh 7bị vấn 5cđề này c8làm cho đầu óc lú lẫn 47nên quên 06mất, lúc 3đi cùng e4Giang Hạo 5Vũ ở dưới 9atầng, anh 8đã kể c5cho Giang b4Hạo Vũ e6chuyện Vũ 98Trạch sẽ43tặng hoa f4 ột 5fcô gái nào đđó. Lần e9nay xong 40rồi, không cmuốn nói 93thì cũng fđã lộ 0tẩy.

“Tôi 51cũng vừa 87mới biết 8người cậu 7ấy muốn 2etặng hoa 2là Lâm Mặc. 74 © DiendanLeQuyDon Ôi, anh... a © DiendanLeQuyDon anh không e5thể cũng... 8 © DiendanLeQuyDon cũng...” dfNói một ebhồi mà 9Liều Vẫn 61Dật không 2thốt lên ađược tiếng 5nào sau chữ d“cũng”.

Sắc ddmặt Giang aHạo Vũ 29không được 5tốt lắm. 1 © DiendanLeQuyDon Không kiểm 5chế được, 7banh lại 3quay sang enhìn về fdphía Lâm 7Mặc.

“Có 7về như deLâm Mặc ddkhông có 40ý gì với ccậu ấy.”

Liều 8fVẫn Dật b4đang uống ff nước, ngạc a5nhiên, phun 4cả nước 83ra khỏi 0miệng. Anh aho sắc sưa 63và bực 2bội nhìn abGiang Hạo 17Vũ, đáng 3tiếc là 2Giang Hạo fVũ không 9nhìn anh,3fánh mắt 20anh vẫn 2fkhông rời 65khỏi Lâm e1Mặc.

12. Chương 12 Phần 1

Chương 12: Bị tấn công

... Khi anh gặp nguy hiểm, anh nhìn thấy tình yêu sâu sắc trong ánh mắt của cô.

Buổi chiều, Lâm Mặc đi cùng hai người đến nhóm làm phim.

Trong bộ phim này, vai diễn của họ đều là các trang công tử đẹp trai con nhà quyền quý. Mỗi lần thay trang phục và hóa trang xong, tất cả các nhân viên nữ đều bị hấp dẫn bởi ngoại hình của họ, đặc biệt là Giang Hạo Vũ, cho dù đi đến đâu Lâm Mặc cũng nghe thấy mọi người ca ngợi anh.

Cô cũng nhìn Giang Hạo Vũ, lúc đó đang diễn với vai nữ chính, trong lòng xao xuyến. Đúng là anh không còn giống như trước, những bờ ngõ lúc mới đầu đã được thay thế bằng sự trầm tĩnh, anh không còn hay ngượng ngùng như trước, có điều đôi khi vẫn để lộ ra vẻ trẻ con.

Anh đơn giản, tự nhiên, chân thành, lương thiện, điềm tĩnh, tất cả những tính từ tốt đẹp nhất đều có thể được dùng để miêu tả anh, người như vậy đúng là hiếm thấy trong làng giải trí, chẳng trách anh càng ngày càng nổi tiếng.

Lâm Mặc ngậy người nhìn anh, không để ý là cảnh quay đã kết thúc.

Khi Giang Hạo Vũ quay đầu lại tìm cô, ánh mắt của hai người chạm vào nhau khiến cho họ có một cảm giác rất kỳ lạ.

Trong lòng Giang Hạo Vũ nghĩ, cô ấy không thích Vũ Trạch, còn anh thì sao? Cô có cảm xúc gì? Đột nhiên anh vô cùng muốn biết, nếu anh theo đuổi cô, cô có từ chối anh giống như những người khác không. Anh biết Lâm Mặc là bạn thân nhất của Tô Á Nam, Tô Á Nam thích anh, nếu anh quyết định thổ lộ tình cảm với Lâm Mặc thì đó sẽ là một cú shock lớn với Tô Á Nam. Anh không có cách nào để yêu cô ấy, nhưng cũng không thể làm tổn thương cô ấy. Còn Lâm Mặc, chắc chắn cô ấy biết tâm sự của Tô Á Nam, trong hoàn cảnh như vậy, nếu bỏ qua những băn khoăn về Chung Nhã Tuệ thì cô cũng không thể đến với anh.

Nhưng anh vẫn có khát vọng, ôm một tia hy vọng mong manh rằng ánh mắt của cô ấy nhìn anh cũng có tình cảm giống như anh. Anh phát hiện ra rằng, tất cả mọi điều liên quan đến cô đều khiến anh cảm thấy bình yên.

Vai diễn của Giang Hạo Vũ quay đến tám giờ tối mới kết thúc, Liễu Vân Dật không có cảnh phải quay nên đã về nhà ăn cơm tối.

Lâm Mặc đi xe của mình, đương nhiên là phải đưa Giang Hạo Vũ về nhà. Nhưng Giang Hạo Vũ lấy cớ muốn mượn cô một đĩa nhạc mà Lâm Mặc đã từng nói tới nên muốn về nhà cô để lấy. Bởi vì cho dù anh muốn nói gì với cô, nhà của cô vẫn an toàn hơn chỗ ở của anh nhiều, dù sao cũng không có paparazzi nào đợi sẵn ở nhà trọ lý để săn tin.

Lâm Mặc lái xe vào bãi đỗ xe dưới nhà mình nhưng không mời Giang Hạo Vũ lên chơi, cô định lên nhà lấy đĩa nhạc xuống cho anh rồi đưa anh về.

Giang Hạo Vũ kéo tay cô, yên lặng một lát rồi nói: “Thực ra tôi muốn nói chuyện với cô một lát”.

Lâm Mặc hơi ngạc nhiên nhưng không thay đổi nét mặt. Cô không biết Giang Hạo Vũ muốn nói gì với cô, cũng không cảm thấy thích thú với điều đó. Cô ép mình không nghĩ đến bất kỳ điều gì liên quan đến Giang Hạo Vũ, không ngừng tự nhắc nhở mình, họ chỉ giữ quan hệ đồng nghiệp, kể cả làm bạn thân cũng không được. Nhưng điều này không có hiệu quả tốt, ngược lại còn khiến cho cô cảm thấy đau khổ hơn.

Hàng ngày cô làm việc cùng với anh, buổi tối nói chuyện điện thoại với Tô Á Nam cũng nhắc đến anh, dường như cô đang sống cùng hình ảnh của anh. Vốn dĩ đã đau đớn đến mức trái tim tê dại, vết thương đã lành nay bị tổn thương thêm khiến cô không sao thoát ra được. Vì vậy, chỉ cần có cơ hội là cô cố gắng tránh xa anh để mình được thở, nếu không sớm muộn rồi cô cũng sẽ chết.

Cô vẫn còn yêu anh, đó là thực tế mà cô không thể phủ nhận.

“Có việc gì không thể nói ở công ty được sao?” Mặc dù trong lòng cảm thấy vô cùng bối rối nhưng về mặt cô vẫn rất bình tĩnh, cô luôn biết cách che giấu tình cảm của mình.

Giang Hạo Vũ không biết nên bộc lộ tình cảm của mình như thế nào, nói như thế nào cũng không được đều có thể khiến cho Lâm Mặc cảm thấy khó chịu. Anh do dự không nói, Lâm Mặc không muốn chờ anh nên quay người mở cửa xe định bỏ đi.

“Tôi thích cô.” Giang Hạo Vũ thấy cô sắp đi vội thốt lên một câu, cảm nhận được thái độ ngạc nhiên của cô, anh dịu dàng nói: “Tôi thích cô, có được không?”.

Lâm Mặc cảm thấy mắt mình tối sầm lại, cô gần như sắp ngất xỉu. Gần đây cô sao thế? Cô quá đào hoa hay sao mà từng người một thổ lộ tình cảm với cô?

Cô lấy lại bình tĩnh, cười nói: “Bây giờ không còn là giờ làm việc nữa, tôi không muốn tham gia đóng phim”.

“Đừng nói là cô không hiểu ý tôi, tôi chỉ muốn biết cảm giác của cô.”

“Tôi không có cảm giác gì.”

“Cô nói dối.” Cô nói dối, cô đang nói dối. Ánh mắt của cô rõ ràng có cảm xúc với anh, nhưng anh không biết đó là cảm xúc gì.

Lâm Mặc không muốn tranh luận với anh, đưa chìa khóa cho anh rồi lạnh lùng nói: “Anh lái xe về, ngày mai đỗ xe ở công ty là được”.

Giang Hạo Vũ giữ tay cô lại: “Cô đang chạy trốn sao?”.

“Vì sao tôi phải chạy trốn?”

“Vì cô có cảm xúc với tôi đúng không? Nếu không, cô đối xử với ai cũng vậy, vì sao phải trốn tránh một mình tôi?” Anh có thể khẳng định cô luôn giữ một khoảng cách không gần không xa với anh, dường như cô không nói gì với anh nếu không có việc gì cần thiết, so với những người khác trong nhóm Secret, hai người họ ít giao lưu với nhau nhất.

Trái tim Lâm Mặc bắt đầu cảm thấy đau đớn, lẽ nào anh luôn để ý đến cô? Hay cô thể hiện thái độ quá rõ ràng nên khiến anh thấy lạ lùng? Cho dù là gì, cô đều không muốn tiếp tục tranh luận với anh nữa. Cô lo sợ sẽ không kiềm chế được cảm xúc của mình, phát bệnh trước mặt anh, điều đáng sợ hơn là anh sẽ cảnh giác và tìm ra manh mối.

Vì thế cô tiếp tục cười nhạt khiêu khích anh: “Anh cho rằng ai cũng yêu anh sao? Trước là Chung Nhã Tuệ, bây giờ là Tô Á Nam, nhưng tôi hỏi anh, anh căn cứ vào đâu mà tự tin như thế? Anh căn cứ vào đâu mà nói anh thích tôi? Anh thích tôi có phải vì tôi giống mối tình đầu của anh? Rất xin lỗi, tôi không muốn làm người thay thế, còn một điều quan trọng nữa là tôi không hề yêu anh”.

Cô không yêu anh sao? Thực ra là cô không thể tiếp tục yêu anh.

Giang Hạo Vũ không biết đối đáp thế nào.

Anh cũng không biết tình cảm của mình với Lâm Mặc có bao nhiêu phần bị ảnh hưởng bởi Chung Nhã Tuệ, Liễu Vân Dật nói đúng, không một người phụ nữ nào muốn làm người thay thế, cho dù tình cảm của anh với cô không có liên quan đến Chung Nhã Tuệ thì cũng không ai tin anh vì hai người đó quá giống nhau.

Lâm Mặc không thèm để ý đến Giang Hạo Vũ nữa, dứt khoát bước ra khỏi xe rồi quay đầu bỏ đi.

Đi được một đoạn, đột nhiên có một người từ phía sau lao lại, dùng khăn tay bịt lấy miệng cô rồi kéo cô lên một chiếc xe gần đó.

Cô cảm nhận thấy mùi lạ, toàn thân cô mềm nhũn, ý thức trở nên mơ hồ. Cô cố gắng chống cự nhưng bị tát rất mạnh khiến cô suýt ngất. Người đó không thèm để ý đến cô, ngồi vào khoang lái rồi lái xe đưa cô đi.

Thuốc mê bắt đầu phát huy tác dụng, cô cắn vào môi, vị tanh của máu giúp cô giữ được một chút tỉnh táo, không đến mức hoàn toàn mê man bất tỉnh.

Bóng người lái xe chao đảo trước mắt, cô không thể nhìn rõ đó là ai.

Giang Hạo Vũ nhìn vào kính hậu thấy cảnh đó, anh vô cùng ngạc nhiên vội vàng xuống xe. Kẻ đó đã nhanh hơn anh một bước, lái xe ra khỏi bãi đỗ. Anh lập tức chạy vào xe phóng đuổi theo.

Hai chiếc xe phóng nhanh ra ngoại ô thành phố, Giang Hạo Vũ cảm thấy chiếc xe chạy trước anh phóng bạt mạng, anh không dám theo quá sát nếu không sẽ rất dễ xảy ra tai nạn.

Bất cóc sao? Hay Lâm Mặc đã đắc tội với ai? Anh cảm thấy vô cùng căng thẳng, trong lòng có một dự cảm không tốt.

Đến một vùng heo hút, bốn bề đều là cây cối, gió đêm thổi lồng lộng. Giang Hạo Vũ không nhìn thấy chiếc xe kia đâu nữa.

Nhìn quanh, anh phát hiện ra có một ngôi nhà nhỏ phía sau một đám cỏ cao ngang đầu người, trong nhà có ánh lửa.

Ồ đó sao? Anh nhảy xuống khỏi xe, vội vàng chạy vào trong.

Tìm được lối vào, Giang Hạo Vũ giật mình hoảng hốt khi nhìn thấy cảnh hiện lên trước mắt, lúc đó, cảm giác tức giận và đau đớn trong lòng khiến cho bước chân của anh hơi chao đảo.

Anh nhìn thấy Lâm Mặc đang nằm run rẩy trên mặt đất, áo không che kín người, nước da cô đỏ khác thường còn gò má thì sưng cao, khóe miệng và môi đầy máu. Cô nằm run rẩy ở đó, cố gắng dùng tay kéo áo che người.

Anh vội vàng cởi áo khoác ngoài, chạy đến che cho cô và ôm cô vào lòng. Hai tay anh nắm chặt lại, cơn tức giận đã lên đến đỉnh điểm.

Ai? Rốt cuộc là ai mà có thủ đoạn bỉ ổi như vậy?

Nằm trong lòng anh, Lâm Mặc cảm nhận được sự ấm áp, tâm trạng căng thẳng của cô biến mất.

Vừa rồi lúc người đàn ông bắt cóc lôi cô xuống xe, cô đã biết hắn ta là ai. Hắn là Lý Vân Thâm, chính là người đã từng bị vợ áp giải về Mỹ. Cô hiểu ra ông ta đến để trả thù cô.

Lý Vân Thâm tức giận đẩy cô ngã xuống đất, nở một nụ cười độc ác. Ông ta không nói gì cởi đồ của cô, hơi thở đầy mùi thuốc lá của ông ta phả lên mặt cô. Đầu óc cô trống rỗng, tuyệt vọng nghĩ lần này không thể thoát khỏi ông ta.

Chống cự điên cuồng một hồi lâu, thuốc mê vẫn còn tác dụng khiến cô không còn sức lực nữa, chỉ có thể phó mặc để Lý Vân Thâm định đoạt. Cô muốn khóc nhưng nước mắt cô không sao chảy ra được, cô ngừng chống cự, nhắm mắt lại như đã chết.

Nhưng Lý Vân Thâm muốn cô đủ tỉnh táo để nhìn thấy mình bị làm nhục như thế nào, chỉ cần cô nhắm mắt là hắn lại tát cô. Cô bị hắn ta đánh đến mức hoa mắt chóng mặt hận rằng không thể chết ngay lúc này.

“Con tiện nhân, mày dám thông báo ụ vợ thối của tao để đối phó với tao? Được, hôm nay ở chỗ hoang vắng này, ày kêu gào, ày làm đủ mọi trò cũng không có ai cứu mày. Dù sao tao cũng đã ly hôn với con vợ thối của tao rồi, nó muốn truy sát tao thì trước khi chết tao cũng phải kéo theo mày. Tao để ày thanh cao, hôm nay tao sẽ ày biết.”

Cô chịu báo ứng rồi sao? Đây là báo ứng vì cô đã làm cho Giang Hạo Vũ đau lòng. Trong lòng cô không ngừng đọc tên Giang Hạo Vũ, rồi tuyệt vọng nói lời xin lỗi.

Lúc này, chuông điện thoại của Lý Vân Thâm vang lên. Hắn buông cô ra, nhìn màn hình rồi vội vàng chạy ra góc phía sau nhà nghe điện thoại.

Lúc này Giang Hạo Vũ chạy lao vào.

Lâm Mặc nhắm mắt lại chống cự một cách vô thức, cho dù Giang Hạo Vũ an ủi cô như thế nào cũng không có tác dụng. Cô vẫn nghĩ rằng đó là Lý Vân Thâm, cô nghĩ rằng hắn ta nhất định sẽ không bỏ qua ỉn.

“Lâm Mặc, là tôi, tôi là Giang Hạo Vũ, cô mở mắt ra đi.” Giang Hạo Vũ ôm chặt cô vào lòng, chịu đựng để cho cô chống cự một cách yếu ớt.

Cuối cùng Lâm Mặc cũng mở mắt ra, đã bình tĩnh hơn. Cô nhìn anh với ánh mắt hoảng hốt và kinh ngạc.

Sao anh ấy đến được đây? Sao anh ấy có thể theo đến đây?

“Chúng ta rời khỏi đây rồi nói chuyện.”

Giang Hạo Vũ định ôm lấy Lâm Mặc thì đột ngột bị cô đẩy ngã ra đất rồi nằm sấp lên người anh. Khi anh còn đang ngạc nhiên trước hành động của cô thì một chiếc gậy gỗ đập lên lưng Lâm Mặc. Động tác rất nhanh và hiểm ác khiến anh không kịp đề phòng.

Hóa ra Lâm Mặc thấy Lý Vân Thâm muốn đánh lén Giang Hạo Vũ từ phía sau, trong tình huống khẩn cấp đó cô không nghĩ gì mà lao đến đỡ. Chiếc gậy đập lên lưng cô gây làm đôi, cô cảm thấy linh hồn mình sắp rời khỏi thể xác, ý thức trở nên mơ hồ.

Lý Vân Thâm thấy cú đánh đầu tiên bị thất bại liền vút cây gậy bị gãy xuống, tiện tay nhặt một cây khác trên mặt đất hướng về phía Giang Hạo Vũ. Hắn không biết vì sao Giang Hạo Vũ phát hiện ra họ nhưng nếu không giải quyết anh nhanh gọn hắn sẽ gặp phiền phức.

Giang Hạo Vũ một tay ôm lấy Lâm Mặc, một tay giữ chặt lấy cây gậy Lý Vân Thâm đang cầm. Anh rất khỏe, Lý Vân Thâm yếu ớt như vậy không phải là đối thủ của anh.

Lý Vân Thâm nhìn thấy ánh mắt phần nộ của Giang Hạo Vũ, sợ hãi tới mức toàn thân run rẩy. Hắn biết không thể làm gì anh nên quay người bỏ chạy.

Do không biết tình trạng Lâm Mặc thế nào nên Giang Hạo Vũ không đuổi theo hắn. Mặc dù thấy hắn chạy thoát anh không cam lòng nhưng lúc này không có gì quan trọng bằng Lâm Mặc.

Anh cúi xuống thấy Lâm Mặc đã không còn tỉnh táo nữa, mắt cô nhắm hờ, hai tay buông thõng. Trong lòng anh cảm thấy đau đớn, vì sao cô lại ngốc nghếch lao đến đỡ thay anh? Lẽ nào cô không hiểu cô yếu ớt hơn anh rất nhiều, không cần phải chịu đựng đau đớn thay anh? Vì sao cô có thể bất chấp mạng sống của mình như thế? Lẽ nào như vậy mà còn nói là không có cảm xúc gì với anh sao?

Anh ôm lấy cô chạy nhanh ra ngoài. Nhưng chưa bước được vài bước thì nghe thấy tiếng khóa cửa, anh nhìn xung quanh và phát hiện ra tên Lý Vân Thâm hèn hạ đã khóa hết cửa trước cửa sau nhốt họ bên trong.

Anh đặt Lâm Mặc xuống đất, giúp cô mặc áo khoác rồi cố gắng nghĩ cách để thoát ra ngoài. Đáng tiếc, tất cả các cửa sổ của ngôi nhà hoang này đều được dùng gỗ đóng đinh bịt kín, lối ra vào duy nhất là hai chiếc cửa đã bị khóa, e rằng nếu không có ai phát hiện thì họ sẽ mãi mãi không ra được.

Đứng rồi, điện thoại.

Anh vội vàng tìm điện thoại trong túi nhưng không thấy. Anh nghĩ mình để trong túi áo khoác nhưng chạy đến tìm cũng không thấy. Lẽ nào vừa rồi ra khỏi xe anh làm rơi trên xe rồi sao? Túi của Lâm Mặc đã bị rơi ở bãi đỗ xe lúc bị Lý Vân Thâm bắt đi.

Đúng là họ đã bị ngăn cách với thế giới rồi.

Giang Hạo Vũ ngồi bệt xuống đất, hối hận vì đã không báo cảnh sát ngay từ đầu. Anh run run ôm lấy Lâm Mặc.

Làm thế nào? Nên làm thế nào? Lâm Mặc bị đánh như thế không biết có bị thương ở đâu không, nếu không kịp đến bệnh viện hậu quả sẽ rất nghiêm trọng.

Khi anh đang không biết phải làm gì, Lâm Mặc đột nhiên cử động rồi từ từ mở mắt ra.

“Evan...”

Giang Hạo Vũ cho rằng mình đang nghe nhầm. Lâm Mặc chưa bao giờ gọi anh như vậy, bạn bè của anh ở Thượng Hải cũng không gọi anh như vậy, tên tiếng Anh của anh chỉ có Chung Nhã Tuệ biết, từ khi họ bắt đầu quen nhau Chung Nhã Tuệ đã gọi tên anh như vậy.

Là ảo giác sao? Bởi anh sợ hãi mà sinh ra ảo giác?

“Evan... xin lỗi.”

Lần này Lâm Mặc nói to hơn, ba tiếng cuối cùng anh nghe rất rõ.

Anh cảm thấy giống như nghe thấy một tiếng sét.

Cô gọi anh là Evan, cô gọi anh là Evan sao? Cô...

Cô là Chung Nhã Tuệ?

Giang Hạo Vũ muốn xác minh nhưng Lâm Mặc đang dần tỉnh lại nên bắt đầu cảnh giác, không nói gì nữa.

Cô thấy cơ thể mình đau nhức, trong lòng cô cũng rất đau đớn. May mà Giang Hạo Vũ không sao, nếu không cô sẽ không thể tha thứ ỉn.

Xung quanh yên tĩnh, thỉnh thoảng có tiếng chim quốc quốc kêu trong bụi cỏ gần đó. Trong một đêm mùa hè như thế này, Lâm Mặc tự nhiên cảm thấy hơi lạnh.

Cô không muốn Giang Hạo Vũ nhìn thấy dáng vẻ nhếch nhác này của mình, cô muốn mãi mãi là một Lâm Mặc lạnh lùng trước mặt anh, chứ không phải là một Chung Nhã Tuệ yếu ớt trong quá khứ.

Nhưng vừa rồi, được anh ôm trong lòng, hơi thở quen thuộc của anh khiến cô không thể trốn tránh được nữa.

Cô rất sợ cô sẽ chết, rất sợ không có được cảm giác ấm áp như thế, rất sợ sẽ mãi mãi không có cơ hội nói lời xin lỗi mà cô còn nợ anh.

Vì thế cô không còn kiên trì với việc nghĩ mình là Lâm Mặc nữa, trong giây phút đó, cô muốn là Chung Nhã Tuệ ở bên cạnh Giang Hạo Vũ, cho dù có chết cô cũng không hối hận.

Thời gian như nước chảy theo dòng.

Giang Hạo Vũ chỉ biết ôm chặt lấy Lâm Mặc, trong lòng anh nóng như lửa đốt. Không biết đã bao lâu rồi? Chỗ này liệu có người nào đi qua không? Lâm Mặc có xảy ra chuyện gì không? Họ có thể rời khỏi đây không? Một loạt các câu hỏi hiện lên trong đầu khiến anh không yên, bệnh đau nửa đầu lại sắp phát tác.

Lâm Mặc nhắm mắt nhưng không ngủ được, bỗng nhiên cô thấy Giang Hạo Vũ thở gấp. Cô hoảng hốt mở mắt, thấy Giang Hạo Vũ đang cắn răng chịu đựng, gân xanh trên huyết thái dương của anh nổi lên, anh không nói gì, yên lặng chịu đựng cơn đau.

Cô muốn đỡ anh ngồi thẳng dậy để anh dễ chịu hơn nhưng cố gắng mấy lần đều không được. Giang Hạo Vũ ôm chặt lấy cô, không chịu buông cô ra mặc dù anh đang đau đầu.

“Đừng động đây.” Giọng Giang Hạo Vũ hơi khàn khàn, cố gắng không để mình run rẩy. Anh không thể ngủ, không thể không quan tâm đến Lâm Mặc. Anh vẫn chưa làm rõ được Lâm Mặc là ai, anh không thể để xảy ra chuyện gì với họ.

“Đặt tôi xuống đất, anh có thể nằm một lát.” Lâm Mặc cố gắng giơ tay ấn lên huyết thái dương của anh nhưng cô không đủ sức để xoa bóp cho anh.

Giang Hạo Vũ đặt tay cô xuống, nhẹ nhàng ôm lấy cô. “Không sao. Cô có ổn không?”

Cô có ổn không? Cô có ổn không? Vì sao anh cần phải quan tâm cô có ổn không?

Nếu không vì cô, anh đã không rơi vào cuộc báo thù của Lý Vân Thâm, nếu không vì cô, chứng đau nửa đầu của anh sẽ không phát tác.

13. Chương 12 Phần 2

Thật sự Lâm Mặc thấy rất ân hận, ân hận vì sao không kiên quyết đưa anh về nhà trước, ân hận đã động đến Lý Vân Thâm. Cô tình nguyện chịu đựng tất cả một mình, không muốn Giang Hạo Vũ phải chịu bất cứ tổn thương nào.

Công dụng của thuốc mê hết dần, Lâm Mặc thấy khỏe hơn. Đầu óc càng tỉnh táo thì vết thương trên lưng càng gầy vò cô.

Cảm giác đau đớn khiến cho cô tê dại, rõ ràng như những nỗi đau khổ cô đã trải qua. Cô từ con người yếu đuối Chung Nhã Tuệ trước đây trở lại thành một Lâm Mặc kiên định.

Không để tâm đến sự phản đối của Giang Hạo Vũ, cô cố hết sức thoát khỏi lòng anh, chống tay đứng dậy. Cô nhìn xung quanh, quyết định dìu Giang Hạo Vũ đến góc tường.

Ngồi nghiêng dựa vào tường để phần lưng mình được thoải mái, cô đỡ Giang Hạo Vũ nằm xuống, đầu anh gối lên chân cô, ngón tay cô di chuyển linh hoạt xoa bóp huyết thái dương cho anh.

Sau khi biết Giang Hạo Vũ bị bệnh này, cô đã đi học cách xoa bóp. Mặc dù cô không khỏe để xoa bóp cho anh đúng cách nhưng Giang Hạo Vũ đã cảm thấy dễ chịu hơn rất nhiều.

Bỗng nhiên có một giọt nước mắt rơi xuống mặt Giang Hạo Vũ, anh ngạc nhiên mở mắt.

Anh chưa bao giờ nhìn thấy Lâm Mặc khóc, đối với anh, cô luôn có vẻ rất lạnh lùng xa cách và là người không bao giờ chịu ảnh hưởng của tình cảm.

Ngay cả vừa rồi, khi phải chịu nỗi nhục nhã lớn như thế cô cũng không khóc, ánh mắt cô đầy vẻ kinh hoàng nhưng không hề rơi lệ.

Cô mạnh mẽ như vậy, vì sao bây giờ cô lại khóc?

Từng giọt nước mắt của Lâm Mặc rơi xuống nhưng cô không hề biết. Cô đang bận xoa bóp cho Giang Hạo Vũ, trong lòng chỉ nghĩ đến việc làm thế nào để anh mau hết đau. Cô không biết tâm trạng của mình đã thay đổi, không biết rằng mình không thể cố tỏ ra mạnh mẽ trước mặt Giang Hạo Vũ được nữa.

“Tuệ Nhi.”

Giang Hạo Vũ khẽ gọi khiến cô quay trở lại với hiện thực.

“Anh thích tôi vì Chung Nhã Tuệ đúng không?” Cô cười khổ sở.

“Em là Chung Nhã Tuệ đúng không?”

Trong lòng Lâm Mặc đột nhiên lo sợ, cô không khóc nữa.

“À, anh cũng không tin vào giả thiết này, đúng không?”

Giang Hạo Vũ im lặng thừa nhận những lời cô nói. Thật sự, việc cô gọi tên tiếng Anh của anh không thể nói rõ được điều gì. Lâm Mặc và Tô Á Nam là bạn thân từ nhỏ, họ cùng nhau lớn lên, có một nhân chứng quan trọng như vậy, rõ ràng cô ấy không thể là Chung Nhã Tuệ. Hơn nữa, trong lần về Singapore lần trước, anh có đến nhà Chung Nhã Tuệ, ngôi nhà đó đã thay chủ mới, nghe hàng xóm nói, mười năm trước, Chung Nhã Tuệ đã bán căn nhà để sang Mỹ với anh trai.

“Hà tất phải lưu luyến với những tình cảm trước đây mà không lựa chọn nhìn hướng về phía trước? Á Nam là một cô gái rất tốt, anh...”

“Còn cô thì sao? Cô cũng là một cô gái rất tốt, vì sao tôi không được thích cô?”

“Tình cảm của anh với tôi chẳng qua chỉ là vì Chung Nhã Tuệ mà thôi.”

“Tôi nói không phải thì sao?” Khuôn mặt xinh đẹp của Chung Nhã Tuệ hiện lên trước mắt anh, anh không nhìn rõ thái độ của cô ấy, sau đó hình ảnh của Lâm Mặc hiện lên trong tâm trí anh vô cùng rõ ràng.

Anh đã từng yêu Chung Nhã Tuệ nhiều như thế, yêu vẻ hồn nhiên đáng yêu của cô, yêu sự dịu dàng, tâm lý của cô. Nhưng đó là chuyện trong quá khứ, anh đã quyết định từ bỏ tình yêu tuyệt vọng với Chung Nhã Tuệ. Lúc này, cơ duyên đến đúng lúc, Lâm Mặc xuất hiện, cô có ngoại hình giống hệt Chung Nhã Tuệ nhưng tính cách lại hoàn toàn khác. Anh thừa nhận lúc đầu do ngoại hình giống Chung Nhã Tuệ mà anh để ý đến Lâm Mặc, nhưng sau hơn một năm tiếp xúc, hình ảnh của Lâm Mặc luôn in đậm trong lòng anh.

Vì sao anh không thể yêu cô, vào giây phút quyết định nói lời yêu, anh đã không còn nhớ đến Chung Nhã Tuệ nữa. Nếu nói rằng sự tồn tại của Chung Nhã Tuệ cản trở tình cảm giữa họ thì anh sẽ cố gắng để chứng minh, anh yêu cô không phải vì Chung Nhã Tuệ mà bởi vì anh yêu cô, cô là Lâm Mặc.

Nếu không phải vừa rồi Lâm Mặc nhắc đến Evan, anh nghĩ anh sẽ không nhắc đến giả thiết xuẩn ngốc đó.

“Chúng ta không nói đến vấn đề này nữa được không?”

Lâm Mặc biết Giang Hạo Vũ là một người cố chấp, cuộc tranh luận này sẽ không có bất kỳ kết quả nào.

“Được.” Giang Hạo Vũ ngừng một lát, “Vừa rồi cô không do dự lao đến đỡ cho tôi, lẽ nào không phải vì có tình cảm với tôi sao?”

Lâm Mặc hơi đau đầu, thấy Giang Hạo Vũ hỏi một câu khó như vậy nên không biết phải nói gì. Việc xảy ra tối nay khiến cho cô kiệt sức, cô không còn sức lực để tiếp tục tranh luận. Giang Hạo Vũ chẳng qua là muốn chứng minh cô có tình cảm với anh, vậy thì cô phải để cho anh thất vọng thôi!

“Anh là nghệ sỹ đang nổi tiếng, tôi là trợ lý của anh, một trong những trách nhiệm của tôi là bảo vệ anh, huống hồ việc xảy ra hôm nay là do tôi, tôi không thể để anh bị thương được.”

Thật vậy sao? Nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc như đang làm việc của Lâm Mặc, trong ánh mắt của Giang Hạo Vũ thoáng vẻ thất vọng.

Khi anh đang muốn tiếp tục nói điều gì đó thì bên ngoài có tiếng mở khóa.

Cửa từ từ được mở ra, người mở cửa như đang cẩn thận do thám.

Giang Hạo Vũ vội vàng ngồi dậy, cầm lấy cây gậy vừa cướp được của Lý Vân Thâm. Lâm Mặc sợ hãi, hơi run run nhớ lại chuyện vừa xảy ra. Giang Hạo Vũ ôm chặt lấy cô. Anh thề với lòng mình, nhất định phải đưa Lâm Mặc ra khỏi đây an toàn.

Cửa được mở hẳn ra, có hai người bước vào, một nam một nữ.

Người phụ nữ nhìn hai người trong nhà đang cảnh giác cao độ, người đàn ông tay cầm một chiếc máy ảnh bấm lia lịa.

Ánh đèn flash không ngừng lóe sáng, Lâm Mặc hiểu ra mọi chuyện, sợ hãi ôm lấy cổ.

Paparazzi! Tên biến thái Lý Vân Thâm đã thông báo cho paparazzi. Giang Hạo Vũ... Cô không dám nghĩ tiếp, cô run người lên.

Giang Hạo Vũ chau mày, nghiêng người che cho Lâm Mặc theo bản năng. Anh không nghĩ nhiều như cô, anh chỉ không muốn cô tiếp tục bị tổn thương. Đối với anh, nghề diễn viên mãi mãi không bao giờ được đặt lên vị trí cao nhất, lúc này, Lâm Mặc quan trọng hơn rất nhiều lần.

Trong vòng nửa phút, đột nhiên nữ paparazzi lao đến bên người bạn của mình. Chỉ kịp nhìn thấy cô cướp máy ảnh trong tay anh ta, không nghĩ gì tháo thẻ nhớ trong máy ảnh rồi nhanh chân bước đến bên Giang Hạo Vũ và Lâm Mặc.

“Chị Lâm Mặc, thẻ nhớ ở đây, tôi bảo đảm chúng tôi sẽ không nói ra.”

Sự chân thành của cô khiến cho hai người đàn ông ở đó đều ngạc nhiên. Giang Hạo Vũ ngạc nhiên nhìn cô, đồng nghiệp của cô tức giận hét gọi tên cô: “Lưu Phi”.

Lâm Mặc nghe thấy thế trong lòng cảm thấy yên tâm hơn. Hóa ra là cô ấy.

Lâm Mặc khá quen với thợ săn ảnh này, cô thường chào hỏi cô ấy hồi đầu mới đi với Tô Á Nam. Lưu Phi là một paparazzi rất yêu nghề, những tin quan trọng trong làng giải trí không hề vắng tên cô ấy. Cô làm việc rất cẩn mẫn, thậm chí không quan tâm đến cả tính mạng của mình vì công việc.

Có một lần Tô Á Nam có việc vội ra ngoài để đưa thông cáo thì bị cô ấy nhìn thấy và bám theo suốt dọc đường. Xe của họ vừa dừng lại thì xe của cô ấy cũng dừng lại ngay phía sau. Tô Á Nam vội vàng qua đường, Lâm Mặc bị tụt lại phía sau, còn cô ấy cố gắng chạy theo Tô Á Nam, không để ý có một chiếc xe ở phía sau đang lao lại. Nếu Lâm Mặc không nhanh kéo cô ấy lại, có lẽ cô ấy không còn trên cõi đời này nữa. Khi lấy lại bình tĩnh, cô ấy không đuổi theo Tô Á Nam nữa, gục đầu lên vai Lâm Mặc khóc mãi. Kể từ đó về sau, chỉ cần là nghệ sĩ của Tranh Tinh thì cô ấy không hề đưa tin gì bất lợi, coi như đó là sự báo đáp với Lâm Mặc.

Lâm Mặc nhẹ nhàng đẩy Giang Hạo Vũ ra, cô yên tâm nhìn anh. Giang Hạo Vũ ngồi thẳng dậy, tay vẫn đặt ngang eo cô không muốn bỏ ra.

Lưu Phi nhìn thấy vẻ thảm thương của Lâm Mặc, giả thiết về cuộc hẹn hò giữa Giang Hạo Vũ và Lâm Mặc biến mất. Cô hỏi: “Thế này là thế nào?”.

Nghe Lâm Mặc kể sơ qua sự việc, Lưu Phi lớn tiếng chửi mắng Lý Vân Thâm. Mặc dù cùng là paparazzi nhưng cô ấy rất căm ghét Lý Vân Thâm. Nếu biết người gọi điện thông báo việc này là hắn thì cô đã dấn cấp dưới làm rõ mọi chuyện trước. Việc Lý Vân Thâm ly hôn với người vợ giàu có được bàn luận rất sôi nổi trong giới paparazzi, tất cả các tờ báo lá cải đều đăng tin này lên trang nhất. Hừ, chuyện đen đủi này là do hắn ta tự chuốc lấy.

“Chị Lâm Mặc, chị yên tâm, em sẽ giúp chị báo thù này.” Lưu Phi vỗ ngực, đồng nghiệp của cô cũng hưng phấn như vậy.

Lâm Mặc hiểu cô ấy muốn nói gì, sắp sửa có một tin giật gân rồi, cô ấy giúp cô báo thù chẳng qua chỉ là mượn ưu thế nghề nghiệp để dạy cho hắn ta một bài học mà thôi. Cô không khách khí, không từ chối, thậm chí không nghĩ gì cả, chỉ muốn mau được rời khỏi đây.

Giang Hạo Vũ thấy cô mệt mỏi và yếu ớt, đỡ cô bước ra ngoài. Anh muốn đưa Lâm Mặc đến bệnh viện nhưng cô sống chết không chịu, không còn cách nào khác, anh đành đưa cô về nhà mình. Khi anh đưa cô vào đến phòng thì cô đã ngủ thiếp đi.

Anh cẩn thận đặt cô nằm lên giường. Khi lưng cô chạm xuống giường, cô run rẩy kêu lên một tiếng nhưng không tỉnh dậy. Anh vội vàng giúp cô điều chỉnh tư thế cổ găng để cho lưng cô được thoải mái.

Anh không dám cởi áo khoác của cô, mặc dù anh rất muốn biết cô bị thương thể nào nhưng lý trí nói cho anh biết anh không thể làm thế không thể có bất kỳ hành động nào bất nhã với Lâm Mặc, cho dù anh có lo lắng thì cũng không được phép.

Nghĩ đi nghĩ lại, anh gọi điện cho Tô Á Nam.

Tô Á Nam đang ngủ say bị đánh thức, tâm trạng không thoải mái, khi biết tin Lâm Mặc bị thương, cô không nghi ngờ gì vội vàng lái xe đến nhà Giang Hạo Vũ. Trên đường đi lòng cô rối như tơ vò, nhưng cô không biết mình đang phiền muộn điều gì.

Đến nơi, Giang Hạo Vũ đưa cô vào phòng ngủ, dặn dò cô xem xét cẩn thận rồi đưa lọ dầu mình vừa chạy đi mua nhét vào tay cô.

Ánh mắt cô tối sầm lại, trong lòng nghĩ, anh ấy quan tâm Lâm Mặc đến mức để lộ tất cả tâm trạng lo lắng, hoảng loạn của mình lên nét mặt như thế hoàn toàn khác hẳn khi anh ở bên cô.

Lẽ nào anh...

Cô hít một hơi thật sâu, bước về phía Lâm Mặc. Cô cẩn thận lật chăn ra, thấy Lâm Mặc đang mặc áo của Giang Hạo Vũ.

Họ... rốt cuộc là như thế nào?

Khi cởi áo Giang Hạo Vũ mặc cho Lâm Mặc, cô không có phản ứng gì, nhưng khi cởi đồ bên trong của cô ấy, thấy quần áo bị rách đến mức thâm thương, toàn thân cô run rẩy.

Tô Á Nam cảm thấy hơi đau lòng và hối hận. Cô không nên nghi ngờ bạn thân nhất của mình. Lâm Mặc bị thương, vì sao cô còn có đủ tâm trạng để nghĩ lung tung như thế. Cô nhẹ nhàng rút chiếc áo nhàu rách đi.

Khi ánh đèn chiếu lên người Lâm Mặc, Tô Á Nam chết lặng không dám tin vào những gì mình đang nhìn thấy trước mắt. Trên lưng Lâm Mặc có vô số những vết sẹo đan xen vào nhau, màu sắc đã nhạt đi nhưng vẫn có thể nhìn thấy rõ. Trên những vết sẹo đó là một vết thương xanh tái rất dài, có lẽ là vết thương ngày hôm nay.

Vì sao lại như vậy? Trên lưng Lâm Mặc vì sao lại có nhiều vết sẹo như thế? Cô bước đến nhìn Lâm Mặc, phát hiện ra phía trước người cũng vậy, trên ngực, trên bụng đều có rất nhiều vết sẹo. Chẳng trách cô ấy luôn mặc quần áo kín đáo, lúc nào cũng là quần dài áo sơ mi, cổ hở và giống hầu hết những người làm công việc văn phòng khác.

Nước mắt Tô Á Nam rơi xuống.

Cô rất muốn gọi Lâm Mặc dậy hỏi cho rõ ràng, nhưng nhìn thấy khuôn mặt mệt mỏi của cô ấy cô lại thôi. Cô định chạy đi nói với Giang Hạo Vũ nhưng điều này có làm cho Lâm Mặc tức giận không? Ngay cả mình là bạn thân còn không biết những vết thương trên người cô ấy, làm sao có thể đi nói cho người khác bí mật mà cô ấy muốn giấu kín.

Cảm thấy gió lạnh của điều hòa thổi lên người mình, Lâm Mặc tỉnh dậy. Cô mở mắt, phát hiện thấy mình không mặc áo nên giật mình hoảng hốt, vội kéo chăn lên che người rồi ngồi dậy. Khi cô thấy ánh mắt hoang mang của Tô Á Nam, cô thở phào nhẹ nhõm rồi chợt cô hiểu ra Tô Á Nam đã nhìn thấy những gì trên người mình.

Cô ra hiệu cho Tô Á Nam ngồi xuống bên giường rồi nói nhỏ: “Đừng nói cho người khác được không? Đây là bí mật của chúng ta, tất cả đã là quá khứ rồi, mình không muốn để người khác biết”.

“Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì vậy?”

Lâm Mặc biết là không thể giấu nữa, đành trả lời một câu ngắn gọn: “Trước khi gặp cậu, mình đã bị tai nạn xe”. Tai nạn xe không thể gây ra tình trạng như vậy nhưng cô không thể nói những nguyên nhân khác.

Tai nạn xe? Tô Á Nam bỗng nhiên cảm thấy, Lâm Mặc đang ở giữa một lớp sương mù khiến cho cô càng ngày càng nghi hoặc và không hiểu nổi. Dường như Lâm Mặc có rất nhiều bí mật mà cô không biết được, có lẽ là vì thời gian trôi qua đã lâu nên không cần thiết phải nói ra; có lẽ bên trong có một bí mật kinh khủng nào đó, nếu để lộ ra thì không ai có thể chịu đựng được.

Cô cảm thấy hơi sợ hãi, gạt đầu trước ánh mắt thỉnh cầu của Lâm Mặc.

Cô bắt đầu giúp Lâm Mặc xử lý các vết thương mà không nói gì nữa, Lâm Mặc cũng yên lặng, mắt nhìn lên đầu giường, ở đó có một bức ảnh Giang Hạo Vũ chụp với bố mẹ khi anh còn học đại học.

Mãi sau Lâm Mặc mới ngủ thiếp đi, Tô Á Nam nhẹ nhàng bước ra khỏi phòng. Cửa vừa mở ra, cô đã thấy Giang Hạo Vũ đang ngồi ôm đầu gối bên cửa sổ, thấy cô ra anh vội đứng dậy hỏi.

“Cô ấy... không sao chứ?”

Mắt Tô Á Nam buồn bã, không biết vì bí mật mà Lâm Mặc nói với cô, hay vì thái độ của Giang Hạo Vũ với Lâm Mặc. Cô cảm thấy sự hy vọng của mình ngày càng trở nên xa xôi, hơn nữa người đứng giữa lại là người bạn thân nhất của cô.

Trong lòng cô có một suy nghĩ ích kỷ, Lâm Mặc biết Giang Hạo Vũ có tình cảm đặc biệt với cô ấy không? Trong lòng Lâm Mặc có tình cảm nào khác không giống như bạn bè bình thường với Giang Hạo Vũ không? Giữa họ có một sợi dây ràng buộc nào đó mà cô mãi mãi không thể hiểu được. Nếu Lâm Mặc cũng yêu Giang Hạo Vũ thì cô phải làm gì?

Cô cố gắng xóa đi suy nghĩ đó trong đầu mình. Không thể, tuyệt đối không thể. Chưa bao giờ Lâm Mặc thể hiện tình cảm gì đặc biệt với Giang Hạo Vũ trước mặt cô, thậm chí có thể nói cô ấy còn luôn trốn tránh anh. Cô biết đó là vì mối tình đầu của Giang Hạo Vũ với Chung Nhã Tuệ, Lâm Mặc không muốn anh nhìn thấy mình rồi nhớ đến những đau khổ của mối tình đầu, đây là điều tất cả mọi người đều biết. Nếu không phải vì cô cố tình sắp xếp cho Lâm Mặc và Giang Hạo Vũ vào một nhóm, có lẽ cô ấy sẽ chọn ở bên Bách Vũ Trạch, cô có thể nhận ra Bách Vũ Trạch thích Lâm Mặc nhưng Lâm Mặc cũng không có tình cảm gì đặc biệt với cậu.

Vì vậy, không thể có khả năng đó, tuyệt đối không thể có.

“Tôi đã xử lý xong vết thương cho Lâm Mặc rồi, hơi nặng nhưng cô ấy không muốn đến bệnh viện, vì thế đợi cô ấy tỉnh lại, tôi sẽ đưa cô ấy về nhà. Mấy ngày tới cô ấy sẽ nghỉ phép, cô ấy mệt quá, cần tranh thủ dịp này nghỉ ngơi cho khỏe!” Tô Á Nam nói với giọng đều đều, cúi đầu không muốn nhìn nét mặt đầy lo âu của Giang Hạo Vũ.

Cô cũng không hỏi Giang Hạo Vũ tối nay đã xảy ra chuyện gì vì vừa rồi Lâm Mặc đã kể cho cô. Tên Lý Vân Thâm đáng chết, báo thù Lâm Mặc độc ác như thế, cũng may không làm liên lụy đến Lâm Mặc và Giang Hạo Vũ, nếu không cơn phong ba sẽ không còn dễ giải quyết như lần trước.

Giang Hạo Vũ “ừ” một tiếng rồi ngồi lại tư thế cũ, nghiêng đầu nhìn ánh đèn bên ngoài cửa sổ.

Nghe thấy câu trả lời của Tô Á Nam, anh càng cảm thấy không yên tâm. Nhưng Lâm Mặc là người cố chấp, cô ấy đã quyết định điều gì thì không ai có thể thuyết phục được. Cô ấy không muốn đến bệnh viện vì muốn bảo vệ anh, không muốn làm liên lụy đến anh.

Anh không biết rằng Lâm Mặc không muốn đến bệnh viện là vì những bí mật trên cơ thể của cô, ai cũng có thể biết, nhưng Giang Hạo Vũ không thể.

Đêm hôm đó, cả ba người đều ngủ không ngon, mỗi người đều có suy nghĩ riêng của mình.

Lâm Mặc xin nghỉ phép, cô từ chối lòng tốt của Tô Á Nam định xin nghỉ phép để ở bên cô, cô ở nhà một mình nghỉ ngơi. Rất nhiều người muốn đến thăm cô nhưng trong điện thoại cô luôn khéo léo từ chối, đặc biệt là Giang Hạo Vũ, sau một lần nghe điện thoại của anh thì cô không nghe mấy nữa.

Cô cũng không biết vì sao, chỉ cần nghe thấy giọng nói của anh là cô không thể không nhớ anh. Tối hôm đó đã thay đổi rất nhiều thứ mà cô không muốn thay đổi, lần đầu tiên cô có ý định lùi bước.

Có lẽ cô phải đi thật xa để không làm ảnh hưởng đến quỹ đạo cuộc sống riêng của mọi người.

14. Chương 13

Chương 13: Hiểu nhầm

... 27 © DiendanLeQuyDon Cho dù tất cả mọi người hiểu anh nhầm cô cũng không sao, chỉ cần anh hạnh phúc là đủ.

Sau tuần, cuối cùng Lưu Phi cũng hành động.

Cô bắt đầu công kích công ty của Lý Vân Thâm trên tất cả các tạp chí lá cải khiến rất nhiều nghệ sĩ tức giận với anh, các vấn đề trước đây không dám nói ra giờ được phơi bày, trong làng giải trí dậy lên một làn sóng lớn.

Rất nhiều nghệ sĩ cùng nói lên sự thật về việc mình bị phao tin đồn nhằm như thế nào. Trong một khoảng thời gian rất ngắn, trên báo chí và truyền hình đều ồn ào về vấn đề này.

Sau đó, tin tức truyền đi, Lý Vân Thâm không có cách nào khác đành đến cục cảnh sát đầu thú, thừa nhận các tội danh của mình và bị giam.

Trên truyền hình và báo chí, mọi thông tin đều không nhắc đến bất kỳ ai của Tranh Tinh, lúc này Lâm Mặc mới dám thấy yên tâm. © DiendanLeQuyDon Cô gọi điện cho Lưu Phi nói lời cảm ơn, Lưu Phi nói đó chỉ là báo đáp ơn cứu mạng mà thôi.

Vấn đề liên quan đến Lý Vân Thâm dừng lại ở đó.

Vết thương của Lâm Mặc đã lành nhưng cô không muốn quay về công ty sớm. Tâm trạng của cô chưa ổn định mà luôn nhớ về buổi tối hôm đó, vì thế cô sợ rằng nếu cô xuất hiện lúc này sẽ có chuyện gì đó không hay xảy ra.

Cảm thấy rất khó chịu, cô một mình lái xe đến viện phúc lợi.

Viện trưởng thấy cô mặt mày căng thẳng, bảo lũ trẻ ra ngoài chơi rồi cầm lấy tay cô, hỏi: “Sắc mặt không tốt lắm, phụ nữ 18 không nên gắng sức quá, có thời gian để ý sức khỏe mới tốt”.

“Yêu đương?” Lâm Mặc cười có vẻ như nghe thấy một việc lạ lùng, đột nhiên hỏi ngược lại: “Viện trưởng, tình yêu có thể sống được bao lâu?”.

Viện trưởng yên lặng rồi lắc đầu.

“Nếu có người bạn tình cảm suốt 33 năm, bà có cảm thấy anh ta rất bengốc không?”

“Cô thấy thế nào?”

“Rất ngốc.”

“Không phải trong tiểu thuyết vẫn nói, tình yêu có thể làm echo con người ta ngốc nghếch sao?” Viện trưởng cười, trong lòng biết Lâm Mặc đã có người nào đó, chẳng qua là đang tự tìm lấy lý do nào mà thôi.

“Xin lỗi, không hiểu vì sao tôi lại nói với bà chuyện này.” Lâm Mặc không muốn tiếp tục nói những lời dối trá với lòng mình. © DiendanLeQuyDon Cô thấy Giang Hạo Vũ ngốc, còn cô thì sao? Cô còn ngốc hơn cả Giang Hạo Vũ.

Viện 5 trưởng vỗ enhe lên 3 tay cô, nói 2 những lời dchân thành 9 từ đáy lòng: “Lâm 90 Mặc, cô phải thành 25 thật đối 3 mặt với 6 trái tim mình. 6c © DiendanLeQuyDon Không được 1 che giấu, 2 không được lừa dối. 2 © DiendanLeQuyDon Cô không a cần phải f0 tự làm khổ 2b mình như 81 vậy. Cô aelà một phụ enữ, tôi 6bhy vọng cô 1 có thể tìm a được hạnh f1 phúc cho chính b mình”.

Hạnh ephúc có lẽ bdmãi mãi không 19 đến với 4a cô nữa. 7b © DiendanLeQuyDon Nhưng cô e không thể 01 nói ra, cô 67 chỉ cười 6 để che d9 giấu nỗi ftuyệt vọng dcủa mình.

Chạy 3 trốn mãi 0 cũng không 6 được, 0 sau khi bị 5 Trương Như 2 trách móc, dbLâm Mặc 7 không thể 10 không kết b7 thúc kỳ enghỉ của 55 mình, bắt đầu đối 28 mặt với ebhai người 3 mà cô không b4 muốn gặp.

Giang 0 Hạo Vũ là 3 người cô 8 không thể 1 gặp, Bách eVũ Trạch flà người 54 cô không 7 muốn gặp.

Bắt 7 ngờ, vào bdbuổi tối e7 trước khi bcó kết thúc ekỳ nghỉ, f8 Tô Á Nam 86 chạy đến 5fnhà cô vớieekhuôn mặt 7 đầy nước d5 mắt, trong cbtay cô ấy 60 cầm chai b7 rượu uống 9a đã với 63nữa.

Cô b8 uống rất 1nhiều, mặt đỏ gay, 5 lúc cười 1blúc khóc, bdcầm tay Lâm bMặc về 80 vô cùng đau bckhổ, nói fkhông đầu 0 không cuối.

Lâm 0 Mặc đoán bctâm trạng 8 này của b7 Tô Á Nam 63 có liên quan 0 đến Giang dHạo Vũ, a7 không biết 8bnhững ngày 2 cô vắng 6 mặt đã 5 xảy ra chuyện gì không 7 vui giữa ebhai người.

Tô cÁ Nam nói 10 hết những e4 lời trong a2 lòng rồi 8 đột nhiên 54 ôm lấy 28 cô khóc lóc 55 vô cùng đau akhổ.

“Mình bfbiết là 7e anh ấy không 28 thích mình, b8 mình luôn 0 biết như 83 thế! Mình 4 cũng không eeép anh ấy daphải chấp 3 nhận mình, 03 mình chỉ 0b muốn ở 2 bên anh ấy 0 mà thôi! 0 Nhưng vì 6 sao anh ấy c9 lại tuyệt 5 tình như b9 thế? Vì 9c sao ngay cả 9 để cho 4fmình thích banh ấy, b3 anh ấy cũng bcũng không 77 muốn? Cậu 2b biết hôm 4a nay anh ấy 7 nói gì với dfmình không? cAnh ấy muốn b5 mình không 5 tốn công 2 phí sức 2nữa, anh cấy không 49 thể thích a8 mình, mãi f9 mãi không fthể. Vì 46 sao anh ấy 4 lại như 82 vậy? Anh 26 ấy vẫn bnhớ mỗi atình đầu 71 của anh ấy, a4 mình cũng 32 không để fý, mình 1cũng không fbnghe đến caviệc anh 01 ấy sẽ b9 quên người 0con gái đó, e2 nhưng vì 8sao anh ấy 06 lại đối flxử với f5 mình như 6vậy? Vì 00 sao?” aTô Á Nam 8 khóc đến 8mức không 65 thành tiếng.

Lâm 4 Mặc chưa 33 bao giờ nhìn 01 thấy cô cấy đau ckhổ như 9vậy, thực fsự là cô c3 ấy rất 8 rất yêu 9f Giang Hạo 22 Vũ, nếu 8 không đã e không mượn 2 rượu giải 1f sầu.

Là 8clỗi của fminh, Lâm eMặc nghĩ, b6 cô luôn vô 1 tình làm ftổn thương 3 những người 7 bên mình 17 cho dù cô 4 không muốn.

Cô e không biết 4blàm thế d nào để 58 an ủi trái f6 tim tổn thương ccủa Tô Á b8 Nam, cô đành 9b bỏ chai rượu 6 đi rồi 8 điu cô ấy felên sofa, bdlấy khăn 7e ẩm lau nước e9 mắt cho cô 5 ấy. Cô echỉ có thể 81 làm như vậy, cần đầu ftiên cô cẩm athấy mình 46 không còn 0 sức lực, bcó lẽ một 0cây đại 14 thụ như 29 cô không a3 còn đủ dvững chắc 6 để che cmưa gió cho 8những người 8có quan tâm eenữa.

Trong 1căn phòng 49 yên tĩnh dbỗng nhiên 7 vang lên tiếng 4chuông điện 9a thoai hơi 79 chói tai. 10 © DiendanLeQuyDon Lâm Mặc 6cầm lên, 1d thấy tên 6 của Liễu cVân Dật eflóe sáng d5 trên màn 3 hình.

“Lâm 1c Mặc, cô fmau đến 4 đây đi, dHạo Vũ uống 20 rượu say 7ở PUB rồi.”

Anh bấy uống 4say rồi? ebTô Á Nam 6 vì anh ấy 04 mà đau lòng 2 nên uống 33 say, còn anh b6 ấy vì ai e7 mà đau lòng? 19 Cô sao? Hay 43 vì không bcó được dChung Nhã bTuệ?

Lâm 91 Mặc thở 1mặt hơi 7d thật sâu 45 rồi bình 1tĩnh nói: b“VẬY baanh đưa 30 anh ấy về c0 nhà”.

“Không 3 được, b2 tôi có việc 9 phải đi, 90 hôm nay chỉ 58 có hai chúng b9 tôi, tôi 8 đi anh ấy 89 không có 6 đại chăm sóc.”

“Vì fsao lại tìm 96 tôi? Trợ c0 lý không 1 quản lý 3 đời sống eriêng.”

Liễu 2 Vân Dật 1 cười một 1 cách đầy a3 ý vị: “Tâm 8 bệnh thì 3 cần có thầy 5 thuốc chữa 89 tâm bệnh. 6a © DiendanLeQuyDon Tôi sẽ gửi b9 địa chỉ 4d qua tin nhắn d8 cho cô, mười fp phút nữa 8 tôi đi rồi. 5 © DiendanLeQuyDon Nếu cô không fsợ mọi c7 người nhìn 18 thấy một b5 Giang Hạo 88 Vũ tốt đẹp 0bì paparazzi 7 chụp ảnh 91 trong bộ ddạng như ethế này 8a thì cô không 9b cần đến”.

Không đợi Lâm Mặc trả lời, Liễu Vân Dật cúp máy. 2 © DiendanLeQuyDon Anh quay đầu lại nhìn cGiang Hạo47Vũ đang nằm 44trên sofa ngủ không abbiết trời bđắt là 11gì, trách 6móc: “Không 49biết uống3athì đừng fuống nhiều 6bnhư thế, 2không thể 33hiếu sao danh lại bcó bộ dạng 0này nữa,44đúng thật 60là...”

Hai 7thành viên 6btrong một abnhóm lại 1cùng thích 0một người 79con gái, người bđứng ngoài 1đứng là 5fkhông dễ 5nhúng tay 7vào. Nếu d8hôm nay Giang 93Hạo Vũ không d4buồn như 3thế thì 6anh đã không 5bảo anh ấy 93ra ngoài uống 9rượu nói 77chuyện, không 8ngờ, Giang 8Hạo Vũ nhìn dthấy rượu bclà uống d3cho đến fsay, anh không 0có cách nào f6khuyên nhủ 5được.

Vì 40thế, anh badành gọi dđiện cho 4Lâm Mặc, 1sự việc 1etiếp theo 23như thế 5bnao thì phó 62mặc cho tạo 7hóa.

Lâm a2Mặc cầm cđiện thoại ethất thần. 6 © DiendanLeQuyDon Liễu Vân 4Dật có ý dđịnh gì? 2Uy hiếp cô 4sao? Anh ta 9chắc chắn 5acô sẽ không 9thể bỏ 1mặc Giang 14Hạo Vũ?

Rốt c1cuộc cô 6có nên đi ddkhông?

Khi 7cô không c4biết quyết 6ađịnh như 85thế nào 51thì Tô Á c6Nam đã tỉnh 0táo hơn, 59xiêu vẹo16bước đến eenói: “Có 51việc à? fCó việc 5ethì đi đi! 50Mình ở đây 5một lát, fkhông chóng 78mặt nữa b7mình sẽ về”.

Lâm b0Mặc đỡ 65cô ngồi exuống: “Hôm 43nay ở lại c4đây đi!”.

“Không 25được, fangày mai có 4việc, nhà 1fmình cũng eegần đây. 0d © DiendanLeQuyDon Cậu mau đi 1đi, minhckhông phải flà trẻ con.” 11Thấy vẻ 8mặt lo lắng b5của Lâm eMặc, cô f7đẩy Lâm 47Mặc ra cửa. ea © DiendanLeQuyDon “Mình bkhông sao, 04cậu yên 8tâm!”

Thấy c4thái độ 8dứt khoát 7fcủa Tô Á 2Nam, Lâm Mặc 6đành lái acxe đến địa 80chỉ mà Liễu6Vân Dật a2báo cho cô.

Khi e8cô đến 77nơi, quả 7cnhiên Liễu a9Vân Dật edã đi rồi. 30 © DiendanLeQuyDon Trong phòng 1lớn chỉ 3có một mình6Giang Hạo 5Vũ, anh dựa enghiêng người 0lên sofa ngủ 97với vẻ ckhông thoải 5mái, màyachau lại.

Cô e8bước đến 8khua tay trước dmặt anh và fcảm thấy 48đau lòng.

Năm 1ađó, khi cChung Nhã 41Tuệ nói 8alời chia 4tay với ddanh, thái 12độ của 2anh cũng 4giống như 3vậy. Đó alà một f0nỗi đau 4cđớn không bsao tả xiết, efmột nỗi 3dtuyệt vọng 7củ con55tim đã chết c9khiến cô f4không dám 2nghĩ tiếp.

Cô cvỗ vổ 7lên vai anh 8amuốn gọi 0anh tỉnh 0edậy, nhưng 2anh chỉ 5hơi động 8ddậy mi 12mắt rồi 4không phản d6ứng gì 0nữa.

Để 79paparazzi 53không chụp 9được ảnh dbcủa họ, 0cLâm Mặc 0phải đợi 81ở PUB đến enửa đêm.b © DiendanLeQuyDon Ở đây 01khá an toàn b vì ông chủ 4cũng là fngười trong 34làng giải 6etrí, khách 76đến hầu a7hết đều c6là nghệ bsỹ nên 2công tác fbảo mật c2rất tốt.

Khi dnghê nhân 3viên ở 1PUB giúp 33điều Giang a6Hạo Vũ ebra xe của 8mình thì 86đã ba giờ dsáng.

Về ddâu? Nếu 8cô nhớ 9không nhầm 1thì ngày fmai Secret e0có rất 5nhiều việc 70phải làm,3nếu đưa a4về nhà 90anh ấy thì 0e rằng đi 08đi về về 94cũng đến 4giờ đi flàm rồi. 6 © DiendanLeQuyDon Không còn4fcách nào dkhác, cô fdành đưa ceanh về nhà 4mình.

Có 70lẽ Tô Á aNam đã đi 01rồi, nếu 14ba người fbọn họ 63ở cùng 2nhau thì asẽ rất b5khó xử.

Lúc 0lên tầng, 4Giang Hạo aVũ vẫn 4chưa tỉnh, 3cả người 28anh dựa 53vào cơ thể e8nhỏ bé39gây yếu ecủa Lâm 8Mặc. Lâm bMặc rất 7cmệt nhưng 1ctrong lòng alại bình 9yên lạ 0ftường.

Cảm d2giác an toàn 21và ấm áp, bđã mười 5năm trôi 9dqua mà không fhề đổi 2bthay.

Mở dbcửa nhà, 6atrong phòng 0tối om. e © DiendanLeQuyDon Lâm Mặc 5không bật 18điện, đưa 45anh vào phònge8ngủ rồi 0đỡ anh 13nằm lên 2giường, 8đắp chăn 50cho anh.

Xong f3việc, cô c0yên lặng 0đi ra. Cô 4sợ nếu 5ở lại, d5cô sẽ không f2rời đi 3được vì 52hơi ẩm c0áp tỏa dra từ cơ 0thể của eanh.

Ngồi 4ctrong phòng 7khách tôi 7fom, cô một 4mỗi dựa 73vào sofa, a4nhìn lên ftrần nhà d1cả đêm.

Cô 4bkhông nhận 7ra Tô Á aNam chưa fdrời khỏi 3nhà cô.

Rượu 9mạnh quá, 0csau khi Lâm 8Mặc đi 2akhỏi, ngồi bmột lát 54nhưng Tô 4bÁ Nam vẫn 77thấy chóng dmặt, không dcó cách cnào khác, dcô đành avào phòng d7ngủ của b2Lâm Mặc anằm một 10lát. Dù fsao cô cũng 4thường 75xuyên làm 5như vậy, dbcó lúc thu 69âm đến 4nửa đêm,1cô không 9về nhà cmình mà 16đến thẳng e0nhà Lâm 9Mặc ngủ.

Khi ddLâm Mặc e4đưa Giang bHạo Vũ 69về nhà, cdúng lúc 7cô bị mơ cengủ đi bcvào nhà 0vệ sinh26rời ngủ bqên trong 47đó một dlúc. Khi 0quay lại cthấy trên agiường 90có người, 31cô nghĩ 8là Lâm Mặc đã về enên không 7suy nghĩ a8gì nhiều, 6vùi đầu 95ngủ tiếp, d4rất tự enhiên, cô bcon khoác fdtay người 3mà cô vẫn 33nghĩ là 7Lâm Mặc.

Giang aHạo Vũ ecdang ngủ 9csay nên không 28phản ứng 2gì, để 6cho cô khoác 5tay, thậmb0chí vô tình 46còn nằm 8sát lại.

Khoảng 3hai, ba giờ đồng hồ dsau, trời besáng.

Giang bHạo Vũ 94dậy sớm f7đã thành 48thói quen, cdù có uống e2say. Khi ngồi edậy, phát0hiện ra b2tay phải 44của mình 4có người cdang giữ, 4fanh ngạc 04nhiên quay bcsang nhìn, dcmặt biến bsắc, anh fenhanh chóng 0nhảy khỏi 70giường.

Bị 4anh giằng c2tay ra, Tô f6Á Nam cũng 2tỉnh dậy. 61 © DiendanLeQuyDon Cô vuốt eetóc và mở a5mắt ra, 09thấy người 7ở trước d5mắt mình, 2cô hoảng 2hốt kêu alên một dtiếng.

Lâm eMặc đang 5nấu cháo, b6nghe thấy c3tiếng kêu 67vội chạy 6vào phòng f3ngủ, nhìn 2fthấy khuôn bemặt hoảng d0sợ của ddTô Á Nam, 5cô vô cùng 6dngạc nhiên. 96 © DiendanLeQuyDon Sao cô ấy dkhông đi?eKhi họ quay 8về, rõ 97ràng là 7cô ấy không 8bỏ đó mà.

Không fđợi cô a8nói gì, 0Giang Hạo cbVũ vô cùng d4tức giận.

“Vì 0sao cô lại blàm thế?”

“...” cCô không 35làm gì, c2đây chỉ 0là hiểu 8nhầm thôi.

“Cô camuốn tôi fvà Tô Á 17Nam ở bên 7enhou thì decũng không 1fnên dùng 9fthủ đoạn 46như thế2enày!”

“...” cfCô không a2hề có ý 5đó.

“Được, fddđược, c3được.” cGiang Hạo 09Vũ nói liền 24ba tiếng brồi đột bnhiên tiên adến bên cTô Á Nam. d © DiendanLeQuyDon Anh ôm lấy ffcô rồi 56tức giận bôn lên cmôi cô.

Lúc 60đó Tô Á 5dNam rất 2ngạc nhiên, 71không dám 32phản ứng dgì, trong 8lòng dang 5lên một 5cảm giác 3avô cùng 2ngọt ngào. 9 © DiendanLeQuyDon Cô không 18dám tin Giang bHạo Vũ ccó thể dhôn cô ngoài 00đời mà d1không phải 18là trong 35phim.

Lâm eMặc cũng fđứng chết 0lặng ở fedó, không 2edám tin cảnh fdhai người 2đang hôn 44nhau trước amắt mình. 1 © DiendanLeQuyDon Máu như fsáp vọt calên tận abcổ họng 5cô. Cô cố 6gắng nuốt ddxuống, trong 3amiệng có 4mùi tanh 11của máu.

Giang 2Hạo Vũ fngừng hôn 2cnhưng vẫn 7bôm lấy b0Tô Á Nam. 3b © DiendanLeQuyDon Anh quay đầu f6lại nói d4với Lâm 5Mặc: “Từ 48hôm nay, fftôi và Tô fÁ Nam sẽ dhen hò. a © DiendanLeQuyDon Như vậy dccó măn nguyên berồi chứ?”.

Nói fcxong, anh ckéo Tô Á f4Nam ra khỏi bnà Lâm d1Mặc.

Bỗng 8nhiên, anh 0rất hận ffsự tuyệt b8tình của d1Lâm Mặc, cbrõ ràng fblà cô giống 4hệt Chung2Nhã Tuệ. d © DiendanLeQuyDon Tối qua, 40anh vô tình b6nghe được 8Tô Á Nam 1và trợ bly nói đến aviệc Lâm49Mặc đang 4giúp cô eấy theo bđuổi anh, 3sự đau 51khổ và 9tức giận 60bắt đầu b8không ngừng66giày vò eanh.

Lâm fMặc có cthể không 9chấp nhận 1anh, nhưng 37vì sao lại ebđẩy anh 2acho người 73khác.

Anh canói với 5Tô Á Nam 8canh không fthể thích efcô ấy để 4kết thúc a5trò chơi 1nhặt nhèo9nay. Nhưng 62anh không bngờ, Lâm 5eMặc lại 59có chủ 70ý đến 4emức hoang 33đường 6như thế.

Được, c1anh sẽ cho b4cô toại 4nguyên. 7e © DiendanLeQuyDon Dù sao khi 9ftĩnh dậy, 3trái tim 2anh đã chết 62rồi, ở9c bên ai cũng 4không quan đtrọng nữa.

Anh 90không quan btâm đến d6gì nữa.

Lâm dMặc trong 4phòng ngủ, 85nghe thấy 34tiếng sập fcửa khi achọ ra ngoài, cdtiếng động8cto đến 0mức đường 33như khiến echo cả căn 12phòng rung 6lên.

Cô c2cười, khoe 5miệng nở 17một nụ 0cười tuyệt 9đẹp nhưng 22trên mắt 35lại lấp elánh nướcemắt. Cô bở ngấn ekéo lấy 44lọ thuốc, 4bình tĩnh aanuốt hai 8viên rồi abước đến 1bên giường, 2aquỳ trước 85vị trí bmà Giang 2Hạo Vũ 1đã nằm, 7dnhắm mắt 6alại.

Cô 7đang đợi, 8đợi máu ftrong cơ fthể mình bbình yên bctrở lại, fkhông còn 2bcuộn lên 8etừng hồi eenhư lúc 7này nữa.

Như 4vậy rất 0tốt, đây 9là kết 1dcục mà 17cô mong muốn.

Quay 4lại với 6công việc, 9dLâm Mặc 9khôi phục 1dlại trạng 26thái vốn acó, không 8vui vẻ cūng3chẳng ngạc 32nhiên.

Quan f8hệ của 74họ bắt edầu thay adối, cả 35công ty đều 56cảm thấy 41rất lạ, 10ngay cả fnhững người fhay nói cười ffnhất cũng 8không dám 1dò hỏi.

Lúc dbLâm Mặc 8edọc lịch b8làm việc, 7cLiễu Vân 3Dật và 1Bách Vũ c0Trạch ghé atai nhau thì3thăm, luôn 3nhìn về 58phía Lâm 3Mặc.

Lâm 05Mặc giả 48vờ như akhông nhìn 2thấy gì.

Tâm 8btrạng của 97Bách Vũ daTrạch rất 1phức tạp, 4cậu muốn cdùng ánh 25mắt dò dhoi côd4nhưng cô 4vẫn lựa achọn cách 1dgiả vờ 4như không ednhìn thấy gì.

Giang 8Hạo Vũ ekhông ngắng 1ddầu lên enhìn cô, 23mở máy 0tính riêng 6và bắt 62đầu làm0việc của 1dmình.

Cô acũng không 69nhìn anh, 7dbình tĩnh d3trao đổi 0một số ccông việc 9làm trong 0ngày hôm6dnay.

“Thời 28gian tối, 1bmọi người dsẽ đi Nhật edể tổ 8chức một babuổi biểu ddiễn ca 7nhạc, vì 8thể nếu 85có thời 23gian, mọi 92người nên a6luyện vài c6câu tiếng 7Nhật.” 6fNói xong, 4cô bước 1ra khỏi ephòng họp 03không hề aquay đầu 7lại.

Bách 0aVũ Trạch 7đuổi theo f5cô.

“Chị 2cthật sự...” 4Cậu không 53biết phải 13nói gì tiếp.

Lâm fMặc ngắng bdầu nhìn 1bcậu: “Đúng f9vậy, tất 8cả là do 7tôi sắp 04xếp, hơn 4bnữa biệncpháp này 1drất hiệu 4quả”.

Vừa ddứt lời, dcô thấy ccLiễu Vân 0Dật và 0Giang Hạo 89Vũ bước d7ra khỏi 8fphòng họp, a2rõ ràng 0blà nghe thấy 0câu nói d7của cô.

Giang 1Hạo Vũ 8không tổ dbthái độ c5gì bước 7qua cô. Liễu fVân Dật 6thở dài, 56lắc đầu 7bỏ đi.

Việc 4cnày đúng 24là càng cnghay càng 4erối rắm.

Từ d5hôm đó, c5Giang Hạo 5Vũ và Tô 9Á Nam có evề như 2đang hẹn d2hò, thậm 4cchí họ dcòn mặn 1nòng hơn eecả mọi 8người dự 92đoán.

Chỉ 1ccần đều 5có mặt 99ở công 6aty, hai người b4không bỏ 79qua bất 4kỳ cơ hội 3fthân mật55nào. Lúc 1thì Tô Á dNam mang cớ dbhợp đến 0cho Giang 68Hạo Vũ, 17lúc thì 1Giang Hạo 6Vũ tặng c2hoa tặng 9quà cho Tô 8cÁ Nam. Lâm 9Mặc còn 1nhìn thấy 5họ ôm hôn echân mậta3vài lần.

Cô không thể giữ lòng mình bình tĩnh, thậm chí chỉ nhìn thấy ánh mắt ngọt ngào của họ dành cho nhau cô đã phải uống hai viên thuốc để bình tâm. © DiendanLeQuyDon Cô lựa chọn công việc cần phải ra ngoài nhiều, các công việc trợ lý khác cô đều giao cho những đồng nghiệp mới đảm nhận.

Như thế này không phải là rất tốt sao? Vì sao cô lại buồn như thế, buồn đến mức muốn chết đi? Khi Tô Á Nam nũng nịu trong lòng Giang Hạo Vũ, trong lòng cô xuất hiện một suy nghĩ đáng sợ: Vị trí đó lẽ ra là của cô, của cô, của cô.

Cô bị phản ứng bất thường của mình làm cho sợ hãi, cô không biết phải làm gì.

Càng ngày cô càng không hiểu nổi trái tim mình, dường như có hai con người trong cô đang giành nhau, một người nói như vậy rất tốt, nên quyết định như vậy; một người khác lại nói không thể tiếp tục, nên bỏ cuộc, chối bỏ hạnh phúc mà mình có thể có trong tay.

Cô có thể hạnh phúc sao? Không, cô biết chắc cô không thể có, không bao giờ có được hạnh phúc.

Một số người tiếp tục diễn vở kịch của mình, một số người dằn vặt cùng đau khổ. © DiendanLeQuyDon Người ngoài cuộc chỉ biết không ngừng chờ đợi.

Trước khi đi Nhật một ngày, Bách Vũ bị Trạch không kiểm chế được nữa, kết thúc cuộc họp, đợi mọi người rời khỏi phòng họp, cậu giữ Lâm Mặc lại.

“Chị dethích Giang Hạo Vũ đúng không?”

“Không.”

“Thế vì sao gần đây chị lạ thế?”

Lâm Mặc giống như vừa uống phải thuốc nổ, bức bối vì những cly do nhỏ nhất, trước đây cô không như vậy, chỉ yên lặng sắp xếp mọi việc để không có cơ hội phạm sai lầm.

“Có gì lạ đâu, tôi rất khỏe.”

“Chị nói dối.”

“Tôi cần phải lừa dối cậu sao? Mong cậu sau này không đề cập đến chuyện riêng tư trong giờ làm việc, có lẽ cậu cảm thấy nhân hạ nhưng tôi không có thời gian rảnh rỗi.”

Tính cách trẻ con của Bách Vũ bị Trạch bộc lộ rõ trước những lời nói lạnh lùng của cô, cậu kiên quyết giữ lấy tay cô.

“Trong lòng chị em là gì? aRốt cuộc a trong lòng dchị những người ở đây là gì?”

Lâm Mặc không suy nghĩ gì, buột miệng nói: “Phiên phúc”.

“Phiên phúc?” Bách Vũ bị Trạch nghĩ mình nghe nhầm, hoang mang nhắc lại.

“Đúng, phiên phúc, mọi người bai cũng thật phiền phúc.” Lần đầu tiên cô cảm thấy tất cả những gì mình làm đều phiền phúc, không biết vì sao trước đây cô có thể bình tĩnh để hoàn thành công việc.

Khi tâm trạng không giống nhau, mọi suy nghĩ cũng thay đổi theo.

“Họ phiên phúc, còn mình thì sao? Có phải mình cũng phiên phúc không?” Người đang nói là Tô Á Nam.

Mất cô hoe đỏ, đứng bên Giang Hạo Vũ. Ngoài ra còn có Liễu Vân Đạt, Trương Như và vài trợ lý khác ở đó. Tất cả mọi người đều yên lặng chờ cô trả lời.

Lâm Mặc lấy lại bình tĩnh, tìm cô như ngừng đập. Cô ngừng đầu nhìn tất cả mọi người, an ủi rất nhẹ nhưng kiên định: “Đúng, mọi người đều phiên phúc”.

Từ khi Tô Á Nam bắt đầu thành công đến khi Secret nổi tiếng như ngày hôm nay, cuộc sống của Lâm Mặc luôn gặp phiền phức. Cô phải quan tâm đến trạng thái tâm lý của họ, giúp họ thích ứng, giúp họ xử lý tất cả mọi chuyện. 26 © DiendanLeQuyDon Cô chưa bao giờ trách móc, thậm chí tâm tình nguyện làm tất cả bởi vì họ là những người cô muốn bảo vệ, phiền phức như thể nào cô cũng có thể chịu đựng.

Chỉ có duy nhất một điều cô không thể chịu đựng được là tình trạng như lúc này. 27 © DiendanLeQuyDon Mọi người bắt đầu nhìn cô với vẻ hoài nghi khi nghe thấy cô thốt lên hai tiếng “phiền phức”. 28 © DiendanLeQuyDon Đột nhiên cô cảm thấy những gì mình đã làm là không đáng. Trước mắt cô là những người cô hết sức bảo vệ họ, chỉ vì một câu nói mà họ không latin tưởng cô nữa.

Cô không để tâm đến họ nữa, nhanh chóng rời khỏi phòng họp và bước ra khỏi công ty. 1 © DiendanLeQuyDon Lúc đến bãi đỗ xe, đột nhiên tim cô đập nhanh đến mức cô không sao thở được. 2 © DiendanLeQuyDon Lấy lọ thuốc ra khỏi túi, không còn gì ở bên trong nữa.

Uống nhanh quá, cô cười khổ sở, lái xe đến phòng làm việc của Chương Vận.

Khi gõ cửa nhà Chương Vận, cô đã không còn tỉnh táo nữa. 3 © DiendanLeQuyDon Cô tóm lấy Chương Vận, chỉ thốt lên được một tiếng “thuốc”.

Bệnh của cô nặng quá, những đau khổ trong lòng được kìm nén bao lâu nay giờ như muốn nổ tung khiến cho cô vô cùng khó chịu, hai tay ôm lấy cổ, cô cố gắng dthở, cảm thấy không khí trong phổi mình càng ngày càng ít.

Chương Vận sợ hãi, vội vàng gọi trợ lý mang thuốc đến cho Lâm Mặc uống. Cô và trợ lý cố gắng giữ lấy tay Lâm Mặc để cô không làm hại chính mình, trong lòng cô có một dự cảm không hay.

Gần đây cô đã uống thuốc nhiều như vậy, liệu có vấn đề gì không?

Một lúc lâu sau Lâm Mặc mới bình tĩnh trở lại, cô dựa người vào ghế, sắc mặt xanh tái. 4 © DiendanLeQuyDon Chương Vận lo lắng xuống bên cô, thận trọng hỏi: “Đồng ý để chị chữa bệnh cho em, được không?”.

“Em không sao, bây giờ em khỏe hơn nhiều rồi. Chỉ cần uống thuốc là có thể không cần được, chị không cần phải lo lắng quá.” 5 Lâm Mặc rất mệt, thở không ra hơi.

“Uống thuốc không phải là cách giải quyết, loại thuốc này uống nhiều sẽ bị phụ thuộc, có hại cho sức khỏe.”

“Uống liên tục thì có chết không?” Lâm Mặc hỏi lại.

Chương Vận yên lặng rồi đáp: “Nếu không quá liều thì không”.

“Vậy là được rồi.”

Thấy Lâm Mặc không quan tâm đến sức khỏe của mình khiến Chương Vận cảm thấy rất tức giận: “Bây giờ chị không phải là bác sĩ tâm lý của em, chị là bạn của em, nếu nào em không muốn nhận sự giúp đỡ của bạn bè?”.

Lâm Mặc nghĩ đến những người mà cô coi là “bạn”, cười lạnh lùng rồi đáp: “Em không có bạn bè”.

“Em...”

“Có phải nơi này cũng không chào đón em nữa không? Vậy em sẽ đi, không phải chỉ có một mình chị là bác sĩ tâm lý”.

Chương Vận không dám khuyên giải cô nữa, cũng không muốn dấn thân. 6 © DiendanLeQuyDon Giống như trước đây, cô để Lâm Mặc ngủ trong phòng trị liệu rồi chuẩn bị bước ra ngoài.

Nhưng f6khi cô đóng 3cửa phòng 0dlại, cô cbnghe thấy 2Lâm Mặc 92nói nhẹ 80nhàng: “Chương6Vận, xin 3alỗi”.

Đóng 25cửa lại, fnước mắt 7cô bỗng fdtuôn rơi.

Rốt f6cuộc là bchuyện gì? 4aĐiều gì 2có thể 25giày vò 5một cô bgái tốt 97thành như 1dvậy? Rốt1cuộc là 9chuyện gì?

Cô bbcó thể 78cảm thấy 5lòng dưng bcảm kháng e5cự lại 78bệnh tật ccủa Lâm 46Mặc không 88còn nhiều e0nữa, khi cclòng dưng ddcảm hoàn 7toàn biến amất, Lâm f6Mặc sẽ edra sao? Cô 6không dám 4tưởng tượng.

Lâm 1eMặc còn 7trẻ, cuộc ebđời của 76cô ấy còn e2dài, vì ccsao vận 1mệnh lại ckhông cõng3bằng với 4cô ấy như fvậy? Vì bsao?

Không 4ai biết đđược câu 4trả lời a6ngoài Lâm 19Mặc.

15. Chương 14

Chương 14: Rời xa

... Liệu có phải chỉ cần cô rời xa, tất cả mọi chuyện bị cô làm cho rối tung sẽ trở lại bình thường?

Ở chỗ Chương Vận ngủ một đêm, tinh thần Lâm Mặc khá hơn rất nhiều, cô hẹn Trương Như sẽ trực tiếp đến thẳng sân bay đi cùng mọi người.

Đến sân bay, Lâm Mặc tự nhắc nhở mình, buổi biểu diễn ca nhạc ở Nhật Bản lần này rất quan trọng với Secret, không thể để xảy ra bất kỳ sai sót nào. Cô lấy lại tinh thần ình rồi bước về phía mọi người.

Cô ngạc nhiên khi thấy bóng dáng của Tô Á Nam ở đó. Hình như Tô Á Nam đang xin nghỉ phép, có thể cô ấy đi cùng họ đến Nhật Bản để du lịch.

Cô bước lại gần lấy vé để làm thủ tục bay nhưng mọi người cười nói vui vẻ với nhau, tặng lời cô như thể cô là không khí.

Trương Như cảm thấy hơi thái quá, cô bước vào giữa đám đông.

“Nào nào nào, đưa vé máy bay cho tôi, không nhanh thì sẽ không kịp mất. Mọi người chuẩn bị hành lý để đem gửi.”

Mọi người tản đi.

Trương Như cầm tay Lâm Mặc nói với cô: “Họ đều còn trẻ con, em đừng để bụng”.

Lâm Mặc cười đáp: “Không sao”. Nói xong, cô cầm vé máy bay của mọi người đến trước quầy làm thủ tục.

Trương Như nhìn theo cô thở dài. Những đứa trẻ này không biết bao giờ mới trưởng thành? Cô là người ngoài cuộc nên hiểu rõ, còn họ đang ở trong cuộc nên không nhìn ra bản chất sự việc. Hy vọng không phải là khi xảy ra chuyện gì đó không hay họ mới hiểu.

Máy bay đang bay qua biển.

Mỗi lần đi công tác, Lâm mặc luôn ngồi ở khoang hạng thương gia với mọi người, nhưng lần này, cô chủ động ngồi ở khoang hạng phổ thông.

Nhìn ra ngoài qua cửa sổ, cô thấy máy bay xuyên qua từng tầng mây giống như đang sa vào một lớp sương mù, trắng nhờ nhờ và mù mịt.

Ánh nắng chiếu xuyên qua các tầng mây ngày càng nhiều khiến cô lóa mắt đến mức không mở mắt ra được.

Lòng cô cũng đang trong một chuyến hành trình như vậy, hoang mang không biết đi về đâu.

Đã đến lúc cô phải rời xa mọi người rồi, tất cả mọi điều cần làm cô đã làm xong, không hổ thẹn với Tranh Tinh, không hổ thẹn với “bạn bè”, không hổ thẹn với bản thân cô. Vậy còn có lý do gì để giữ cô ở lại?

Cô phải đi xa, đi rất xa và bắt đầu một cuộc sống mới.

Đó là một kết cục tốt nhất cho họ.

Quyết định như vậy nên cô thấy nhẹ nhõm trong lòng, tâm trạng không vui đều tạm thời lắng xuống. Cho dù bạn bè không quan tâm đến cô, yêu cầu Trương Như tiếp nhận công việc của cô, cô đều có thể bình tĩnh đón nhận.

Có lẽ đây là lần cuối cùng cô đi cùng họ, cô cũng nên có một tiết mục hạ màn tốt đẹp.

Secret đến Nhật Bản được chào đón nồng nhiệt ngoài dự đoán của mọi người, Trương Như dự định cho họ đi chơi ở Nhật Bản hai ngày.

Trên xe về khách sạn trong ngày làm việc cuối cùng, Trương Như chính thức tuyên bố tin này khiến mọi người đều vỗ tay hoan hô. Tô Á Nam dựa vào người Giang Hạo Vũ hỏi: “Chúng ta đi Disney được không? Em rất muốn đến đó chơi”.

Giang Hạo Vũ không nói gì gật đầu. Liễu Vân Dật ngồi đằng sau họ rất thích thú với ý kiến này nên mọi người đều nhất trí quyết định ngày đầu sẽ đi Disney chơi, ngày thứ hai đi Shopping.

Trương Như ngồi cạnh Lâm Mặc hỏi: “Đi cùng chứ?”.

Lâm Mặc mỉm cười lắc đầu: “Em có chút việc cần giải quyết”.

“Lúc này việc không gấp, về rồi giải quyết sau, rất khó để có cơ hội cùng nhau đi chơi như thế này.” Trương Như hy vọng cơ hội này có thể giải quyết mâu thuẫn giữa mọi người nhưng Lâm Mặc dường như không cần hiểu.

“Không, mọi người đi chơi vui vẻ nhé.”

Nếu như trước đây, Tô Á Nam sẽ là người đầu tiên bắt cô đi cho bằng được thì thôi, còn lần này mọi người yên lặng lạ thường, không ai đứng ra mời cô cùng Trương Như.

Sắc mặt Trương Như hơi khó coi nhưng Lâm Mặc vẫn rất bình tĩnh, cô quay đầu nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ. Cô vẫn còn một việc phải làm rồi mới có thể ra đi.

Mặc dù rất tức giận với câu nói của Lâm Mặc nhưng Bách Vũ Trạch vẫn muốn nói chuyện rõ ràng với cô. Buổi sáng sớm hôm sau, tranh thủ khi chưa đến giờ tập trung, cậu chạy đến gõ cửa phòng Lâm Mặc. Nhưng người trợ lý ở cùng phòng với Lâm Mặc nói cô đã ra ngoài trước đó một tiếng đồng hồ, cô cầm bản đồ tìm một địa chỉ và dùng bút đánh dấu lên đó. Vì tò mò, cô ấy đã xem trộm lúc cô vào phòng vệ sinh, chỗ cô đánh dấu là ngôi đền Asakusa nổi tiếng ở Tokyo.

Cô đến đó làm gì?

Bách Vũ Trạch quyết định không đi cùng mọi người, một mình đến đền Asakusa tìm Lâm Mặc.

Nghe nói, đền Asakusa là đền thờ Đức Quan Thế Âm Bồ Tát nên rất linh thiêng, điều đặc sắc nhất là trong đền có thể ước nguyện, thường xuất hiện trong các bộ phim về tình yêu của Nhật Bản.

Lâm Mặc đến vái tất cả các vị Phật trong đền, cuối cùng bước đến trước bàn đặt thẻ ước nguyện. Cô cầm bốn chiếc thẻ trong tay, chăm chú ghi tên và lời chúc phúc lên đó rồi cẩn thận treo lên tường ước nguyện.

Ngón tay cô lướt qua từng cái tên rồi nhủ thầm trong lòng: Bảo trọng.

Bách Vũ Trạch đến đền Asakusa. Cậu chạy thẳng đến tường ước nguyện vì có dự cảm là sẽ gặp Lâm Mặc ở đó.

Nhưng cậu đến chậm một bước, Lâm Mặc đi rồi cậu mới hớn hớn chạy đến. Không thấy bóng dáng Lâm Mặc đâu, cậu nghĩ trong lòng, lẽ nào dự cảm của mình sai?

Một làn gió thổi lại làm rung động các tấm thẻ ước nguyện trên tường thu hút sự chú ý của cậu. Đột nhiên cậu nhìn thấy bốn cái tên quen thuộc: Tô Á Nam, Giang Hạo Vũ, Bách Vũ Trạch, Liễu Vân Dật.

Trên thẻ ước nguyện cùng ghi một dòng chữ rất thanh và đẹp: Cầu bình yên, sức khỏe, vui vẻ cả cuộc đời. Lời chúc phúc rất đơn giản nhưng lại khiến cho Bách Vũ Trạch cảm thấy đau xót trong lòng. Cậu bắt đầu nghi ngờ, một người có thể viết những tấm thẻ này vì sao lại có thể nghĩ họ là “phiên phúc”?

Câu hỏi cần phải có người giải đáp nhưng cậu tìm khắp đền mà không thấy bóng dáng Lâm Mặc đâu. Lúc đó, Lâm Mặc đang đứng ở sân bay Tokyo và đã mua được một chiếc vé sớm nhất bay quay về Thượng Hải.

Sau khi xuống máy bay, Lâm Mặc về ngay công ty.

Khi Văn Bác nhìn thấy đơn xin nghỉ việc của cô, anh giật mình.

“Lâm Mặc, chị... chị...”

“Tất cả mọi giấy tờ liên quan đến công việc tôi đã sắp xếp gọn gàng, cho dù ai tiếp nhận công việc cũng có thể đọc là hiểu ngay, không cần phải tiến hành bàn giao nữa.”

“Lâm Mặc, không phải là chị đang đùa đấy chứ? Không buồn cười chút nào.” Văn Bác có vẻ hơi ngạc nhiên. Anh nghe thấy Trương Như kể chuyện Lâm Mặc và Secret có chuyện không vui, nhưng sao có thể trầm trọng đến mức xin nghỉ việc được?

Anh không hiểu. Ở Tranh Tinh, Lâm Mặc làm việc lâu hơn anh và rất trung thành, vì sao có thể nói đi là đi ngay được?

“Lâm Mặc, có phải lương ở vị trí mới khiến chị không hài lòng không? Chị có thể báo cáo lên cấp trên...”

Anh chưa kịp nói xong đã bị Lâm Mặc ngắt lời: “Anh yên tâm, tôi rời khỏi Tranh Tinh có nghĩa là sẽ rời khỏi làng giải trí”.

Cô biết Văn Bác đang lo lắng điều gì, sự nổi tiếng của cô giúp cô trở thành đối tượng được rất nhiều công ty giải trí tranh nhau mời đến làm. Đã từng có một công ty giải trí rất lớn cử người đến nói chuyện với cô, để cô tự đưa ra tất cả mọi điều kiện, thậm chí cô muốn góp vốn cổ đông cũng được. Cô chưa bao giờ động lòng trước những cám dỗ đó. Vì Tô Á Nam ở Tranh Tinh nên cô cũng ở Tranh Tinh, nếu Tô Á Nam sang công ty khác cô cũng theo sang công ty khác.

Nhưng bây giờ, Tô Á Nam không cần cô nữa, sự tồn tại của cô chỉ là chướng ngại vật cho hạnh phúc của họ mà thôi, vì thế cô cần phải ra đi.

“Lâm Mặc, chị biết là tôi không có ý đó, tôi... dù sao tôi cũng không thể đồng ý cho chị nghỉ được.”

Lâm Mặc vẫn lạnh lùng nhìn thái độ như sắp phát điên của Văn Bác: “Nếu tôi nhớ không nhầm, tôi ký hợp đồng với Tranh Tinh không có thời hạn, có thể nói là, chỉ cần tôi muốn đi thì lúc nào đi cũng được”.

Đúng, chỉ cần cô muốn đi thì không ai có thể ngăn cản.

Văn Bác không có cách nào khác, đành bắt đầu chiến thuật hoãn binh.

“Vậy được rồi, lá đơn này cứ để ở chỗ tôi, tôi biết gần đây chị có nhiều việc nên rất vất vả cần có một kỳ nghỉ? Chị nghỉ bao lâu cũng được, muốn quay lại làm việc lúc nào cũng được, chị đồng ý không?”

Lâm Mặc thấy Văn Bác nói giọng gấp gáp như vậy, cô không muốn tiếp tục nói chuyện với con người yếu đuối đó nữa.

Cô đặt tất cả tài liệu giấy tờ và máy tính xách tay của mình lên bàn làm việc của Văn Bác, không nói gì và quay người bỏ đi.

Khi cô đóng cửa, Văn Bác bắt đầu không ngừng gọi điện thoại ọi người để tìm cách giữ cô lại.

Ở Nhật, mọi người từ Disney về khách sạn với tâm trạng rất vui vẻ và thích thú. Tô Á Nam kể chuyện thao thao bất tuyệt về Disney với Bách Vũ Trạch nhưng cậu không có tâm trạng để nghe.

Trương Như cảm thấy lạ khi không thấy Lâm Mặc đâu, cô ngạc nhiên khi nhận được điện thoại của Văn Bác.

“Sao thế Văn Bác?”

“Trời ơi, mọi người đi đâu thế? Sao không nghe điện thoại?” Văn Bác ngồi ở văn phòng trách móc.

Không khí ở Disney rất đông vui và náo nhiệt nên không nghe thấy tiếng chuông điện thoại. Trương Như thấy có mấy cuộc gọi lỡ, cô ngạc nhiên hỏi: “Có chuyện gì sao?”

“Lúc Lâm Mặc đi không nói gì với chị sao?”

“Lâm Mặc đi rồi à? Đi đâu?”

“Chị làm việc kiểu gì thế? Lúc chiều Lâm Mặc về Thượng Hải, còn... còn đưa đơn xin thôi việc. Mọi người cùng đi Nhật với nhau, trước khi đi vẫn tốt đẹp, sao giờ lại xảy ra chuyện này?” Văn Bác trút tất cả mọi tức giận trong lòng lên Trương Như.

Lúc đó, Tô Á Nam ngồi trong phòng cũng nhận được điện thoại của trợ lý thông báo cho Tô Á Nam: “Chị Lâm Mặc xin nghỉ việc rồi”.

Tô Á Nam run rẩy, chiếc điện thoại trong tay cô rơi xuống đất. Trong đầu liên tục vang lên ba tiếng cuối cùng, nghỉ việc rồi, nghỉ việc rồi, nghỉ việc rồi.

Mọi người trong phòng đang cười nói thấy thái độ của cô, ngạc nhiên xúm lại hỏi.

Tô Á Nam ngồi khụy xuống giường, nét mặt cô đau khổ, có vẻ như không dám tin: “Trợ lý của tôi nói, Lâm Mặc xin nghỉ việc rồi”.

Mọi người đều ngạc nhiên.

Trương Như từ ngoài hành lang bước vào, sắc mặt xanh tái, thấy thái độ của mọi người trong phòng nên hiểu mọi người đã biết việc này, cô bắt đầu nổi giận.

“Đây có phải việc mà mọi người hy vọng không? Ép Lâm Mặc đi rồi, mọi người đã vui chưa? Lâm Mặc làm điều gì có lỗi mà mọi người lại đối xử với cô ấy như vậy? Á Nam nói xem, khi em mới vào nghề, ai là người nâng đỡ cho em đi tiếp? Em có thể kêu than, có thể trách móc, có thể không quan tâm đến tất cả mọi thứ, nhưng ai là người đã quên mình để chăm sóc cuộc sống cho em?” Trương Như quay sang phía ba người Secret, “Còn các cậu nữa, có vấn đề gì xảy ra Lâm Mặc đều đứng ra gánh chịu, tìm cách để các cậu chịu ảnh hưởng ít nhất. Các cậu thấy làm nghề sỹ nhẹ nhàng quá phải không? Vậy hãy thử nói chuyện với các nghề sỹ khác xem họ đã làm gì để tồn tại? Lâm Mặc đã thay các cậu sắp xếp mọi thứ, hao tâm tốn sức để được gì? Phiền phức, các cậu không cảm thấy các cậu rất phiền phức sao? Nhưng cô ấy có trách móc các cậu không? Nếu tôi là cô ấy, e rằng tôi đã sớm nản lòng, không thể đợi đến tận bây giờ. Kết cục này là điều các cậu muốn phải không?”

Không ai nói được gì. Họ không có tư cách để trách móc Lâm Mặc, đúng là họ đã hành động rất trẻ con.

Trương Như nhìn mọi người, nói một câu: “Ngay lập tức thu dọn đồ đạc, về Thượng Hải trong chuyến bay muộn nhất hôm nay”.

Quay về tìm Lâm Mặc nói chuyện, có lẽ có thể thay đổi quyết định của cô ấy. Cô biết Lâm Mặc không đành lòng. Cô ấy mất nhiều tâm huyết như thế hơn nữa giữa họ có rất nhiều tình cảm, không thể nói bỏ là bỏ ngay được. Chẳng qua Lâm Mặc giận quá, đúng, chẳng qua tức giận quá mà thôi, khi hết giận cô ấy sẽ quay lại.

Trong phòng vô cùng yên lặng, yên lặng đến mức có thể nghe thấy tiếng thở của mọi người.

Bách Vũ Trạch run run nói: “Hôm nay em đến đền Asakusa, Lâm Mặc đã treo lên tường bốn chiếc thẻ ước nguyện, trên đó viết tên của nhóm em và Tô Á Nam. Hóa ra chị ấy muốn nói lời tạm biệt”.

Giang Hạo Vũ cúi đầu và yên lặng.

Cô ấy đi rồi? Cô ấy đã rời xa anh thật rồi sao?

Chiếc điện thoại trên nền nhà vẫn chưa ngắt liên lạc, Tô Á Nam yên lặng một lát rồi cầm lên hỏi: “Có liên lạc được với Lâm Mặc không?”.

“Không, chị ấy tắt máy, điện thoại nhà không có ai nghe, em đã lưu lại rất nhiều tin nhắn, nhưng Lâm Mặc đều không trả lời. Chị Á Nam, chị ấy giận thật rồi, giận đến mức không muốn chào tạm biệt chúng ta.”

Mọi người bắt đầu cảm thấy hoang mang trong lòng, hận không thể bay ngay về Thượng Hải. Từng phút từng giây trôi qua lâu đến lạ thường.

Sự thực là khi Lâm Mặc rời khỏi công ty, cô cảm thấy nhẹ nhõm lạ thường. Hóa ra từ bỏ lại dễ dàng như thế đơn giản đến mức chỉ một trang giấy mỏng manh là có thể kết thúc tất cả.

Ánh nắng mặt trời ở Thượng Hải rất rực rỡ, cuốn đi tất cả bóng tối trong lòng cô. Cô không về nhà mà bước chậm chậm trên đường.

Không biết bao lâu rồi cô mới đi dạo thoải mái thế này? Hình như từ hồi về Trung Quốc, cô chưa từng bao giờ đi như thế, những cửa hàng ven đường trông rất lạ và thú vị.

Cô đang nghĩ xem mình nên làm gì tiếp theo, nên đi đâu để tiếp tục sống. Sự thực chỗ nào cũng tốt, cô chỉ cần nhớ duy nhất một người mà không cần có bất kỳ tình cảm nào khác. Có thể sống bình yên suốt đời là một món quà lớn nhất dành cho cô rồi.

Một tấm biển quảng cáo của công ty du lịch đập vào mắt cô, trên đó có vẽ hình một chiếc du thuyền lớn trên biển.

Đột nhiên mắt Lâm Mặc sáng lên, cô không kiềm chế được đi về hướng đó.

Xem giới thiệu, đây là một tour sang trọng bậc nhất của công ty du lịch. Du khách có thể đi du thuyền vòng quanh thế giới, ghé thăm rất nhiều nước, có thể lên bờ ngắm cảnh ở bất kỳ bến cảng nào.

Lâm Mặc nhớ lại mơ ước của mình khi còn nhỏ, đó chính là hy vọng được ngồi trên du thuyền giữa biển lớn suốt cả ngày và chu du thế giới. Cô đã từng rất thích tàu, khi không vui cô thường ra biển xem những chiếc tàu chạy qua chạy lại. Chỉ cần nhìn thấy những con tàu lướt đi trên sóng nước là tâm trạng của cô thoải mái hơn rất nhiều.

Nhân viên của công ty du lịch nhìn thấy cô đứng tần ngần trước biển quảng cáo, vội vàng chạy ra giới thiệu nếu cô tham gia sẽ được nhận những ưu đãi gì.

Lâm Mặc không suy nghĩ nhiều nộp tiền đặt cọc. Cô muốn đi tàu khắp nơi, đến nơi nào tốt cô sẽ dừng lại ở đó.

Làm xong mọi thủ tục, cô cảm thấy rất vui. Cô đến siêu thị mua một ít đồ ăn rồi bước về hướng nhà Chương Vận. Cô muốn cảm ơn Chương Vận đã luôn chăm sóc cô, có lẽ lần này cô đi, cả đời sẽ không còn gặp lại Chương Vận nữa.

Chương Vận đứng ở cửa bếp thấy Lâm Mặc nấu ăn rất thành thạo, nhưng có vẻ như cô ấy vẫn chưa lấy lại được trạng thái cân bằng.

Vừa rồi mở cửa thấy cô ấy đến cô đã rất ngạc nhiên, cô ấy không giống như trước, nhưng không giống chỗ nào thì cô cũng không diễn tả được thành lời.

Lâm Mặc nói muốn mời cô ăn một bữa rồi bày tất cả thực phẩm lên bếp khiến cô ngạc nhiên. Lâm Mặc trong mắt cô luôn là một người phụ nữ mạnh mẽ giờ trở nên dịu dàng như một người vợ hiền, dâu thảo.

Cô gái này còn có điều gì khiến cô bất ngờ nữa không? Rõ ràng là một con người kỳ lạ.

“Xong rồi, chỉ có vài món thôi, chị không phải cảm động như thế.” Lâm Mặc cười hiền dịu, ánh mắt cô dường như cũng đang cười.

Chương Vận là người vốn không quan tâm đến việc bếp núc, cô bốc một miếng sườn đưa lên miệng. Những món trình bày đẹp chưa chắc đã ngon, vì thế khi thấy rất nhiều món trên bàn, cô không tin là chúng sẽ ngon.

Nhưng sự thật khiến cô không thể không thừa nhận là mình đã sai. Hương vị của món ăn kích thích vị giác của cô.

“Ngon... ngon quá.” Cô liên tục bốc thức ăn đưa lên miệng.

Lâm Mặc thấy điệu bộ của cô không còn chút gì thanh cao của một bác sỹ tâm lý mà rất giống một cô gái con nhà nghèo đến tám trăm năm không được ăn đồ ngon. Cô lấy đũa đặt vào tay Chương Vận để ngăn cô ấy không có những hành động mất vệ sinh như thế rồi ngồi phía đối diện nhìn cô ấy ăn ngon lành.

Cô nói: “Lâu rồi em không nấu nên không quen tay lắm”.

Chương Vận tròn mắt nhìn cô có vẻ vô cùng ngạc nhiên.

“Ý của em là trước đây em nấu còn ngon hơn à?”

Lâm Mặc cười, không muốn phủ nhận.

“Trời ơi! Lâm Mặc, em thật là không tốt bụng, không nói cho chị biết là em nấu ăn ngon thế này, nếu biết chị sẽ không tính tiền phí em đến đây ngủ để chữa bệnh, chỉ cần em nấu cơm cho chị ăn là được! Đúng rồi, sau này sẽ như vậy, phải, chị thật là thông minh.” Chương Vận vui vẻ như một đứa trẻ.

“Chương Vận, kỳ thực, em đến là để chào chị, em sẽ xa Thượng Hải.”

Chương Vận bị sặc, ôm lấy miệng ho liên tục.

“Em... Em nói gì? Em sẽ rời khỏi Thượng Hải?”

“Vâng, em đã xin nghỉ việc rồi, vài ngày nữa em sẽ đi.” Lâm Mặc múc một bát canh đưa cho Chương Vận.

Đột nhiên Chương Vận hiểu ra Lâm Mặc có gì khác khác, cô ấy có một vẻ buồn thương phảng phất khiến cho người khác cũng cảm thấy buồn theo. Cô ấy quyết định rời sao? Thế thì cô ủng hộ cô ấy.

“Lâm Mặc, em thật là xấu xa, bữa cơm hôm nay là gì? Bữa cơm cuối cùng à? Chị không cần.” Chương Vận không nhiều tuổi hơn Lâm Mặc bao nhiêu, có thể coi là cùng trang lứa, vì học chuyên ngành tâm lý học nên cô già dặn hơn những cô gái khác nhưng thực ra vẫn còn tính khí trẻ con.

Lâm Mặc cười rồi trêu cô: “Thế không biết bác sỹ Chương Vận xinh đẹp và lịch sự có thể bỏ thí phòng trị liệu bé nhỏ này cho em ngủ được không? Nếu chị muốn, em sẽ dùng tài nghệ nấu ăn để trả tiền khám bệnh cho đến khi em đi.”

“Vận tuế, vận tuế Lâm Mặc, em thật là tốt!” Chương Vận hoan hô rồi lại cầm đũa vào ăn.

Lâm Mặc nhìn cô nhưng tâm trí lại để ở nơi khác.

Mọi người và Tô Á Nam vẫn ở Nhật, nhưng chắc chắn tin cô xin nghỉ sẽ lan truyền khắp Tranh Tinh, có thể họ sẽ đến nhà tìm cô.

Cô tắt máy, quyết định ở nhà Chương Vận, đoạn tuyệt tất cả các mối quan hệ, cô sợ mình sẽ mềm yếu trước nước mắt của Tô Á Nam.

Đây là quyết định của cô, cô phải dứt khoát ra đi không được nao núng tinh thần.

Nửa đêm, mọi người về đến Thượng Hải, không ai về nhà mà đến ngay chỗ ở của Lâm Mặc. Nhưng họ gõ cửa hay gọi điện thoại đều không có ai trả lời.

Nhân viên bảo vệ của tòa nhà vô cùng ngạc nhiên khi được gặp rất nhiều minh tinh mà anh chỉ nhìn thấy trên màn ảnh, nói với vẻ tiếc nuối: “Xin lỗi, gần đây tôi không thấy cô Lâm quay lại”.

“Không quay lại? Lần cuối cùng anh nhìn thấy cô ấy là bao giờ?” Tô Á Nam biết nhân viên bảo vệ này, mỗi lần đến nhà Lâm Mặc cô đều gặp anh ta, có lần anh ta còn lấy sổ xin chữ ký của cô rồi nói luôn là một fan trung thành của cô.

Nhân viên bảo vệ nghĩ một lát rồi đáp: “Có lẽ là sáng ngày 23, khoảng 7 giờ, cô Lâm về lấy đồ đạc rồi đi ngay”.

“Anh chắc chắn không?” Ngày 23 chính là ngày họ đi Nhật.

“Chắc chắn.”

Sau khi hỏi thăm nhân viên bảo vệ, Bách Vũ Trạch chau mày: “Vậy Lâm Mặc về Thượng Hải không về nhà, chị ấy có thể đi đâu được?”.

“Hay cô ấy về Hàng Châu?” Liễu Vân Dật đặt ra giả thiết.

Tô Á Nam nghe thấy thế vội lấy điện thoại định gọi về nhà cô ở Hàng Châu nhưng vừa tìm thấy số điện thoại thì Giang Hạo Vũ ngăn lại.

“Giờ muộn rồi, người nhà cô ấy đã đi ngủ. Bây giờ em gọi điện đến, nếu Lâm Mặc không về nhà thì không phải là làm cho họ lo lắng sao?”

Tô Á Nam đành thôi, nét mặt không giấu được vẻ buồn bã. Cô khụy xuống, ngồi dựa vào cửa và bắt đầu khóc.

“Đều do tôi không tốt, tôi không nên cảm tính mà tức giận với cô ấy như thế tôi không nên không quan tâm đến cô ấy. Cô ấy làm tất cả mọi việc vì tôi mà tôi lại đối xử không tốt với cô ấy. Chắc cô ấy giận tôi lắm, có một người bạn như tôi đúng là đen đủi.”

“Cũng không thể trách chị, là do chúng tôi làm phiền chị ấy, nếu không phải là...” Bách Vũ Trạch quay đầu nhìn Giang Hạo Vũ, không nói tiếp nữa.

Đột nhiên trong đầu Liễu Vân Dật lóe lên một suy nghĩ, anh hỏi Tô Á Nam: “Tối hôm đó Giang Hạo Vũ uống rượu say là đúng rồi, nhưng đầu tiên Lâm Mặc không biết việc này, vì sao cô lại có mặt ở nhà Lâm Mặc? Hơn nữa lại cũng uống rượu say?”. Anh nghĩ một lát rồi tiếp tục phân tích: “Nếu nói đó là âm mưu của Lâm Mặc thì chỉ có một khả năng duy nhất, cô ấy biết Giang Hạo Vũ uống rượu say, sau đó gọi cô đến, chuốc rượu cho cô ngủ rồi đưa Giang Hạo Vũ về. Nhưng lúc đó tôi nói với cô ấy, mười phút sau tôi phải đi rồi, thực ra tôi trốn trong xe đợi cô ấy đến, lúc cô ấy đến là vừa tròn mười lăm phút sau khi tôi gọi điện. Trong vòng mười lăm phút, gọi cô đến uống rượu rồi đi đón Giang Hạo Vũ là điều hoàn toàn không thể”.

Lúc đó Liễu Vân Dật chỉ hỏi Giang Hạo Vũ tối qua có tiến triển gì không, anh không ngờ nhận được câu trả lời như thế. Vì muốn Tô Á Nam và Giang Hạo Vũ đến với nhau mà Lâm Mặc làm một việc như vậy với bạn thân của mình sao? Mặc dù không tin lắm nhưng thái độ tức giận của Giang Hạo Vũ và bối rối của Tô Á Nam khiến anh không thể không tin. Sau đó đích thân Lâm Mặc thừa nhận nên anh không suy xét nhiều nữa.

Bây giờ nghĩ lại, tất cả mọi chuyện đều không hợp lý.

Tô Á Nam hoang mang ngẩng đầu lên, sau khi xảy ra chuyện này, cô luôn cho rằng đó là hành động Lâm Mặc nói sẽ giúp cô. Mặc dù hơi giận nhưng Giang Hạo Vũ đồng ý hẹn hò với cô nên sự vui mừng đã xóa nhòa tất cả, cô không nhớ lại câu chuyện giữa cô và Lâm Mặc đêm hôm đó nữa.

Bây giờ nghe Liễu Vân Dật phân tích cô mới nhớ lại, tất cả các cảnh diễn ra tối hôm đó lần lượt hiện lên trong đầu cô. Trời ơi, rõ ràng là một sự hiểu lầm, một sự hiểu lầm trùng hợp.

Tô Á Nam càng ngày càng bối rối, nước mắt cô không ngừng tuôn rơi. Cô đứng dậy, cầm lấy tay Giang Hạo Vũ nói: “Anh hiểu nhầm Lâm Mặc rồi, cô ấy không, cô ấy không...”, cô khóc không thành tiếng.

“Không làm sao?” Liễu Vân Dật hỏi dồn.

Tô Á Nam vừa khóc vừa nói: “Hôm đó em không vui nên mang rượu đến nhà Lâm Mặc uống, vì uống nhiều nên bị đau đầu. Lâm Mặc nhận được điện thoại, em thấy cô ấy có vẻ khó xử nên đẩy cô ấy ra ngoài, bảo cô ấy đi giải quyết công việc”. Cô nhìn khuôn mặt tái xanh của Giang Hạo Vũ rồi nói tiếp: “Hạo Vũ, em không biết, em thật sự không biết cô ấy đến chăm sóc anh. Chắc chắn cô ấy nghĩ em đã về nhà rồi nên mới đưa anh về. Xin lỗi, sau đó em vui quá nên không nghĩ gì nhiều. Em nghĩ là cô ấy giúp em, thậm chí còn nghĩ là cô ấy muốn giữ em lại. Hóa ra không phải, hôm đó em ngủ mơ, khi từ nhà vệ sinh về phòng thấy có người nằm trên giường, em nghĩ là cô ấy nên không nghĩ gì cả”.

Sự thật phơi bày trước mắt khiến tất cả mọi người đều thở dài.

“Thế vì sao Lâm Mặc lại thừa nhận?” Bách Vũ Trạch cảm thấy lạ.

Nhưng Trương Như rất nhanh trả lời cậu: “Lâm Mặc làm việc luôn chú trọng đến kết quả, không coi trọng quá trình. Chỉ cần đạt được kết quả mong muốn, cho dù sự việc phát sinh thế nào cô ấy cũng không để tâm.”

Cô ấy định mai mối cho Hạo Vũ và Á Nam, Hạo Vũ nói muốn qua lại với Á Nam là đạt được mục đích của cô ấy rồi, mọi người hiểu nhầm cô ấy cũng được, trách móc cô ấy cũng được, cô ấy không coi trọng chuyện đó”.

Tô Á Nam lau nước mắt, cô kìm nén đau khổ hỏi Giang Hạo Vũ: “Có phải vì cô ấy mà anh đồng ý hẹn hò với em không? Anh thích cô ấy phải không?”.

Giang Hạo vũ ngạc nhiên rồi thốt lên hai tiếng: “Không phải”.

Mặc dù tất cả đều là hiểu nhầm nhưng cũng đủ khiến anh hiểu rằng, Lâm Mặc sẽ không cho anh cơ hội. Cô ấy chấp nhận bị hiểu nhầm, cam tâm tình nguyện chịu ánh mắt kỳ thị của mọi người để hai người có thể đến với nhau. Có lẽ, cô ấy quyết định bỏ đi cũng vì không muốn anh có cơ hội làm tổn thương đến Á Nam.

Anh nghĩ rằng, tình yêu của anh đã chết rồi nên hẹn hò với ai cũng không quan trọng nữa.

“Anh vì thích em nên mới hẹn hò với em.” Anh thích Tô Á Nam nhưng cảm giác đó không phải là tình yêu. Tô Á Nam là một cô gái rất tốt, cô có thể thay đổi thói quen vì người mình yêu, là một người phù hợp để anh lựa chọn, có lẽ nếu không có gì thay đổi, quan hệ của họ sẽ tiến xa hơn.

Anh nghĩ là chỉ cần thích thì có thể tiến xa hơn.

Tô Á Nam có vẻ không dám tin. Nhớ lại sự tức giận của Giang Hạo Vũ sáng hôm đó, cô thấy anh giống một đứa trẻ đang giận dỗi. Rõ ràng là hiểu nhầm, vì sao anh ấy vẫn nói như vậy? Lẽ nào sự kiên trì của cô đã làm cho Giang Hạo Vũ cảm động sao?

Liều Vân Dật hiểu tình cảm của Giang Hạo Vũ, nghe thấy câu trả lời và nhìn thấy vẻ cô đơn trên mặt anh nên cố gắng kìm nén lại những lời mình muốn nói.

Người trong cuộc đã quyết định rồi, anh là người đứng ngoài có tư cách phản đối sao? Nhưng sau này anh ấy không được hối hận mới ớn.

“Muộn quá rồi, mọi người về thôi! Ngày mai tìm tiếp.” Anh bước xuống cầu thang, quay đầu lại nói với mọi người, lúc đó vẫn đang đứng yên trước cửa nhà Lâm Mặc.

Nếu Lâm Mặc muốn trốn họ, họ có cố gắng đến đâu cũng không có cách nào tìm được cô.

16. Chương 15

Chương 15: Số trời đã định

... Số trời đã định, cô không thể rời xa anh và mọi người.

Thoảng chớp hai ngày đã trôi qua, Tranh Tinh tìm Lâm Mặc bằng rất nhiều cách, thậm chí còn nhờ bạn bè làm bên cảnh sát. Nhưng Lâm Mặc không mất tích nên họ không thể báo cảnh sát xử lý. Secret và Tô Á Nam cũng nhờ không ít bạn bè nhưng không thu được kết quả gì. Lâm Mặc như thể đã bốc hơi vào không khí và biến mất khỏi tầm mắt của mọi người.

Thật ra cô vẫn ở Thượng Hải, ở một nơi cô không thích lắm để làm đầu bếp ngán ngày.

Chương Vận rất vui, sáng sáng đúng giờ cô ra chợ mua đồ mình muốn ăn rồi ngồi chờ đến bữa cơm, thậm chí cô còn dọn trợ lý tạm ngừng công việc mấy ngày, dành thời gian ở nhà để nghỉ ngơi và thưởng thức các ngón ngon.

Lúc không nấu cơm Lâm Mặc cũng không nói gì, chỉ yên lặng đọc sách trên tủ. Chương Vận cũng không có ý định quấy rầy cô, vì trong mấy ngày Lâm Mặc ở đây, Chương Vận tận mắt quan sát và thấy tâm trạng của cô ấy đã bình tĩnh lại, cũng không thấy cô ấy uống thuốc nữa.

Cô biết Lâm Mặc đang đợi visa, chỉ cần có visa cô ấy sẽ bắt đầu chuyến du lịch khắp thế giới trên du thuyền. Có lúc cô rất muốn đi cùng Lâm Mặc, kiếm tiền bao lâu nay, một kỳ nghỉ thích hợp sẽ giúp cho cô có một tương lai tốt hơn. Đáng tiếc cô đã lên lịch inh đến sang năm rồi, thực hiện ước vọng này của cô cũng giống như chuyện nghìn lẻ một đêm. Vì thế cô rất hâm mộ Lâm Mặc.

Lâm Mặc tắt điện thoại, dùng điện thoại của Chương Vận để liên lạc với công ty du lịch. Không lâu sau, công ty du lịch gọi điện thoại tới phòng làm việc của Chương Vận thông báo thời gian lên đường cụ thể là buổi chiều ngày kia.

Chương Vận lưu luyến nhưng vẫn rất vui vẻ chúc mừng Lâm Mặc, chúc cô đi chơi vui vẻ và dặn dò cô nhớ thường xuyên liên lạc. Lâm Mặc mỉm cười đồng ý.

Tối hôm đó, Lâm Mặc quyết định về nhà thu dọn đồ đạc. Cô rất hiểu lịch làm việc của Secret và Tô Á Nam, tối nay họ đều có công việc cần hoàn thành nên chắc chắn sẽ không đợi trước cửa nhà cô được.

Về tới nhà, cô không bật đèn, nằm yên lặng trên sofa. Nhiều ngày không về, ngôi nhà có vẻ lạnh lẽo hơn. Cô nhìn ánh đèn Led sáng trên điện thoại, đó là tín hiệu báo có tin nhắn.

Lẽ ra cô có thể bỏ qua, họ gọi điện đến vì muốn tìm cô nhưng cô đã quyết định ra đi rồi thì còn quan tâm làm gì nữa?

Trong lòng nghĩ thế nhưng tay cô vẫn ấn phím nghe.

“Chị Lâm Mặc, chị nghe điện thoại được không? Em biết chị đang ở nhà. Vì sao chị lại nghỉ việc? Vì sao?” Âm thanh phát ra theo trình tự thời gian từ cũ đến mới. Đây là giọng của trợ lý hiện tại của Tô Á Nam vào buổi chiều hôm cô xin nghỉ việc.

Tiếp theo là các cuộc gọi có nội dung giống nhau, hỏi cô vì sao không nghe điện thoại, vì sao nghỉ việc, vì sao không quan tâm đến họ, rất nhiều người gọi điện đến, Secret, Tô Á Nam, Tranh Tinh, Trí Thần, họ đều rất thân quen với cô.

Cô bất giác nhếch miệng cười không thành tiếng, không ngờ quan hệ của cô với mọi người lại tốt đến thế.

Có lẽ sắp đến tin nhắn ngày hôm nay, cô nghe rất lâu, sốt ruột muốn mau chóng nghe hết mọi tin nhắn, để còn thu dọn đồ đạc rồi nhốt mình trong phòng ngủ những ngày cuối cùng rồi thoải mái bắt đầu hành trình của mình.

“Lâm Mặc, không có cậu thật sự mình rất buồn, cậu vẫn chưa hết giận sao? Xin lỗi, mình muốn nói với cậu lời xin lỗi, cậu tha thứ ình cũng được, không tha thứ cũng được, mong cậu ình cơ hội gặp để trực tiếp nói lời xin lỗi được không? Mình không ngăn cậu nghỉ việc, cậu quá mệt rồi, nghỉ việc cũng được, nhưng đừng rời xa mình được không? Mình không thể không có một người bạn như cậu.”

Giọng nói của Tô Á Nam đầy nước mắt. Cô ấy gọi điện thoại cho cô nhiều nhất và cũng nói xin lỗi cô nhiều nhất, nhưng cô ấy không biết, Lâm Mặc không hề cảm thấy cô ấy có lỗi với mình, nếu nhất định phải có một người nhận sai thì sẽ là cô, cô đã làm rối loạn cuộc sống của họ.

“Lâm Mặc, chị có thể không nghỉ việc được không? Không có chị, thật sự Secret không biết phải làm gì, mọi việc đều rối tung. Chị Trương Như đã khóc không còn nước mắt rồi. Lâm Mặc, mặc dù không thường xuyên nhìn thấy tình cảm bộc lộ trên mặt chị, nhưng em rất nhớ, thật sự em rất nhớ, cho dù chị không thích em, chỉ coi em là em trai. Nhưng em không thể ngăn mình ngưỡng mộ chị. Coi như là chị thương em được không? Để em liên lạc với chị, để em biết chị có khỏe không?”

Giọng của Bách Vũ Trạch càng ngày càng trầm xuống, không giống với tuổi của cậu, làng giải trí quả nhiên là một nơi để người ta rèn luyện.

“Lâm Mặc, rất xin lỗi, tôi đã hiểu nhầm cô. Nhưng tôi đã quyết định đến với Á Nam nên không thể làm phiền cô nữa. Vì thế rất mong cô nể mặt Á Nam mà quay về! Những ngày này, cô ấy rất buồn.”

Nghe thấy giọng của Giang Hạo Vũ, đột nhiên Lâm Mặc lặng người rồi nhanh chóng lấy lại bình tĩnh. Đến với nhau rồi sao? Cho dù biết là hiểu nhầm cũng đã chọn lựa đến với nhau? Có vẻ như anh ấy đã thực sự bỏ cuộc rồi. Nhưng vậy thì sao, cô bỏ đi cũng không hoàn toàn vì việc họ có đến với nhau hay không, lý

do cô bỏ đi một phần vì muốn mình có thể sống tiếp, muốn đau khổ dần dần ăn mòn cuộc sống của cô chứ không phải là kết thúc cuộc sống của cô trong chốc lát.

“Chị Lâm Mặc, rốt cuộc chị ở đâu? Chị Á Nam vì đi tìm chị mà gặp tai nạn xe rất nghiêm trọng, rất nghiêm trọng, em sợ chị ấy không qua khỏi. Nguyên vọng lớn nhất của chị ấy là muốn gặp chị lần cuối, chị nhận được tin nhắn thì mau đến được không? Nếu không tất cả sẽ muộn mất. Bọn em ở phòng cấp cứu, bệnh viện Hoa Sơn.”

Trợ lý của Tô Á Nam nói rất nhanh, có vẻ như đang vô cùng hoảng hốt và không biết phải làm gì. Lâm Mặc vừa nghe được tin đó giật mình. Cô vội vàng chạy đến xem thông tin cuộc gọi, thời gian gọi đến trước khi cô bước vào phòng vài phút.

Không kịp suy nghĩ, Lâm Mặc cầm chìa khóa xe chạy ra ngoài. Trong bóng tối, cô vấp vào góc bàn uống nước, ngã sấp trên mặt đất và bị chảy máu, cô không có cảm giác gì. Trái tim cô đau buốt, trong lòng vô cùng sợ hãi và khủng hoảng.

Trong đầu cô chỉ có một suy nghĩ, Á Nam, nhất định phải đợi mình.

Cô lái xe rất nhanh giữa dòng xe cộ đông đúc, vượt tốc độ và đèn đỏ cô cũng không quan tâm.

Không bao lâu cô đã đến bệnh viện Hoa Sơn, chạy vào khoa cấp cứu, sau khi hỏi được phòng bệnh của Tô Á Nam, cô vội vàng chạy đến.

Những gì trước mắt khiến cô ngạc nhiên, dừng bước lại nhưng theo quán tính cô đứng không vững nên bị ngã.

Mọi người trong phòng bệnh nhìn thấy cô thì vô cùng vui mừng, thấy cô ngã đều định đứng dậy đỡ cô, trong đó có cả Tô Á Nam.

“Không sao chứ?” Không nói dài dòng, Giang Hạo Vũ ở gần cô nhất đỡ cô dậy.

Lâm Mặc không trả lời, cô nhìn Tô Á Nam đang ngồi bên giường, trong đầu hiện lên cuộc điện thoại của người trợ lý.

“Chị Lâm Mặc, rốt cuộc chị ở đâu? Chị Á Nam vì đi tìm chị mà gặp tai nạn xe, rất nghiêm trọng, rất nghiêm trọng, em sợ chị ấy không qua khỏi. Nguyên vọng lớn nhất của chị ấy là muốn gặp chị lần cuối, chị nhận được tin nhắn thì mau đến được không? Nếu không tất cả sẽ muộn mất...”

Cô cố gắng khớp nội dung của cuộc điện thoại và sự thật hiện ra trước mắt cô nhưng không thể. Trái tim cô bắt đầu lạnh buốt, cuối cùng đóng băng và như ngừng đập.

Người trợ lý biết điều bước lên xin lỗi: “Chị Lâm Mặc, em xin lỗi, bọn em chỉ muốn...”

“Chủ ý của ai?” Lâm Mặc ngắt lời, lạnh lùng hỏi.

“Em...”

“Là mình...” Tô Á Nam không né tránh, thẳng thắn nói.

Là chủ ý của cô, cô đã bắt người trợ lý gọi cuộc điện thoại đó. Đúng là lúc chiều, vì đi tìm Lâm Mặc khắp nơi mà cô gặp tai nạn nhỏ trên đường, đầu gối cô bị thương nên bệnh viện giữ lại để theo dõi.

Nhiều ngày như vậy không tìm thấy Lâm Mặc, cô hơi tức giận. Làm bạn nhiều năm như thế, trước đây chưa bao giờ gặp khó khăn, hai người luôn ở bên nhau; nhưng bây giờ chỉ vì một hiểu lầm nhỏ, một suy nghĩ trẻ con mà Lâm Mặc biến mất, cô không thể chấp nhận được điều đó.

Cô muốn biết, rốt cuộc cô có còn chút vị trí nào trong lòng Lâm Mặc không, rốt cuộc họ có còn là bạn bè không, vì thế nên nghĩ ra sáng kiến này, chỉ cần Lâm Mặc xuất hiện, cô có thể tự tin hàn gắn lại vết thương giữa họ.

Ngoài người trợ lý và cô đều không ai biết việc này. Mọi người thấy Lâm Mặc đến đều nghĩ rằng cô đã hết giận và tha thứ cho họ, nhưng vì sao thái độ của Lâm Mặc lại tuyệt vọng và lạnh lẽo đến thế.

Lâm Mặc gạt tay Giang Hạo Vũ, không nhận ra mình đã không còn đủ sức để tự đứng vững mà cả người cô đã dựa vào anh. Cô lao đảo bước về phía Tô Á Nam, không ai dám chắn đường cô, cũng không ai dám nói gì, phòng bệnh yên lặng không một tiếng động, tất cả mọi người đều đứng nguyên chỗ cũ, không động dậy chờ đợi.

Tô Á Nam muốn đưa tay ra đỡ lấy tay cô nhưng bị cô tránh đi, mọi người thấy cô giơ cao tay lên. Bách Vũ Trạch đứng bên cạnh muốn ngăn lại nhưng động tác của cô quá nhanh, cậu chưa kịp làm gì thì bàn tay của cô đã hướng về phía mặt Tô Á Nam.

Mọi người đều ngừng thở, ngay cả Tô Á Nam cũng yên lặng nhắm mắt lại.

Nhưng không hề nghe thấy tiếng động nào. Tô Á Nam mở mắt, thấy tay Lâm Mặc dừng trước mặt mình.

Sắc mặt của Lâm Mặc rất xấu, tái nhợt như không còn một tia máu. Cô ấy lạnh lùng nhìn cô, trong ánh mắt không thấy sự ấm áp, không thấy sự bao dung, chỉ thấy một cái nhìn sắc lạnh như dao.

Cô không còn hận nữa.

Đột nhiên Lâm Mặc bật cười, tiếng cười của cô khiến cho Tô Á Nam rùng mình, cô hiểu ra sự xuẩn ngốc của mình nhưng tất cả đã quá muộn.

Chỉ thấy Lâm Mặc mở miệng thốt lên một câu: “Tô Á Nam, cậu không còn là bạn của tôi nữa”.

Nói xong, cô quay người bỏ đi, nhanh chóng biến mất trước ánh mắt sững sờ của mọi người.

Bách Vũ Trạch và Giang Hạo Vũ kịp phản ứng lại, cùng nhau chạy theo cô. Khi ra đến cửa, Bách Vũ Trạch kéo tay Giang Hạo Vũ lại, lạnh lùng nói với anh: “Lẽ nào anh không ở bên bạn gái anh sao? Lâm Mặc không cần anh phải quan tâm”.

Giang Hạo Vũ dừng lại, một người vẫn được coi là đại lực sỹ như anh tự nhiên bị Bách Vũ Trạch nhẹ nhàng đẩy sang một bên va cả vào tường.

Anh nhìn về cánh cửa phòng bệnh đang khép lại, trong lòng buồn bã, đúng là anh không có tư cách gì để đuổi theo cô.

Bách Vũ Trạch chạy ra khỏi phòng bệnh thì không thấy bóng dáng Lâm Mặc đâu nữa. Mặc dù cậu không biết Tô Á Nam đã dùng cách nào để Lâm Mặc xuất hiện, nhưng cậu đoán chắc chắn đó không phải là cách hay, nếu không Lâm Mặc đã không như thế điều này khiến cậu cảm thấy rất sợ.

Cậu chạy theo hướng trực giác mách bảo, khi đi qua cầu thang an toàn, thấy cửa an toàn đang rung lên giống như vừa có một người dùng một lực rất lớn để đẩy ra. Cậu bước về phía cầu thang an toàn.

Đẩy cửa ra, cậu bước rất nhanh về phía cầu thang. Cậu thấy Lâm Mặc nằm trên đất, toàn thân run rẩy, cô đang cố gắng lấy chiếc túi rơi cách đó vài bậc thang.

Cậu ôm lấy Lâm Mặc, thấy khuôn mặt cô vô cùng khổ sở, sắc mặt trắng tựa giấy, thậm chí trong suốt, có thể nhìn rõ mạch máu hiện lên sau làn da mỏng.

Cô vẫn đang cố gắng vươn người về phía cầu thang để với lấy túi.

Bách Vũ Trạch lấy túi giúp cô, Lâm Mặc lao đến đổ hết mọi thứ trong túi ra tìm vật gì đó.

Một cái lọ, bên ngoài có ghi là Vitamin E. Cậu thấy Lâm Mặc mở nắp, đổ ra một nắm thuốc rồi không nghĩ gì đưa lên miệng. Cũng may thuốc trong lọ không nhiều, Bách Vũ Trạch nhanh tay ngăn lại làm rơi hết xuống đất nên Lâm Mặc chỉ uống được hai, ba viên.

“Sao thế? Chị sao thế?” Bách Vũ Trạch giữ lấy cô, cảm thấy rất lạ. “Em đi tìm bác sỹ đến, chị đợi một lát.” Cậu muốn đặt cô xuống đất nhưng bị cô giữ áo lại.

“Đừng đi... đừng đi... ôm tôi một lát, một lát là khỏe thôi.” Cô dựa đầu vào lòng cậu, cố gắng cảm nhận hương thơm trên người cậu.

Hương thơm quen thuộc có tác dụng nhanh hơn thuốc, cô cảm thấy mình khá hơn rất nhiều, cô thở dễ dàng hơn, ngoại trừ cảm giác khó chịu vẫn chưa hết.

Bên ngoài cửa an toàn, Giang Hạo Vũ đứng yên lặng, anh nhìn thấy cảnh hiện ra trước mắt và vô cùng buồn bã.

Vừa rồi anh đã biết cái mà Tô Á Nam gọi là biện pháp hay, sau khi trách móc vài câu, anh không yên tâm chạy ra ngoài và nhìn thấy cảnh đó.

Lâm Mặc nhỏ bé dựa vào lòng Bách Vũ Trạch, hình ảnh hai người rất thân thiết và đẹp như một bức tranh.

Bỗng nhiên anh không đủ dũng khí mở cửa phá tan bức tranh đẹp đẽ đó.

Cuối cùng, quan hệ giữa họ đã trở thành hai đường thẳng song song, dần dần xa nhau và không thể có giao điểm.

Nhưng như vậy cũng tốt. Bách Vũ Trạch có thể giữ cô ấy lại, anh có thể tiếp tục được nhìn thấy cô ấy.

Lúc này, anh đột nhiên nhận ra mình đã yêu Lâm Mặc rất sâu sắc nhưng tất cả đã muộn rồi.

Lâm Mặc bình tĩnh trở lại, nhẹ nhàng đẩy Bách Vũ Trạch ra rồi ngồi dậy. Cô từ từ thu dọn các thứ rơi ra trên mặt đất, không nói câu nào với Bách Vũ Trạch.

“Chị sao thế? Vừa rồi...”

“Hơi đau đầu thôi.” Cô vẫn không ngẩng đầu lên.

“Đau đầu? Đau đầu mà uống vitamin E có thể khỏi sao?”

“Khỏi được.”

“Em không tin.”

“Không cần cậu tin.”

Bách Vũ Trạch không biết phải nói gì, Lâm Mặc không thay đổi sắc mặt, cậu dường như chưa bao giờ hiểu được cô. Nói dối mà vẫn khiến người khác không thể nghi ngờ, chỉ Lâm Mặc mới làm được điều đó!

“Em đưa chị đi khám bác sỹ.”

“Không cần, tôi muốn về nhà.”

“Coi như không nhìn thấy cơn đau đầu vừa rồi, chân của chị bị thương cần phải chữa trị.” Mắt Bách Vũ Trạch đỏ hoe, cậu không thể kiềm chế được cảm xúc của mình.

“Không sao, tôi có thể tự xử lý được.” Lâm Mặc vẫn không để tâm đến cậu, thu dọn đồ rồi cố gắng đứng dậy, cô thấy chóng mặt.

Bách Vũ Trạch không còn cách nào khác, cậu không dám ép cô đến bác sỹ nên đành đưa cô về nhà. Cậu bước đến trước cửa nhà cô rồi không muốn rời đi.

Về đến nhà, Lâm Mặc chưa hồi phục hẳn, cô nằm trên giường, để mặc cho cậu giúp cô cầm máu, bôi thuốc.

Cô nhắm mắt lại, trong lòng trống rỗng.

Cô không thể chấp nhận Tô Á Nam có thể đem chuyện tai nạn xe ra làm trò đùa. Cô đã từng trải qua sự tuyệt vọng và đau khổ mà cả đời này cô không thể chịu đựng thêm một lần nữa. Nếu Tô Á Nam không nói dối để ép cô xuất hiện mà dùng cách khác thì cô sẽ không trách cô ấy, nhưng cô ấy không thể hiểu tất cả những điều cô đã trải qua.

Vì thế cô không thể tha thứ.

Sức khỏe của cô không thể chịu đựng những biến cố như thế cô yếu đuối đến mức không thể quan tâm đến bất kỳ việc gì nữa. Cô không ngừng gặp ác mộng đến mức toát mồ hôi mà không sao tỉnh dậy được.

Bách Vũ Trạch gọi điện cho Giang Hạo Vũ, báo cho anh là mình đã tìm thấy Lâm Mặc để Tô Á Nam không lo lắng, ngoài ra cậu không nói thêm gì nữa.

Đặt điện thoại xuống, lấy khăn lau mồ hôi trên trán cho Lâm Mặc, cậu không kìm nén được tình cảm cầm lấy tay cô. Cô mong manh như một con búp bê làm bằng thủy tinh, chỉ cần không cẩn thận là có thể vỡ ra

thành trăm nghìn mảnh. Đây là điều cậu chưa bao giờ nhìn thấy, thậm chí cậu không biết con người mạnh mẽ trong Lâm Mặc đã đi đâu. Trước đây cậu cảm thấy cô yếu đuối vì ở con người cô toát ra một vẻ cô độc buồn bã, nhưng tình trạng hiện tại của cô khiến cậu không chịu nổi.

Có phải quan hệ giữa họ đã phát triển hơn bình thường rồi không? Có phải họ cũng sắp giống như Giang Hạo Vũ và Tô Á Nam không? Cuối cùng cậu đã khiến cô động lòng rồi sao?

Cho dù là gì cậu cũng không thể buông tay cô ra. Cậu cần phải ở bên cô, không để cô chạy thoát một lần nữa, không để cô tiếp tục chịu tổn thương. Cậu có thể bảo vệ cô, chắc chắn là có thể.

Cậu nhớ đến vẻ đau đớn kỳ lạ của Lâm Mặc lúc ở bệnh viện mà không sao hiểu nổi, còn những viên thuốc rơi ra từ lọ thuốc có ghi là Vitamin E, cậu có thể khẳng định đó không phải là Vitamin E.

Đó là thuốc gì? Cậu lấy khăn ăn gói vài viên thuốc cất đi, quyết định sẽ tìm bố của bạn làm bác sỹ nhờ kiểm tra xem. Cậu cảm thấy Lâm Mặc đang có điều gì đó giấu mọi người.

Sáng sớm hôm sau, Lâm Mặc tỉnh dậy, thấy vô cùng mệt mỏi, mệt hơn cả lúc say rượu, cô ngồi dậy cho tỉnh táo rồi bước ra khỏi phòng ngủ để lấy nước uống. Bước đến cửa nhà bếp, cô nghe thấy có tiếng nói chuyện.

Cô nhìn vào trong, thấy Bách Vũ Trạch đang đứng quay lưng về phía cô, nghiêng đầu kẹp điện thoại vừa nói chuyện vừa làm gì đó.

“Như thế này được chưa ạ? Sau khi sôi rồi thì không cần xem sao? Mẹ, sao con thấy lúc mẹ nấu không như vậy?”

Người ở đầu dây bên kia nói vài câu rất to, Bách Vũ Trạch vội vàng hạ thấp giọng cầu hòa rồi cảm ơn với thái độ rất kính trọng và tắt điện thoại.

Đặt điện thoại sang một bên, cậu vô cùng cẩn thận dùng muôi khuấy khuấy nồi rồi mới yên tâm đẩy vung lại.

Quay lại thấy Lâm Mặc đang đứng ở cửa, giống như đứa trẻ bị bắt quả tang, cậu đỏ mặt.

Cậu hơi lắp bắp chào Lâm Mặc: “Tỉnh rồi? Ồ, ... một lát nữa có thể ăn rồi”.

“Hình như cậu chưa bật bếp.” Nét mặt Lâm Mặc có vẻ như đang cười.

“Gi?” Bách Vũ Trạch quay đầu nhìn, quả nhiên không có lửa, xấu hổ đến mức cậu hận không tìm được khe hở nào để chui xuống đất.

Lâm Mặc không nói gì bước vào bếp, rót nước uống rồi ung dung làm đồ ăn sáng, Bách Vũ Trạch đành đứng nhìn. Cậu nghĩ đến việc mình phải đóng vai đầu bếp giỏi trong chương trình giải trí mà toát mồ hôi.

Vì trong tủ lạnh không còn nhiều đồ ăn nên bữa sáng rất đơn giản, chỉ có cháo trắng, ba bốn quả trứng ốp lết và một đĩa tương.

Hai người ngồi yên lặng ăn sáng. Không biết Lâm Mặc đang nghĩ gì, còn Bách Vũ Trạch cảm thấy không khí âm áp khi ở cùng nhà với Lâm Mặc nên cũng đắm chìm vào suy nghĩ riêng.

Nếu cậu và Lâm Mặc mãi mãi như thế này thì tốt quá! Cậu sẽ trở thành người hạnh phúc nhất trên thế giới này.

Tay nghề nấu bếp của Lâm Mặc rất giỏi, món cháo trắng đơn giản cũng có thể nấu thơm ngon như vậy, hoàn toàn không giống với hương vị trước đây cậu đã từng ăn. Cậu không thích ăn cháo nhưng giờ thấy rất ngon, muốn được ăn mãi không ngừng.

“Cậu có thể về được rồi.”

Thấy Bách Vũ Trạch ăn xong, Lâm Mặc bảo cậu về. Nhưng Bách Vũ Trạch không để ý đến cô, cầm bát vào bếp rửa rồi giúp Lâm Mặc dọn dẹp. Lâm Mặc vẫn ngồi yên, thấy Bách Vũ Trạch không ngừng bận rộn, dường như cậu nghĩ nếu cậu dừng tay thì sẽ phải về.

Nhà Lâm Mặc rất sạch nên cậu không có gì để dọn dẹp, thế là cậu quét nhà vài lần, lau bàn vài lần, còn định đi rửa bát vài lần nữa.

Lâm Mặc không nói gì, quay người bước vào phòng, đóng cửa lại. Qua cánh cửa, cô nói với Bách Vũ Trạch: “Lúc đi giúp tôi đóng cửa”, rồi không thấy động tĩnh gì nữa.

Bách Vũ Trạch không đi, cậu gọi điện cho Trương Như nói với cô ấy mình xin nghỉ để ở chỗ Lâm Mặc. May là công việc của họ gần đây cũng không nhiều, Trương Như đồng ý, dặn cậu nhất định phải giữ Lâm Mặc ở lại.

Chiều hôm đó, Tô Á Nam và Giang Hạo Vũ đến. Bách Vũ Trạch mở cửa để họ vào thì nghe thấy tiếng khóa cửa từ phòng ngủ vọng lại.

Tô Á Nam muốn bước vào nhưng không còn đủ dũng khí nữa. Cô biết Lâm Mặc sẽ không tha thứ cho cô, quan hệ giữa họ đã bị phá vỡ vì hành động trẻ con của cô, không thể cứu vãn được nữa.

Giang Hạo Vũ hỏi về tình trạng của Lâm Mặc, Bách Vũ Trạch cũng không muốn trả lời nên nói qua loa vài câu rồi thôi. Tô Á Nam nhờ Bách Vũ Trạch chăm sóc Lâm Mặc, cô chảy nước mắt, kéo Giang Hạo Vũ đi về.

Bách Vũ Trạch bước tới cửa phòng ngủ, đưa tay muốn gõ cửa nhưng kiềm chế được, cậu dựa lưng vào cửa thở dài. Cậu không biết Lâm Mặc cũng đang đứng dựa vào cửa, cô nghe thấy hết cuộc nói chuyện vừa rồi, tận đáy lòng đang dâng lên rất nhiều cảm xúc.

Không còn cách nào để hận nữa, cho dù điều đó đã xúc phạm đến tận đáy tâm can cô. Cô hận là không còn có thể hận Tô Á Nam được nữa. Tô Á Nam là bạn của cô, tuy không có quan hệ huyết thống nhưng còn thân thiết hơn cả chị em ruột, lẽ nào chị em phạm phải sai lầm mà không thể tha thứ được sao?

Tình trạng như thế kéo dài suốt mấy ngày. Bách Vũ Trạch không rời khỏi nhà Lâm Mặc một bước, sợ rằng khi bước ra khỏi cửa sẽ không quay vào được nữa. Cậu gọi điện thoại đặt cơm đến hàng ngày, cố gắng dỗ dành Lâm Mặc. Lâm Mặc cũng không khách sáo, nếu nói Tô Á Nam là người thân thì Bách Vũ Trạch cũng là người thân, cô không cần khách khí với người thân.

Lúc đầu, cô trốn trong phòng ngủ, ghép mô hình tàu biển mà cô đã mua từ rất lâu, sau đó hai người cùng nhau ghép mô hình trên bàn uống nước ngoài phòng khách, giống hệt như một đôi tình nhân hưởng thụ những gì tuyệt vời nhất trong thế giới của hai người.

Nhưng Bách Vũ Trạch biết họ không phải là một đôi tình nhân vì Lâm Mặc luôn đối xử với cậu như một người chị gái, ngầm nhắc nhở cậu không được vượt qua giới hạn đó, nếu không quan hệ giữa họ sẽ bị cắt đứt.

Cậu thực sự rất buồn nhưng không dám đòi hỏi quá nhiều, dù sao được ở bên Lâm Mặc cũng đã là một việc rất vui rồi. Trong tất cả mọi người, chỉ có cậu luôn ở bên Lâm Mặc.

“Hai ngày nữa, mọi người phải đi Hải Nam đúng không?” Lâm Mặc thờ ơ hỏi, ánh mắt không rời khỏi mô hình chiếc tàu biển.

Bách Vũ Trạch nhớ lại cuộc điện thoại của Trương Như lúc sáng, buồn bã gật đầu.

Cậu đã nghỉ mấy ngày rồi, công việc ở Thượng Hải có thể lùi lại nhưng không thể không đi Hải Nam. Cậu bắt đầu lo lắng, nếu Lâm Mặc tranh thủ lúc cậu đi Hải Nam để bỏ đi thì sẽ phải làm thế nào? Cho dù có bị coi là làm việc cảm tính giống trẻ con thì cậu cũng không muốn rời Lâm Mặc nửa bước.

Lấy miếng ghép cuối cùng dán vào, mô hình chiếc tàu đã được hoàn thành, Lâm Mặc thở dài. Chuyến du lịch bằng du thuyền đã vượt khỏi tầm tay, cô chỉ còn cách này để hoàn thành mơ ước bé nhỏ của mình.

Tất cả là do số trời đã định, số trời không cho cô rời xa họ. Đã biết là không thể rời xa, vì sao cô còn lựa chọn làm một con chim đà điểu chui đầu xuống cát?

Cô cẩn thận đặt mô hình chiếc tàu lên nóc tivi, quay về phòng ngủ thay quần áo. Khi cô xuất hiện ở phòng khách, Bách Vũ Trạch hoàn toàn không hiểu.

“Đi thôi!”

“Đi đâu?”

“Về Tranh Tinh.”

“Chị... chị muốn lấy lại đơn xin nghỉ việc?”

Lâm Mặc không trả lời nhưng gật đầu.

Ngồi trên xe của cô, Bách Vũ Trạch vẫn cảm thấy rất mông lung. Vì sao cậu vẫn chưa tìm ra cách thuyết phục cô mà đã giành thắng lợi rồi?

Nhưng cô đồng ý quay lại là tốt rồi, mọi người cũng chỉ cần như vậy là đủ.

17. Chương 16

Chương 16: Sương mù

... Trước mắt anh là một lớp sương mù khiến anh nhìn không rõ và nghĩ không thông.

Từ lễ tân đến tất cả nhân viên của Tranh Tinh đều rất kinh ngạc khi nhìn thấy Lâm Mặc, sau đó mọi người xúm lại hỏi han cô. Lâm Mặc mỉm cười gật đầu nhưng không giải thích nguyên nhân mình xin nghỉ việc.

Tách khỏi đám đông, cô tiến vào phòng của Văn Bác. Một lát sau, vài lãnh đạo cũng vội vàng đến, trong đó có cả lãnh đạo cao nhất của Tranh Tinh. Họ ở trong văn phòng của Văn Bác rất lâu, mọi người ở bên ngoài đều dài cổ chờ đợi.

Buổi chiều, Tranh Tinh có cuộc họp khẩn cấp, tất cả nhân viên và các nghệ sỹ không có thông cáo đều về tham gia cuộc họp. Cuộc họp quá gấp rút khiến mọi người đều cảm thấy công ty sẽ có một quyết định rất quan trọng, không biết có liên quan gì đến việc đi hay ở của Lâm Mặc không.

Văn Bác bước vào phòng họp, theo sau là một cô gái xinh đẹp và Lâm Mặc. Cô gái này là một ca sỹ Hàn Quốc mà Tranh Tinh sẽ ký hợp đồng, cô đến công ty để được đào tạo.

Sau khi tổng kết các công việc trước đây và cổ vũ tinh thần mọi người, Văn Bác nhìn khắp một lượt rồi hướng về phía Tô Á Nam và Secret. Vì sao lại bắt anh tuyên bố việc khó xử này? Chẳng trách sau khi Trương Như biết tin lập tức lấy lý do cần liên hệ công việc rời khỏi công ty. Anh quay sang nhìn Lâm Mặc, thấy cô vẫn rất bình thản trước ánh mắt chăm chú của mọi người, bất giác anh thở dài, hít một hơi thật sâu rồi bắt đầu tuyên bố quyết định của công ty.

“Mọi người đều biết, công ty sẽ ký hợp đồng với ca sỹ Hàn Quốc Kim Shin Na, hiện tại công ty đã quyết định chính thức ký kết và công bố với giới truyền thông vào ngày 4 tháng 1 năm sau, có nghĩa là chỉ còn hơn một tháng nữa. Thời gian này, Kim Shin Na ở công ty để tham gia đào tạo, mong mọi người sẽ giúp đỡ cô ấy. Ngoài ra, album mới của Secret cũng chính thức phát hành vào ngày 4 tháng 1, vì vậy ngoài chuyến đi Hải Nam ngày mai, tiếp theo sẽ có rất nhiều kế hoạch truyền truyền cho album mới. Ở đây có sự thay đổi về nhân sự, Lâm Mặc là trợ lý cho Secret sẽ trở thành người quản lý của Kim Shin Na, cùng với Kim Shin Na tấn công vào thị trường Hàn Quốc. Ngoài ra, Lâm Mặc còn kiêm chức tổng giám sát bộ phận phát triển sự nghiệp châu Á mà công ty mới thành lập, đây là do công ty và hãng phim Trí Thần cùng nhau thực hiện với hy vọng có thể hiểu về thị trường ở Nhật Bản và Hàn Quốc nhiều hơn nữa, giành thêm nhiều cơ hội hợp tác cho nghệ sỹ của công ty.”

Anh vừa nói dứt lời, cả phòng họp bắt đầu xôn xao. Mọi người dường như không tin được quyết định của công ty.

Văn Bác tuyên bố kết thúc cuộc họp, Kim Shin Na đứng dậy nói với Lâm Mặc, cô phát âm tiếng Trung Quốc không chuẩn lắm: “Mong tiền bối chỉ giáo nhiều”.

Lâm Mặc cười: “Sau này tất cả cùng cố gắng”. Nói xong, cô gấp sổ lại và bước ra khỏi phòng họp.

Cô không nhìn phản ứng của Tô Á Nam và Secret, dường như họ đã không còn bất kỳ quan hệ nào với cô.

Bề ngoài cô đồng ý quay lại tiếp tục công việc, nhưng trên thực tế cô đã sắp xếp mình ở một vị trí không còn va chạm gì với họ.

Bộ phận phát triển sự nghiệp châu Á? E rằng đó là một bộ phận vô cùng bận rộn vì cả bộ phận chỉ có một mình cô, hơn nữa cô còn kiêm chức quản lý cho Kim Shin Na.

Tô Á Nam và Secret đều không nói được lời nào.

Mỗi lần cô bắt đầu một hành trình mới, mọi thứ đều vô cùng khó khăn, càng ngày càng khó khăn hơn. Vì sao công ty lại đưa ra quyết định như thế? Họ đang phát triển rất tốt, càng ngày càng nổi tiếng ở châu Á nên hoàn toàn không cần phải đi tìm bất kỳ một cơ hội phát triển mới nào.

Nhưng Lâm Mặc không trả lời, sau khi kết thúc cuộc họp, họ không thấy bóng dáng Lâm Mặc đâu nữa. Cô rất bận, bận đến mức chân không chạm được xuống đất, bận đến mức không nghe điện thoại của họ.

Trên đường đi Hải Nam, Trương Như nói cho họ biết sự thật.

“Mọi người nghĩ công ty nở rộ cô ấy đi nước ngoài sao? Tất cả do cô ấy quyết định, nếu cô ấy quay lại thì phải sắp xếp như vậy, nếu không miễn bàn.”

Đương nhiên, mỗi điều kiện cô ấy đưa ra đều khiến lãnh đạo công ty phải cân nhắc. Hiện tại thị trường ở châu Á ngày càng quan trọng, nhiều công ty giải trí trong nước cũng đang cố gắng xức tiến ra thị trường này, hơn nữa, nghe nói sắp tới sẽ có chính sách tăng cường hợp tác quốc tế vì thế ai đi tiên phong, người đó sẽ được chia miếng bánh to nhất.

Cả công ty Tranh Tinh chỉ có một mình Lâm Mặc đủ năng lực để đi khai thác thị trường. Vì vậy, vì sự phát triển của công ty và giữ Lâm Mặc ở lại, lãnh đạo công ty đã đưa ra quyết định này.

Những ngày gần đây, Tô Á Nam cảm thấy rất khó ở. Chớp mắt đã đến tết Nguyên đán.

Trước đây, mỗi dịp lễ tết quan trọng như thế này, Lâm Mặc luôn ở bên cô, nhưng bắt đầu từ năm ngoái, cô biết là mình sẽ phải cô độc.

Ngày 4 tháng 1, Kim Shin Na đến Hồng Kông chính thức tuyên bố tin ký kết với Tranh Tinh, vì thế ngày mai họ sẽ rời Thượng Hải đến Hồng Kông chuẩn bị. Sau đó, hầu hết thời gian Lâm Mặc sẽ ở Hàn Quốc, cơ hội gặp được cô ấy càng ngày càng ít.

Hoàn thành thông cáo, Tô Á Nam từ chối đề nghị đón Tết cùng bạn bè trong làng giải trí, một mình về nhà. Cô tẩy trang, mặc quần áo bình thường, đội một chiếc mũ thể thao và đi dạo nhàn rỗi như một đứa trẻ.

Về nhà cũng vô vị, ở công ty cũng vô vị, đi đâu cũng thấy vô vị. Bởi vì không có Lâm Mặc, cô cảm thấy một ngày của mình trôi qua không có phương hướng.

Đi qua cửa hàng trang sức, qua lớp cửa kính trong suốt cô nhìn thấy một đôi vòng đeo tay màu tím. Những hạt vòng sáng lấp lánh khiến cô hoa mắt.

Cô nhớ đến chiếc vòng mà Lâm Mặc đeo ở tay chưa bao giờ tháo ra, các hạt bằng gỗ đã mòn và không còn nhẵn nữa, sơn cũng đã bong hết.

Cô bước vào cửa hàng, không hỏi giá tiền mà mua luôn hai chiếc vòng đó. Nhân viên bán hàng cười chúc phúc cho cô và bạn trai mãi mãi yêu thương nhau, bởi vì thủy tinh màu tím còn có tên là “đá bảo vệ tình yêu”.

Nhưng cô muốn tặng một chiếc cho Lâm Mặc, một chiếc để cô đeo. Cô đã từng tìm hiểu về thủy tinh, trong thần thoại Hy Lạp, thủy tinh màu tím có tác dụng điều trị những vết thương lòng bằng sự từ bi và mang đến yên bình may mắn.

Trái tim của cô và Lâm Mặc đã bị tổn thương, cô hy vọng có thể dùng chúng để bù đắp. Liệu Lâm Mặc có nhận không? Hơn một tháng nay, cô chỉ nhìn thấy Lâm Mặc vài lần ở công ty, cô ấy luôn vội vàng bước qua cô, không chào hỏi.

Đối với cô, cô ấy đã trở thành một người không quen biết thân thuộc nhất.

Đang buồn bã, đột nhiên cô nghe thấy tiếng còi ô tô ở phía sau. Quay đầu lại nhìn, cô thấy một chiếc xe ô tô rất quen.

Người trong xe liên tục bấm còi cho đến khi cô bước lại gần mới dừng lại.

Lâm Mặc ngồi trong xe nói với Tô Á Nam: “Lên xe, cùng nhau đi ăn cơm”. Thấy Tô Á Nam ngạc nhiên đứng ở chỗ cũ, không có phản ứng gì, cô mở cửa xe: “Ở đây không được phép đỗ xe”.

Tô Á Nam định thần lại, vội vàng ngồi vào trong xe nhưng không dám quay đầu nhìn, không dám nói gì, tay chân cứng đờ không biết đặt vào đâu, đầu óc cô rối bời.

Lâm Mặc thấy vẻ ngượng nghịu đó của cô, không nhịn được cười phá lên. Tiếng cười khiến cho Tô Á Nam bật khóc.

Tô Á Nam quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, hai tay không ngừng lau nước mắt, trút bỏ tất cả những phiền muộn trong lòng.

Lâm Mặc thở dài nói: “Khóc nhìn xấu lắm, cẩn thận không bị thợ săn ảnh chụp được”. Cô biết Tô Á Nam luôn muốn mình thật hoàn hảo trước ống kính.

“Chụp thì chụp, không có bạn bè nữa, chụp được cũng không sao, không làm nghệ sỹ nữa cũng được.” Cô khóc nức nở, nói với giọng rất chua xót.

“Vẫn còn nói là bạn, ngày mai mình phải đi rồi mà cậu cũng không hẹn mọi người tụ tập, đi ăn một bữa tiễn mình sao?” Lâm Mặc liếc nhìn cô, trách móc một cách không che giấu.

Thật ra vào giây phút quyết định quay trở lại Tranh Tinh, cô đã tha thứ cho Tô Á Nam, dù sao không xảy ra chuyện gì là đáng mừng rồi. Lúc đó tức giận quá nên tinh thần cô hơi xuống dốc, không muốn gặp cô ấy nữa. Có Bách Vũ Trạch bầu bạn mấy ngày, cuối cùng cô hiểu ra rằng Tô Á Nam rất quan trọng với cô nên quyết định tha thứ cho cô ấy.

Mặc dù tha thứ nhưng cô vẫn quyết định giữ khoảng cách với họ, dù sao Tô Á Nam đã đến với Giang Hạo Vũ rồi, cô không nên xen vào giữa hai người. Điều quan trọng hơn là cô muốn trốn chạy Giang Hạo Vũ, trốn chạy tình yêu càng ngày càng sâu đậm với anh.

Hơn một tháng nay cô rất bận, cô không hề có chủ định trốn tránh Tô Á Nam và những người khác. Đến Hàn Quốc thành lập một bộ phận mới không phải là một việc đơn giản, cần phải tiến hành rất nhiều thủ tục phức tạp, hơn nữa chức vụ tổng giám sát của cô phải chịu trách nhiệm với Tranh Tinh và Trí Thần nên không chỉ công việc của Tranh Tinh mà cả công việc của Trí Thần cô cũng cần làm rõ ràng. Vì vậy cô bận rộn cho đến tận ngày hôm nay.

Tô Á Nam ngừng khóc, quay đầu sang ngạc nhiên nhìn, không dám tin vào những lời Lâm Mặc vừa nói. Hôm đó ở bệnh viện, câu nói của Lâm Mặc vẫn vang vọng bên tai cô: “Tô Á Nam, cậu không còn là bạn của tôi nữa”. Nhưng bây giờ, cô ấy lại nói mình không làm tròn trách nhiệm của một người bạn!! Điều này không phải là thể hiện Lâm Mặc đã tha thứ và không còn giận cô nữa sao?

“Mọi người...”

Tô Á Nam không nghĩ nhiều, vội vàng cầm điện thoại thông báo ọi người. Ở với Lâm Mặc lâu như vậy, cô hiểu điều này. Cô nhìn sắc mặt Lâm Mặc, không dám hỏi lại chuyện xảy ra hôm đó, sợ rằng nếu cô không cẩn thận, tất cả sẽ trở thành ảo giác.

Ba người Secret đang chuẩn bị hoàn thành một thông cáo ở gần nhà hàng Lâm Mặc đã hẹn nên đến đó sớm hơn họ. Trương Như nghe điện thoại thông báo cũng đến ngay, Lâm Mặc và Tô Á Nam vì tắc đường nên đến cuối cùng.

Mọi người đều biết Lâm Mặc sắp đi Hàn Quốc, rất hiếm có cơ hội để tụ tập như thế này.

Vừa vào tới phòng, mọi người đều đến rồi. Lâm Mặc chào như chưa hề có việc gì xảy ra, dường như tất cả những gì xảy ra trước đây đều chỉ là một cơn mây bay qua và gió đã thổi tan biến.

Lâm Mặc không nói nhiều nhưng trên miệng luôn mỉm cười, nét mặt cô bớt đi vẻ lạnh lùng và ảm áp hơn.

Cô đứng dậy, nâng cao ly rượu nói với tất cả mọi người: “Ngày mai tôi đi rồi, có lẽ không có nhiều cơ hội về Thượng Hải, hôm nay nhờ mọi người giúp tôi hoàn thành những việc còn dang dở, mọi người bảo trọng”. Nói xong, cô uống cạn ly rượu.

“Lâm Mặc, lẽ nào không đi không được sao?” Rõ ràng là biết không thay đổi được nữa nhưng Liễu Vân Dật vẫn hỏi.

“Tôi đi là tốt ọi người, thị trường châu Á rất rộng lớn, các anh muốn trở thành một nhóm mạnh nhất ở châu Á thì không thể xem thường sự phát triển ở Nhật Bản và Hàn Quốc.”

“Nhưng...”

Nhưng họ không cần cô phải hy sinh vì họ như thế.

Gỗ đã đóng thành thuyền, nói nhiều cũng vô ích, không bằng hôm nay uống cho say, chỉ cần Lâm Mặc vẫn là bạn của họ là được rồi.

Mọi người cùng đứng dậy nâng cao ly rượu, không ai suy nghĩ gì nữa, ngày đầu tiên của năm mới, uống không say không về.

Cuối cùng, có người uống say, có người càng uống càng tỉnh, ví dụ như Lâm Mặc và Giang Hạo Vũ. Hai người phụ trách nhiệm vụ đưa mọi người về nhà.

Lâm Mặc thanh toán xong quay lại, thấy Giang Hạo Vũ đang đợi mình ở cửa.

Giang Hạo Vũ cầm một chiếc hộp nhỏ đặt vào tay Lâm Mặc.

“Đây là món quà Tô Á Nam trước khi uống say nhờ tôi đưa cho cô, cô ấy muốn nói xin lỗi cô nhưng không đủ dũng khí, mong cô tha thứ cho cô ấy. Sự thực là cô ấy sợ đối diện với cô, sợ cô không tha thứ.”

Lâm Mặc yên lặng nhận chiếc hộp rồi mở ra, ánh sáng của thủy tinh màu tím khiến cô nhức mắt. Bất giác nước mắt cô rơi lên đó.

Cô nhớ lại có một thời Tô Á Nam rất đam mê nghiên cứu thủy tinh, cô ấy còn đưa cô đi tìm hiểu cùng nên cô hiểu rõ ý nghĩa của từng loại thủy tinh. Thủy tinh màu tím là loại thủy tinh tuyệt vời nhất, không chỉ làm trong sạch tâm hồn mà có thể giúp cho tình yêu ngày càng mạnh mẽ.

Cô ngẩng đầu nhìn Giang Hạo Vũ, mắt long lanh nước.

Giang Hạo Vũ tránh ánh mắt của cô, cố gắng che giấu sự lưu luyến và tình cảm của mình. Anh nhìn xuống, tiếp tục chuyển lời của Tô Á Nam.

“Có hai chiếc vòng, chiếc còn lại trên tay Á Nam. Cô ấy nói người ta đeo vòng tay tình nhân nhưng cô ấy đeo vòng tay chị em vì trong lòng cô ấy, chị em mãi mãi là quan trọng nhất.”

“Tách” một tiếng, có tiếng đóng hộp. Giang Hạo Vũ ngạc nhiên ngược lên nhìn, thấy Lâm Mặc đưa tay ra trước mặt anh, chiếc vòng thủy tinh đã được đeo vào tay cô, để lộ ra nước da trắng ngần.

“Có một điều công ty chưa nói. Trong tương lai, nếu mọi người đến Nhật và Hàn Quốc, công việc sẽ do tôi sắp xếp, vì thế chúng ta vẫn có thể thường xuyên gặp nhau.” Cô dừng lại một lát rồi nói tiếp: “Mong những ngày anh ở Thượng Hải sẽ chăm sóc Á Nam cẩn thận”.

“Tôi sẽ làm vậy, cô yên tâm. Cô... cô cũng bảo trọng, có thời gian nên nghỉ ngơi thật tốt.”

“Tôi biết.”

Họ nói những lời bình thường nhưng bên trong chứa đựng rất nhiều tình cảm, đáng tiếc là đối phương đều không hiểu.

Hôm sau, Lâm Mặc bay đi Hồng Kông, chính thức bắt đầu công việc hoàn toàn mới mẻ với cô.

Mọi người đều bận rộn, tuyên truyền album mới, quảng cáo phim và đưa ra rất nhiều thông cáo. Công ty cử thêm vài người trợ lý làm việc cho Secret nhưng Trương Như vẫn bận luôn tay luôn chân, cô không ngừng mơ ước, nếu Lâm Mặc quay về thì tốt quá! Đáng tiếc là ông trời không nghe được lời cầu nguyện của cô nên cô chỉ còn cách quen dần với sự bận rộn.

Vì thế khi biết Lâm Mặc sẽ giúp Tô Á Nam và Secret khi họ đến Hàn Quốc quảng cáo ô tô hãng đồ uống nổi tiếng, cô vui sướng như muốn hét lên, như vậy là có thể được làm việc cùng Lâm Mặc rồi.

Đầu tiên là quay hình ở đảo Kế Châu.

Ánh nắng mùa hè rực rỡ, bầu trời sáng trong và nước biển xanh thăm thẳm phía xa. Công ty quảng cáo sắp xếp cảnh quay ở một biệt thự rất sang trọng nằm bên bờ biển.

Nhưng điều khiến mọi người vui mừng nhất là Lâm Mặc sẽ đi cùng họ trong suốt hành trình.

Họ làm việc gấp rút, phát huy hết khả năng, trong vòng nửa ngày đã lập xong kế hoạch quảng cáo. Do nhiếp ảnh gia hẹn họ quay hình vào sáng hôm sau nên nửa ngày còn lại sáu người có thời gian rảnh rỗi để tụ tập.

Họ ăn BBQ trên bãi cát, vui vẻ kể chuyện đến với mình trong nửa năm qua, tiếng cười vui vẻ thu hút ánh mắt hiếu kỳ của du khách ngồi xung quanh.

Bách Vũ Trạch rất cẩn thận cầm quà giúp Lâm Mặc, một mô hình tàu biển giống với loại mà Lâm Mặc vẫn sưu tập. Hơn nửa năm nay, cậu là người thường xuyên liên lạc nhất với Lâm Mặc, cho dù là nhắn tin hay MSN, hàng ngày chỉ cần có thời gian rảnh là cậu gửi tin nhắn mặc dù nhiều lúc vì đang bận nên Lâm Mặc không trả lời. Cậu coi Lâm Mặc là một BLOG mới của cậu, có thể thổ lộ mọi tâm sự.

Lúc tâm trạng cậu bối rối, Lâm Mặc không trả lời để cậu tự suy nghĩ cho rõ ràng; lúc cậu vui, Lâm Mặc nhắn tin nhắc nhở cậu, nhắc ra hiệu cho cậu không được tự đắc mà quên bảo vệ hình ảnh của mình; khi cậu tiếp tục bộc lộ tình cảm, Lâm Mặc lảng tránh.

Trong mọi hoàn cảnh cậu đều rất bình tĩnh, không vui mừng quá, cũng không đau buồn quá. Có lúc cậu cảm thấy giữ quan hệ như bây giờ cũng tốt, trong những điều rất giản dị cậu vẫn luôn nuôi một tia hy vọng.

Chỉ có duy nhất một việc cậu chưa bao giờ dám nhắc đến với Lâm Mặc. Bố của bạn cậu đã giúp cậu đưa cho khoa hóa nghiệm của bệnh viện kiểm tra những viên thuốc cậu lấy từ chỗ cô về, kết quả cho thấy đó là một loại thuốc chữa bệnh trầm cảm, tên là Maprotiline. Bố của bạn cậu nói với cậu, loại thuốc này có công dụng giúp trấn tĩnh rất mạnh, nếu uống nhiều sẽ không tốt cho sức khỏe.

Mấy lần định nói nhưng cuối cùng cậu kìm nén được. Bởi cậu hiểu đây là việc mà Lâm Mặc muốn giấu, e rằng đến Tô Á Nam cũng không biết. Nếu cậu nói ra, liệu Lâm Mặc có giận cậu không?

Cậu thấy lo lắng, mấy ngày liền gọi điện cho Lâm Mặc nói băng quơ rồi hỏi cô ấy có còn bị đau đầu nữa không. Lâm Mặc vui vẻ trả lời nên dần dần cậu cũng thấy yên tâm hơn, có lẽ, đó chỉ là thuốc Lâm Mặc dùng để giữ bình tĩnh khi gặp áp lực quá lớn mà thôi, không phải cô mắc bệnh trầm cảm, nếu không vì sao cô có thể trở thành một phụ nữ mạnh mẽ không bao giờ lùi bước như thế?

Thật ra Bách Vũ Trạch không biết lần này Lâm Mặc có thể đến, nhưng chỉ cần đến Hàn Quốc, cậu nhất định mang theo một món quà tặng Lâm Mặc, nếu không gặp được cậu lại mang về.

Mô hình thuyền này là lần thứ hai cậu mang đi, không ngờ lần này lại tặng được cô.

Mọi người cổ vũ khiến Bách Vũ Trạch ngượng đỏ mặt. Lâm Mặc không nói gì, nhận món quà rồi mang về phòng.

Liều Vân Dật không nén được tò mò hỏi Bách Vũ Trạch: “Vì sao Lâm Mặc lại thích tàu như thế? Đây không phải là thứ mà phụ nữ vẫn thích, Lâm Mặc quả nhiên không phải là một người phụ nữ bình thường! Ngay cả sở thích của cô cũng rất đặc biệt!”.

Chưa đợi Bách Vũ Trạch lên tiếng, Tô Á Nam đã nói: “Ngoài mô hình, Lâm Mặc còn rất thích tàu thật, mỗi lần nhìn thấy tàu cô ấy đều đứng ngắm rất lâu, không hiểu trên đó có gì hấp dẫn cô ấy đến thế”.

Giang Hạo Vũ vừa nướng thịt vừa nghe họ nói chuyện liền giật mình.

Tô Á Nam thấy Lâm Mặc chưa đến, tiếp tục tư vấn cho Bách Vũ Trạch.

“Ngoài tàu thuyền, Lâm Mặc còn thích gấu Pooh! Lần sau, cậu muốn thổ lộ tình cảm với cô ấy thì hãy thuê một chiếc du thuyền, sau đó tặng một chú gấu Pooh thật to, nhất định cô ấy sẽ rất cảm động.”

“Gấu Pooh?” Lần này Bách Vũ Trạch và Liễu Vân Dật đều thốt lên ngạc nhiên. Không ngờ, một người lạnh lùng như Lâm Mặc lại thích gấu Pooh. Vừa mới nói sở thích của cô ấy không nữ tính, giờ lại thêm một sở thích rất nữ tính? Vì sao có thể trái ngược như thế?

Sắc mặt Giang Hạo Vũ trở nên rất xấu, dường như anh đang nhớ lại điều gì.

“À, hơn nữa phải là một chú gấu Pooh thật to, ít nhất cũng phải cao bằng thân người. Tôi đã từng đi hỏi qua, loại to như thế phải đặt làm ở nước ngoài mới có. Không biết ai tặng mà cô ấy rất quý.”

“Ai tặng chị cũng không biết sao? Không đúng, em không nhìn thấy chú gấu Pooh nào như thế ở nhà chị ấy!” Bách Vũ Trạch nhìn Tô Á Nam vẻ nghi ngờ.

Tô Á Nam không hài lòng: “Tôi lừa cậu làm gì, con gấu đó ở nhà cô ấy ở Hàng Châu, cô ấy không mang đến đây. Nhưng tôi có ảnh tôi chụp trộm, tôi cho cậu xem.”

Tô Á Nam lấy từ trong túi ra một tấm ảnh đã hơi ố vàng. Có lẽ tấm ảnh được chụp từ hồi họ học đại học vì có mặc đồng phục. Thực ra đó là ảnh Tô Á Nam tự chụp, vô tình chụp được Lâm Mặc đang ôm gấu ngồi thiền thờ.

“Đúng là to thật, Lâm Mặc ôm nó như có thể trốn vào trong được.” Liễu Vân Dật ví von một cách hơi khoa trương.

Bách Vũ Trạch đang chuẩn bị lấy bức ảnh để xem thì bị người khác cướp mất. Giang Hạo Vũ một tay cầm xiên thịt, một tay cướp lấy ảnh, chau mày nhìn, không để ý đến ánh mắt kỳ lạ của mọi người.

Lúc này, Lâm Mặc quay lại, Tô Á Nam vội vàng lấy lại tấm ảnh rồi cất đi, có vẻ như cô không muốn để Lâm Mặc biết. Cô nháy mắt ra hiệu, mọi người lại bắt đầu một chủ đề nhạt nhẽo khác.

Còn Giang Hạo Vũ vẫn đứng đó nhìn Lâm Mặc từ đằng xa bước lại, hình bóng của Chung Nhã Tuệ đang dần dần hiện lên trước mắt anh.

Sau khi anh xác định mình yêu Lâm Mặc, đây là lần đầu tiên nhớ đến Chung Nhã Tuệ, đột nhiên trong mắt anh hình ảnh của Lâm Mặc và Chung Nhã Tuệ hòa vào làm một.

Có một suy nghĩ hiện ra trong đầu anh.

Chiều tối, Lâm Mặc đi dạo một mình trên bãi cát, nhìn ra biển phía xa. Nửa năm nay hiếm khi có thời gian rảnh rỗi, hơn nữa lại được ở một bãi biển đẹp như thế này.

Đáng tiếc, ở đây là bãi tắm nên không nhìn thấy tàu.

Cô cúi xuống rồi quyết định ngồi xuống bãi cát, tay bốc một nắm cát rồi để chúng chảy từ từ xuyên qua khe hở giữa các ngón tay.

Có người đã từng nói, hạnh phúc giống như những hạt cát nhỏ trong lòng bàn tay, càng giữ chặt thì chúng càng trôi nhanh, nếu thả lỏng bàn tay và giữ nhẹ nhàng, những hạt cát bé nhỏ sẽ mãi mãi ở đó.

Vì sao đột nhiên cô lại nhớ ra điều này? Cô tự cười mình.

Hạnh phúc quá xa xôi với thế giới của cô. Nhưng thật sự, cô đã từng có hạnh phúc, hạnh phúc trong một năm ngắn ngủi đã trở thành kỷ niệm đẹp nhất trong cuộc sống của cô.

Dựa vào những ký ức đó, cô có thể bình tĩnh đi tiếp đến hết cuộc đời.

Có tiếng bước chân phía sau lưng, cô quay đầu thấy Giang Hạo Vũ đang bước về phía cô, những bước chân rất nặng nề.

Lâm Mặc không đứng dậy, quay đầu lại hỏi: “Á Nam và mọi người đâu?”

“Họ đi hát karaoke rồi.”

“Ồ.”

Muốn hỏi anh ấy vì sao không đi nhưng cô không sao nói được. Cô biết anh không thích những hoạt động này. Thời gian đó anh thường dành để đọc sách.

Giang Hạo Vũ ngồi xuống cạnh cô, quay sang nhìn với ánh mắt nóng bỏng.

“Sao thế?” Lâm Mặc thấy hơi lạ.

“Tôi muốn hỏi một lần nữa, rốt cuộc cô có phải là Chung Nhã Tuệ không?” Giang Hạo Vũ rất nghiêm túc, nét mặt căng thẳng, thậm chí nổi cả gân xanh.

Lâm Mặc ngạc nhiên không hiểu vì sao anh lại hỏi như thế cô bối rối trả lời: “Đương nhiên không phải”.

Giang Hạo Vũ không nói gì. Anh nhìn vào mắt cô, cảm giác như muốn tìm hiểu xem cô có nói dối không.

Đột nhiên cô hốt hoảng, đứng dậy rồi bỏ đi.

Giang Hạo Vũ ngồi bất động, ánh mắt nhìn xa xăm về phía biển. Lúc này, trong lòng anh có một cảm giác rất mạnh mẽ, Lâm Mặc chính là Chung Nhã Tuệ, Lâm Mặc chính là Chung Nhã Tuệ.

Bởi vì Chung Nhã Tuệ cũng thích tàu, món quà cuối cùng anh tặng cho Chung Nhã Tuệ chính là chú gấu Pooh rất to trong bức ảnh của Tô Á Nam.

Lúc nhìn thấy chú gấu Pooh anh đã nghĩ như vậy.

Anh ngồi trên bãi biển, nhớ lại những ký ức mà anh đã cố gắng cất giữ xuống tận đáy lòng. Anh không ngừng đặt ra giả thiết và các câu hỏi, không ngừng có linh cảm mạnh mẽ như vừa rồi.

Nếu Lâm Mặc là Chung Nhã Tuệ, vì sao cô ấy lại ở Thượng Hải?

Nếu Lâm Mặc là Chung Nhã Tuệ, cô chia tay với anh liệu có vì nguyên nhân nào khác không?

Nếu Lâm Mặc là Chung Nhã Tuệ, vì sao cô ấy lại giấu tất cả, giả vờ như không quen biết anh?

Những câu hỏi trước đây chưa nghĩ đến lần lượt hiện lên trong đầu, trở thành mối nghi ngờ lớn. Anh không muốn trực tiếp tìm Lâm Mặc để có lời giải đáp vì cô ấy sẽ phủ nhận tất cả giống như vừa rồi. Anh chỉ có thể dựa vào chính mình để đi tìm đáp án.

Thật sự lúc mới chia tay, anh có điều không hiểu, vì sao họ đang yêu nhau như thế mà Chung Nhã Tuệ có thể phản bội anh để đến với người khác nhanh như vậy. Vài ngày sau khi anh thôi học, không có điều gì lạ xảy ra, anh chỉ mới về nhà vài ngày, Chung Nhã Tuệ đã tàn nhẫn đẩy anh xuống địa ngục.

Lúc đó anh còn trẻ nên không thể chịu đựng được sự phản bội, khi anh nhìn thấy Chung Nhã Tuệ thân mật với người con trai khác, anh tin ngay lời cô nói mà không hề nghi ngờ. Về sau, những ký ức đó được anh đóng kín lại, ngoài việc nhớ Chung Nhã Tuệ, người rất yêu anh, hình ảnh Chung Nhã Tuệ phản bội anh không bao giờ xuất hiện nữa.

Bây giờ nhớ lại, anh thấy nghi ngờ, dường như có việc gì đó xảy ra mà anh không biết.

Nhất định anh phải làm cho rõ ràng.

Cầm điện thoại, anh gọi điện cho bạn thân nhất của mình là Duy.

“Duy, giúp mình một việc được không? Giúp mình tìm nhà của Chung Nhã Tuệ.”

“Chung Nhã Tuệ? Bạn gái cũ của cậu? Cậu điều tra về cô ấy làm gì?” Duy cũng biết Chung Nhã Tuệ, hỏi đó tình yêu của cô và Giang Hạo Vũ được tất cả mọi người ngưỡng mộ, ngay cả chú gấu Pooh cao bằng cả thân người cũng do cậu thay mặt Giang Hạo Vũ tặng cho cô. Nhưng chỉ được mấy ngày thì đột nhiên họ chia tay. Giang Hạo Vũ quay về Anh, Chung Nhã Tuệ không còn tin tức gì nữa.

“Cậu đừng nghĩ nhiều, giúp mình kiểm tra là được. Chắc chắn phải có tất cả mọi tài liệu đấy.”

Thấy sự nóng ruột của Giang Hạo Vũ, Duy đồng ý: “Được, nhưng có thể phải đợi một thời gian dài, cậu phải biết rằng mình không phải là thám tử, cũng cần nhờ bạn bè giúp đỡ nên hơi khó khăn”.

“Mình biết, điều tra được thì báo ình, cảm ơn cậu.”

Tắt điện thoại, anh đứng dậy, mặt hướng về phía Lâm Mặc vừa bỏ đi.

Đã muộn, biển yên lặng và tối đen. Giang Hạo Vũ cảm thấy trước mắt là một lớp sương mù khiến anh không tìm được phương hướng. Lớp sương mù đang dần dần bao trùm lấy anh và Lâm Mặc.

18. Chương 17

Chương 17: Đầu mối

... 5a © DiendanLeQuyDon Để lộ 99ngày càng 4bhiều đầu 1mối, sinh 38mệnh của dcco cận e5kề vực 3thảm.

Rất bbnhanh, Lâm 9Mặc nhận ađược một 0vai diễn, 8phía Hàn 4Quốc mời 0địch danh 3Giang Hạo 5Vũ đóng 0vai

nam edchính. Lâm 4Mặc gọi 5điện cho eTrương Như cbnhờ cô ấy 72hỏi ý kiến ecủa Giang 5Hạo Vũ.

Nghe a1nói có thể cddến Hàn 09Quốc làm 35việc trong bamột thời 73gian dài, 0Giang Hạo 8Vũ đồng e1ý. Mơ ước 8được nổi ftiếng trở fthành lý 4edo thứ yếu, badiều anh c8mong muốn 9nhất là acó nhiều fco hội tiếp 47xúc với 0Lâm Mặc 2hơn. Trước 23đây anh 0không chú etâm quan sát evì anh luôn a4nghĩ Chung bbNhã Tuệ aelà Chung Nhã 3aTuệ, Lâm 7Mặc là Lâm 1dMặc, sau3khi ý nghĩ 11Chung Nhã 58Tuệ chính 8là Lâm Mặc fxuất hiện dtrong đầu, 1anh muốn 61quan sát kỹ b2lường mọi 6dhành động bcủa Lâm 62Mặc.

Một engười cho f9dù thay đổi 8etính cách adnhư thế 2enào thì trong 7hành động dvẫn có thểd8vô tình để 7lộ dấu e0vết nào 8bđó. Trước 3khi nhận bđược kết 46quả điều 4tra, anh không07thể bỏ 8equa bất kỳ 1acơ hội nào cđể tìm 3era đáp án.

Bộ ecphim Lâm Mặc egіúp Giang 8Hạo Vũ nhận 41vai là một fbbộ phim tình 5yêu có tên2bRemember I 4love you, nhân evật nữ 4bchính là 34diễn viên 3đang nổi e7Li Sun Ah, 8một cô gái e7rất đáng e0yêu.

Đúng 1là ông trời 2giúp Giang 1Hạo Vũ.

Do 5Bách Vũ Trạch dvà Liễu 9bVân Dật 4cũng có vai d8diễn của f9mình nên 2bcần có trợ 8lý giúp đỡ, 1emấy người 56trợ lý của 0bhọ mới avào nghề 56nên công 2việc ở 5Thượng Hải 36cũng đã 5không cang 02đáng nổi 35rồi, đừng bnói đến fviệc đi e3cùng Giang 9Hạo Vũ sang d7Hàn Quốc. 77 © DiendanLeQuyDon Vì thế, fLâm Mặc dđược giao 1nhiệm vụ ehỗ trợ eGiang Hạo aVũ công việc bqay phim ở 3bđó.

Họ 9ftrở thành emột nhóm.

Giang 8Hạo Vũ vừa 51vào đến dphòng, chưa ckịp chuẩn febị hành 9lý, anh đã 6nghe thấy5tiếng gõ ccửa và giọng 1nói của 10Lâm Mặc. d4 © DiendanLeQuyDon Anh vút 5fdồ đang 9cxếp dở cỡ đó, bfvội vàng1chạy ra mở bccửa.

Giây 8bphút nhìn 5thấy Lâm 06Mặc, tâm 08trạng nóng 2ruột của 68anh mấy 0ngày gần d1đây bỗng 24nhiên bình blặng trở 15lại.

“Cô đến lúc cnào thế?” 29Anh hỏi 1một cách 4angốc nghếch.

“Sớm 0ahơn anh một 3chút, tôi b7vừa nói 2chuyện với dddạo diễn 95vài câu, 68đạo diễn cnói để42anh đọc a9kịch bản etrước rồi dbthử phục etrang.” edLâm Mặc 5vẫn giữ dc Thái độ cd lạnh lùng.

Hình 9như cô gầy 7bđi.

Giang a0Hạo Vũ không 9phản ứng 38gì trước acâu nói của ccô ngược 2lại anh quan 9asát cô rất 1kỹ, trong clòng cảm 5thấy hơi f9lo lắng. c © DiendanLeQuyDon Cô gầy quá, 53từ khi gặp 85cô, anh luôn e7thấy cô e6rất gầy. 2a © DiendanLeQuyDon Nếu cô gầy dthêm nữa, 1de rằng sẽ c2thành da bọc 3cxương mất.

Lâm Mặc không để ý thấy những suy tư trong ánh mắt của anh, đặt kịch bản phim lên bàn viết trong phòng. Nhìn thấy đồ của anh lộn xộn trên giường, cô giúp anh thu dọn.

Cô blầy quần áo và áo khoác ngoài của anh treo vào tủ, xếp gọn những quần áo nhỏ chon vào ngăn kéo rồi phân loại đồ ăn danh mang theo, một số đồ ăn cô cất vào tủ lạnh, chỗ còn lại cô đặt lên trên bàn cùng với laptop của anh. 60 © DiendanLeQuyDon Một lát sau, căn phòng đã trở lại sạch sẽ và gọn gàng.

Giang Hạo Vũ đứng đó bất động, anh không chớp mắt nhìn Lâm Mặc làm mọi việc. Một kỷ niệm về Chung Nhà Tuệ hiện lên trước mắt anh.

Có một lần danh đến nhà Chung Nhà Tuệ tìm cô đúng lúc cô đang thu dọn đồ đạc. Anh không muốn buồn chán ngồi đó nên giúp đỡ cô. 63 © DiendanLeQuyDon Hai người vừa trò chuyện vừa thu dọn nên một lát đã làm xong.

Chung Nhà Tuệ kiểm tra thành quả lao động của anh rồi bật cười.

“Evan, chắc chắn anh chưa bao giờ làm việc nhà, sao anh gấp quần áo xấu thế này?”

Anh đỏ mặt frollen tiếng phản đối: “Việc nhà là việc của con gái, 28 anh không cần biết phải làm như thế nào”.

Chung Nhà Tuệ fnghe anh nổi giận, vội chạy đến ôm lấy danh.

“Vâng, vâng, Evan của chúng ta không cần phải làm những việc nhỏ nhặt! 72 Sau này em sẽ làm hết, được không?”

Giang Hạo Vũ được giải tỏa, anh cảm động trước thái độ của Chung Nhà Tuệ. 8f © DiendanLeQuyDon Nhưng anh chưa kịp nói ra những lời muốn nói thì đã nghe thấy Chung Nhà Tuệ nhẹ nhàng trách móc: “Nhưng nếu em không ở bên anh thì làm thế nào? Anh sẽ làm thế nào để tự chăm sóc bản thân?”.

“Vì sao em lại không ở bên anh?” fAnh hơi tức giận, đẩy cô ngã xuống giường, derồi hôn cô mãnh liệt. 78 © DiendanLeQuyDon “Mãi mãi không được rời xa anh, được không? Mãi mãi giúp anh làm việc nhà, anh sẽ nuôi em, được không?”

Chung Nhà Tuệ cngượng ngùng nhìn anh, nhẹ nhàng gật đầu.

Hai người ngồi đây, cảm thấy hơi bối rối. b2 © DiendanLeQuyDon Chung Nhà Tuệ gấp lại quần áo. Tay cô rất nhanh và linh hoạt nên một lát đã làm xong.

Giang Hạo Vũ ôm blấy cô và khen: “Tuệ dNhi nhà ta thật giỏi”.

Lúc đó anh không nghĩ đến có một ngày aChung Nhà Tuệ sẽ l3rời xa anh, 96 hơn nữa anh còn ra nước ngoài học và làm việc nên không thể không học cách tự chăm sóc bản thân mình. Thậm chí có một thời gian anh rất thích làm việc nhà, học theo ađáng vẽ của Chung Nhà Tuệ, e9 tập đi tập lại nhiều lần. Nhưng 2 anh không thể học được cách gấp quần áo của cô.

Giang Hạo Vũ không biết cách gấp quần áo của Lâm Mặc có giống aChung Nhà Tuệ không vì cô quay lưng lại phía anh. 8 © DiendanLeQuyDon Anh định bước lại gần thì Lâm Mặc đã gấp xong rồi.

“Cảm ơn.” 2 Hôm nay anh có vẻ rất angóc nghếch.

Lâm Mặc nhìn anh, không có ý định tìm hiểu vì sao anh a lại có thái độ kỳ lạ như vậy.

“Tôi làm việc a lĩnh lương mà.”

Nếu cô nói câu này trước mặt Tô Á Nam, cô ấy sẽ không hiểu theo đúng nghĩa của từ cngữ mà cho rằng Lâm Mặc đang e2nói đùa, 4enưng Giang Hạo Vũ lại cảm thấy evô cùng bối rối.

Bỗng nhiên cô nhận ra hành động của mình đã vượt quá phạm vi công việc của một người trợ lý, 5 cô buồn bã không hiểu vì sao mình lại làm những việc không nên làm như thế.

Để aaGiang Hạo bdVũ không thiếu nhằm, d8cô vội vàng 3agiải thích: 2“Á Nam 82dẫn tôi cbchăm sóc 5anh”.

Giang 7Hạo Vũ không bnói gì mà 25chỉ nhìn 7ccô khiến e1cô bối rối 4đến mức dgần như bkhông thở đđược. 95 © DiendanLeQuyDon Cô xoa hai 5tay rồi nói cvới Giang aHạo Vũ: 5“Anh xem kịch 8bản đi, 8tôi về phòng đây”.

Khi 98cô vừa chạm 5vào tay vịn 03cửa, chợt bnghe thấy fGiang Hạo 9Vũ hỏi.

“Bộ d6phim này có danội dung 1như thế 0nào?”

Lâm 9Mặc quay aclại ngạc fnhiên nhìn 1anh.

“Anh c8nên đọc 1qua kịch ebản rồi bchứ? Chị dTrương Như 5nói anh đồng ẹy ký kết 8vì kịcha2bản phim, 4vì sao bây 50giờ còn c7hỏi nội 23dung như thế a2nào?”

Thấy 6anh hỏi cthẳng thắn 7như thế a8Lâm Mặc 46cũng không 0bcó lý do 9để từ cchối, đànhfquay lại kể nội fdung kịch fbản cho anh.

“Đây 9elà một câu 2chuyện về 1cô bé lọ 5lem và hoàng 6ctử phiên bbản hiện 7đại, cô 7abé lọ lem bkhông biết dthân phận d8thật của choàng tử 61nên yêu chàng, 0họ đã trải c7qua nhữgakhoảnh khắc arất tuyệt 6vời. Nhưng akhi họ quyết 3định kết 83hôn, gia tộc 0của hoàng b1tử ngăn 6cản, cô 77bé lọ lem atự sát vì 50tuyệt vọng, bcòn hoàng d8tử vì không 1muốn sốngetrong cô độc 3nên cũng 2cchết theo dcô.”

Đây blà một cốt 9btruyện tình 0eyêu rất ecũ, nhưng 8ckhi nhận 8fđược kịch bbản phim 5cô vô cùng fxúc động 2bbởi câu adchuyện rất 07giống nhữg 9gì cô đã 81trải qua, bcô có cảm fbgiác kịch 7bản phim b4đang viết 6về cuộc đđời cô. e9 © DiendanLeQuyDon Cô đồng 94ý ký kết 36để Giang aHạo Vũ đóng6bvai nam chính.

“Ngoài cddời, cô dtin có nhữg 95tình yêu 64sống chết abên nhau như 4thế không?”

Cô 95không nói 5fì và nghĩ a6mình không 39còn tư cách 8để nhắc ccđến hai 4chữ “tình 5eyêu”anũa.

“Tôi detin vì tôi 6sẽ như vậy.”

Khi anghe thấy 1Giang Hạo cVũ nói câu 7fđó, trong 5lòng cô cảm c8thấy vô 95cùng đau d0đớn. Cô ecố gắng dgiữ bình b5tĩnh, thậm echí còn cười ddvà nói một 5ccâu: “Vay 0sao? Á Nam 29thật hạnh e3phúc”. 9 © DiendanLeQuyDon Sau đó cô efmở cửa ecrời bước 9ra khỏi phòng.

Cửa 6đóng lại, eangồi trên 5sàn nhà thờ 13gấp, cô abcó cảm giác 11trái tim mình afđang vỡ7cvụn.

Sống 5echết bên 14nhau! Cần 66phải có 1bao nhiêu dcdững khí? efCần phải 77có một tình 2eyêu sâu đậm enhư thế anào? Sống 6chết bên 4nhau là câu d0nói dành 25cho nhữg 30đôi uyên5ương không 5được chúc 6phúc, giống cnhư cô bé 1lọ lem và 6hoàng tử 2trong phim.

Cô 7bắt đầu 8thấy vui 1mừng vì bquyết định dcủa cô 3không sai, d5cô không 36cần một 6btình yêu bkhông được củng hộ 2cho dù đã 2thê sống 2chết bên 5nhau. Điều 6acô mong muốn0là người 83có yêu được 71hạnh phúc.

Giang 7Hạo Vũ 2ngồi lặng 2yên trên f9giường, fnhớ lại 0hành động 9vừa rồi d1của Lâm 85Mặc.

Trước 77đây lúc 9căng thẳng, bChung Nhã 2Tuệ cũng d0không ngừng 43xoa tay vào 04nhau như 9fthể trên betay có gì 88đó bấn fdcần xoa 4cho sạch. 17 © DiendanLeQuyDon Anh đã cười bcô nhiều 6lần nhumgacô không 1fthể thay 8đổi được 26thói quen 0đó.

Vừa 70rồi, có fclê Lâm cMặc rất dcăng thẳng 5nên vô tình 32làm động 7etác đó, bdrõ ràng 59là giống echết Chung c8Nhã Tuệ.

Đột 17nhiên Giang 9Hạo Vũ 6nhớ ra điều fgi đó, danh đứng 07dậy mở 7cửa tử. 4 © DiendanLeQuyDon Quân áo 1bên trong 7bđược treo 5rất gọn 36gàng, anh 5quan sát 58rồi nhớ b0lại, cảm 8giác như enhữg việcenày do chính 98tay Chung 9Nhã Tuệ 08làm. Nhưng eanh không 6có ý định edhỏi cô csự thậtc2bởi anh 5dbiết cô 8rất thông dminh, lanh 24lợi. Trước 34đây, Chung 89Nhã Tuệ eethích trêu 5cchọc anh 1bvà chiếm 1cđược thể dthượng 0phong, thuần 3khiết, đáng byêu, luôn cbuôn vui acvẻ, còn 6Lâm Mặc e8lại

kiên 9cường mạnh 7dmẽ, biết 1cách đối 00xử với 3mọi người, 4ăn nói khéo2léo. Trước 10mặt cô, 64anh không 8dthể hiện b4được nhiều 2ưu điểm fcủa mình.

Vì 57thể trước 5ckhi có chứng dcứ chắc cechẩn, anh 8chọn cách 33yên lặng, 0tiếp tục 0quan sát 37những điểm 71giống nhau 1egiữa Chung 9Nhà Tuệ 46và Lâm Mặc.

Thời e0gian từ fdtừ trôi, 3nhóm phim 94đã làm aviệc được dmột thời dgian...

Đó 5flà những bngày giày evò Lâm Mặc. 6 © DiendanLeQuyDon Khi gặp 55cô, Giang e8Hạo Vũ 5đột nhiên 91trở nênbtrầm tĩnh, 4flúc chỉ 4có hai người, ecô cảm 55thấy ánh 1cmắt của bcanh không 30ngừng dôi80theo cô.

Cô a7không hiểu 19ánh mắt facủa anh 2có hàm ý degì nhưng 3luôn khiến ccô hoang 77mang, căng 8thẳng, cảm 6athấy những 97bí mật 72mà mình 0bgiấu kín c2bao lâu nay 5sắp bị 94phơi bày1bra ánh sáng.

Chỉ dcần để 7ý là có fthể nhận 0dra sự kỳ lạ giữa e1hai người, 22ngay cả c6Li Sun Ah 26cũng đăfcùng hỏi 5riêng cô 6dcó phải 7Giang Hạo 57Vũ thích 5cô không. 36 © DiendanLeQuyDon Sự phủ 62nhận của 07cô nhận2được ánh 4mắt đầy 98nghĩ ngờ eacủa Li Sun 2Ah.

Cuối 0cùng, khi a6vai diễn 06của Giang 9Hạo Vũ 9echưa hoàn 8thành, cô 3lấy lý dedo mình bậneviệc không dbthể tiếp 7tục tham 2gia vào nhóm 7ephim yêu acầu Trương 4aNhư điều asang cho anh 1một trợ 7flý mới.

Nhiều 4ngày trôi c4qua, cô thậm 8chí không 9đến buổi 8chiều diễn 00của công 18ty sản xuất48nước ngọt 0Hàn Quốc 04tổ chức ccho Secret, 9nếu không 8vì lời fhứa với 54Bách Vũ 0fTrạch sẽ 6về Thượng 1bHải trong 13ngày sinh cnhật của 66cậu, có 9lẽ cô đã dekhông gặp 4flại Giang47Hạo Vũ d2sớm như 5bvậy.

Công 3ty thường bmời fan btham gia vào 3lễ sinh 0nhật của 4các nghệ 1sỹ nên 8thông thường, f3nếu muốn 2ở bên cạnh 8bạn bè fngười thân, dfhọ đều afchọn tổ 3fchức sinh c1nhật trước 57đó một 58ngày.

Bách fVũ Trạch 0cũng vậy. b0 © DiendanLeQuyDon Sinh nhật 8năm ngoái 5acậu có 5một điều bfước là dnăm nay có5eriêng một 4ngày được e0ở bên Lâm 3aMặc, đáng etiēc việc 32thực hiện 1enguyện vọng 85nay có lẽ 74là vô thời 6hạn, vì 4vậy, hôm dnay cậu 04ăn mừng 6sinh nhật 98với tất bả bạn 7dbè của7amình.

Vừa 12xuống máy 7bay, Lâm 65Mặc đến 4bngay nhà 6hàng, tay f0vẫn còn 1axách hành 9lý. Khi biết 2Lâm Mặc d5lùi kế 9hoạch làm 53việc để 1về chúc a3mừng cậu, 96Bách Vũ bdTrạch vô 7cùng cảm 8động. Điều 72đáng tiếc 17duy nhất eelà, Giang 68Hạo Vũ 3đã về c8Singapore, 0anhanh nhấtbdngày mai canh mới 5bquay lại.

Nhưng 2cGiang Hạo 3Vũ đã nhờ 3Tô Á Nam 28tặng quà a0cho cậu, 7đến đúng ngày sinhdnhật anh 3eấy sẽ bchúc mừng fccậu sau.

Bạn 65bè rất chào phổng, b6biết cậu 22sùng bái ahàng hiệu ednên tặng 5rất nhiều dcnhững đồ1cậu thích. 22 © DiendanLeQuyDon Nhận được b5nhiều quà f5nên cậu 0rất vui, 3nhưng cậu 9among đợi 54nhất mónđquà của fLâm Mặc.

Lâm 3Mặc nói f5với cậu evì về vợ edquá nên 67chưa kịp 3chuẩn bị eequà.

Cậu 1ethấy hơi 2thất vọng.

Lúc 35nay, không c2biết có 3ai hét lên 2một câu: 3“Vì 2asao sinh nhật dlại không 2có bánh 3ga tô?”.

Tô bá Á Nam đề 8enghị Lâm 5Mặc đi 57mua một dchiếc bánh 1cga tô làm 89quà!

Nhưng 8bLiễu Vân 60Dật phẩn 82đối: “Chỉ aemua một 4chiếc bánh 4ga tô thôi 73thì không cbđủ thành bý! Không 0được, akhông được!”.

Mọi 4bngười xôn 5xao, nhưng a3cuối cùng 88quyết định 04không mua 0cbánh nữa. 11 © DiendanLeQuyDon Lúc ăn xong cbước ra 23khỏi nhà ahàng, mọi 65người đều 4viện có 6ra về, chỉ 8còn lại 8Lâm Mặc 47và Bách 0cVũ Trạch.

“Xin elỗi. Hay flà đi đâu 1ddó, cậu 4dthích gì 7tôi sẽ etặng?”

Trong 7 bữa ăn mặc dù eBách Vũ aTrạch luôn mỉm cười 4 nhưng không nói nhiều 2 như mọi b3 khi, rõ ràng f7 là cậu 61 có gì đó a không vui. 54 © DiendanLeQuyDon Thật ra bLâm Mặc 3 không quên emua quà tặng 7cậu nhưng vì không 5 biết mua 3 gì cho thích 3 hợp, cùng a2 do công việc 8 bận nên 0 cô không 5dkịp chuẩn 96 bị quà. 41 © DiendanLeQuyDon Thấy cậu 5 không vui, eecô cảm 0 thấy có 5 lỗi.

Bỗng d5 nhiên Bách 4 Vũ Trạch a1 nhớ đến 84 món cháo e1 đã ăn ở 0 nhà Lâm 4 Mặc. “Hay 8 là chị 5 nấu cháo dcho em ăn 64 nhé!” 37 Mặc dù 3a đã ăn no 5f nhưng cậu 2d vẫn rất fnhớ vị 46 thơm ngon 1 của món 7 cháo Lâm 55 Mặc nấu, 03 trong đó bcó hương 5 vị của 20 hạnh phúc.

Lâm dMặc nghĩ f1 một lát 5 rồi đồng aey, nhưng 7a cô không 3 nấu món 3 cháo đơn giản như 7 thế, cô d7 muốn làm 0 bánh ga tô c4 để bù 7 đắp cảm 6 giác tiếc 9b nuôi sinh 3 nhật không dcó quà và 6 bánh ga tô 7 cho cậu. 3 © DiendanLeQuyDon Mặc dù 4 ngày mai 3 công ty sẽ 1c chuẩn bị 7 nhưng đó 3 chỉ là hình thức 9dmà thôi, 69 Lâm Mặc dbiểu rất 72 rõ điều 3 đó.

Cô 3 cùng Bách 1 Vũ Trạch 0 đi mua nguyên 58 liệu làm 2 bánh và bvề nhà.

Lâu 7e rồi cô 81 không về, 69 đồ đạc etrong nhà fdã phủ a2 một lớp 5fbụi. Bách 55 Vũ Trạch 5b để côd9 vào bếp d8 làm quà 9sinh nhật, ecòn mình 2tình nguyện 23 trở thành edlao công 1giúp cô f8 dọn dẹp.

Lúc 1f đó, dường 64 như Lâm cMặc quay 5a trở về cquá khứ. 87 © DiendanLeQuyDon Cũng giống fehet như 3 thế này, 5anh cô ở 0 ngoài quét edọn, cô dnấu các 2dmón ăn ngon, fcuộc sống 62 rất đơn giản nhưng dvui vẻ.

Khỏe emắt cô ee hơi ướt, 4cô rất 9 muốn cảm 35 ơn Bách cVũ Trạch 7 đã đem f8 đến cho ebcô cảm 4 giác đó 37 nhưng không 9 nói được 3 thành lời, 36 chỉ biết 7 đem tất 5 cả tình 7 cảm và 4 thành ý 0 của mình 43 vào trong 1món bánh.

Đây dlà một 11 chiếc bánh 4anhỏ có 4 hình chiếc 8 đàn dương 9ccầm, thân 19 đàn và 9 các phím 6 màu đen 0 được làm dbằng sô 63 cô la, các 06 phím màu 95 trắng được 0elàm từ 8bơ, Lâm 8 Mặc cho 9mặt hoa d5que vào 4bánh nên 0mùi hương 3rất thơm.

Khi 29 bánh được 68 mang đến 1trước mặt dBách Vũ 85 Trạch, cậu 33 tròn mắt a3 nhìn như 6 thế còb7 đã dùng ephép màu adể làm cbchiếc bánh f9 này. Cậu ae không biết 1Lâm Mặc 2 biết làm 7bánh ga tô.

“Sao 5 thế? Không dthích à?”

“Không... 7 © DiendanLeQuyDon Không phải, 22 chỉ vì 90 em ngạc anhiên quá. 0a © DiendanLeQuyDon Lâm Mặc, dcchị biết 6 làm bánh 1ga tô à?”

Lâm a1 Mặc cười: fb“Lâu 8 rồi tôi 78 không làm f0 nhưng mùi avị cũng 2 không đến 4cnỗi”.

Bách 9b Vũ Trạch b5 nhận bánh, 69 cẩn thận 3cầm lên 7ngắm nghía, 49 niềm vui 3dcủa cậu b6 lên đến 61 đỉnh điểm. f7 © DiendanLeQuyDon Không ngờ 1cậu chỉ 95 nói muốn 6ăn cháo, 01 cuối cùng 6lại nhận cđược một 7cchiếc bánh btuyệt vời 2như thế 79 này, hơn 2nữa lại b6 do chính ftay Lâm Mặc 6 làm. Không 2 phải điều anày đã 6chứng minh 7 trong lòng ecô cậu 3có một 0e vị trí d8 rất đặc f4 biệt sao?

Có 1b lúc cậu 62 đã định 6dtừ bỏ 4những tình ccảm của 96 mình nhưng 3vì chiếc 0bánh nhỏ anày, bỗng 3enhiên cậu bcảm thấy bbtràn đầy 9h vọng.

Lâm 32 Mặc cầm a3 một cây 7nên cấm 84 lên bánh crồi đốt 7nên và tắt 27 đèn. Trong ánh sáng 0dịu dàng, ecô nhẹ 19 nhàng hát 03 bài hát 79 chúc mừng dsinh nhật 58 rồi ra hiệu ccho Bách 59 Vũ Trạch 2rước một 62 điều ước.

Ánh 3dsáng chiếu 4lên đôi 8mắt long lanh của bcô khiến 1Bách Vũ cTrạch cảm a3 thấy chúng c6rất đẹp.

Nhưng đúng lúc f8 Bách Vũ 7 Trạch nhắm c9 mắt lại 98 chuẩn bị 2ước, có 5 tiếng chuông 50 cửa vang b4 lên.

Hai 9 người đều 33 ngạc nhiên, cđã muộn 0rồi, ai dcó thể 83 đến vào agiờ này? e0 Ngoài bạn 1bè trong c3 làng giải 87 trí, còn 9bcó ai biết c9 hôm nay Lâm cMặc về fnhà?

Lâm dMặc đi 2dra, nhìn 5thấy hai ccngười đứng btrước cửa, ecô giật bminh. Một 78 người chào ecô rất bvui vẻ.

“Ngạc 40nhiên chưa! 9Lê ra ngày 6mai Hạo 48Vũ mới 0cvề nhưng 1vì Vũ Trạch, hôm nay anh 58ấy vợ bvang về 93đây. Biết ehai người 7đang ở e5với nhau bnên bọn 6mình đến. 1 © DiendanLeQuyDon Tiểu Mặc, 6lâu rồi fbkhông gặp, 33hôm nay chúng 7ta phải f5nói chuyện cthâu đêm!”

Giang 83Hạo Vũ 4kéo vali, engười đầy 00bụi theo 7Tô Á Nam dbước vào ccnhà. Thật 5ra, anh vợ 7vàng về đây là fvì Tô Á 08Nam nói Lâm 9Mặc về 06Thượng 5Hải.

Anh 8rất ghét fphản ứng đđó của 37mình, nếu 62anh muốn 4biết Lâm 4cMặc có 3phải là9Chung Nhã 8Tuệ không bthì cũng bkhông nên eliên tưởng 1nhiều đến fbcô ấy vì 3dù sao bây 33giờ anh 73cũng đang abhen hò ae với Tô 57Á Nam. Anh 41chỉ muốn fbiết chân e8tướng sủfviệc, không 7bnên có những a0suy nghĩ 5có lỗi c8với Tô 5Á Nam như a5vậy. Đáng 9ctiếc là fanh không 8thể kiểm b2chế được 2những tình 66cảm của c3mình.

Mặc 6dù không 0gian đẹp e5đẽ của 3ahai người 8bị họ 3phá vỡ 3nhưng Bách fvũ Trạch8không buồn, 0ngược lại, 71nghe thấy ccGiang Hạo dVũ vì cậu bmà vợ 6quay lại, 58cậu vui62mừng đến 5mức bước blên đấm 5trêu anh 24vài quả, 04cười nói: 46“Thật flà đúng 57lúc, có2phải anh bngửi thấy dmùi bánh 7ga tô không?”.

Lúc afđó, Tô daÁ Nam cũng 5để ý đến 0chiếc bánh fga tô trên b0bàn nên f7chạy lại ecxem.

“Ồ, 2vừa rồi 6akhông hiểu afvì sao Lâm eMặc không 4đi mua bánh, e0hóa ra muốn f5mua riêng c4tặng cậu! 70Chà chà, 7chiếc bánh enày rất adặc biệt!”

“Ai 64bảo đó 5là bánh 1aLâm Mặc bmua? Chiếc aabánh này dvừa mới 33ra lò, có dethương hiệu d8là ”tình dbyêu”. 27 © DiendanLeQuyDon Bách Vũ aTrạch hơi ccđắc ý, e2không để 0ey đến 5eLâm Mặc 8bđang đứng 2cở cửa, 1sắc mặc 1xanh tái.

Tô Á Nam ngạc 1nhiên, ngay 43cả Giang 62Hạo Vũ 30cũng ngạc 7fnhiên.

“Lâm 40Mặc, cậu 9biết làm 6bbánh ga tô 33à?” fFvì sao cô 01không biết b6Lâm Mặc e1biết làm c0bánh ga tô? bThật kỳ 5alạ.

“Ha 56ha, sư tỉ 1akhông biết easao? Không eachỉ biết 2clàm bánh, 7Lâm Mặc 7bnấu cháo ecũng rấtb9ngon, có fathể coi 76là đầu 5bếp giỏi b5bậc nhất, 2đúng không, cLâm Mặc?”

Lâm 9Mặc không 4nói gì, 96chọn cách cyên lặng 2đứng trong 31bóng tối.

Cô bkhông nên 6làm bánh fga tô, cho 7dù Giang b1Hạo Vũ 4ckhông đến, 5dcô cũng akhông nên elàm những 0eviệc chỉ 88Chung Nhã 9Tuệ mới 8có thể f0làm. Khi fcô quyết 1định đến6Thượng 29Hải, đổi 1tên thành 7dLâm Mặc, 0cô đã từ a6bỏ tất 40cả những 6gì thuộc 4về Chunga3Nhã Tuệ, b9vì sao bây cgiờ lại 3để lộ 06ra khiến d9người khác 9dnghĩ ngờ?

“Cậu 6bchưa thôi 3dnên sao? b8Chúng tôi 6edến thật 8đúng lúc, 9cậu mau f9thối đi, 16tối nay 9atôi vợ 3elên máy 4fbay nên vẫn 1chưa kịp 02ăn cơm!” efThái độ dfcủa Giang 6Hạo Vũ 4rất bìnhatĩnh, giọng 1nói có vẻ 6đang trêu 39đùa nhưng 8trong lòng 5đang rất dnóng ruột. 4 © DiendanLeQuyDon Anh muốn eăn bánh bga tô Lâm 94Mặc làm evì đó là 7một bằng 97chứng quan 6trọng để 3fchứng minh 7cô ấy có 86phải là cChung Nhã 9dTuệ không. 5 © DiendanLeQuyDon Bánh do Chung a9Nhã Tuệ blàm có hương 58vị độc 9nhất vô 3nhị, nhiều 85năm qua anh 38chưa được 5bgặp lại f hương vị 0aấy ở bất 0dkỳ hiệu 3bánh nào.

Tô eaÁ Nam chạy dalại kéo c2Lâm Mặc 03ngồi xuống 22sofa, không 4bngừng trách eamóc cô, 4thậm chí fyêu cầu 0fcô làm bánh 6ga tô vào cmỗi lần a5sinh nhật 9sau này, 94kiên quyếtf5không để 6cho Giang 1Hạo Vũ 4chiếm thế 31thượng ddphong. Lâm 75Mặc yên dflặng nhìn 1chiếc bánh, b5đầu óc 7dcô trở 9anên trống 3rỗng.

Bách 5Vũ Trạch 7ước xong 4rồi thổi f8tắt nển, 7đèn của 33phòng khách 5được bật 5sáng.

Lâm 8bMặc bị 4ánh sáng bdột ngọt 6làm cho lóa ddmắt, bắt 11giác lấy 9tay che mặt. 8 © DiendanLeQuyDon Ba ngườiacòn lại 12đều nhìn 00cô.

“Tiểu 2fMặc, cậu d0sao thế? 3eSắc mặt 1dcậu không 1được khỏe!” eaTô Á Nam e1nhận ra 1evề kỳ lạ của 83Lâm Mặc, 16hình như 6từ lúc 60họ vào cnhà, Lâm fMặc không bnói một f0câu nào.

“Không 3bphải chị c0lại bị 66đau đầu 1chứ?” 0Bách Vũ 82Trạch căng cthẳng hỏi. 6 © DiendanLeQuyDon
Cậu nhớ blại giây 1phút khủng fkhiếp lúc 7cLâm Mặc 43phát bệnh.

Lâm 5Mặt miễn 25cường cười: 7“Không 0sao! Có lẽ 54mấy hôm bfrồi không 70được nghỉ 8engơi nên dơi
mệt. 9 © DiendanLeQuyDon Tôi vào 7lấy đĩa, 7mọi người 0đợi một 2dlát”. 39 © DiendanLeQuyDon Cô
đứng edậy bước 7nhanh vào abếp.

Làm 51thế nào 49bây giờ? 9Cô nên làm cthế nào 99bây giờ? 9Một lát 28nữa Giang f9Hạo Vũ f2ăn bánh, eanh
ấy sẽ 6ccảnh giác. 88 © DiendanLeQuyDon Cô nên giải 4thích ra 47sao? Cô phải d6làm gì để 6trốn chayequá
khứ?

Cô d9đứng cạnh 11bồn rửa, 0dkhông ngừng 9xoa tay vào e8nhau, mạnh 3cđến nổi dda tay đổblên.

Đột dnhiên có 4dai đó tách b6hai tay cô c4ra. Cô ngạc 4nhiên quay 35đầu lại, dthấy Giang 1Hạo Vũ 6đang
đứng 14đó, nghiêm 3nghị nhìn 4cô.

“Cô 9biết không? 1Lúc căng 7thẳng Chung 8Nhã Tuệ ecũng làm 0như vậy. 5b © DiendanLeQuyDon Mỗi
lần 9fcô ấy giày 46vò bàn tay 7như thế ftôi rất 9đau lòng.”

Sắc a9mặt Lâm 90Mặc tái fxaanh.

“Vậy... e © DiendanLeQuyDon.cosao?” 2Cô cảm 6thấy đau edầu.

Nhưng eGiang Hạo bVũ không 30nói gì nữa, 6cchỉ hỏi c4chỗ cô 06để để 0bát đĩa, 18giúp cô b8rửa sạch 2đĩa
và 94thìa rồi d0mang ra. Lúc bra khỏi 0bếp, thấy 1Lâm Mặc avẫn đứng 29ở chỗ 7ccũ, anh cười 7rồi
nói: f6“Đi 23thời, tôi f8rất nóng 66ruột muốn d1nêm món 0dbánh cô 0làm, không1biết có 9còn giống fhuơng
vị atrước đây 8không?”.

Anh... cf© DiendanLeQuyDon biết rồi! dCuối cùng a3anh cũng 52phát hiện 4ra. Lâm Mặc 3cảm thấy 25không
còne2sức lực, 39hai tay cô a2phải chống 5fvào bồn 3rửa mới 34không bị 6ngã.

Cô e0phải làm 2ethế nào?

19. Chương 18

Chương 18: Sự thật

... 03 © DiendanLeQuyDon Biết rõ 4sự thật, 44anh và cô 6bước vào 7ngõ cụt!

Mọi c7người ăn 80bánh xong, dthấy Lâm 8Mặc không cekhỏe nên 2dkhông ở 25lại lâu, 7đứng dậy94chào
cô. 0 © DiendanLeQuyDon Ba người 6cùng bước 4xuống dưới 6blầu.

Tô f9Á Nam có 2xe nhưng cô 8và Giang Hạo cVũ không d5ở cùng 92hướng mà fbtien đường fđi qua
nhà 48Bách Vũ Trạch c3nên Giang 3Hạo Vũ đề anghị Tô cÁ Nam đưa 6ccậu về, fdanh sẽ tự 11bắt xe
về fnhà.

Nhưng 6bkhí xe Tô 5Á Nam đi 8khuất, anh d8quyết định 07quay trở blại nhà 2fLâm Mặc.

Cửa emở, anh thấy 4Lâm Mặc 33đã lấy bclại được 59bình tĩnh, fdường như 8câu nói dò 0lý lúc trước 4của
anh chỉ 74là một câu anói rất abình thường 3mà thôi, fkhông có 6ý nghĩa e8gì đặc3abiệt.

Anh 5bước vào, 14cánh cửa fsau lưng anh 53khép lại 9anhưng không 34khóa.

“Lẽ 5nào cô không 1dgiải thích f5gì sao?” 1Anh hỏi.

Lâm 4Mặc ngồi atrên ghế dasô pha với 8vẻ điềm 68nhiên hỏi flại anh: e“Tôi 59nên giải d6thích điều 16gì?”.

“Giải 2cthích điều 4cgi?” aGiang Hạo eaVũ tức giận, acó cảm giác 8như đang bị Lâm Mặc 59đùa giỡn. 1 © DiendanLeQuyDon “Nếu c1tôi không dfnhớ nhầm, 02chúng ta đã 6chia tay mười 9năm trước, 65mặc dù tôidbkhông biết fvi sao cô 4đến Thượng 3Hải, vì 0sao cô đổi 5tên vì sao 84cô biến 5thành một80người khác, 5nhưng cô d6có nhất 0thiết phải 0dphủ nhận 8mình là Chung 1Nhã Tuệ d8không? Nếu fnhư trước 04đây, có b1thể là vì b7cô không 9muốn liên 93quan về tình dfcảm với b9tôi, nhưng abbây giờ 3tôi đã là 9bạn trai 8của Á Nam, 7chúng ta chỉ 39có quan hệ 01bạn bè, 2cvì sao cô c1vẫn còn 69phải che 66giấu?”

“Tôi 6akhông hiểu 0anh đang 00nói gì.”

“Không 31hiểu sao? 88Cô còn giả 57bộ cho đến fbao giờ?” 63Giang Hạo aVũ bước 4nhanh đếnfechỗ cô, cfkéo tay cô bbchỉ lên abmô hình tàu 0biển trên cfnóc ti vi erời hỏi: dc“Á Nam 3nói cô thích 2tàu, rất 4trùng hợp, 9Chung Nhã 7dTuyệt cũng a7vậy; Á Nam c7nói cô có 3dmột chú 0gấu Pooh 6rất to, rất c6trùng hợp, 1tôi đã tặng b4Chung Nhã cTuệ món 4quả đó; 9Chung Nhã65Tuệ lúc bacăng thẳng b9không ngừng e4xoay tay vào dnhau, rất fcùng hợp, dcô cũng có dethói quen aenày; Chung 0bNhã Tuệ bbiết làm 1bánh ga tô, 6hương vị c8rất đặc 4biệt, rất 5trùng hợp, 1ebánh ga tô 7cô làm cũng bcó hương 1vị như thế. 0c © DiendanLeQuyDon Cô có cần 8tôi kể ra 39nhiều hơn23những điểm agiống nhau 62giữa cô bvà Chung Nhã 2Tuệ không?”

Lâm 2Mặc không 0fcòn giữ 7được bình btĩnh nữa. d5 © DiendanLeQuyDon Hóa ra, cô eckhông biết 0mình đã 5để lộ2nhiều dấu ahiệu như fthế. Vừa 0crồi, cô d3đoán trước 0được Giang fHạo Vũ sẽ 3yêu cầu 6cô giải abthích cô equyet định 9sẽ phủ c5nhận tất 3cả cho dù banh nói gì, 7coi như đó 8chỉ là sực4trùng hợp 86mà thôi, anhưng anh 12đưa ra nhiều 0chứng cứ cbnhư vậy 4enên cô không 1thể nói fđó là trùng đhợp được 6cnữa.

“Có ephải cô 9muốn nói a0đó chỉ 9là trùng bhợp?” 2Giang Hạo 5Vũ không atha cho cô. a8 © DiendanLeQuyDon “Có1thể có nhiều 16trùng hợp 45như vậy 4bsao? Tôi chỉ amuốn biết b8câu trả eflời, chỉ cmuốn biết63sự thật drồi sẽ 0bkhông đến 2lâm phiền dcô nữa.”

Câu fctrả lời 0ư? Sự thật bư? Nếu 6anh biết 32tất cả 1anh sẽ quyết 4định như 3thế nào? 2Bỏ Tô Á dNam và quay d9lại thương 7xót cô? Không, 9tất cả cũ là quá f9khứ và được 87chôn vùi 3exuống tận cđáy lòng f3cô từ rất 36lâu rồi, ebkhông cần 19đào xới 89lên nữa, a1nếu khôngffsẽ làm tổn a0thương tất 2cả mọi 6người.

Đột fnhiên Lâm 7Mặc đẩy 4tay anh ra brời tiến 0blại gần 0danh. Khoảng 6cách giữa 04họ rấte7gần, gần 5đến mức 4ecó thể cảm 07nhận được 3ahơi thở c0của người ekia trên mặt d4mình.

Lâm 4Mặc cười 40một cách d5kỳ lạ, d9nhẹ nhàng cnói: “Anh 2không cam btâm đúng 01không? Chung c2Nhã Tuệ e0phản bội 6anh, anh không 5achịu được 5sự phản 8cbội đó, 5dvì thế khi f2gặp tôi flà người 9có ngoại 26hình rất 4giống cô 3ấy, cảm 88giác không 3cam lòng xâm 2chiếm tâm 88hồn anh. 1 © DiendanLeQuyDon Đáng tiếc, 3tôi không 1thích anh, 5bluôn từ 05chối anh cnên anh cố 91gắng chứng 6minh những 8điểm giống 3cnhau giữa abtôi và Chung 8Nhã Tuệ 3chỉ để 7lâm thoadmãn lòng 27ích kỷ bcủa anh. 2 © DiendanLeQuyDon Anh vẫn cýêu Chung 9Nhã Tuệ csao? Có phải dvì không ecó được 0Chung Nhã 30Tuệ nên 0anh cảm b6thấy mất 69mặt? Anh dmuốn coi 9tôi là Chung 7Nhã Tuệ dccũng được, eanh muốn 2lâm gì cũng d9được, cdsau khi thử 1anh sẽ hiểu d4tôi và Chungb6Nhã Tuệ 18có gì không agiống nhau”.

Cô 4hạ quyết 9btâm bắt 2chấp tất 0cả phủ c0nhận đến ccùng vì theo 2như cô hiểu, c5Giang Hạo dVũ là một 1chính nhân b9quân tử, atuyệt đối csẽ không dlàm chuyện 6đó với 3ecô, ngược b1lại có thể 9abị cô làm ccho sợ hãi.

Nhưng dcô nhầm, dbGiang Hạo 3Vũ vì tức 9giận nên 0mất hết 2bly trí, thấy 02Lâm Mặc biền tục6fphủ nhận, 1anh giận 7dữ ôm lấy bLâm Mặc d6hôn lên môi bcô. Nụ hôn 30của anh rất 2fhung hãn, 4hai tay giữ echặt lấy 02cô. Mắt dcanh đỏ 1lên, anh không 9cnhìn thấy 42vẻ kinh hoàng9không biết 4aphải làm 9c gì của cô, 35không cảm athấy cơ 9thể cô đang ferun lên. Trong c6đầu anh 4chỉ hiện aelên câu nói 0của cô: 6“Sau aakhi thử anh 92sẽ hiểu 7tôi và Chung a9Nhã Tuệ 9có gì không 88giống nhau”. e © DiendanLeQuyDon Anh muốn achứng minh bhọ không 25có gì không f6giống nhau 3vì chỉ là demột người.

“Cạch”, e2có tiếng 06vật gì đó d6rơi xuống 2đất phá fctan không 3gian buổi bdêm yên fthìh.

Giang 4Hạo Vũ sức dtĩnh, nhận 9ra mình đang 54làm gì, anh 5hoang mang dbbuông Lâm0Mặc ra. Anh 8cquay đầu 8dnhìn ra cửa, 6fthấy Tô 60Á Nam và 31Bách Vũ Trạch 0đang đứng 1ở đó, 5kinh ngạc 0và đau khổ 6nhìn cảnh dđang diễn d7ra trong phòng, 1vật rơi 4trên sàn 53là chiếc 4chìa khóa d5xe của cô 2aấy.

Lâm Mặc thấy thái độ tức giận và đau lòng của Tô Á Nam, vội đứng dậy định chạy lại.

“Mình có thể giải thích.” cô nói.

Nhưng Tô Á Nam nhìn cô trách móc: “Xin lỗi vì làm phiền hai người. Tôi sẽ đi ngay”. © DiendanLeQuyDon Nói xong, cô quay người chạy về phía thang máy.

Cô không nên lên nhà, không nên tốt bụng đưa Bách Vũ Trạch quay lại để lấy điện thoại, như vậy cô sẽ không phải chứng kiến cảnh đó.

Đứng bên cạnh cô, đột nhiên Bách Vũ Trạch lao đến nắm cổ tay cô trước mặt Giang Hạo Vũ, túm lấy cổ áo anh quát to: “Anh có thể có lỗi với chị Á Nam sao? Chị ấy yêu anh như thế, dẫu rồi trên đường còn nói với tôi sẽ không rời xa anh, vì sao anh có thể đối xử với chị ấy như vậy?”. © DiendanLeQuyDon Cậu không thể trách Lâm Mặc vì cậu không là gì của Lâm Mặc nên không có tư cách. 7a © DiendanLeQuyDon Nhưng nhìn thấy cảnh đó, cậu vô cùng tức giận, đành mượn cớ bệnh vực Tô Á Nam để nhắc nhở anh.

Giang Hạo Vũ nghe thấy cậu nhắc đến Tô Á Nam mới vội vàng đuổi theo cô. Chạy được vài bước, anh dừng lại, quay đầu nói với dLâm Mặc: “Cô không thừa nhận cũng không sao, tôi đã nhờ Duy giúp tôi điều tra chuyện gì đã xảy ra năm đó, nhất định tôi sẽ biết sự thật”.

Sau khi bóng anh biến mất sau cánh cửa, Lâm Mặc ngã xuống sofa, ánh mắt nhìn vào khoảng không vô định.

Giang Hạo Vũ chặn cửa xe của Tô Á Nam rồi ngồi vào trong xe.

“Anh chạy xuống làm gì? Tiếp tục đi! Em biết anh thích Tiểu Mặc, em biết.” Tô Á Nam khóc không sao kìm nén được, hai tay không ngừng nắm Giang Hạo Vũ, muốn đẩy anh ra khỏi xe.

Giang Hạo Vũ cầm lấy tay Á Nam: “Á Nam, em nghe anh nói, bnghe anh nói”.

Tô Á Nam bình tĩnh hơn một chút nhưng không muốn anh chạm vào người cô và vẫn không thôi khóc.

“Anh xin lỗi, vừa rồi anh đã sai, anh nhất thời lúc đầu. Vì, vì anh muốn đích thân Lâm Mặc thừa nhận cô ấy là Chung Nhã Tuệ, vì thế... vì thế...”

Tô Á Nam ngạc nhiên nhìn anh: “Tiểu Mặc chính là Chung Nhã Tuệ?”.

“Đúng, anh có thể khẳng định.” Anh có thể khẳng định, chứng cứ chẳng qua chỉ dùng để chứng thực lại anh khẳng định mà thôi.

“Nhưng sao lại thế được?” Tô Á Nam tập trung vào vấn đề nên không khóc nữa. “Em và Tiểu Mặc quen nhau từ rất lâu rồi, sao cô ấy lại là Chung Nhã Tuệ được? Hơn nữa, aTiểu Mặc là người Trung Quốc!”

“Em nghĩ kỹ xem, em quen Lâm Mặc từ khi nào?”

Tô Á Nam trầm tư một lát rồi trả lời: “Vào mùa hè năm cuối trung học, em quen cô ấy khi đi làm”.

“Anh bà Chung Nhã Tuệ chia tay vào ngày cuối năm 70 khi anh học năm nhất đại học. a © DiendanLeQuyDon Có thể sau khi chia tay danh, cô ấy từ Singapore về Trung Quốc và gặp em.” Giang Hạo Vũ nhiều tuổi hơn Tô Á Nam, 8 khi họ học đại học, đúng là Tô Á Nam đang học năm cuối trung học.

“Nhưng cô ấy nói không phải, sao anh còn luôn đề cập đến vấn đề này? Nếu cô ấy là Chung Nhã Tuệ, anh sẽ quay lại với cô ấy và không quan tâm đến em nữa phải không? Nếu vậy, vì sao anh còn đồng ý đến với em.” Nước mắt rơi xuống.

“Anh a0xin lỗi, c5anh chỉ 35muốn biết 1sự thật.” 6Giang Hạo 1Vũ mệt 24mỗi dựa 8vào ghế. d0 © DiendanLeQuyDon “Á Nam, egiúp anh 31một lần fđược không? cGiúp anh 4tìm ra đáp 3lần, sau đó banh sẽ quen7toàn bộ 77quá khứ. 6 © DiendanLeQuyDon Chúng ta 51sẽ... kết 2hôn!”

Những 0lời anh 9nói khiến aTô Á Nam 7cảm thấy e8vô cùng abuồn cười. 9 © DiendanLeQuyDon Kết hôn? 87Không toàn 36tâm toàn bý yêu cô 8lại muốn 7kết hôn dvới cô 7sao?

Cô bđã từng bngĩ rằng 2mình có 2thể chịu đựng được 96việc Giang 3Hạo Vũ 7luôn yêu 77mỗi tình 26đầu của fanh ấy, 66thậm chí 50cảm thấy 38đó là một 10mỗi tình 0brất lãng 2mạn. Cô 34rất cảm 6động khi 0thấy anh 9có thể 89yêu một d3người và bchịu đựng 9bcô đơn 3bsuốt nhiều a8năm như 70thế. Nhưng dkhi họ bắt 0đầu hẹn hò, khi cô 1trở thành 9bạn gái 65của Giang deHạo Vũ, dsuy nghĩ a0của cô 3đã thay dđổi, cô 5không thể 5dkhông để 0tâm đến dchuyện đó, 7sự cảm cbđộng của dbcô biến fthành cảm 35giác chua d1chất. Tình 27yêu vốn frất ích 4kỷ, cô d6không thể 41chia sẻ 4với người bk khác, mặc dcdù có thể bả đời 5cô không 6bao giờ 9cgặp người 8đó. Bề 3cngoài cô 2có Giang 66Hạo Vũ 7nhưng cô 4biết, trái 8tim Giang eHạo Vũ 1không thuộc 6về cô, 67cô phải cc chia sẻ 4với một cngười khác.

Cô fbắt đầu 1ghét cảm degiác này.

Nhưng 4athấy về e6yếu đuối 0của Giang 9Hạo Vũ, 3trái tim a1cô mềm 7lại và 58đau lòng. a4 © DiendanLeQuyDon Anh muốn 4biết sự 9thật, muốn 5biết thân cphận của 2Lâm Mặc, 0cô cũng 09muốn biết đtình cảm 30giữa người 4bạn thân 1suốt bao cnăm của d0mình với 54người mình 3yêu là như cthế nào.

“Anh ecmuốn em 55giúp anh 64như thế 10nào?” 7eCô lau nước 93mắt hỏi 62anh.

Giang eHạo Vũ 6nhìn cô, c0ánh mắt 0trần đầy dsự cảm bkích và 3ân hận.

“Đưa 7aanh đi Hàng b4Châu một f8chuyến, 92đến nhà 2cô ấy, b4chắc chắn 6bỏ đó sẽ 6có chứng0cứ về a6Chung Nhã eTuệ.”

Tô 5Á Nam lái 6xe về hướng 09đi Hàng eChâu.

Ở 04nhà Lâm 1Mặc.

“Em fmuốn nghe 2giải thích.”

Yên 0lặng một f0hồi lâu, 1Bách Vũ fTrạch đột 08ngột hỏi. 4 © DiendanLeQuyDon Nhưng đáp elại chỉ 1fcó tiếng bcười chua ebchát của cLâm Mặc.

“Chị 9eluoan luôn 9dthích Hạo f6Vũ đúng 47không?” fBách Vũ faTrạch bắt 5chợt cảm 9thấy mình70thật buồn a7cười vì 5sao cậu alại yêu 8angười phụ 9anữ này, 5bcậu không 3hiểu, không 62hiểu gì 52cả, chỉ bcảm thấy 61tình yêu e5của mình 0giống như amột câu 7fchuyện tiểu flâm. Lâm e1Mặc đối 81xử với 8cậu khi dagần gũi 20khi xa cách 3rồi lại 9clàm chuyện cbmập mờ 11với huynh 9đệ tốt 62của cậu.

“Vì 52sao thích 4mà không 86đến với b8anh ấy? 8fChị không 19thể không 58biết anh 91ấy cũng6cthích chị. 7 © DiendanLeQuyDon Nếu anh 7ấy không ethích chị 81đi chẳng d0nữa, anh dấy yêu 9emỗi tình 99đầu của7banh ấy là 5Chung Nhã 62Tuệ, chị 2có khuôn d3mặt giống ebhệt cô cầy, như 28vậy cũng đủ khiến 6echo anh ấy 5bị mê hoặc 6rồi. Lê 9fnào là vì fÁ Nam? Nhưng 7nếu vì deÁ Nam, chị 3phải biết 3vừa rồi echị đã 36lâm gì?”

Nghe b2Bách Vũ 0Trạch chỉ 8ctrích, từng 4ccâu từng fachữ như 2ckim châm fxuyên vào d0trái tim 64yếu đuối ecủa cô, 8cô cảm 2bthấy mình 35sắp không 7chịu đựng bnổi nữa.

Một 6blần nữa 1ccô lại 12lâm tổn 8thương những 9angười rất 5quan trọng fđôi với 34cô. Vì sao4cô không 8thể xử bly tốt 4những việc 4này? Vì dsao cô lại 2như vậy?

“Cậu 22về đi, 7dtôi mệt cỏi.” eCô mệt 35rồi, thực 1sự là rất ecmệt rồi. 52 © DiendanLeQuyDon Cô không 0ngừng có50những món 5nợ tình 71cảm, bây 0giờ không acó cách 99nào trả 42sòng phẳng 0được nữa.

Bách 77Vũ Trạch 0thấy cô 33nhắm mắt 55lại, cuối ecùng cậu 62đành bỏ e1đi như cô 14mong muốn. ce © DiendanLeQuyDon Cậu không 24về nhà 3amà ngồi dbở vườn 3hoa trước 0cửa nhà eLâm Mặc, 3không ngừng anhìn lên 6fcửa sổ 5phòng cô 1avà lặng 8lẽ khóc.

Hôm 8nay là sinh fnhật cậu, 2dmột ngày 4asinh nhật 1bvô cùng 4fđau khổ. ac © DiendanLeQuyDon Cậu phải 38dùng đêm bcay để 4rũ bỏ tình e3yêu với 1Lâm Mặc 22và quên 1đi người 8phụ nữ atuyệt tình 09nay.

Từ c6đường 6cao tốc dlái xe về 6Hàng Châu, 8cTô Á Nam e8và Giang 8Hạo Vũ f4đến thẳng cnhà Lâm fMặc. Lúc 6đó là 0 7giờ 10 phút, dkhu dân cư 8yên lặng 4trong màn đêm.

Chị 0dâu của eLâm Mặc 4era mở cửa, 0thấy Tô c2Á Nam đến 9nên rất 0dnghạc nhiên 6rồi nhiệtetình mời 7họ vào 0nhà.

“Xin 9dlỗi chị, d8bạn em đến 49giúp Lâm a2Mặc lấy 64một ít 9đồ, gấp equá nên 4đến làm aphiên chị 55vào giờ 6dnày.”

Người 6chị dâu fckhông hề 1atức giận, 1cđưa họ c4đến phòng 1của Lâm bMặc, lấy 2ckhóa mớf0cửa phòng.

Đột nhiên Tô a0Á Nam hỏi: 3e“Chị, 43vì sao Lâm 92Mặc luôn 8ở nhà chị?”.

“Tiểu 44Mặc là 2dmột đứa 8trẻ đáng 71thương, 9tử nhỏ edã không a1còn người 51thân, bố2chồng chị elà bác của 36cô ấy, 3cô ấy không ở đây 09thì đi đâu?”

“Chị cdcó biết etrước đó, 18khi người 4thân vẫn e2còn, cô dấy sống 4ở đâu 3không?”

Người 04chị dâu dblắc đầu: 07“Khi c3tôi được 9gả về 7nhà này 8thì đã 5thấy cô 17ấy sống 1ở đây5crồi. Có echuyện gì fxảy ra sao?”.

Tô c0Á Nam vội bvàng xua b6tay: “Không bcó, không fccó, em chỉ catiện miệng b9hỏi thế 3thôi. Chị eadi ngủ 4đi, bọn 23em dọn xong 9đồ sẽ 61đi ngay”.

Tiến 0người chị 85dâu, hai 9người bước 5vào phòng 7của Lâm f3Mặc. Giang 4dHạo Vũ 0nhìn thấy 9chú gấu 8Pooch trước dftiên, anh dechạy lại, 2tìm nhãn a9hiệu lật 6lên xem, 1quả nhiên20đó chính b1là món quà e5anh tặng 76Chung Nhã dTuệ. Vì 2khi đặt 0hàng, anh 2yêu cầu 0ccửa hiệu 5thêu tên aviết tắt 8của anh 7và Chung 8Nhã Tuệ 80lên đó.

“Đây 41chính là 54món quà 8anh tặng 4Chung Nhã 99Tuệ vào 83ngày sinh 1bnhật của 9anh, vì cô 24ấy ở Singapore 3một mình 95rất cô f3đơn nên 3anh tặng 7cô ấy chú gấu cao d5bằng anh.”

Nhắc 5đến chuyện fdcũ, ánh 31mắt Giang 9Hạo Vũ 5cô về buồn 68bã. Trên 2fxe, anh kể 6cho Tô Á 2Nam nghe sơ 0cqua về quãng 4cthời gian 54anh ở bên 9Chung Nhã dTuệ, ngay 45cả cô cũng 65dần dần 1hiểu được 8anh muốn 1biết sự 8thật như c1thế nào.

Họ 85chia tay khi 70tình yêu 9enồng thắm 7nhất, chắc 9chắn bên etrong có 3anguyên nhân 7gì đó. 30 © DiendanLeQuyDon Nhưng Chung 06Nhã Tuệ 2btừ Singapore 3về Trung 46Quốc là amột việc 56rất kỳ lạ.

Tô 73Á Nam không dmuốn nhìn cGiang Hạo aVũ đang fđắm chìm 7trong ký ebức như ccvậy, côfddành một 6mình đi dtìm hiểu. 3d © DiendanLeQuyDon Cô phát 8ahiện trên 2nóc giá 95sách có 11một chiếc cbhộp nhỏ.54 © DiendanLeQuyDon Cô trèo aclên ghé 1lấy xuống, 0trên hộp bbị phủ d8một lớp 3ebụi dày e1khiến cô ccsuýt nữa8ngạt thở.

Mở 25hộp ra, b1cô nhìn 0thấy một 4khung ảnh bchụp hình 1một gia c6đình có 6bốn người, 7bố mẹ 8acầm tay 9ehai đứa d7trẻ và 1enở nụ 71cười rất 7thành phúc. 7 © DiendanLeQuyDon Tô Á Nam 4dnhận ra cbé gái trong e7ảnh chính 3là Lâm Mặc.

Không biết Giang bfHạo Vũ đứng sau c0lưng cô 69từ lúc cnào, anh 1fcầm lấy 3akhung ảnhdnói: “Đây a9là ảnh 2gia đình 4Chung Nhã e1Tuệ, trước 58đây bức 4ảnh này luôn được bdặt trong a2phòng khách 7nhà cô ấy”.

Trong 50hộp có carất ít 2đồ, ngoài 69khung ảnh 3chỉ có 11một sợi 6cdây chuyền. 1e © DiendanLeQuyDon Tô Á Namanhắc chiếc 3dây chuyền eelên hỏi 0Giang Hạo cVũ: “Đây 0clà của eanh tặng 1cho Chung 4Nhã Tuệ fasao?”.

Giang cHạo Vũ 9lắc đầu 5rồi chột 14nhớ ra.

“Sợi 7dây chuyền 1này là của 3mẹ cô ấy 77để lại, 0cô ấy rất 13trân trọng f7nó, luôn f4nói đó alà thứ b4đồ trang 4bsức duy 8anhất của 3ecô ấy khi 8đi lấy a7chồng.”

Kiểu 1 cách của 8 sợi dây 59 chuyện rất 0 cũ, mặt a dây hình 6 trái tim 3 có thể 94 đặt ảnh vào trong. 5f © DiendanLeQuyDon Tô Á Nam c mở ra, bên 69 trong có 7 ảnh của a 3 Lâm Mặc b và Giang 9f Hạo Vũ 03 đang cười 82 rất vui vẻ.

“Cô đây đúng c là Chung 53 Nhã Tuệ.” f0 Đến lúc 0 này, Tô f3 Á Nam mới 8 tin những 7 gì Giang c Hạo Vũ 14 nói là sự 6 thật.

Giang 5f Hạo Vũ 1a cầm sợi 5e dây chuyện b không nói 69 nên lời.

“Vì 4 sao cô ấy 7 giấu chúng e4 ta? Vì sao c4 cô ấy đến dc Trung Quốc?”

Giang c Hạo Vũ 84 lắc đầu, 2a đây cũng 06 là điều c1 anh không fsao hiểu 43 nổi và 6 muốn biết 6 sự thật. 0 © DiendanLeQuyDon Còn nữa, 4b anh trai cô ấy đi đâu? 68 Vì sao không 53 ở bên cô 2 ấy?

Lúc 2 này, chuông 6 điện thoại 7 của Giang 7 Hạo Vũ e7 vang lên.

Duy d8 nói: “Hạo 7 Vũ, ngủ c chưa? Lên b mạng không bfh thấy cậu b online nên 3d mình gọi b cho cậu. 5 © DiendanLeQuyDon Cậu về d4 Singapore 96 tìm mình 87 à? Mình 6 đang ở 5 Mỹ”.

Giang 2a Hạo Vũ: 2e “Mình 0 muốn tìm 94 cậu để 6 hỏi chuyện ac đã nhờ”.

Duy e0 nói: “Có c4 kết quả arồi, mình 5 đến Mỹ af cũng để bxác nhận 05 việc này. 8 © DiendanLeQuyDon Chỉ là... 71 © DiendanLeQuyDon Hạo Vũ, 8c cậu đã 6 gặp Chung 9d Nhã Tuệ 86 rồi sao?”.

Giang 89 Hạo Vũ 4 hơi ngạc bnhiên, cảm 9 thấy Duy 0 có điều 0 gì đó không 0 vui. Nếu 77 bình thường, 4c cậu ấy 0 đã nói hết những dagi cậu ấy biết, eekhông lấp 4 lửng như b8 hôm nay.

“Nói 9c ỉnh e5 kết quả 1 đi!”

Duy 5d hít thở f một hơi 6 thật sâu bnhiên vẫn 73 không đủ 83 dùng cảm b để nói 8fv với Giang c Hạo Vũ 66 kết quả anh đã nhờ 5n người đi điều tra.

“Mình ddã gửi c thư cho cậu, becậu tự 59 xem nhé!” 5d Nói xong 1c anh nhanh 1f chóng tắt 16 điện thoại.

“Ai 87 thế?” 52 Tô Á Nam f8 hỏi Giang e0 Hạo Vũ.

“Một 32 người bạn 0 ở Singapore, 19 anh nhờ adcậu ấy 4e điều tra a6 việc của 8 Chung Nhã 76 Tuệ.”

“Anh 02 ấy có nói b vì sao Chung 2f Nhã Tuệ 5 đến Trung a9 Quốc không?”

“Cậu 6 ấy nói đã gửi 1 kết quả c6 điều tra ec vào hòm c mail của 4 anh rồi.” 0 Chắc chắn ccó chuyện d0 gì đó khiến 6 cho Duy không 71 dám nói 2 trực tiếp 3 với anh.

Tô 05 Á Nam kéo 6 anh ra ngoài: d “Em biết b5 gần đây 83 có một ccửa hàng a8 Internet”.

Nếu f2 trước khi avào cửa 6 hàng, tâm c9 trạng của eGiang Hạo 2Vũ rất e6 nóng vội e9 thì bây 5b giờ, nhìn 26 thấy mail 0 của Duy, eGiang Hạo dVũ không 49 có đủ d4 dũng khí dc để mở ara đọc.

Tô 61 Á Nam giật c6 lấy chuột 4d mở mail, 6c kết quả fdđiều tra e8 có kèm ảnh 62 hiện lên c9 trước mắt 1 hai người.

Bản abbáo cáo 9d viết bằng 99 tiếng Anh anên Tô Á ceNam đọc 83 hơi khó b8 khăn, cô 50 bắt Giang 03 Hạo Vũ 7dịch cho dcô nghe.

Đầu 7ctiền là 64 một số bthông tin 3b về bố a7 mẹ của 7 Chung Nhã 2a Tuệ, thời 8 gian và nguyên e4 nhân vì 62 sao họ mất fsớm. Hóa 88 ra mẹ của 4a Chung Nhã 9b Tuệ lấy 3d chồng ở 72 Singapore, cbà vốn 4dlà người 93 Hàng Châu c6 và có một 7b người anh atrai ở quê, ccó thể f1 đây là 84 lý do vì cc sao Chung 4Nhã Tuệ avề Trung 0 Quốc! Mẹ 14 cô họ Lâm 27 nên cô lấy edhọ của 0 mẹ.

Tiếp 64 theo là thông 1 tin về Chung fNhã Tuệ bb và anh trai. 6c © DiendanLeQuyDon Năm bố ad mẹ mất, 7 anh trai cô 9 ấy đổ bf vào khoa b5 vật lý, 6a chuyên ngành dđiện tử ccủa trường a5 đại học a0 Umass, sau b khi tốt fdnghiệp, anh làm việc c1 trong nhóm dnghiên cứu 6 của công 24 ty điện atử TMT là 4dcông ty điện 9 tử lớn a6 nhất Mỹ, 4tiền đồ 6erộng mở.

Đúng 3fvào lúc 17Giang Hạo bVũ bỏ học 22về nhà, dfanh trai Chung 6Nhà Tuệ cdột ngọt cib đuổi 2eviệc với 9lý do làm 5lô bí mật ccủa công 0ty. Đây dlà một 3vấn đề erất nghiêm 7trọng khiến ccho anh không 86còn chỗ 8bđứng trong 57lĩnh vực c5này nữa. e7 © DiendanLeQuyDon Mặc dù 2bsau khi điều9btra, công 46ty nói đó 71chỉ là ecmột sự b6hiểu nhầm 4nhưng anh f9không thể 8cquay lại 64làm việc 8được nữa.

Vì 22vào buổi dtối ngày fethứ hai 55sau khi anh 4về nước, 9trên đường 2ra sân bay, fanh và em 7agái là Chung 43Nhà Tuệ d3bị một 3tai nạn 79xe rất nghiêm 4etrọng, Chung aNhà Tuệ bbị thương 88nặng, còn 9anh chết ecngay tại b9hiện trường.

Chung 95Nhà Tuệ 62ở trong 91bệnh viện bgần nửa dnăm mới c5ra viện, 24trong thời 3gian đóa0thần kinh 67rối loạn 9nên cô có 5ý định 11tự sát 3mấy lần. 8 © DiendanLeQuyDon Sau khi ra 05viện, cô 4abán nhà 9và quay về 8Hàng Châu.

Chưa 1bđọc hết, 6giọng Giang 66Hạo Vũ 6trở nên 2run rẩy. 7 © DiendanLeQuyDon Máu anh như 2ngừng chảy,05không dám 19tin vào những 0dgi hiện 9lên trước 51mắt mình.

Đó 1blà sự thật ffmà anh mất 8bao công 78sức để 5có được 94sao?

Không, 3không phải, 6dchắc chắn 00không phải.

Anh 7aquay mặt b9đi, không 2muốn nhìn 6bức ảnh 66có liên 9quan đến 1evụ tai nạn 7được cắtftừ một 13tờ báo, 0trong bức 8ảnh, chiếc 40xe bị đâm e1nát và lật 2nghiêng bên fđường.

Chính 11vào giờ a9đó ngày 5đó, anh 9lên máy f3bay rời 4khỏi Singapore. d © DiendanLeQuyDon Lê nào 04Chung NhãTuệ và 9anh trai đi btìm anh?

Chiều 37hôm đó afchia tay với 10anh, vì sao e3cô còn muốn btìm anh?

Tô 9cÁ Nam cảm cthấy vô b6cùng đau cdồn, cô cakhông ngờ fLâm Mặc 0cphải chịu 7đựng một93chuyện bi bethảm như bthế. Đột 5nhiên cô e6nhớ ra điều b1gi đó rồi d1nói với b6Giang Hạo 70Vũ: “Lần 6etrước Lý aVân Thâm 53bắt cóc dLâm Mặc, eanh gọi cem đến fgiúp cô 2ây chữa 64trị vết36thương. 0 © DiendanLeQuyDon Em thấy 13trên người 81cô ấy có drất nhiều 8vết sẹo, 03cô ấy nói 7edó là do 6atai nạnfxe xảy ra d0trước khi 2gặp em. 1 © DiendanLeQuyDon Hóa ra cô 3cấy đã bnói thật”.

Hai angười cùng byên lặng, 20không đủ 35dùng cảm 4ddể xem 4bản báo dcáo kết 65quả điềuatra nữa, ddành quay bmặt nhìn 7dsang hướng fekhác.

Một aflát sau, 7bTô Á Nam 1clên tiếng, 9trong đầu 5dcô có một 1mối nghi 7bngờ lớn 4khi liênf5tưởng đến 6các bi kịch f1tình yêu 1thường fxảy ra trong b7phim.

“Anh akhông cảm ethấy trùng 11khớp sao? ddKhi anh bỏ 6học về 4nước, anh etrai của 62Tiểu Mặc ecũng bị 6hiểu nhầm, 5dsau đó Tiểu 2Mặc chia 6atay với 0anh rồi 8cbuổi tối 7lại ra sân 5bay tìm anh?”

“Em c0muốn nói bgi?”

“Em 5đang đặt 4ra giả thiết, 2gia đình 9anh không dddồng ý 6để anh 0avà cô ấy f7đến với7nhau...”

Tô 7Á Nam chưa 4dứt lời 4đã bị 2Giang Hạo 6Vũ chặn bngang.

“Không 6athế, tuyệt 2đối không 4thế. Bó 12mẹ anh chưa 0bao giờ ecan thiệp fvào cuộc7sống riêng b2của anh, 6cho dù có eđi chẳng bnữa thì bbhọ cũng 10không thể c2dùng thủ 28đoạn như 01vậy.”

“Nhưng...” 1Không ai 86có thể 8hiểu được 84suy nghĩ bcủa người c9khác, anh 0là con traifcung của 5bố mẹ, 89đương nhiên 6bố mẹ 2muốn dành ccho anh những c2gi tốt fđẹp nhất. a © DiendanLeQuyDon Tô Á Nam 0thầm nghĩ d3nhưng không a8dám nói bra.

Câu dnói của 0ecô khiến 42cho Giang dcHạo Vũ 44nhớ ra một 44chi tiết, 5danh rê chuộtxem lạifbản báo bdcáo và tìm 6thấy các f7chữ cái 00“TMT” 7bmà anh hơi 3có ấn tượng.

Anh 5có quen một 17người ở dcông ty này, fngười đó 4có mối 3quan hệ a3với gia 49đình anhavà rất 02hâm mộ 7echị gái 98của anh. 39 © DiendanLeQuyDon Hình như 5người đó 1giữ chức dgiám đốc fnhân sự ccủa TMT.

Lê 7nào là chị 5agái anh?

Suy nghĩ ấy dưng hiện lên trong đầu, anh lập tức cầm điện thoại gọi về nhà chị. Anh chờ cậu nghe điện thoại, giọng vẫn còn ngại ngùng, khi nghe thấy giọng của cậu thì vô cùng ngạc nhiên.

“Hào a Vũ! Sao thế? Có chuyện gì sao?”

“Anh, em muốn nói chuyện với chị.”

Anh rẽ đưa điện thoại cho chị gái anh lúc đó cũng vừa tỉnh giấc.

“Hào a Vũ, sao gọi điện muộn thế?”

“Chị, em muốn hỏi chị, năm đó chị có tìm gặp Chung Nhà Tuệ không?”

Chị gái anh không hiểu. “Chung Nhà Tuệ? Chung Nhà a Tuệ là ai?”

“Là người mà bọn em thích hồi trung học, em đã bỏ học ở đó Anh vì cô ấy.”

Chị gái anh nghĩ một lát, trong đầu hiện lên khuôn mặt thanh tú của cô bé.

“À! Chị và mẹ đã đi gặp cô ấy.”

“Chị 0 và mẹ?” Giang Hào Vũ bắt đầu tin vào giả thiết Tô Á Nam đặt ra. “Có phải chị 1 và mẹ muốn 7 cô ấy rời xa em?”

“Sao lại thế? Hào Vũ, không phải là em vẫn biết bố mẹ không quản lý những việc này, từ nhỏ đã để chúng ta tự quyết định sao? Chị và mẹ đến gặp cô ấy là vì em, muốn nhờ cô ấy khuyên quay về Anh tiếp tục hoàn thành khóa học. Chị nhớ hồi đó mẹ rất thích cô ấy, mẹ nói cô ấy rất nhanh nhẹn và khéo léo, sau này em sẽ hạnh phúc. 1 © DiendanLeQuyDon Ai ngờ bọn em đột ngột chia tay, mẹ thấy em đau khổ, sợ em bị kích động nên không dám nhắc đến cô ấy trước mặt em. 11 © DiendanLeQuyDon Sau đó em đi Anh, bị ốm và nằm viện nên chị và mẹ không nói lại chuyện này nữa.”

Giang Hào Vũ thở phào nhẹ nhõm, nghe thấy chị nói thế cảm giác nặng nề của anh nhẹ đi phần nào.

“Vậy vì sao anh trai cô ấy bị hiểu nhầm? Em nhớ anh Able làm ở công ty đó, không thể là trùng hợp.”

“Anh trai của cô bé đó? Em nghi ngờ việc anh ấy bị hiểu nhầm có liên quan đến chị sao?” Chị gái anh nhớ lại, giọng hơi xúc động. “Anh trai cô ấy làm ở TMT? Chị nhớ hôm đó về nhà, anh Able gọi điện cho chị, chị vô tình kể chuyện em bỏ học vì cô bé đó rồi nhắc đến quan hệ giữa anh trai cô ấy và đồng nghiệp. 0 © DiendanLeQuyDon Khi ấy chị chỉ cảm thấy trùng hợp nên 04 nói. Lê đản Able hiểu nhầm ý của chị?” Bỗng nhiên cô cảm thấy sự việc trở nên vô cùng nghiêm trọng, mặc dù đã mười mấy năm trôi qua rồi.

Giang Hào Vũ 09 thở dài! Hiểu nhầm, hóa ra là hiểu nhầm. 6 © DiendanLeQuyDon Anh nắm chặt điện thoại trong tay nhưng không kiềm chế được sự đau khổ của mình. Anh thở một hơi thật sâu rồi tiếp tục nói.

Tô Á Nam ngồi bên lắng nghe, biết anh định làm gì nên vội vàng giữ tay anh, ngăn anh không thốt lên những lời khiến người khác đau lòng. Nhưng Giang Hào Vũ dường như sắp phát điên, anh không quan tâm đến điều gì nữa.

“Hiểu nhầm sao? 79 Chị, chị có biết sự hiểu nhầm đó đã gây ra tai họa gì không? 9 Khi em đi, Chung Nhà Tuệ và anh trai cô ấy đã gặp tai nạn xe chỉ cách sân bay chưa đến một cây số, anh trai cô ấy đã mất ngay lúc đó.” Nói xong, không để tâm đến phản ứng của chị gái, anh tắt điện thoại.

Hiểu nhầm sao? 05 Nếu không có sự hiểu nhầm đó, tất cả mọi chuyện đã không xảy ra.

“Anh làm như vậy có thay đổi được gì không? Hay là lại tiếp tục làm tổn thương đến người thân của anh?” cd Tô Á Nam 39 quay xuống, cầm lấy tay anh, mặc dù sau khi biết sự thật, cô đau

khổ đến mức 1toàn thân 73run lên nhưng 3những điều 2anày đâu elà gì so dvới những 8agì Lâm Mặc cả phải acchiu đựng?

Việc 02đã xảy Ora rồi, eltim ra ai csai thì cũng 6không làm 0lại được 12nữa.

Tự 62nhiên, tất 4ccả những bành động 1kỳ lạ 4của Lâm 52Mặc đều facó được 5lý giải. fc © DiendanLeQuyDon Khi phát65sinh mâu ethuần giữa a4tình thân cvà tình abyêu, cô b1đã chọn 4fngười thân 22và làm tổn83thương người 1bminh yêu 32nhất, nhưng 5cuối cùng, 4người thân 0bcũng bỏ fcô ra đi, 2nỗi đau 4khổ đó 3không ai 6dcó thể 9chiu đựng 3ddđược. 6 © DiendanLeQuyDon Vì vậy, acô thay đổi 1danh tính erời khỏib2Singapore, 0dmảnh đất 9đem đến 30cho cô quá elnhiều mất 1mất.

Giang 61Hạo Vũ 98ngẩng đầu 6lên cầm 74lấy tay 8Tô Á Nam. b © DiendanLeQuyDon Mất anh 6đỏ nhưng bcổ gắngekhông để 7nước mắt 3rơi xuống.

“Chúng 9ata về thôi. 9 © DiendanLeQuyDon Anh sợ có 5chuyện xảy 7dra với cô 3cấy.”

Cô 4đã cố 9gắng giữ f9bí mật, 3giờ đây a0tất cả 87bị phơi 84bày bởi dfsự cố 1chấp của banh, anh sợ 65cô sẽ không 0fchiu đựng 4được. 6 © DiendanLeQuyDon Anh đã sai, 8chính anh 3là người eluôn luôn 7làm cô biạttổn thương 2ddến mức 02độ tột 39cùng.

Tô a6Á Nam đứng ddây và 10đưa ra quyết 1định. Cô c2quyết định 72từ bỏ 72tình yêu f6của mình. 2 © DiendanLeQuyDon Nếu không bbiết tất 6cả những 1chuyện này, emột người 3không chịu ethua như 74cô nhấtadịnh sẽ 8đấu tranh 5với Lâm 5Mặc để akhông phải 9hối hận. 7b © DiendanLeQuyDon Nhưng bây aegiờ, cô 9quyết định 4trao Giang 5bHạo Vũ 9nguyên vẹn 2lại cho 3cLâm Mặc.

Cô 3cười với 0dGiang Hạo afVũ rồi 46nói: “Được, 0chúng ta 8quay về f3tìm cô ấy”.

20. Chương 19 Phần 1

Chương 19: Tuyệt vọng

... Vô cùng tuyệt vọng, lúc phải ra đi, cô không được nhìn thấy anh hạnh phúc, cũng không còn đủ sức để chúc phúc cho anh.

Tô Á Nam lái xe về Thượng Hải.

Trên xe, Giang Hạo Vũ không ngừng gọi điện cho Lâm Mặc. Không có ai nghe máy. Anh lo đến mức chứng đau nửa đầu của anh bắt đầu phát tác nhưng anh không để ý, ngón tay không ngừng bấm điện thoại.

“Đừng lo lắng, chắc chắn không có chuyện gì xảy ra đâu, có lẽ cô ấy ra ngoài với Vũ Trạch.” Tô Á Nam an ủi anh nhưng không hiệu quả, anh lại gọi điện cho Bách Vũ Trạch. Trả lời anh chỉ có tiếng phụ nữ lạnh lùng: Xin lỗi, số điện thoại quý khách gọi đã tắt máy.

Giang Hạo Vũ gọi điện cho tất cả bạn bè nhưng đều không có tin tức gì của Lâm Mặc và Bách Vũ Trạch, anh còn gọi tới cả số máy bàn nhà Bách Vũ Trạch, nếu Tô Á Nam không nhanh nói khéo vài câu thì đã làm ẹ cậu ấy lo lắng rồi. Trong lòng anh có một dự cảm không hay, anh không ngừng giục Tô Á Nam lái xe nhanh hơn.

Thực ra lúc anh gọi điện, Lâm Mặc vẫn đang ở nhà, vì đang đắm chìm trong những suy tư của mình nên cô không để ý đến xung quanh.

Cô không ngừng đi đi lại lại trong phòng, lúc không thể kiềm chế cảm giác khó chịu, cô uống hai viên thuốc rồi tiếp tục đi như thế. Trong đầu cô chỉ có nét mặt đau thương của Tô Á Nam và câu nói cuối cùng của Giang Hạo Vũ, trước mặt cô hiện lên rất nhiều khuôn mặt, quen có, lạ có, nhưng đột nhiên cô không nhớ được tên của họ.

Thậm chí cô quên mất là mình đã uống thuốc hay chưa.

Cả đêm, cô không ngừng đi đi lại lại trong phòng, cách một lúc cô lại uống thuốc một lần cho đến khi hết thuốc mới dừng lại.

Cô lấy chìa khóa xe, không khóa cửa, vội vàng chạy xuống nhà lấy xe rồi lái nhanh ra khỏi bãi đỗ xe.

Cô muốn tìm Chương Vận, cô cần uống thuốc và nghỉ ngơi. Sau khi tỉnh dậy, chắc chắn mọi thứ sẽ trở lại bình thường như chưa hề có chuyện gì xảy ra.

Bách Vũ Trạch vẫn đang ngồi trước cửa nhà Lâm Mặc, thấy cô phóng xe vụt qua, nhìn cách cô lái xe, cậu cảm thấy rất lạ, vội vàng đứng dậy. Bình thường cô lái xe rất vững, vì sao bây giờ lại loạng choạng giống như đang say rượu?

Cậu vội vàng bắt taxi, dẫn lái xe theo sát Lâm Mặc.

Cậu không biết cô đi đâu muộn như thế nhưng cậu cảm thấy hôm nay cậu sẽ biết thêm một bí mật nào đó liên quan đến cô.

Cậu đi theo cô, mấy lần bảo lái xe định chặn cô lại nhưng không thành công. Cậu cảm thấy chiếc xe của cô lao nhanh trong bóng tối, cậu có thể mất dấu vết bất kỳ lúc nào.

Chiếc xe của cô không biến mất mà rẽ vào một khu dân cư nhỏ, Lâm Mặc gõ cửa một căn hộ rồi bước vào. Cậu thấy trên cửa có treo một tấm biển, trên đó viết: “Phòng tư vấn tâm lý Chương Vận”.

Cậu ngạc nhiên đứng ở ngoài cửa, do dự hồi lâu rồi dứt khoát nhấn chuông.

“Bây giờ là giờ nghỉ, nếu có nhu cầu xin mời mai đến, trên biển có ghi thời gian làm việc.” Cửa không mở, bên trong có tiếng phụ nữ nói vọng ra.

Bách Vũ Trạch ngẩng đầu, đứng trước lỗ nhìn trên cửa nói: “Tôi là Bách Vũ Trạch, tôi muốn tìm Lâm Mặc, chị ấy có về hơi lạ”.

Cửa được mở ra, một người phụ nữ xuất hiện ở cửa với dáng vẻ đang rất lo lắng.

Cậu bước vào phòng làm việc của Chương Vận rồi giải thích: “Tôi đi theo cô ấy nên tìm được đến đây”.

Chương Vận gạt đầu, dường như không ngạc nhiên khi gặp cậu. Cô chỉ vào cánh cửa phía trong cùng nói: “Lâm Mặc ở trong đó, hôm nay cô ấy rất lạ và mệt mỏi, tinh thần rất kém, có lẽ cô ấy đã ngủ rồi, tôi khuyên cậu nên để cô ấy ngủ một giấc”.

Vừa rồi nhìn thấy dáng vẻ của Lâm Mặc, Chương Vận giật mình. Cô ấy như người mất hồn, nói là đã uống hết thuốc. Cô đỡ cô ấy nằm lên giường rồi cho cô ấy uống hai viên, cô ấy nửa tỉnh nửa mê, hai tay buông xuống, không còn chút sức lực nào nữa.

Đúng lúc đó có tiếng chuông cửa.

“Tôi có thể nói chuyện với chị về cô ấy không?” Bách Vũ Trạch hỏi.

Chương Vận do dự một lát rồi đồng ý.

“Tôi đã từng cầm hai viên thuốc trong lọ thuốc Vitamin E của cô ấy cho bố của bạn tôi đem đi hóa nghiệm, chú ấy nói với tôi đó là thuốc chữa trầm cảm.”

“Không sai, đó là thuốc tôi kê cho cô ấy, cô ấy bị trầm cảm rất nặng. Vì cô ấy không chế rất giỏi nên khó nhận ra. Để mọi người không biết bí mật đó, cô ấy luôn cất thuốc trong lọ ghi chữ Vitamin E và mang theo người.”

“Cô ấy bị bệnh đó từ khi nào?”

“Lúc đó Tô Á Nam vẫn chưa nổi tiếng, có lẽ là vào khoảng thời gian họ tham gia cuộc thi hát. Lần đầu tiên tôi nhìn thấy cô ấy ở trên ti vi, vào đúng hôm đó, được một người bạn mời làm khách tham gia, lúc ra ngoài nghe điện thoại, tôi thấy cô ấy phát bệnh. Tôi đưa cho cô ấy danh thiếp của mình và cô ấy đến đây từ đó. Nhưng tôi chưa bao giờ chữa bệnh cho cô ấy, cô ấy chỉ đến đây ngủ và lấy thuốc mà thôi.”

“Ngủ?”

“Cô ấy mắc bệnh mất ngủ, mỗi ngày chỉ ngủ nhiều nhất được bốn tiếng, nhưng rất lạ, khi ở đây, cô ấy có thể ngủ rất ngon.”

“Tô Á Nam phải mất hơn sáu năm mới nổi tiếng, lẽ nào cô ấy luôn luôn như vậy?” Bách Vũ Trạch không dám tin.

“Đúng vậy.”

Chương Vận thấy Bách Vũ Trạch vừa cười khổ sở vừa rơi nước mắt, lòng cô cảm thấy vô cùng nặng nề. Cô có thể cảm nhận được tình cảm của cậu với Lâm Mặc sâu sắc như thế nào.

Nếu tình yêu không thể chữa được tâm bệnh, cô ấy làm sao có thể yên ổn sống tiếp được đây?

“Tôi có thể ở bên cạnh cô ấy không?” Bách Vũ Trạch cầu xin.

Nếu như thông thường, người bên trong không phải là Lâm Mặc thì chắc chắn cô sẽ dứt khoát phản đối vì cô cần tôn trọng sự riêng tư của bệnh nhân. Nhưng sau khi nói chuyện, cô đồng ý bỏ qua nguyên tắc của mình.

Bách Vũ Trạch nhẹ nhàng đẩy cửa bước vào, trong phòng tối đen, nhờ ánh đèn bên ngoài chiếu vào, cậu nhìn thấy Lâm Mặc đang nằm ngủ trên giường. Cậu đóng cửa lại, bước đến nhìn cô một lát rồi ngồi lên sofa kê cạnh giường bệnh.

Bỗng nhiên cậu cảm thấy, có thể yên lặng nhìn cô ngủ như thế này là cậu hạnh phúc rồi. Cảm giác hận cô hoàn toàn biến mất.

Cậu không thể hận cô khi nhìn thấy cô trong tình trạng như thế này. Cậu chỉ không hiểu vì sao cô lại mắc bệnh, hơn nữa lại kéo dài suốt nhiều năm như vậy?

Lâm Mặc tựa mình thay đổi tư thế quay người về phía Bách Vũ Trạch. Bỗng nhiên cậu nghe thấy cô nói.

Giọng nói của cô dịu dàng, nhẹ như gió thoảng, cậu như lạc vào một thế giới khác.

“Chương Vận, chị rất muốn biết bí mật của em phải không? Bây giờ chị có muốn nghe không?”

Bách Vũ Trạch ngồi yên lặng trong bóng tối nhìn Lâm Mặc, cậu như sắp ngừng thở, không dám nói gì.

Lâm Mặc không để ý có ai trả lời cô không, trong đầu cô hiện lên những hình ảnh của mười mấy năm về trước, có lúc hạnh phúc, có lúc đau thương mất mát.

Những ngày ở bên Giang Hạo Vũ trôi qua rất nhanh, cô bị cảm vẫn chưa khỏi hẳn nên Giang Hạo Vũ ở bên chăm sóc cô suốt hai ngày. Ngày thứ ba, cô yêu cầu anh về nhà, thời gian Giang Hạo Vũ được nghỉ không dài, cô không thể ích kỷ giữ anh cho riêng mình mà không nghĩ đến người thân của anh. Không còn lý do gì để phản đối, Giang Hạo Vũ lưu luyến rời khỏi nhà cô, vài ngày trôi qua không có tin tức gì của anh.

Cô vừa lo lắng vừa tự an ủi mình, người thân và bạn bè của Giang Hạo Vũ lâu rồi không gặp anh nên anh không đến thăm cô là bình thường, hàng ngày đi làm về cô đều ôm điện thoại nhưng không thấy Giang Hạo Vũ gọi cho cô lần nào.

Năm mới sắp đến, Giang Hạo Vũ đã nói sau khi ăn Tết sẽ quay lại trường học, họ hẹn nhau sẽ đếm ngược từng giây, cùng nhau đón năm mới. Nhưng ngày 27 tháng 12, cô nhận được tin dữ.

Tan học, cô đang chuẩn bị đi làm thêm, lúc bước ra khỏi cổng trường cô bị một người đàn ông trung tuổi chặn lại. Người đàn ông đó hơi khom lưng chào cô rồi ra hiệu mời cô ngồi lên xe.

Cô hơi sợ hãi, không hiểu chuyện gì đang xảy ra, tay chân ngượng ngịu không biết phải làm gì, đứng im nhìn chiếc xe sang trọng.

Lúc này, kính trên cửa sổ xe từ từ hạ xuống, một người phụ nữ quý phái, nét mặt hiền hậu khoảng bốn mươi tuổi dịu dàng cười với cô rồi nói: “Bác là mẹ của Giang Hạo Vũ, bác có thể nói chuyện với cháu một lát được không?”

Cô ngạc nhiên và cảm thấy vô cùng căng thẳng, không ngừng xoa hai tay vào nhau.

Cuối cùng cô cũng ngồi lên xe, ngoài mẹ của Giang Hạo Vũ, trên xe còn có chị gái của anh ấy, một cô gái rất xinh đẹp.

Họ đưa cô về rồi theo cô vào nhà. Cô bối rối lấy bánh ga tô vừa làm tối hôm trước trong tủ lạnh và pha hai cốc trà hoa quế.

“Bác, cháu làm không ngon, bác đừng để ý nhé!”

Bà Giang quan sát nhà của cô, nghe thấy cô nói thế, ánh mắt dừng lại trên chiếc bánh, mỉm cười ăn thử một miếng và hơi ngạc nhiên.

Cô cảm thấy rất căng thẳng, ngồi trước mặt họ, đầu cúi xuống, không hiểu người thân của Giang Hạo Vũ đến tìm cô có mục đích gì.

Lẽ nào...

“Cô Chung.” Bà Giang gọi cô.

“Bác gọi cháu là Tuệ Nhi được rồi ạ.” Cô ngẩng đầu nhìn bà Giang rồi bối rối nhìn xuống đất.

“Nhà Tuệ Nhi có những ai?”

“Bố mẹ cháu mất sớm, cháu có một anh trai làm trong công ty TMT ở Mỹ.” Cô thành thật trả lời, sợ biểu hiện của mình không tốt làm người nhà của Giang Hạo Vũ ghét cô.

Bà Giang nghe đến công ty TMT, ngạc nhiên quay đầu hỏi con gái: “Able cũng làm ở công ty đó đúng không?”

Chị gái Giang Hạo Vũ gật đầu rồi nói thêm: “Anh ấy là giám đốc nhân sự của công ty đó”.

“Thật là trùng hợp!” Bà Giang cười, không tiếp tục chủ đề đó nữa, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề.

“Hôm nay bác đến đây vì muốn nhờ cháu khuyên Hạo Vũ, bây giờ các cháu còn nhỏ, việc học là rất quan trọng, không thể vì chuyện tình cảm mà từ bỏ học hành. Nhưng các bác đã nói nhiều mà nó không nghe, vì thế nhờ cháu khuyên nó, không được bỏ học như thế.”

Cô ngạc nhiên ngẩng đầu, không dám tin nhìn bà Giang.

Bà vừa nói gì? Bỏ học?

“Không phải Evan nói anh ấy không muốn đi chơi Noel cùng bạn nên về nhà sao?”

Không cần nói nhiều hơn vì cô hiểu mình là nguyên nhân của chuyện này. Cô cảm thấy rất ân hận, nếu cô không bị ốm thì Giang Hạo Vũ sẽ không đưa ra quyết định như thế. Là cô đã cản đường anh, làm lỡ dở tiền đồ của anh.

Cô bối rối tiễn mẹ và chị gái Giang Hạo Vũ về, xe của họ đi xa rồi, cô vẫn đứng yên lặng ở cửa.

Cô hàng xóm chạy sang, nhìn cô với vẻ ngưỡng mộ.

“Nhã Tuệ, sao cháu quen bà Giang?”

“Cô biết bác ấy sao?” Cô hỏi một cách ngốc nghếch.

“Làm gì có ai không biết? Gia tộc họ Giang chiếm gần nửa nền kinh tế nước này, nổi tiếng như thế Cháu họ cô là người giúp việc cho nhà họ.”

Cô hàng xóm còn nói rất nhiều nữa nhưng không có lời nào lọt vào tai cô. Đương nhiên cô biết gia tộc họ Giang rất nổi tiếng nhưng chưa bao giờ cô liên tưởng đến mối quan hệ giữa anh với họ. Một gia tộc lớn như thế vì sao lại để con trai mình học ở một trường bình thường như vậy? Vì sao lại quen một người ở tầng lớp bình dân như cô? Điều khiến cô không dám tin là chưa bao giờ cô nhìn thấy ở Giang Hạo Vũ một nét nào của con nhà quyền quý, anh rất thật thà, khiêm tốn, chăm chỉ giống như xuất thân từ một nhà nho giáo.

Cô không thể ngờ anh lại là con trai nhà họ Giang.

Cô yên lặng quay vào, ngồi thẩn thờ trong vườn, Giang Hạo Vũ gọi điện đến một hồi lâu cô mới nghe thấy.

“Sao thế? Em bận à? Sao em không nghe điện thoại?” Giang Hạo Vũ có vẻ hơi lo lắng, giọng điệu gấp gáp.

“Evan, vì sao anh quay về?” Cô đột ngột hỏi anh.

“Tuệ Nhi, anh... Thật ra anh... Anh bỏ học rồi.”

“...”

“Tuệ Nhi, em đừng như vậy, dù sao anh cũng không thích chuyên ngành đó, lại phải xa nhà.”

Sao có thể như thế được? Sao anh có thể không thích chuyên ngành mà anh chọn lựa? Anh bỏ học hoàn toàn là vì cô. Nước mắt cô chảy dài.

Đột nhiên cô rất sợ anh sẽ rời xa cô. Cô bắt đầu nghĩ có lẽ bà Giang đến tìm cô không đơn giản chỉ vì việc Giang Hạo Vũ bỏ học. Có thể bà xuất hiện là để cảnh cáo cô.

Nghĩ cũng phải, gia đình hai bên khác biệt nhau nhiều như thế không nói đến việc cô không xứng với Giang Hạo Vũ, quan niệm xã hội cũng đủ khiến gia đình anh ngăn cản. Huống hồ, cô còn là nguyên nhân khiến Giang Hạo Vũ bỏ học.

Chắc chắn bà Giang rất hận cô! Mặc dù đến gặp cô với thái độ hòa nhã như thế nhưng sau khi biết được thân phận của cô, thái độ của bà càng khiến cô bất an.

“Tuệ Nhi, tha lỗi cho anh được không, anh không cố ý dối em.” Giang Hạo Vũ hơi lo lắng, cố gắng giải thích.

“Em không sao, em phải nói lời xin lỗi mới phải. Evan, anh định làm gì tiếp theo?”

Yên lặng, đây là lần đầu tiên gọi điện mà hai người cùng yên lặng lâu như vậy.

...

Ba ngày trôi qua, mặc dù gọi điện cho cô nhưng Giang Hạo Vũ không đến gặp cô, rõ ràng tâm trạng của họ bị ảnh hưởng bởi việc này. Cô không dám kể cho anh nghe chuyện mẹ anh đến tìm cô, cũng không khuyên anh quay trở lại trường tiếp tục đi học như bà Giang hy vọng.

Hàng ngày, cô sống trong nỗi sợ hãi, cảm giác như chỉ cần Giang Hạo Vũ quay trở lại Anh là họ sẽ không bao giờ gặp nhau nữa. Cô không muốn xa anh nên trong lòng hơi ích kỷ, nghĩ rằng như thế này cũng tốt, dù sao anh cũng ở Singapore nên cô vẫn được gặp anh. Cô không muốn nghĩ đến gia đình anh, không muốn nghĩ đến khoảng cách giữa mình và Giang Hạo Vũ cùng những rào cản ngăn cách họ, cô giống như chim đà điểu chui đầu xuống cát.

Tối ngày 30, anh trai cô đột ngột về nước và kéo cô ra khỏi đồng cát đó.

Tan làm, một mình cô về nhà trong tâm trạng treo ngược cành cây, bước vào cửa, cô ngạc nhiên thấy anh cô đang dựa vào sofa, mắt nhắm lại, tay trái vẫn còn đặt lên va li hành lý.

Cô ngạc nhiên chạy vào nhà, tiếng cửa đóng lại khiến cho anh cô giật mình.

“Anh, sao anh về mà không nói với em?” Cô sà vào lòng anh trai, vui mừng bật cười. Đây là lần đầu tiên cô cười vui vẻ trong những ngày này, quên tất cả những phiền muộn mà gia đình Giang Hạo Vũ đem đến.

Anh trai cô trở về, cô không còn phải ở một mình nữa nên cảm thấy yên lòng.

Nhưng anh trai cô không vui vẻ như cô, chỉ ôm cô rồi nhẹ nhàng xoa đầu cô mà không nói gì.

Cô cảnh giác nhìn thái độ lạ lùng của anh trai, vội vàng ngồi dậy.

Về mặt anh cô rất mệt mỏi, mấy ngày không cạo nên râu hơi dài, tóc rối không buồn chải, không còn tinh thần vui vẻ, thoải mái như trước đây.

“Anh, anh đi máy bay nên mệt à?”

Anh trai cô lắc đầu rồi cười, đó là một nụ cười rất khổ sở.

“Anh, sao thế? Vì sao anh về mà không nói một tiếng? Thời gian trước không phải anh nói anh rất bận sao? Ngày lễ Giáng sinh cũng phải làm thêm giờ, vì sao bỗng nhiên lại được nghỉ sớm thế?”

“...”

“Anh, anh nói đi, không phải chúng ta đã hứa không giấu nhau chuyện gì sao?”

Cô lắc lắc tay anh, dáng vẻ của anh khiến cô sợ hãi.

Một lát sau, anh đưa tay ôm cô rồi nói: “Anh không có việc làm nữa rồi”.

Không có... việc làm? Đối với cô, đây là một tin động trời. Cô biết anh trai cô rất yêu công việc này, luôn chăm chỉ và chú tâm, ngay cả trong các cuộc điện thoại hỏi thăm cô vào dịp nghỉ lễ, anh cũng kể về niềm vui trong công việc của mình, không cần biết cô có hiểu hết không. Hơn nữa, hai ngày trước anh còn gọi điện thông báo anh sẽ được thăng chức và tăng lương, vì sao bây giờ lại nói là không có việc làm nữa? Trong lòng cô cảm thấy bất an.

Anh trai cô nói rồi tiếp tục chìm đắm trong nỗi buồn của mình.

“Họ nói anh tiết lộ thông tin lưu trình thiết kế, vì sao anh có thể làm một việc như vậy được? Lưu trình đó là tâm huyết của anh, làm sao anh có thể tiết lộ ra bên ngoài? Sao có thể như thế?”

“Anh...”

Anh cầm lấy cánh tay cô với vẻ đang bị kích động: “Vì sao họ có thể hiểu nhầm anh như thế?”.

Anh ôm lấy đầu run rẩy, cố gắng giữ bình tĩnh, không muốn làm cô sợ hãi. Nhưng không thể thoát khỏi cảm giác buồn bã và phẫn nộ, đột nhiên anh bật khóc.

Cô không biết phải làm gì, cảm giác bất an ngày càng lớn đến mức cô không sao khống chế nổi nữa. Mỗi từ anh trai nói như dao đâm vào trái tim yếu ớt của cô. Một suy nghĩ đáng sợ hiện lên trong đầu cô.

Liệu có phải vì cô không muốn từ bỏ Giang Hạo Vũ, nên... cô không dám nghĩ tiếp.

Anh trai cô mệt mỏi nên không để ý đến sự khác thường của cô, kéo va li về phòng mình. Trước khi đóng cửa, anh cố gắng nở một nụ cười an ủi cô: “Anh không sao, chỉ cần có bản lĩnh sẽ không sợ không tìm được việc. Hơn nữa, về đây làm việc, anh có thể ở gần em, như vậy cũng tốt”.

Anh không nói cho cô biết, trong ngành này, tiết lộ bí mật là một tội rất nghiêm trọng, anh sẽ mãi mãi không còn chỗ để đặt chân. Anh đã không có duyên với công việc mà anh yêu thích, rất có thể còn phải đối mặt với pháp luật.

Anh không nói không có nghĩa là cô không hiểu. Cô đang chìm trong những suy nghĩ của mình không sao thoát ra được.

Cô nhớ hôm bà Giang đến, cô đã nhắc đến công ty anh trai cô làm việc, rõ ràng bà Giang và con gái quen lãnh đạo cấp cao của công ty đó, hình như là giám đốc nhân sự.

Lẽ nào vì cô không muốn khuyên Giang Hạo Vũ quay về Anh, không muốn rời xa anh nên họ làm như vậy để cảnh cáo cô?

Tay chân cô lạnh ngắt như vừa bị rơi xuống nước, cô không sao thở được.

Tối hôm đó, cô không nấu cơm, ngồi trong phòng khách suy nghĩ mông lung. Anh trai cô cũng không ra khỏi phòng, ngôi nhà yên lặng như không có người.

Sau một đêm không ngủ, tinh thần cô suy sụp. Cô thấy anh trai bước ra khỏi phòng.

Cả đêm không khóc, lúc này cô không kìm nén được nữa. Là cô có lỗi với anh trai, là cô đã hại anh không phát triển sự nghiệp được nữa. Sau khi bố mẹ mất, anh trai đã gánh vác mọi việc trong gia đình, từ học phí, sinh hoạt phí cho đến món nợ mà bố mẹ để lại. Anh trai đã vất vả và phấn đấu vì cô, còn cô lại ngáng đường anh, cản trở anh.

Nếu cô không yêu Giang Hạo Vũ, nếu cô hiểu chuyện hơn, không chỉ biết nghĩ đến tình cảm của mình, có lẽ mọi chuyện sẽ không xảy ra.

“Em gái, đừng khóc nữa, anh không sao.” Anh trai cô bước lại gần an ủi, ôm cô vào lòng. “Em có nhớ khi bố mẹ mất anh đã nói gì không? Từ nay về sau anh em mình sẽ ở bên nhau, cho dù gặp khó khăn vất vả

đến đâu, chúng ta đều phải đỡ nhau bước tiếp. Anh em mình không được để bố mẹ thất vọng đúng không? Bố mẹ ở trên thiên đường sẽ luôn phù hộ chúng ta. Em gái, hãy tin anh, những gì không tốt đẹp sẽ trôi qua, nhất định chúng ta sẽ ổn.”

Cô vui đầu vào lòng anh, mọi thứ sẽ tốt đẹp, chỉ cần cô từ bỏ.

Lúc đó, cô đã đưa ra quyết định, cô sẽ từ bỏ tình cảm khắc cốt ghi tâm của mình với Giang Hạo Vũ.

Cô nên rời xa anh, cô không muốn là một hòn đá ngăn bước chân anh, không muốn anh vì cô mà xung đột với gia đình, không muốn mọi chuyện trở nên ảm ỉ.

Anh trai luôn luôn chăm sóc bảo vệ cô, cô nên toàn tâm toàn ý với anh trai mình, có lẽ mỗi tình trẻ con của cô chỉ là bóng câu qua cửa sổ, sẽ phai nhạt rất nhanh theo thời gian.

Không có cô, sẽ có một nàng công chúa thật sự xuất hiện bên Giang Hạo Vũ. Cô chỉ là một cô gái lọ lem không được hạnh phúc bên hoàng tử, mỗi tình tốt đẹp trong câu chuyện cổ tích đó chỉ có thể lừa dối những cô gái bé nhỏ như cô mà thôi.

Sau khi biết về hoàn cảnh gia đình của Giang Hạo Vũ, cô luôn trốn tránh vờ như chưa hề có chuyện gì xảy ra. Nhưng hiện thực không cho phép cô tiếp tục nói dối lòng mình, sớm muộn gì cô cũng phải đối mặt với vấn đề này.

Cô không xứng với Giang Hạo Vũ, nếu không có chuyện xảy ra với anh trai cô, cô và Giang Hạo Vũ cũng không thể đến với nhau. Lời thề mãi mãi yêu anh của cô trở nên ấu trĩ. Mãi mãi, thế nào là mãi mãi, một năm? Hai năm? Mười mấy năm? Mấy chục năm? Cô và Giang Hạo Vũ không có nhau mãi mãi, mãi mãi không có nhau.

Cô đi học như mọi ngày nhưng không có chữ nào lọt vào đầu. Cả ngày cô chỉ nghĩ đến việc làm thế nào để chia tay với Giang Hạo Vũ, cô đau đớn run rẩy khi nghĩ tới từng chi tiết. Nhưng khuôn mặt khổ sở của anh trai hiện lên trong đầu cô khiến cô hạ quyết tâm.

Ngày mai là năm mới, cô chỉ lên lớp nửa buổi rồi được nghỉ, cô không về bằng cổng chính vì biết Giang Hạo Vũ đang đứng đó đợi cô. Anh là người biết giữ chữ tín, anh đã hứa cùng cô bước sang năm mới nên sẽ dùng mọi cách để giữ lời hứa của mình. Cô chạy nhanh đến quán cà phê nơi mình làm việc rồi cố gắng thuyết phục một nhân viên nam làm cùng cô diễn vở kịch phản bội khi Giang Hạo Vũ tới tìm cô.

Quả nhiên, Giang Hạo Vũ không tìm được cô, gọi điện cô không nghe máy, sau khi hỏi thăm bạn học của cô, anh đến nơi cô làm việc.

Tất cả đều đã được sắp xếp sẵn, bao gồm cả việc tắt điện thoại ở nhà, nhờ bạn học tiết lộ địa chỉ cô làm việc cho Giang Hạo Vũ.

Anh đến, cô cố tình bước đến bên vị khách háo sắc, đặt cà phê lên bàn. Vị khách không bỏ qua cơ hội chạm vào tay cô. Thấy Giang Hạo Vũ bước nhanh lại, cô hạ tay bưng khay xuống bối rối, anh bạn làm cùng cô lao lại. Anh kéo tay cô giúp cô giải vây rồi hai người chạy vào ngõ nhỏ phía sau quán.

Giang Hạo Vũ suýt nữa thì đâm vào mặt anh bạn làm cùng cô. Cô không thể tin đó là Giang Hạo Vũ mà cô đã quen. Cô chưa bao giờ nghĩ đến anh có thể có hành động bạo lực như vậy. Tất cả đều vì cô, cô đã khiến anh mất bình tĩnh mà quên đi phẩm chất tốt đẹp của mình.

Cố gắng kìm nén đau khổ, cô thốt lên những lời tuyệt tình trước thái độ kinh ngạc và đau đớn của Giang Hạo Vũ.

“Em và anh ta đang làm gì?”

“Làm những điều anh đã nhìn thấy.” Cô lạnh lùng trả lời.

“Anh nhìn thấy? Tuệ Nhi, thế là có ý gì? Rốt cuộc là em có ý gì?”

“Anh ấy là bạn trai của em.”

“Thế còn anh? Anh là gì?”

“Bạn trai cũ.”

“Bạn trai cũ? Chúng ta chia tay nhau từ lúc nào? Vì sao anh không biết?”

“Bây giờ. Anh đã biết quan hệ giữa em và anh ấy, quan hệ của chúng ta đã kết thúc rồi.”

Cô không hiểu cảm giác của cô lúc đó là gì? Cô dựa vào người anh bạn, không dám ngẩng đầu lên, mắt nhìn xuống đất, cô biết Giang Hạo Vũ đang rất đau khổ, cảm giác bị thương như sắp nhấn chìm cô. Cô nhìn thấy nước mắt không ngừng rơi xuống dưới chân Giang Hạo Vũ.

Anh khóc sao? Xin lỗi, xin lỗi...

“Có phải anh có gì không tốt không? Anh sẽ sửa sai có được không? Không được chia tay anh, đừng thích người khác được không? Được không?”

21. Chương 19 Phần 2

Đừng cầu xin cô được không? Cô không đáng được anh đối xử như vậy. Cái ôm của anh vẫn ấm áp như thế, lúc này giống như một ngọn lửa thiêu đốt cô. Cô kìm nén cảm xúc của mình, lạnh lùng nhìn Giang Hạo Vũ đang bỏ tất cả lòng tự trọng cầu xin cô: “Anh không có gì không tốt, chẳng qua em không thích nữa mà thôi. Khi anh đi du học ở Anh, em phát hiện ra em không thích anh như em vẫn nghĩ. Bây giờ, em rất yêu anh ấy, mong anh đừng như thế này nữa được không? Tất cả đều hội ngộ rồi phân ly, không nên níu kéo như thế này nữa, rất khó coi”.

Đây là câu nói tuyệt tình nhất của cô, người nghe là người mà cô yêu nhất. Trong lòng cô không ngừng tự dặn mình phải kiên trì, chỉ có kiên trì cô mới có thể bảo vệ được người thân và trả lại hết tình cảm cho anh.

Hãy hận cô đi! Hận cô đi! Thời gian trôi qua, anh sẽ hiểu tình yêu thời trẻ ngốc nghếch như thế nào, anh đã lãng phí thời gian yêu một cô gái không xứng đáng với anh, sau đó anh sẽ quên và bắt đầu một cuộc sống hạnh phúc mới.

Cô bé lợ lem là cô chỉ cần có người thân bên cạnh là hạnh phúc rồi.

Khi Giang Hạo Vũ quay người chạy đi, chân cô mềm nhũn và khuỵu xuống. Cô nhìn theo hướng bóng dáng Giang Hạo Vũ biến mất, trong lòng là một khoảng không trống rỗng.

Cô ngồi yên trên đất, không biết anh bạn làm cùng đã đi từ lúc nào, chỉ thoáng nghe thấy anh ấy nói: “Rõ ràng là yêu anh ấy như thế, vì sao phải chia tay?”.

Cô yêu anh, mãi mãi yêu anh, cô không thể yêu bất kỳ ai khác. Nhưng, cô không thể không chia tay anh.

Từ nhỏ đến lớn, cô luôn sống rất vui vẻ. Bố mẹ chiều chuộng cô, dành cho cô cuộc sống tốt đẹp nhất; anh trai yêu quý cô, dù phải chịu mọi khổ sở như thế nào cũng luôn bảo vệ cô để cô không bị tổn thương; Giang Hạo Vũ yêu cô, luôn mang hạnh phúc và vui vẻ đến cho cô. Vì thế cô không hiểu đau khổ là gì, cô nghĩ việc phải xa bố mẹ và Giang Hạo Vũ là nỗi đau khổ lớn nhất trên thế giới này, cô đều có thể chịu đựng. Nhưng không ngờ, trên đời này lại có những nỗi thống khổ lớn hơn cả sinh lý tử biệt, giống như cảm giác cô đang phải trải qua lúc này.

Cô đã làm tổn thương người cô yêu nhất và làm tổn thương chính mình.

Cô ngồi đó, bất động như một bức tượng. Cô không cảm thấy những giọt mưa lớn đang rơi lên người mình đau buốt.

Cô ngồi đó đến khi trời tối mịt.

Cô nhớ là phải nấu cơm cho anh nên không thể không đứng dậy trở về. Cô bước trên đường không có một bóng người trong màn mưa. Cô biết cô sẽ không còn hạnh phúc trong tình yêu nữa, hạnh phúc đã đi theo Giang Hạo Vũ rồi.

Cô đẩy cửa vào nhà, không nhìn thấy anh đang bước đi bước lại trước cửa đợi cô về.

“Sao em về muộn thế? Vì sao lại tắt điện thoại bàn?” Anh trai thấy cô ướt sũng nước mưa, vội vàng chạy tới cầm tay cô, định đưa cô vào nhà.

Nhưng cô né tránh khi tay anh chạm vào cô, bước vào phòng ngủ rồi khóa cửa lại.

“Em sao thế? Em mở cửa được không?”

Anh trai ở ngoài cửa lo lắng gọi cô. Nhưng tiếng gọi của anh khiến cho cô không kìm nén được những đau khổ trong lòng, cô trầm chẫn khóc.

Anh dùng chìa khóa dự phòng mở cửa lao vào, kéo cô dậy, ôm chặt lấy cô rồi hỏi: “Sao thế? Em nói cho anh biết có chuyện gì nào!”.

Cô sà vào lòng anh không nói gì và tiếp tục khóc.

“Vì anh sao? Vì chuyện công việc của anh nên em buồn sao?”

Câu nói của anh khiến cô phản ứng lại. Cô đã làm tổn thương Giang Hạo Vũ, làm tổn thương chính mình chỉ vì một mục đích là giữ lại công việc cho anh, giữ lại những hy vọng cho anh.

Cô thoát ra khỏi lòng anh, vừa chạy vào phòng anh vừa nói với chính mình: “Dọn đồ đạc, đúng rồi, đi dọn đồ đạc”.

Cô lấy quần áo của anh nhét vào va li, không gấp gọn gàng mà vò vào thành một đống. Anh trai cô đi theo, giữ lấy cô lúc đó đang trong tâm trạng hoảng loạn, hỏi lớn: “Tuệ Nhi, em đang làm gì thế?”.

“Thu dọn đồ đạc, giúp anh thu dọn đồ đạc, anh đi mua vé máy bay về Mỹ đi.” Cô bị anh giữ chặt không động đậy được, mắt mở tròn nhìn anh rồi khóc, nhưng ánh mắt cô không bộc lộ cảm xúc gì.

Anh nhẹ nhàng kéo cô ngồi xuống, đang chuẩn bị nói gì với cô thì có tiếng chuông điện thoại bàn vang lên.

Cô sực tỉnh khi nghe thấy tiếng chuông, biết rằng có người gọi cho cô, vội vàng chạy ra nghe. Cô không thể để anh trai cô biết chuyện này, không thể để anh phải lo lắng cho cô.

Trong lòng cô có một chút hy vọng Giang Hạo Vũ gọi đến, hy vọng anh có thể biết sự thật và giúp cô giải quyết.

Duy gọi điện đến từ một nơi rất âm ỉ, có vẻ như đang ở sân bay. Không đợi cô lên tiếng, Duy lắp bắp: “Nhã Tuệ, chuyện gì xảy ra giữa cậu và Giang Hạo Vũ thế? Bây giờ Hạo Vũ muốn bay đi Anh, ai khuyên cậu ấy cũng không được. Cậu ấy dầm mưa cả chiều nay và đang bị sốt!”.

“Bọn mình chia tay rồi.” Nghe nói Giang Hạo Vũ đang bị sốt, cô cảm thấy vô cùng đau lòng, mắt tối lại nhưng cô vẫn cần nói điều phải nói.

“Chia tay? Sao lại chia tay? Cho dù các cậu chia tay hay không thì cậu hãy mau đến đây, lừa thế nào để cậu ấy ở lại cũng được, bây giờ sức khỏe cậu ấy như thế không lên máy bay được!”

“Mình không đến được.” Cô cắn mạnh đầu lưỡi mình để lấy đủ lý trí tiếp tục giả vờ lạnh lùng.

Đầu bên kia điện thoại im lặng hồi lâu. “Bây giờ trời mưa to nên chuyến bay bị hoãn, cậu...” Duy vẫn chưa nói xong thì Giang Hạo Vũ hét lên, sau đó điện thoại tắt.

Cô nghe thấy Giang Hạo Vũ hét lên trong điện thoại: “Gọi điện cho cô ấy làm gì? Suốt cuộc đời này, mình không muốn gặp lại cô ấy nữa.”

Lúc đó, lòng cô đã chết. Cô cảm thấy tuyệt vọng, như thể có một cây gậy gỗ đánh mạnh vào đầu khiến cô hoa mắt. Cô bắt đầu nôn như thể lục phủ ngũ tạng sắp rơi ra ngoài.

Anh trai cô chạy lại, đỡ lấy cô rồi hỏi: “Nói cho anh biết đã xảy ra chuyện gì? Không phải hôm qua em nói chúng ta sẽ không giấu nhau điều gì sao? Có việc gì em cứ nói với anh, chúng ta sẽ cùng nhau giải quyết.”

Tư duy của cô không còn rõ ràng nữa, cô chỉ cảm thấy đầu mình có muốn vòn chiếc kim đang xuyên vào, đau đến mức không nghe thấy gì nữa.

Cô tự nói với chính mình, lúc thì nói muốn tiếp tục dọn đồ đạc cho anh đi Mỹ, lúc lại nói chỉ cần chia tay với Giang Hạo Vũ, anh trai cô sẽ không bị đuổi việc nữa.

Đột nhiên, anh trai cô giơ tay tát mạnh lên mặt cô, như vậy mới khiến cho cô tỉnh táo lại.

“Vấn đề công việc của anh có liên quan đến bạn trai của em sao?”

Cô bị anh đánh nên sợ hãi rơi nước mắt và gật đầu.

“Gia đình họ không muốn các em ở bên nhau nên lấy anh để uy hiếp em sao?”

Cô lại gật đầu.

“Sao em hồ đồ thế làm như vậy có lấy lại được công việc cho anh không?” Anh trai cô hơi tức giận, trong ánh mắt hiện lên đầy vẻ đau xót.

Cô xúc động nói, “Có thể, chỉ cần em và Evan chia tay, anh sẽ được quay lại làm việc. Em đi giúp anh thu dọn đồ đạc, anh đi Mỹ rồi sẽ biết, tất cả chỉ là hiểu nhầm.”

“Em gái, sao em lại như vậy? Em yêu cậu ấy không? Vì sao yêu cậu ấy lại làm tổn thương đến cậu ấy? Lẽ nào em không thấy đau lòng sao?”

Đau lòng, đương nhiên cô đau lòng, đau đến mức sắp chết, nhưng cô không còn cách nào khác.

“Em gái, anh không cần em làm như vậy, em hiểu không? Nếu nguyên nhân thật sự là như vậy, anh không cần đi làm ở công ty đó nữa. Anh có tay có chân, làm gì cũng được, không nhất thiết phải làm trong ngành đó. Cậu ấy rất yêu em phải không? Em làm tổn thương cậu ấy như thế lẽ nào không sợ có chuyện gì xảy ra với cậu ấy sao? Nếu có chuyện gì xảy ra với cậu ấy thì em sẽ làm thế nào?”

Có thể có chuyện gì không hay xảy ra với Evan sao? Anh ấy đang bị sốt!

“Em ở nhà đợi anh, anh đi mượn xe, chúng ta sẽ ra sân bay nói chuyện rõ ràng với cậu ấy.”

“Không, không cần...”

Đáng tiếc cô chưa kịp nói dứt lời, anh cô đã chạy ra ngoài. Cô chóng mặt nên không còn đủ sức đuổi theo, đành ngồi trên nền nhà, ôm lấy hai chân và suy nghĩ mông lung.

Một lát sau, anh trai cô mượn được một chiếc xe chở hàng nhỏ của nhà hàng xóm. Anh kéo cô ra khỏi cửa, đưa cô ngồi vào xe rồi lái xe ra sân bay.

Trên đường, cô không ngừng yêu cầu anh dừng đi, càng đến gần sân bay, cô càng cảm thấy lo sợ.

Chắc chắn người thân của Giang Hạo Vũ đều có mặt ở sân bay, nếu thấy cô đến giải thích với Giang Hạo Vũ, họ sẽ rất tức giận, cô không đủ sức gánh chịu hậu quả. Cô hy vọng anh trai cô sẽ về Mỹ làm việc, hy vọng Giang Hạo Vũ sẽ chọn một cô gái tốt hơn cô, vì hai lý do đó, cô không thể đến sân bay, không thể xuất hiện trước mặt Giang Hạo Vũ.

Ngoài trời mưa không ngừng rơi, gió gào thét, tầm nhìn rất ngắn, đèn phía trước xe hầu như không còn công dụng.

Cách sân bay khoảng một cây số, cô cảm thấy hốt hoảng hơn. Cô kéo tay anh trai, khóc và nói: “Anh, chúng ta quay về được không? Chúng ta quay về coi như chưa hề có việc gì xảy ra, coi như em chưa từng có bạn trai. Anh, em sẽ đi Mỹ với anh được không? Chúng ta cùng đi Mỹ và không xa nhau nữa.”

Anh trai cô quay đầu lại nhìn cô, lắc đầu một cách dứt khoát.

Đột nhiên có tiếng sấm vang lên, sét đánh ngang bầu trời, cô sợ hãi đến mức hai tay run rẩy, bám lấy tay cầm vô lăng của anh trai, chiếc xe bắt đầu chạy xiên sang dải phân cách.

Anh trai cô hoang mang bẻ tay lái để xe chạy về đúng làn đường, nhưng lâu rồi không lái xe nên anh hơi mạnh tay, chiếc xe chạy thành hình chữ S.

Đúng lúc đó có một chiếc xe tải chạy ngược lại, vì mưa bão nên không nhìn rõ phía trước.

Có một ánh sáng mạnh làm cô lóa mắt, cô sợ hãi hét lên, sau đó là tiếng va chạm rất mạnh, chiếc xe chở hàng bay lên và rơi xuống bên đường.

Thời gian như ngừng trôi, con đường ra sân bay trở lại yên tĩnh.

Cô không biết gì nữa, mưa nhỏ dần, gió thổi tan đi những đám mây đen u ám, ánh trăng soi sáng bầu trời đêm. Có một chiếc máy bay bay ngang qua, không biết đến vụ tai nạn đáng sợ dưới mặt đất.

Khi cô tỉnh dậy sau cơn hôn mê dài, sự việc đã trôi qua được hơn một tháng.

Bác sỹ lo tình trạng của cô chưa ổn định có thể bị shock nên giấu cô việc anh trai cô đã mất ngay tại hiện trường trong vụ tai nạn đó, chỉ nói với cô anh trai cô bị thương giống cô, đang được điều trị ở phòng bên cạnh, không hề nguy hiểm đến tính mạng nhưng không thể ra khỏi giường để đến thăm cô.

Họ giấu cô không được lâu, khi cô có thể tự mình ra khỏi giường, cô phát hiện ra bác sỹ điều trị đã lừa cô.

Khi nhìn thấy hộp tro cốt của anh trai, trong đầu cô không ngừng hiện lên câu nói: Chính cô đã hại chết anh trai, chính cô đã hại chết anh trai, chính cô. Vì sao người chết đi không phải là cô? Lẽ ra phải là cô mới đúng, vì sao anh trai cô bất hạnh như thế vì sao anh lại phải chết thay cô?

Cô dường như phát điên đẩy hộp tro cốt ra, không tin đó là của anh trai cô, cô không tin anh trai cô đã chết, không tin cô không còn người thân, cô khóc, ngồi thu mình ở góc phòng, không ngừng nói nhảm, đầu óc cô không còn tỉnh táo nữa.

Tình trạng của cô rất xấu, tinh thần không ổn định, các vết thương trên người bị cô cào cho tóa máu. Lúc y tá của bệnh viện nghĩ rằng cô đã phát điên thì đột nhiên cô tỉnh táo trở lại, cảm giác đau đớn trên cơ thể khiến cô quay về hiện thực. Nhưng nghĩ đến anh trai cô lại đau đớn không sao chịu nổi.

Hơn một tuần trôi qua, cô dần dần chấp nhận việc anh trai cô đã mất, tâm trạng của cô bình tĩnh hơn rất nhiều. Nhưng khi y tá cảm thấy thở phào nhẹ nhõm thì có chuyện xảy ra.

Cô vô cùng căm ghét bản thân mình, hận rằng vì sao mình không chết, nhân lúc y tá không để ý, cô dùng một miếng kính vỡ cửa vào động mạch cổ tay trái của mình rồi bình thản đắp chăn lại, ngủ thiếp đi.

Nhưng khi cô mơ hồ tỉnh lại, thấy mình vẫn còn sống, tinh thần cô bị kích động đến mức phải dùng thuốc mới có thể giúp cô trấn tĩnh.

Những ngày sau đó, cô còn có ý định tự sát mấy lần nữa, bác sỹ không còn cách nào khác đành mang tất cả mọi đồ vật trong phòng cô đi, đồng thời cử một y tá đặc biệt ở bên cô suốt cả ngày. Cô biết mình không còn cơ hội để tự sát nên nằm yên lặng trên giường, không nói gì, không bộc lộ bất kỳ cảm xúc nào. Chỉ có một mình cô biết, cô đang đợi, đợi đến lúc có cơ hội được chết.

Cuối cùng có một ngày, nhân viên y tá bị đau bụng, thấy cô ngủ say nên vào nhà vệ sinh một lát. Cô tranh thủ cơ hội đó, chầm chậm leo lên nóc nhà bệnh viện.

Cô ngồi trên mép trần nhà, ngẩng đầu nhìn bầu trời, tóc cô dài bay trong gió, cô nở một nụ cười mơ màng.

Cô không nghe thấy tiếng mọi người đang la hét ở phía dưới, không nghe thấy những lời nhân viên y tá lúc đó đã theo cô lên đến nơi để khuyên nhủ cô. Cô vẫn nhìn lên bầu trời và không có phản ứng gì.

Trong tâm tưởng, cô nhìn thấy bố mẹ cô đang đón cô lên thiên đường, đưa cô rời xa thế giới đau khổ này. Cô chớp mắt nhìn lên bầu trời, có ảo giác đang nhìn thấy cảnh bố mẹ cô cười mây xuống với cô.

Bỗng nhiên, cô cười rất vui vẻ, trên khuôn mặt trẻ trung nở một nụ cười trong sáng. Cô nghiêng người về phía trước, đứng dậy trong tiếng hò hét của mọi người, có lẽ, chỉ cần cô bước lên một bước là có thể vĩnh biệt thế giới này.

Bệnh viện đã báo cảnh sát, phía dưới một chiếc đệm không khí được trải ra.

Mọi người lên trên nóc nhà đông dần, không chỉ có bác sỹ, y tá mà còn có rất nhiều cảnh sát. Một người cảnh sát già cẩn thận bước lại gần và bắt đầu nói chuyện với cô.

“Cô gái, cô vẫn còn trẻ, có điều gì nghĩ không thông sao?”

Cô không bộc lộ cảm xúc gì khi thấy ông bước lại gần, nhưng chỉ cần ông tiến lên một bước cô cũng sẽ tiến lên phía trước một bước. Nhân viên cảnh sát già đành đứng nguyên chỗ cũ, tiếp tục khuyên giải.

“Cô gái, cô vẫn còn có người thân phải không? Vẫn còn có bạn bè phải không? Nếu mọi người biết được cô có ý định này, họ sẽ rất buồn! Họ sẽ đau khổ, đau khổ suốt đời, vì chết không đáng sợ, chết rồi sẽ không biết gì nữa, còn người sống sẽ sống trong đau khổ. Lẽ nào cô nhẫn tâm để mọi người đau khổ vì cô? Cô nhẫn tâm sao?”

Giọng người cảnh sát già đều đều như đọc sách nhưng cô không bỏ sót chữ nào. Cô quay đầu lại nhìn ông hỏi khẽ: “Vậy sao? Người sống sẽ đau khổ sao?”

Người cảnh sát gật đầu, có vẻ như không hề có ý định lừa cô.

Cô quay người lại, sau khi leo lên nóc nhà, cô không còn đủ sức nữa, cô ngã xuống và ngất đi.

Cô không muốn làm gì, yên lặng suốt cả ngày và chấp nhận sự điều trị của bác sỹ. Thời gian trôi qua, hơn bốn tháng sau, cô hồi phục sức khỏe và về nhà.

Cô cắt tóc, đem chôn cùng tro cốt của anh trai bên cạnh mộ của bố mẹ, sau đó bán nhà để bồi thường tiền xe cho nhà hàng xóm, trả hết nợ nần. Cô tìm trong giấy tờ của mẹ để lại cách liên lạc với bác của cô, làm thủ tục di dân và về nhà bác ở Hàng Châu, Trung Quốc. Lúc đi, nhà hàng xóm hỏi cô đi đâu, cô nói đến Mỹ ở cùng anh trai.

Thật ra cô có thể ở lại Singapore nhưng cô không muốn vì ở đất nước này cô đã trải qua biết bao đau khổ, cô hy vọng có thể chọn cách nào đó để trừng phạt bản thân mình, giống như người cảnh sát già đã nói, cả cuộc đời sống trong đau khổ.

Cả cuộc đời này, cô sống tiếp là vì đau khổ, muốn dùng đau khổ chuộc lại những tội lỗi đã gây ra và có cơ hội được gặp lại người thân của cô trên thiên đường.

Đến Trung Quốc, sống nhờ ở nhà người khác, cô đổi tên thành Lâm Mặc, tiếp tục học rồi lao đầu vào đi làm, tất cả tiền kiếm được cô đều đưa cho bác, coi như đó là tiền cô ở nhờ nhà bác.

Cô luôn sống yên lặng và cô độc, không kết bạn giao lưu với ai, hàng ngày sau khi đi làm về, cô nằm trên giường, ôm chú gấu Pooh Giang Hạo Vũ tặng cô, nhớ lại những sai lầm của mình và chịu đựng cảm giác đau khổ trong lòng.

Dần dần, cô nhận ra mình có điều gì đó rất lạ. Cô cảm thấy máu trong người mình chảy một cách bất thường, tim cô như bị cào xé. Cô không khống chế được nhịp thở, không khống chế được cơ thể, thậm chí không khống chế được cảm xúc của mình. Tình trạng này xuất hiện ngày càng thường xuyên và nghiêm trọng hơn khiến cô không biết phải làm thế nào.

Cho đến một ngày, cảm thấy rất khó chịu, vô tình cô làm rơi một chiếc cốc thủy tinh xuống nền nhà, cô ngã xuống, bị những vết thủy tinh vỡ cửa vào người chảy máu. Điều kỳ lạ là vào lúc đó, cảm giác khó chịu đột nhiên biến mất.

Cô tiếp tục thử vài lần và phát hiện ra đó là một cách rất tốt để giải tỏa cảm giác khó chịu. Từ đó, mỗi lần lâm vào tình trạng như vậy, cô lại dùng dao sắc cửa lên da mình, nhìn máu chảy ra từ miệng vết thương. Khi cảm giác khó chịu hoàn toàn biến mất, cô tự bôi thuốc và băng vết thương một cách chuyên nghiệp như một bác sỹ phẫu thuật thẩm mỹ.

Đương nhiên, không phải chỗ nào trên cơ thể cô cũng có thể áp dụng cách chữa trị đó, ngoại trừ những vùng da không che đi được, trên bụng, trên lưng cô, những phần da thịt nào mà hai tay cô có thể chạm đến đều không còn lành lặn. Vết thương cũ vừa lành, vết thương mới đã xuất hiện, dần dần các vết sẹo không thể mờ đi được nữa.

Cô vẫn bình thản sống như thế nghĩ rằng có thể tiếp tục duy trì tình trạng đó mãi mãi. Trên cổ tay cô có đeo một chuỗi hạt lấy từ cửa Phật, đó là món quà bác gái tặng cho cô khi cô trở về, hy vọng cô có thể từ bỏ mọi đau thương trong lòng để dừng cảm sống tiếp. Cô không cần đến công dụng của chuỗi hạt đó, cô chỉ cần nó giúp cô che đi vết sẹo đáng sợ trên cổ tay trái của mình. Cô không thể để ai biết bí mật này, cô giấu vào tận sâu trong tim, hàng đêm nhớ lại và đau khổ, rồi tiếp tục tự hành hạ mình.

Nếu không gặp Tô Á Nam ở một cửa hàng phục vụ đồ ăn nhanh, có lẽ cô sẽ tiếp tục sống như thế cho đến khi nào cô không còn chịu đựng nổi nữa.

Lúc đầu, cô không thích làm việc cùng Tô Á Nam vì Tô Á Nam sông rất vui vẻ giống hệt cô trước đây, cô sợ cô không chịu nổi. Cô biết Tô Á Nam cũng không thích cô vì nghĩ cô xinh đẹp và kiêu ngạo nên không thêm để ý đến ai.

Tô Á Nam là một người sống nhiệt tình, thẳng thắn, quan hệ rất tốt với mọi người. Chỗ nào có cô ấy chỗ đó vang lên tiếng cười nói vui vẻ, ngược lại, cô là một người cô độc, luôn một mình thu dọn bàn ăn, mang thức ăn cho khách, rửa hàng đồng bát đĩa. Không ai giúp đỡ cô vì cô không cần ai giúp đỡ.

Trong mắt của mọi người, cô là một người đẹp lạnh lùng, đi một mình, về một mình.

Cho đến ngày hôm đó, trên đường đi làm về bước qua một ngõ nhỏ, cô thấy Tô Á Nam giúp đỡ một học sinh nữ đang bị nhóm côn đồ bắt nạt. Lúc đó cô nghĩ, Tô Á Nam sẽ gặp phiền phức vì nhóm côn đồ đó có thể lực đằng sau nâng đỡ và bọn chúng quen biết ông chủ của một tổ chức xã hội đen.

Lúc đó cô không dừng lại, đi thẳng qua con ngõ nhỏ. Việc này không liên quan đến cô, cô không cần tham gia vào vấn đề của Tô Á Nam, ngoài bản thân mình ra cô không còn quan tâm đến người nào khác.

Nhưng hôm sau, khi thấy Tô Á Nam bị nhóm côn đồ bao vây, không kịp suy nghĩ, cô cầm một chiếc gậy gỗ ở bên đường, dùng hết sức lực đánh một tên đứng ở ngoài cùng. Đầu hắn bị cô đánh cho chảy máu khiến tất cả những người có mặt đều ngạc nhiên, Tô Á Nam nhân cơ hội đó bắt đầu đánh lại bọn chúng, một cuộc hỗn chiến xảy ra.

Kết cục rất buồn cười, những tên côn đồ dày dạn kinh nghiệm đột nhiên bị hai cô gái đánh cho không còn mặt mũi nào và bỏ chạy.

Cô cảm thấy rất lạ, hóa ra đánh nhau là một việc rất thú vị, trước đây cô chưa bao giờ làm như vậy. Cô nhận ra mình đã thay đổi, không giống con người Chung Nhã Tuệ trước kia nữa. Như thế cũng tốt, đây là kết quả mà cô mong muốn, Chung Nhã Tuệ đã chết rồi, mái tóc dài của Chung Nhã Tuệ đã được chôn cùng anh trai anh và bố mẹ, người đang sống để đền tội cho những sai lầm của cô là Lâm Mặc.

Bọn côn đồ chạy rất nhanh, thoáng chốc đã không còn thấy bóng dáng chúng đâu nữa, cô vứt cây gậy rồi quay đầu bỏ đi. Lúc này, Tô Á Nam hét lên sau lưng cô: “Này, làm bạn nhé!”.

Cô quay đầu lại không nói gì, nở một nụ cười. Khi cô vẫn còn đang ngạc nhiên vì thái độ của mình thì nhận ra Tô Á Nam đã quyết định coi cô là người bạn thân suốt cả cuộc đời.

Sau đó, họ cùng nhau học tập, cùng nhau đi làm. Tô Á Nam rất thích hát, họ thường xuyên tham gia các cuộc thi để kiếm tiền, cuộc sống rất đơn giản và vui vẻ. Còn cô, mặc dù ở bên Tô Á Nam nhưng vẫn không quên mục đích sống của mình, cô không bị ảnh hưởng bởi tính cách khoáng đạt của cô ấy. Cô che giấu tất cả mọi bí mật của mình, cô nói với Tô Á Nam mình một đứa trẻ mồ côi sống cùng với bác ở Hàng Châu từ nhỏ.

Vào năm chuẩn bị tốt nghiệp, Tô Á Nam nói muốn tham gia một cuộc thi hát ở Thượng Hải. Cuộc thi này không giống các cuộc thi họ đã tham gia, người giành giải nhất sẽ được ký hợp đồng giá trị một trăm nghìn nhân dân tệ với công ty ca nhạc. Cô biết Tô Á Nam rất thích ánh đèn sân khấu nên cùng cô ấy đến Thượng Hải, thi qua rất nhiều vòng, cô vẫn nghĩ Tô Á Nam sẽ giành chiến thắng, không ai ngờ cô đứng đầu cuộc khi và giành được hợp đồng.

Cô không muốn làm nghệ sỹ, ca hát không phải là niềm đam mê quá lớn của cô, vào giây phút cô đổi tên mình thành Lâm Mặc, cô đã không còn mơ ước và sở thích nào nữa. Vì thế, cô thuyết phục tổng giám sát bộ phận âm nhạc của công ty để cô chuyển nhượng hợp đồng cho Tô Á Nam, cô sẽ làm trợ lý cho cô ấy, cùng cô ấy vượt qua mọi vất vả khó khăn trên con đường nghệ thuật để giành được ánh hào quang như mong ước.

Những ngày ở Thượng Hải, cô tình cờ quen bác sỹ tâm lý Chương Vận, biết những cảm giác khó chịu của mình là triệu chứng của bệnh trầm cảm và tìm ra được loại thuốc giúp cô không cần tự cứa lên da thịt mình nữa.

Cô không muốn Chương Vận điều trị cho cô nhưng thường xuyên đến chỗ cô ấy để có thể ngủ ngon, lấy thuốc do cô ấy kê đơn và bắt đầu một mối quan hệ không rõ tên với Chương Vận.

Vài năm trôi qua, số phận của cô bắt đầu chuyển sang một bước ngoặt mới khi gặp lại Giang Hạo Vũ. Tất cả đều do vận mệnh sắp đặt, với lòng hối lỗi, cô muốn giúp anh hoàn thành ước nguyện và có được hạnh phúc như cô mong muốn.

Đáng tiếc, cô đã thất bại, vì thế cô không cần tiếp tục tồn tại nữa.

Cô sẽ yên lặng ngủ như thế này rồi ngừng thở, không cần biết linh hồn cô sẽ bay lên thiên đường hay rơi xuống địa ngục.

Cô sẽ rời xa thế giới này, thế giới đã bị cô làm cho đảo lộn.

22. Chương 20 Phần 1

Chương 20: Từ bỏ

... Cô từ bỏ sinh mệnh, tri giác và tất cả; còn anh từ bỏ danh lợi, sự nghiệp để có cô.

Bỗng nhiên Lâm Mặc cảm thấy vô cùng khó chịu, máu trong người cô chuyển động nhanh lạ thường, có vật gì đó chặn trong ngực khiến cô không sao thở được. Máu trong miệng cô phun ra.

Bách Vũ Trạch ngồi sau lưng cô, giây phút nghe những lời cô nói, cậu cảm thấy trong lòng mình có thứ gì đó đang chết đi khiến cậu đau đớn.

Cậu, Tô Á Nam cũng như Secret đều không ngờ Lâm Mặc chính là Chung Nhã Tuệ, mối tình đầu mà Giang Hạo Vũ không sao quên được.

Chẳng trách họ luôn có sức hút với nhau, chẳng trách họ đều không kiềm chế được bản thân mình. Họ yêu nhau nhưng bị số phận đùa giỡn và giày vò.

Cậu đứng dậy nhưng không thể bước đi. Cậu muốn lại gần Lâm Mặc, nói với cô ấy rằng cô ấy rất ngốc khi tự đem tất cả mọi bất hạnh đổ lên đầu mình, rất ngốc khi không ngừng tự giày vò bản thân để mong giảm nhẹ được tội ác như thế. Cô là người thông minh, vì sao lại nghĩ không thông như vậy?

Bỗng nhiên cậu cảm thấy Lâm Mặc có điều gì đó không bình thường, người cô không ngừng co giật.

Cậu hoang mang chạy lại, một chất lỏng màu đen chảy xuống nền nhà, trên giường, trên người Lâm Mặc và không ngừng chảy ra từ miệng của cô.

“Lâm Mặc, Lâm Mặc, chị sao thế?” Cậu ôm lấy cô gọi lớn.

Chương Vận từ ngoài chạy vào, bật đèn, thấy chỗ nào cũng có máu thì giật mình sợ hãi, “Sao thế? Cô ấy sao thế?”

Bách Vũ Trạch hoang mang lắc đầu, nhắc cô mau gọi xe cấp cứu rồi tiếp tục gọi tên Lâm Mặc.

Lâm Mặc nghe thấy giọng nói của Bách Vũ Trạch, cố gắng mở mắt.

Cô nhìn cậu và cười. Cậu chưa bao giờ thấy cô cười như thế, một nụ cười ngây thơ và hạnh phúc, cô nói nhỏ nên cậu không thể nghe rõ.

“Mẹ nói, người có bí mật... không thể lên thiên đường, tôi đã nói ra, liệu... liệu tôi có được lên thiên đường với họ không?”

“Không, không thể, chị không thể...” chữ “chết” dừng lại trong cổ cậu, không thể thốt thành lời. Cậu rất sợ nếu cậu nói ra, điều đó sẽ trở thành hiện thực.

“Evan...” Lâm Mặc khẽ gọi một cái tên khác, đưa tay chạm lên mặt Bách Vũ Trạch.

Bách Vũ Trạch ngạc nhiên, vừa lấy điện thoại trong túi vừa nói to với cô: “Để em gọi điện cho Giang Hạo Vũ, anh ấy yêu chị, anh ấy luôn yêu chị nên không thể để chuyện gì xảy ra với chị.”

Đáng chết, điện thoại của cậu đột nhiên hết pin.

Lâm Mặc không nghe thấy cậu nói gì nữa, cậu chỉ thấy môi cô hơi động đây.

Lâm Mặc cảm thấy Giang Hạo Vũ đang hôn cô, anh nói: “Tuệ Nhi, anh yêu em, mãi mãi.”

Cô mỉm cười, nhắm mắt lại: “Evan, em cũng yêu anh, mãi mãi”.

Trời đã sáng hẳn, Giang Hạo Vũ và Tô Á Nam về đến Thượng Hải, lái xe hướng về nhà Lâm Mặc.

Chuông điện thoại của Giang Hạo Vũ vang lên, anh thấy hiện lên một số lạ, hồ nghi nghe máy.

Trong điện thoại có tiếng còi cấp cứu gấp gáp và giọng nói của Bách Vũ Trạch đang cố gắng nén khóc.

“Hạo Vũ, anh mau đến bệnh viện Hoa Sơn, nhanh lên, có chuyện xảy ra với Lâm Mặc rồi.”

Giống như sét đánh ngang tai, điện thoại trong tay anh rơi xuống.

Có chuyện xảy ra với Lâm Mặc rồi, đúng là có chuyện xảy ra với cô ấy rồi? Trước mắt Giang Hạo Vũ hiện lên màu đỏ của máu, linh hồn anh như lìa khỏi cơ thể.

Chiếc xe cứu thương hú còi lao nhanh đến bệnh viện, Bách Vũ Trạch trả điện thoại cho Chương Vận, cầm chặt lấy tay của Lâm Mặc.

Cậu rất sợ, nỗi sợ hãi như một bàn tay bóp chặt lấy cổ cậu khiến cậu không sao thở được.

Hai tay cậu vẫn còn máu của Lâm Mặc nôn ra, màu máu tươi như đóa hồng tuyệt đẹp đã hết sinh khí và đang dần khô lại.

Cô ấy sẽ không sao, cô ấy không thể tàn nhẫn để cho cậu có cảm giác tuyệt vọng như sắp rơi vào một cơn ác mộng một lần nữa.

“Giang Hạo Vũ đang đến, chị sắp được gặp anh ấy rồi, chị phải cố gắng, em xin chị, coi như em đang cầu xin chị.” Tiếng nói của cậu nức nhen, Chương Vận ở bên cạnh khóc không thành tiếng.

Bác sỹ không ngừng tiến hành cấp cứu, nằm trên giường bệnh Lâm Mặc không có phản ứng gì, tay cô đang lạnh dần.

Lúc xe cứu thương vào đến bệnh viện, xe của Tô Á Nam cũng dừng lại ở đó.

Giang Hạo Vũ nhìn thấy hai nhân viên y tá xuống xe, lấy cáng đỡ cố định lấy giường rồi chạy vội về phía phòng cấp cứu. Anh cũng nhìn thấy Bách Vũ Trạch xuống xe, theo sau có một cô gái.

Anh run rẩy không mở được cửa xe nên Tô Á Nam phải giúp anh.

Anh ra khỏi xe, lao về phía phòng cấp cứu, trên đường anh bị ngã mấy lần nhưng không cảm thấy đau, anh đứng dậy và tiếp tục chạy.

Nhưng anh đến chậm một bước, khi đến cửa phòng cấp cứu, cửa đã đóng lại.

“Rốt cuộc có chuyện gì xảy ra thế? Mãi mà không liên lạc được với hai người, vì sao lại có chuyện xảy ra với Tiểu Mặc?” Tô Á Nam lo lắng hỏi Bách Vũ Trạch.

“Lâm Mặc uống Maprotiline quá liều.” Chương Vận rất ân hận, cô không phát hiện ra sự bất thường của Lâm Mặc, nếu Bách Vũ Trạch không ở cùng cô ấy thì cô đã trở thành hung thủ gián tiếp giết chết Lâm Mặc rồi.

Tô Á Nam không hiểu về thuốc, nét mặt rất hoài nghi.

Bách Vũ Trạch hít thở thật sâu rồi giải thích: “Maprotiline là thuốc chữa bệnh trầm cảm, Lâm Mặc bị bệnh trầm cảm rất nặng, đây là bác sỹ tâm lý của chị ấy”.

Tô Á Nam lặng người. Cô không thể hiểu Lâm Mặc và bệnh trầm cảm có gì liên quan đến nhau. Mặc dù tính cách của Lâm Mặc luôn lạnh lùng nhưng chưa bao giờ thấy cô ấy có phản ứng gì bất thường.

Vì biến cố đó sao? Trong một ngày, những người cô yêu nhất đều rời xa nên cô mới mắc căn bệnh tâm lý này?

Cô vẫn nghĩ mình là bạn thân nhất của Lâm Mặc, hóa ra cô không biết điều gì cả, chỉ yên tâm nhận sự chăm sóc của Lâm Mặc, thậm chí cướp cả người cô ấy yêu thương nhất. Tô Á Nam không thể chấp nhận cách giải thích này, cô không còn sức lực dựa người vào tường, nước mắt cô không ngừng chảy dài.

Giang Hạo Vũ không nghe thấy cuộc nói chuyện của họ, anh cố gắng đập cửa phòng cấp cứu để được ở bên Lâm Mặc, anh đã bỏ lỡ mười mấy năm ở bên cô, anh không thể tiếp tục chịu đựng điều này dù chỉ trong một giây.

Cửa mở ra, bác sỹ thấy dáng vẻ điên cuồng của Giang Hạo Vũ liền trách: “Làm gì thế? Người nhà đợi ở bên ngoài, lỡ việc cứu người thì làm thế nào?”

Giang Hạo Vũ không nghe thấy gì, không nhìn thấy gì, anh chỉ cố gắng chen vào trong phòng để ở bên Lâm Mặc.

Chương Vận và Tô Á Nam giữ anh lại nhưng vô ích, anh rất khỏe, ngay cả bác sỹ cũng sắp sửa không ngăn anh được nữa.

“Chú Triệu, xin chú để cho anh ấy vào, có anh ấy, Lâm Mặc sẽ có nhiều ý chí sống hơn.” Bách Vũ Trạch nhận ra vị bác sỹ chính là bố của bạn cậu, vội vàng xin giúp Giang Hạo Vũ.

Bác sỹ Triệu nhìn khuôn mặt đầy nước mắt của Bách Vũ Trạch rồi lại nhìn dáng vẻ điên cuồng của Giang Hạo Vũ, ông tránh người sang một bên. Giang Hạo Vũ lao vào phòng cấp cứu.

Anh nhìn thấy cô, Tuệ Nhi của anh, người mà anh yêu và luôn nhớ nhung da diết.

Cô nằm trên giường bệnh, mặt chụp máy thở ô xy, người cô bị cắm rất nhiều ống, từng giọt từng giọt dung dịch thuốc được truyền vào mạch máu qua kim tiêm trên cánh tay cô. Sắc mặt cô trắng bệch như không hề có một giọt máu, khóe miệng vẫn đang nở một nụ cười hạnh phúc.

Anh dốc hết sức lực chạy đến, quỳ xuống đất cầm chặt lấy tay cô, sợ rằng chỉ thả lỏng tay là cô có thể đột nhiên biến mất. Bên cạnh anh là các bác sỹ và y tá căng thẳng làm việc, thấy dáng vẻ hồn xiêu phách lạc của anh thì rất ngạc nhiên nhưng vẫn không ngừng tiến hành các động tác cấp cứu.

“Huyết áp đang tụt, tim đập chậm dần...”

“Tiêm thuốc trợ tim...”

“Không được nữa, tim đã ngừng đập, huyết áp là không...”

“Chuẩn bị kích điện... Kéo anh ta ra.” Bác sỹ Triệu phụ trách việc cấp cứu chỉ vào Giang Hạo Vũ, vài bác sỹ thực tập trẻ tiến lên nhưng không thể làm cho anh bỏ tay Lâm Mặc.

“Cậu muốn cô ấy chết sao?” Bác sỹ Triệu cúi người túm lấy áo anh.

Giang Hạo Vũ run rẩy, hoang mang bỏ tay ra. Anh bị bác sỹ thực tập kéo sang một bên và áp sát người vào tường. Anh thấy bác sỹ Triệu lấy tấm kích điện áp lên ngực Lâm Mặc, mỗi lần nhấc lên, cơ thể Lâm Mặc bị kích điện giật mạnh tung lên khỏi giường rồi rơi xuống.

Huyết áp và tim không có phản ứng, trên màn hình máy đo vẫn hiện lên một đường thẳng và phát ra tiếng kêu như ốc.

Bác sỹ Triệu mạnh tay hơn, thử vài lần nhưng không thay đổi được tình hình. Ông thở dài, đưa tấm kích điện cho trợ lý, nói với y tá về tiết nuôi: “Ghi thời gian tử vong!”, sau đó quay người tháo khẩu trang và bước ra ngoài.

Nhân viên y tá bắt đầu tháo các loại ống trên người Lâm Mặc.

“Vì sao không cứu cô ấy? Vì sao không cứu nữa?” Giang Hạo Vũ vùng vẫy thoát khỏi tay các bác sỹ thực tập, lao đến ngăn động tác của nhân viên y tá lại.

Cô ấy không thể chết, vì sao cô ấy có thể chết được? Tuệ Nhi của anh không thể chết.

Anh ôm lấy Lâm Mặc khóc không thành tiếng.

“Anh Giang, anh đừng như vậy, cô ấy đã mất rồi, đừng để cô ấy ra đi không yên lòng.” Nhân viên y tá nhận ra anh là Giang Hạo Vũ của nhóm Secret, cẩn thận đứng bên an ủi anh, trong lòng thầm đoán quan hệ giữa hai người.

Giang Hạo Vũ nghe thấy cô ấy nói thế đột nhiên ngừng khóc, mặc dù nước mắt vẫn không ngừng rơi xuống. Anh nhìn Lâm Mặc, đột nhiên mỉm cười rồi nhẹ nhàng vuốt tóc cô, dịu dàng nói với cô: “Ngoan nào, đừng sợ, anh sẽ không bao giờ rời xa em, không bao giờ, hãy đợi anh”.

Anh quay người nhìn xung quanh, thấy một con dao phẫu thuật trên bàn cấp cứu, không nghĩ gì lao đến định đâm vào tim mình.

Hành động của anh khiến mọi người hoảng hốt, một bác sỹ thực tập đang dọn đồ đứng bên cạnh giữ tay anh, mọi người chạy đến ngăn anh.

“Tim đập... Tim đập rồi, tim đập rồi.” Nhân viên y tá nhìn máy đo kêu lên.

Bác sỹ Triệu đang định đến giúp mọi người ngăn Giang Hạo Vũ liền chạy lại kiểm tra rồi dặn nhân viên y tá nói lại máy móc.

“Tít... Tít... Tít...” Máy đo vang lên tín hiệu báo tim Lâm Mặc đang khôi phục lại nhịp đập.

Sau khi tiến hành cấp cứu, bác sỹ Triệu thở phào nhẹ nhõm, quay đầu nói với Giang Hạo Vũ lúc đó đang bị bác sỹ thực tập giữ chặt: “Cô ấy sống lại rồi”.

Giang Hạo Vũ run rẩy như vừa thoát ra khỏi một nỗi tuyệt vọng rất lớn, yên lặng đứng đó nhìn Lâm Mặc thở ô xy, chiếc dao trong tay bị lấy đi, bác sỹ thực tập thả anh ra từ lúc nào anh cũng không biết.

Anh đứng ở đó, nghe tiếng “tít, tít” phát ra, trong mắt anh chỉ có hình ảnh Lâm Mặc đang thở đều đều.

Cô ấy sống lại rồi? Cô ấy sống lại rồi sao?

Cảm giác căng thẳng của anh giảm nhẹ phần nào, anh ngã xuống đất. Mọi người vội vàng chạy đến cấp cứu cho anh.

Tô Á Nam và Bách Vũ Trạch ngồi trên ghế đợi ngoài phòng cấp cứu, lòng càng ngày càng cảm thấy lạnh lẽo khi thấy từng giây từng phút trôi qua. Nhưng hai người không muốn từ bỏ hy vọng, không ngừng tự nói với mình, Lâm Mặc sẽ không sao, chắc chắn sẽ không sao.

“Lâm Mặc chính là Chung Nhã Tuệ.” Bách Vũ Trạch nói với giọng hơi ngạt mũi.

“Tôi biết.”

Bách Vũ Trạch ngạc nhiên nhìn cô.

“Rời khỏi nhà Tiểu Mặc, tôi và Giang Hạo Vũ đã về Hàng Châu nên chúng tôi biết, hơn nữa còn hiểu được lý do vì sao năm đó họ chia tay.” Tô Á Nam bịt miệng, không kìm nén được nữa khóc thành tiếng.

“Tình yêu của họ rất sâu đậm, nếu so sánh, tình cảm của chúng ta chỉ là hạt cát mà thôi.” Bách Vũ Trạch tự giễu cợt mình.

Tô Á Nam cầm tay Bách Vũ Trạch nói: “Nếu Lâm Mặc không sao, chúng ta sẽ để cho họ được hạnh phúc, được không?”.

“Đương nhiên, bởi vì chúng ta đều yêu họ, không phải vậy sao?” Hai người cũng yêu rất sâu sắc nên muốn để cho người yêu mình được hạnh phúc, mãi mãi không còn phạm sai lầm nào nữa.

Họ nhìn lên ánh đèn của phòng cấp cứu, hai tay chấp vào nhau thầm cầu nguyện.

Giang Hạo Vũ mơ một giấc mơ rất dài, trong mơ hiện lên những cảnh trong tình yêu của họ, có ngọt ngào, có vui vẻ, nhưng cuối cùng là ngày chia tay đầy đau thương.

Anh quay người chạy đi, muốn nhìn Chung Nhã Tuệ một lần cuối nhưng toàn thân cô ấy đầy máu, đứng ở phía xa với dáng vẻ đầy đau khổ và trách móc.

“Xin lỗi.” Chung Nhã Tuệ nói xong rồi bay lên. Anh cố gắng đuổi theo nhưng không được, cho dù anh chạy thế nào cũng không đuổi kịp cô ấy, cuối cùng anh bị ngã, trong mắt anh Chung Nhã Tuệ chỉ còn là một chấm đen rất nhỏ rồi biến mất.

“Tuệ Nhi...” Anh hét lên rồi tỉnh dậy.

“Anh không sao chứ?” Liễu Vân Dật đứng bên giường bệnh nhìn anh, ánh mắt đầy lo lắng.

“Tuệ Nhi đâu? Cô ấy đang ở đâu?” Giang Hạo Vũ cầm chặt cánh tay Liễu Vân Dật hỏi, ánh mắt đau khổ của anh khiến cho Liễu Vân Dật cảm thấy rất buồn.

Anh đã biết chuyện của Chung Nhã Tuệ và Giang Hạo Vũ và sự thật Lâm Mặc chính là Chung Nhã Tuệ. Anh hiểu rõ hơn ai hết tình cảm của Giang Hạo Vũ với Lâm Mặc, anh ấy có thể chết vì tình yêu giống như kết thúc của bộ phim hợp tác giữa Trung Quốc và Hàn Quốc.

Nhưng Giang Hạo Vũ sẽ phản ứng như thế nào trước tình trạng hiện tại của Lâm Mặc?

Anh thở dài, do dự không biết có nên nói cho Giang Hạo Vũ biết tình hình của cô ấy không. Anh có thể thấy Giang Hạo Vũ đang rất yêu, tin không hay có thể khiến cho anh ấy bị shock.

Anh nên làm thế nào?

Giang Hạo Vũ thấy Liễu Vân Dật không nói gì, nghĩ rằng những gì mình nhìn thấy trước khi ngất đi chỉ là ảo giác.

Tuệ Nhi của anh đã mãi mãi rời bỏ anh, vì sao anh vẫn phải sống?

Anh bỏ tay Liễu Vân Dật ra, nằm trên giường, mắt nhìn vô định lên trần nhà. Trái tim anh tê dại đến mức không còn cảm giác đau đớn, anh đếm nhịp đập của trái tim mình, cảm thấy nó đang đập chậm dần và rồi sẽ ngừng đập giống Chung Nhã Tuệ.

Thật ra nếu rời bỏ thế giới này, cô ấy sẽ không phải chịu đựng cuộc sống khổ sở này nữa. Cô ấy có thể lên thiên đường đoàn tụ cùng bố mẹ và nở những nụ cười thuần khiết tuyệt đẹp.

Hãy để anh đau khổ hộ cô ấy, để anh thay cô ấy chịu đựng mọi trừng phạt của thế giới này.

Hãy cứ để như vậy, anh từ từ nhắm mắt lại.

Liễu Vân Dật thấy dáng vẻ buông xuôi của anh thì vô cùng lo sợ, biết anh đã hiểu nhầm ý mình.

Anh vội vàng đỡ Giang Hạo Vũ dậy, bắt anh ấy mở mắt rồi nói giọng gấp gáp: “Lâm Mặc không sao, cô ấy vẫn sống, anh có nghe thấy không, cô ấy vẫn sống, cô ấy đã tỉnh rồi.” Chưa nói dứt lời, anh thấy Giang Hạo Vũ hỏi: “Cô ấy đâu?”

“Hạo Vũ, anh nghe tôi nói. Lâm Mặc không sao, bác sỹ nói không còn nguy hiểm đến tính mạng nữa, chỉ cần điều trị là có thể khỏe hơn. Nhưng...”

Giang Hạo Vũ thở phào nhẹ nhõm rồi giật mình nghe thấy chữ “nhưng”, thần kinh anh trở nên căng thẳng: “Cô ấy làm sao?”

“Cô ấy...” Liễu Vân Dật quay đi không dám nhìn Giang Hạo Vũ, kể về tình trạng của Lâm Mặc cho anh nghe. Lâm Mặc mắc bệnh trầm cảm, bác sỹ tâm lý của cô ấy là Chương Vận nói, bây giờ tình trạng bệnh của cô ấy rất nặng, cô ấy đã khép kín mình và không phản ứng với bất kỳ việc gì nữa. Chương Vận thôi miên cô ấy cũng không có tác dụng, trừ khi cô ấy muốn tỉnh lại, nếu không, cô ấy sẽ vô tri vô giác suốt cả đời.”

Anh cảm thấy Giang Hạo Vũ lại buông tay một lần nữa. Anh hít một hơi thật sâu, cố gắng không để nước mắt mình rơi.

Khi Giang Hạo Vũ ngủ thiếp đi, anh đến thăm Lâm Mặc. Cô đã tỉnh lại, hai mắt mở to nhìn lên trần nhà nhưng hoàn toàn trống rỗng, không bộc lộ bất kỳ cảm xúc gì, đôi mắt vốn linh hoạt giờ đây giống như một vùng nước chết không hề gợn sóng. Cô sống mà không khác gì đã chết.

23. Chương 20 Phần 2

Giang Hạo Vũ lật chăn bước ra khỏi giường, anh vội giữ anh ấy lại: “Bác sỹ nói anh cần phải nghỉ ngơi”.

Nhưng Giang Hạo Vũ cười, nụ cười mệt mỏi nhưng vô cùng ấm áp của anh ấy khiến anh giật mình và cảm thấy rất lạ lùng.

“Tôi khỏe rồi, tôi muốn đến ở bên cô ấy.”

Anh ấy rất kiên quyết nên anh không thể ngăn lại, đành dẫn anh ấy sang phòng bệnh bên cạnh.

Có rất nhiều người ở trong phòng, ngoài Tô Á Nam còn có Chương Vận, Trương Như, Bách Vũ Trạch. Họ thấy Giang Hạo Vũ đẩy cửa bước vào nên hoảng hốt và đứng hết dậy.

Giang Hạo Vũ không nhìn ai. Anh bước đến ngồi xuống đầu giường bệnh, dịu dàng nhìn cô và vuốt tóc cô, chạm lên gò má gây gò của cô.

“Mọi người vất vả rồi, mau về nghỉ ngơi đi! Tôi sẽ chăm sóc cô ấy.”

“Nhưng anh...” Tô Á Nam muốn nói anh vẫn chưa khỏe và còn sốt, bác sỹ dặn anh cần phải nghỉ ngơi.

Nhưng Chương Vận ngăn cô lại.

Chương Vận làm động tác bảo tất cả mọi người ra ngoài rồi nói với Giang Hạo Vũ: “Anh nên nói chuyện nhiều với cô ấy, có lẽ chỉ có anh mới có thể làm cho cô ấy tỉnh lại”.

“Tôi biết, cảm ơn chị.”

Khi tất cả mọi người đã đi rồi, Giang Hạo Vũ cầm lấy tay của Lâm Mặc. Lâm Mặc vẫn ở trong trạng thái lúc Liêu Vãn Đạt đến thăm, mắt nhìn lên trần nhà nhưng không bộc lộ bất kỳ cảm xúc gì.

Giang Hạo Vũ cầm tay cô đặt lên mặt mình, nước mắt anh rơi xuống cánh tay cô.

“Tuệ Nhi, anh là Evan.”

Anh thấy cô vẫn thờ ơ nhẹ, không có bất kỳ phản ứng gì.

Mặt Giang Hạo Vũ nhạt nhòa nước mắt nhưng anh vẫn cố gắng cười: “Không sao, em không quan tâm đến anh cũng không sao, anh biết là em đang giận, giận anh không hiểu rõ tình hình đã quyết định bay về Anh nhanh như thể giận anh không biết em và người đó chỉ đang đóng kịch, giận anh ra đi để cho em phải chịu đựng bao đau khổ, giận anh sau mười mấy năm xa cách lại xuất hiện làm rối loạn cuộc sống của em. Đúng không? Anh biết, anh biết hết. Xin lỗi em, Tuệ Nhi, anh biết có nói xin lỗi em nhiều lần hơn nữa thì cũng không có tác dụng gì, anh không thể làm lại từ đầu. Anh chỉ hy vọng em nhanh hết giận anh rồi nói với anh quyết định của em, dù như thế nào anh cũng sẽ đồng ý, được không?”.

Trong phòng bệnh chỉ có tiếng khóc của Giang Hạo Vũ.

“Bác sỹ Chương, nói thật, Tiểu Mặc có thể khỏi bệnh không?” Tất cả mọi người vẫn đứng ở ngoài phòng bệnh, yên lặng lắng nghe động tĩnh trong phòng. Mắt Tô Á Nam đỏ hoe, trong lòng hy vọng có thể nghe thấy tin tốt lành từ Chương Vận.

Chương Vận yên lặng hồi lâu, lắc đầu. Cô đã được Tô Á Nam và Bách Vũ Trạch kể cho nghe mọi chuyện, tình hình có vẻ rất nghiêm trọng.

“Trải qua nhiều biến cố như thế với tính cách đơn thuần của Lâm Mặc trước đây thì cô ấy không thể chịu đựng được, sau khi biết anh trai qua đời, tinh thần không ổn định, thậm chí muốn tự sát để kết thúc cuộc sống của mình. Đối với cô ấy, cùng lúc mất đi Giang Hạo Vũ và anh trai là một sự hủy diệt, cô ấy không còn sinh lực để tiếp tục sống nữa. Cô ấy luôn nghĩ rằng mình đã hại chết anh trai, làm tổn thương đến Giang Hạo Vũ, trong tiềm thức đã nhận mọi tội lỗi đổ lên đầu mình, khi nghe thấy có người nói người sống mới cảm thấy đau khổ, cô ấy quyết định cả cuộc đời sống trong đau khổ để tự trừng phạt bản thân. Cô ấy lao đầu vào làm việc không có thời gian để thở, không inh cơ hội chữa bệnh, nếu không gặp lại Giang

Hạo Vũ, cô ấy sẽ mãi mãi như vậy cho đến khi kết thúc cuộc đời, mặc dù đau khổ nhưng ít nhất vẫn còn có thể sống như chúng ta. Từ khi trở thành trợ lý của Secret, gặp lại Giang Hạo Vũ, bệnh của cô ấy phát triển theo chiều hướng không tốt, nỗi đau khổ ngày càng giày vò cô ấy, số lần phát bệnh ngày càng nhiều. Giang Hạo Vũ muốn phá vỡ lớp vỏ bọc giả tạo của cô ấy, muốn biết rõ sự thật vì sao họ chia tay, tình yêu của anh ấy khiến cho Lâm Mặc không biết phải làm gì, càng không thể chấp nhận sự thật là mình vẫn còn yêu Giang Hạo Vũ vì cô ấy nghĩ là mình không còn có quyền được yêu nữa. Tất cả những điều này dẫn đến tình trạng của cô ấy hiện nay, sức khỏe của cô ấy rất yếu, trong tiềm thức có ý nghĩ không nên làm phiền đến cuộc sống của Giang Hạo Vũ nên quyết định sẽ chết để không ảnh hưởng đến mọi người. Bây giờ trong đầu cô ấy nghĩ mình đã chết rồi, cô ấy đã đến thiên đường hoặc địa ngục.”

“Thế cô ấy có thể sống như thế này trong bao lâu?” Lòng chết rồi con người còn có thể sống bao lâu nữa?

Chương Vận thở dài, “Tôi cũng không biết”.

Từng ngày một trôi qua, Giang Hạo Vũ không rời xa Lâm Mặc nửa bước, anh cầm tay cô nói chuyện nhiều đến mức mệt quá nên nằm bên giường ngủ thiếp đi. Giọng nói của anh khản đặc, cơn sốt của anh vẫn chưa lui. Mọi người khuyên anh nên nghỉ ngơi nhưng anh không nghe, ngoài bác sỹ và y tá anh không cho ai vào phòng bệnh, dường như Lâm Mặc đã khép kín mình nên anh cũng vậy. May mà anh vẫn đồng ý được điều trị và truyền thuốc hạ sốt.

Công việc của anh dừng lại hoàn toàn. Công việc chung của ba người không bị ảnh hưởng, công ty đã thông báo tin anh bị bệnh nên hai người còn lại sẽ làm giúp anh, nhưng công việc của một mình anh thì không thể tiếp tục trì hoãn được nữa.

Trương Như rất lo lắng, vì Lâm Mặc nên cô không nỡ ép Giang Hạo Vũ quay lại làm việc nhưng không thể để tiếp diễn tình trạng như thế.

Tô Á Nam nghe thấy thế rất giận, nhân lúc y tá vào thay bình thuốc cho anh, cô lao vào và lớn tiếng nói: “Anh lý trí một chút được không? Tiểu Mặc đã như vậy rồi, đây là thực tế không phải anh ở bên cô ấy một hai ngày là có thể thay đổi. Anh còn công việc, anh còn có trách nhiệm của anh. Biết anh ở trong tình trạng như thế này Lâm Mặc có vui không? Cô ấy rất cần mẫn làm việc, vì các anh mà tốn bao nhiêu tâm huyết, không phải anh không biết, lẽ nào anh muốn Secret bị giải tán để cho tâm huyết của cô ấy đổ ra sông ra bể sao?”.

Mỗi lời trách móc của cô nghiêng vào lòng anh, anh vốn là người rất có trách nhiệm, nhưng lúc này, anh chỉ muốn có trách nhiệm với Lâm Mặc.

“Hạo Vũ, anh đừng như vậy nữa, chị Á Nam nói rất đúng, anh không thể vì Lâm Mặc mà từ bỏ mọi trách nhiệm của mình, chúng ta là một nhóm, bọn em không thể thiếu anh được. Anh bình tâm lại được không? Anh và Lâm Mặc còn có một tương lai rất dài, anh không thể ở mãi bên cô ấy mà không tiếp tục làm việc.” Bách Vũ Trạch theo Tô Á Nam đi vào thuyết phục anh nhưng không chắc Giang Hạo Vũ có thể hiểu được bao nhiêu phần.

Cậu thấy Lâm Mặc nằm bất động trên giường, thầm than thở trong lòng: Lâm Mặc, nếu chị cảm nhận được, đừng để Giang Hạo Vũ phải khổ sở như thế nữa? Thật sự anh ấy không kiên cường được như chị.

Giang Hạo Vũ yên lặng hồi lâu, ánh mắt vẫn không rời khỏi Lâm Mặc. Khi mọi người nghĩ không thể khuyên giải anh được nữa thì nghe thấy anh hỏi: “Tôi đi rồi, cô ấy sẽ ra sao?”.

“Bệnh viện có y tá chăm sóc, em sẽ nhờ bố của bạn em nói với bác sỹ một tiếng, nếu có việc gì sẽ thông báo cho anh ngay, được không?”

Giang Hạo Vũ không nói gì, có vẻ như không hài lòng với sự sắp xếp đó. Nhưng đây là cách duy nhất.

Yên lặng một lát, anh nói với Bách Vũ Trạch: “Thông báo cho chị Trương Như, sáng mai tôi sẽ về công ty”.

Suốt một thời gian dài, Giang Hạo Vũ đến công ty làm việc như bình thường, nhưng dù về muộn thế nào anh cũng đến bệnh viện thăm Lâm Mặc, lúc đi công tác xa, anh gọi điện nhờ người đến nói chuyện với cô.

Tô Á Nam cảm thấy anh đang có kế hoạch gì đó, anh không nhận công việc mới nữa mà cố gắng hoàn thành tất cả những công việc còn tồn đọng của mình. Thậm chí cô còn nghe thấy anh nói với Trương Như, anh

không muốn tiếp tục ký hợp đồng, ở Thượng Hải vài năm, gặp lại Chung Nhã Tuệ, anh cảm thấy ông trời đã ban ơn cho anh. Vì thế anh muốn đưa cô ấy về Singapore để chăm sóc, công việc của làng giải trí không còn phù hợp với anh nữa.

Công ty nhiều lần khuyên giải nhưng không ngăn được quyết định của anh, tình hình của Lâm Mặc vẫn không có biến chuyển khả quan, ngay cả Chương Vận cũng đồng ý họ nên về Singapore vì ở đó có nhiều hồi ức và cũng là nơi xảy ra tất cả mọi hiểu nhầm, có lẽ, môi trường đặc biệt đó có thể có tác dụng không ngờ.

Công ty mở cuộc họp kéo dài suốt hai ngày, cuối cùng đồng ý yêu cầu của Giang Hạo Vũ, mở cuộc họp báo chính thức tuyên bố tin này.

Trong cuộc họp báo, Tô Á Nam và toàn bộ thành viên của Secret đều có mặt. Giang Hạo Vũ mặc một bộ vest đen trang trọng, thắt cà vạt và được hóa trang nhưng không giấu được vẻ mệt mỏi và lo lắng.

Qua ống kính máy quay, anh nói với các fan của mình: “Xin lỗi vì tôi đã thất hứa với mọi người. Tôi đã từng nói sẽ không từ bỏ các bạn nhưng tôi không có cách nào để tiếp tục giữ lời hứa của mình, bởi vì tôi đã nợ một người một lời thề từ rất lâu, tôi chỉ có thể dùng cả cuộc đời còn lại của mình để thực hiện”.

Mọi người đều yên lặng, không ngờ anh đã nói lên những lời đó, trong lòng đặt ra câu hỏi người đó là ai?

Trong mắt của giới phóng viên, Giang Hạo Vũ là một nghệ sỹ rất nghiêm túc, trừ những tin đồn trong mỗi lần tuyên truyền phim mới, không paparazzi nào có thể khai thác được thông tin gì từ anh, ngay cả tin đồn với Tô Á Nam cũng hư hự thực thực không ai hiểu rõ.

Bỗng nhiên, anh đưa lý do muốn rút ra khỏi nhóm Secret khiến mọi người vô cùng bất ngờ.

Lúc này, Bách Vũ Trạch cầm micro nói tiếp: “Giang Hạo Vũ muốn rời khỏi nhóm, chúng tôi xin chúc phúc cho anh ấy. Nhưng chúng tôi đã thống nhất với công ty, Giang Hạo Vũ rời đi nhưng nhóm Secret sẽ không giải tán, càng không thể thu nhận thêm thành viên mới, vị trí còn thiếu mãi mãi thuộc về anh ấy”.

“Đúng, trừ khi cả ba người chúng tôi rời khỏi làng giải trí, nếu không Secret sẽ không bao giờ giải tán. Bởi vì nhóm chúng tôi là tâm huyết của một người, chúng tôi sẽ tiếp tục phát triển theo hướng mà cô ấy đã hy vọng.”

Câu nói này khiến giới phóng viên có được manh mối. Người mà Giang Hạo Vũ nói đến chắc chắn phải có mối quan hệ thân thiết với Secret. Người bỏ toàn bộ tâm huyết của mình và còn có quan hệ thân thiết với Tô Á Nam chỉ có thể là một người, Lâm Mặc, trợ lý của Tô Á Nam và Secret.

Chẳng trách gần đây không thấy cô ấy xuất hiện, không biết đã xảy ra chuyện gì? Vì sao cô và Giang Hạo Vũ lại ở bên nhau?

Giới phóng viên bắt đầu đưa ra câu hỏi.

“Xin hỏi, người mà các anh nói có phải là trợ lý Lâm Mặc không?”

“Giang Hạo Vũ, Lâm Mặc và anh yêu nhau phải không?”

“Vì cô ấy nên anh rời khỏi làng giải trí đúng không?”

“Sau khi rời khỏi làng giải trí, hai người có kết hôn không? Tương lai anh có quay lại không?”

“Vì sao lâu rồi không thấy Lâm Mặc xuất hiện? Đã có chuyện gì xảy ra với cô ấy?”

Nhưng, không có ai trả lời.

Đột nhiên Tô Á Nam đứng dậy, cung kính cúi người nói với mọi người: “Vài ngày nữa, Giang Hạo Vũ sẽ về Singapore, tôi hy vọng các cơ quan truyền thông và fan không ra sân bay để chúng tôi có thể tạm biệt anh ấy như những người bình thường. Xin mọi người, chỉ một lần này thôi”.

Cô vừa dứt lời, các thành viên của Secret cũng đứng dậy cúi người.

Máy chụp hình liên tục lóe sáng khiến ọi người lóa mắt.

Mặc dù không công bố ngày Giang Hạo Vũ và Lâm Mặc rời khỏi Thượng Hải nhưng mọi người đều biết, các cơ quan truyền thông đều có thể kiên nhẫn chờ đợi, họ sẽ không giấu kín được tin này.

May mắn là trong ngày chia tay, có lẽ các cơ quan truyền thông và fan động lòng trước hành động của họ, ngoài các paparazzi thường xuyên có mặt ở đó, sân bay yên tĩnh hơn rất nhiều, không ồn ào như mỗi lần họ xuất hiện trước đây.

Giang Hạo Vũ đẩy xe lăn, Lâm Mặc yên lặng ngồi đó, mắt nhìn thẳng về phía trước.

Liều Vân Dật không nói nhiều, anh chỉ vỗ vai Giang Hạo Vũ ra hiệu đang chúc phúc cho anh.

Bách Vũ Trạch nói với Giang Hạo Vũ: “Nếu cần gì anh cứ nói, chắc chắn mọi người sẽ giúp đỡ”.

Chương Vận đưa cho anh một chiếc danh thiếp: “Điều Lâm Mặc cần nhất là điều trị tâm lý. Đây là cách liên lạc với thầy giáo của tôi, ông là một trong những chuyên gia tâm lý giỏi nhất của Anh, tôi đã gửi mail cho ông ấy miêu tả tình hình của Lâm Mặc, đợi khi nào Lâm Mặc khỏe hơn, anh có thể đưa cô ấy đến đó thử xem sao”.

Giang Hạo Vũ nhận lấy chiếc danh thiếp, cẩn thận cất vào ba lô, “Cảm ơn chị, bác sỹ Chương”.

Tô Á Nam quỳ xuống bên xe lăn, cầm tay Lâm Mặc nói: “Tiểu Mặc, không được trừng phạt Hạo Vũ lâu quá, hãy mau tỉnh lại, cậu biết mà, Hạo Vũ đẹp trai như thế nếu cậu không giữ chặt thì sẽ bị người khác cướp mất đấy”.

“Nói linh tinh gì thế?” Liều Vân Dật nhẹ nhàng kéo tay cô.

Cô lắc đầu phản đối: “Tôi đang trêu với cô ấy mà, biết đâu lại có hiệu quả.”.

“Sắp đến giờ lên máy bay rồi, mọi người bảo trọng, giữ gìn sức khỏe. Có cơ hội mời mọi người đến Singapore chơi.” Giang Hạo Vũ nói lời tạm biệt với mọi người.

“Anh cũng vậy, hãy chăm sóc Lâm Mặc thật tốt.”

Mọi người giơ tay chào cho đến khi bóng dáng Giang Hạo Vũ và Lâm Mặc biến mất sau cánh cửa lên máy bay.

“Họ đi rồi.” Trong lòng Tô Á Nam rất lưu luyến.

Bách Vũ Trạch ôm vai cô, “Hãy tin là họ sẽ có một sự bắt đầu mới”.

Bắt đầu rồi kết thúc, sau đó lại bắt đầu, chắc chắn họ sẽ phải hoàn thành vòng tròn luân hồi đó để có được hạnh phúc.

24. Chương 21

Chương 21: Chăm sóc

... Anh quyết định mãi mãi chăm sóc cô, cho dù cô không còn quan tâm đến sự tồn tại của anh.

Máy bay hạ cánh xuống sân bay Singapore, Giang Hạo Vũ nói với Lâm Mặc: “Chúng ta về nhà rồi.” Lâm Mặc có vẻ hơi mệt, ngồi trên xe lăn nhắm mắt lại.

Giang Hạo Vũ hít thở không khí của quê hương, dường như điều đó giúp anh có thêm dũng khí, anh đẩy xe đưa Lâm Mặc ra khỏi cửa.

Anh ngạc nhiên khi nhìn thấy bố anh đứng ngoài cửa.

Ông Giang nhìn Lâm Mặc ngồi trên xe lăn rồi thở dài, vỗ vai Giang Hạo Vũ: “Quay về là tốt rồi”.

Giang Hạo Vũ cười khổ sở, bỗng nhiên nhớ ra điều gì đó, nói với bố: “Bố, chúng con định không về nhà ở”.

“Vì sao?”

Anh quỳ xuống vuốt nhẹ má Lâm Mặc: “Con đã nhờ bạn mua lại ngôi nhà Tuệ Nhi ở trước kia, đó là nhà cô ấy, có lẽ sống ở đó sẽ có lợi cho việc chữa bệnh”.

Ông Giang yên lặng một lát rồi gật đầu: “Vậy hãy chăm sóc cô ấy cho tốt! Bố đưa các con về”.

Quay trở về ngôi nhà nhỏ có hai tầng, tâm trạng của Giang Hạo Vũ rất phức tạp. Anh đã nhờ Duy giúp anh mua lại căn nhà, căn cứ theo trí nhớ của mình vẽ lại thiết kế rồi đưa cho Duy để cậu ấy mời người đến tu sửa, tất cả đều được trang trí giống mười mấy năm trước, mọi đồ dùng trong nhà được sắp đặt theo trí nhớ của anh, vừa bước vào, anh có cảm giác đang quay về quá khứ mười mấy năm về trước.

Anh ôm lấy Lâm Mặc, nhẹ nhàng đặt cô nằm lên giường. Lông mi Lâm Mặc hơi động dậy, mở mắt. Cô nhìn về phía Giang Hạo Vũ như đang nhìn xuyên qua anh hướng về nơi nào đó xa xăm. Bên ngoài cửa sổ, trong vườn, Giang Hạo Vũ đã dặn Duy giúp anh trồng quế, đợi đến mùa hè sẽ nở hoa.

“Thích không? Em thích nhất hoa quế anh muốn họ trồng thật nhiều, đợi đến khi hoa nở, em có tỉnh lại, có tha thứ cho anh không?” Anh cảm thấy buồn bã, mấy chữ cuối cùng nói nhỏ không thành tiếng. Đây có phải là một ước vọng quá xa xôi của anh không?

Lâm Mặc không trả lời anh, ánh mắt vẫn dừng lại ở hàng cây ngoài đó, bất động. Đối với cô, thế giới này không còn ý nghĩa gì nữa, cô đã nhốt mình ở một góc khuất để không nhìn thấy bất kỳ ai, bất kỳ việc gì.

Giang Hạo Vũ không nói gì nữa, đứng dậy sắp xếp đồ đạc. Anh mang tất cả đồ đạc mà Lâm Mặc đã mang đến Hàng Châu về đây, đặt ở các vị trí như trước kia. Khung ảnh gia đình được đặt trong phòng khách, chú gấu Pooh đang đặt bên cạnh giường của Lâm Mặc...

Từng ngày êm đềm trôi qua, Giang Hạo Vũ không đi đâu, một lòng một dạ chăm sóc Lâm Mặc.

Anh đặt thêm một chiếc giường đơn trong phòng ngủ của Lâm Mặc và ngủ ở đó, buổi tối, chỉ cần Lâm Mặc tựa mình anh cũng tỉnh giấc.

Mỗi sáng, anh thức dậy rất sớm nấu bữa sáng rồi nói chuyện với Lâm Mặc, đưa cô ra vườn phơi nắng, nhẹ nhàng xoa bóp chân tay cho cô để cô không bị tê vì thiếu vận động.

Anh đưa Lâm Mặc đi Anh, tìm đến thầy giáo của Chương Vận. Thấy giáo đã dạy anh rất nhiều cách điều trị, anh nghiêm túc thực hiện hàng ngày, ngay cả Duy cũng phải khâm phục nghị lực của anh.

Thật ra anh đang nhẩn nại, kiểm chế những khủng hoảng trong lòng mình, anh không muốn từ bỏ. Lâm Mặc đã trải qua mười mấy năm khổ sở, còn anh mới chỉ vài tháng mà thôi, không đáng để nhắc đến. Khi biết Lâm Mặc lâm vào tình trạng như thế này, anh đã tự nhắc mình, cho dù cả cuộc đời Lâm Mặc vẫn như thế, anh cũng không được bỏ cuộc. Cuộc đời này anh sẽ ở bên cô không bao giờ rời xa, đây là lời thề thứ hai của anh.

Những ngày đó, tình hình của Lâm Mặc không phải là không có biến chuyển tốt. Khi bị kích thích, có lúc cô có một chút tri giác. Cô không ngồi bất động nữa mà có thể đi lại, cử động, thu dọn đồ đạc. Nhưng cô vẫn không quan tâm đến ai, dường như trong nhà chỉ có một mình cô.

Nhưng cùng với việc có thể tự vận động, cô càng ngày càng suy nhược. Vì sau khi thoát khỏi nguy hiểm, cô không ăn gì, chỉ dựa vào việc tiêm chất dinh dưỡng để duy trì sự sống.

Đây là việc Giang Hạo Vũ lo lắng nhất, anh sợ một thời gian dài sống dựa vào tiêm chất dinh dưỡng, các cơ quan tiêu hóa của cô sẽ bị thoái hóa nên tìm mọi cách để cho cô ăn. Lúc đầu cô không có phản ứng gì, đồng ý để cho Giang Hạo Vũ bón cháo. Nhưng không biết vì vấn đề tâm lý hay chức năng tiêu hóa của cô ngừng hoạt động quá lâu, chỉ cần nuốt vào là cô bị nôn, nôn đến mức gần như ngắt đi.

Giang Hạo Vũ rất đau khổ khi thấy cô như vậy nhưng không thể dừng lại, vì bác sỹ đã dặn anh, nếu không tiếp tục kiên trì như thế các cơ quan tiêu hóa sẽ bị thoái hóa và chết.

Mỗi lần cho cô ăn cháo, anh lại cảm thấy như mình đang chết, ôm chặt lấy cô đang không ngừng run rẩy và lặng lẽ khóc.

Hoa quế đã nở và tỏa hương thơm ngát.

Lâm Mặc thích ngồi trong vườn ngắm hoa, cô ngồi đó rất lâu, Giang Hạo Vũ bế cô vào phòng, cô lại tự mình ra vườn tiếp tục ngắm hoa. Giang Hạo Vũ không còn cách nào khác, đành trồng cảnh nhỏ vào chậu rồi đặt ở các phòng để Lâm Mặc có thể ngắm ở bất kỳ đâu.

Mọi người ở Thượng Hải vẫn giữ liên lạc với Giang Hạo Vũ, đặc biệt là Tô Á Nam, thỉnh thoảng cô gọi điện hỏi thăm tình hình của Lâm Mặc. Gần đây họ rất bận, biểu diễn, đóng phim, ra album mới. Tô Á Nam còn gửi đĩa sang cho anh, bên trong ghi lại những cảnh quay bị lỗi lúc cô và Secret đóng phim.

Sáng hôm đó, Giang Hạo Vũ nhận được số đĩa này, anh lấy một chiếc cho Lâm Mặc xem rồi quay vào bếp nấu cháo cho cô.

Khi mang cháo lên, anh thấy Lâm Mặc đang rất chăm chú nhìn lên màn hình, khóe miệng nở một nụ cười.

Trên màn hình là cảnh Tô Á Nam và Bách Vũ Trạch đang đấu khẩu, có thể thấy đó là chỗ MV đóng phim. Tô Á Nam mặc một bộ lễ phục màu đỏ đuổi đánh Bách Vũ Trạch lúc đó đang mặc vest trắng, thỉnh thoảng lại quay ra ống kính máy quay làm mặt hề.

Thật sự đó là một cảnh rất hài, nếu Giang Hạo Vũ xem anh cũng phải ôm bụng cười. Tiếc rằng lúc này anh đang bị lôi cuốn bởi nụ cười trên mặt Lâm Mặc, anh đứng ở đó, đầu óc trống rỗng.

Một thời gian dài trôi qua, anh đã quen với vẻ mặt vô hồn của Lâm Mặc, quen với việc cô không hề có bất kỳ cảm xúc gì, đột nhiên thấy cô cười, anh không dám tin vào mắt mình.

Anh bước lại ngồi bên Lâm Mặc, gọi tên cô “Tuệ Nhi”. Lâm Mặc vẫn nhìn lên ti vi, không phản ứng gì với anh và không cười nữa.

Quả nhiên đó là ảo giác của anh, anh quá hy vọng cô sẽ tỉnh lại nên sinh ra ảo giác.

Anh tự cười mình, nhẹ nhàng khuấy cháo, thổi cho nguội rồi đưa lên miệng Lâm Mặc.

Lúc này, Lâm Mặc lại cười, thậm chí cười thành tiếng nho nhỏ.

Giang Hạo Vũ ngạc nhiên, trong lòng vô cùng vui mừng.

Anh cầm thìa không ngừng bón cháo cho Lâm Mặc, cô há miệng ăn rồi lại tiếp tục cười. Mười mấy giây sau không thấy cô bị nôn.

Giang Hạo Vũ vội vàng bón cho cô, Lâm Mặc ăn cháo, mắt vẫn dán lên màn hình, không có phản ứng nào không tốt. Anh vội vàng làm động tác nhanh hơn, không đợi cô có phản ứng, cho cô ăn hết bát cháo.

Anh vừa khóc vừa cười, đặt bát cháo đã hết xuống rồi cầm lấy tay Lâm Mặc.

“Tuệ Nhi...”

Lâm Mặc quay sang nhìn anh, ánh mắt rất lạ lẫm, có vẻ hơi lo lắng. Cô vẫn không nói gì, nhưng sự thay đổi của cô khiến Giang Hạo Vũ vô cùng vui mừng.

Anh cầm bát vào bếp, đột ngột ngồi xuống nền nhà, bắt đầu khóc không thành tiếng. Mắt anh nhòa đi, hình ảnh Lâm Mặc lúc gần lúc xa. Anh tức giận tự cấu mình rồi ngẩng đầu nhìn, thấy Lâm Mặc bước lại gần, đứng trước mặt anh, tay cầm một tờ giấy ăn.

Nước mắt anh càng chảy xuống nhiều hơn.

Đang định đứng dậy ôm lấy Lâm Mặc, không ngờ thấy anh không cầm giấy ăn, cô lại quay người bước ra ngoài, tiếp tục ngồi trên ghế sofa xem cảnh bạn bè đang vui đùa.

Anh không thể yêu cầu quá cao, thầy giáo của Chương Vận đã nói, để có thể giải thoát bản thân, cô ấy cần cố gắng rất nhiều nên không thể vội vàng.

Anh lau sạch nước mắt, trong lòng thấy yên tâm hơn, anh tin rằng sẽ có một ngày Lâm Mặc trở lại bình thường.

Những ngày tiếp theo có một chút thay đổi, Lâm Mặc nhận thức được rất nhiều điều. Hàng ngày, cô đều ngồi trước ti vi chờ đợi, nhìn Giang Hạo Vũ, muốn anh bật đĩa cho cô xem.

Khi cô nghe thấy người trong đĩa phim gọi tên “Lâm Mặc”, cô chau mày nghĩ ngợi rồi bị cuốn hút bởi nội dung đĩa phim.

Mỗi lúc như vậy, Giang Hạo Vũ đều ở bên cho cô ăn, cô không bị nôn lặn nào nữa. Anh đưa cô đến bệnh viện kiểm tra, bác sỹ nói cô đã khôi phục lại các chức năng cơ bản.

Hai người sống chung một mái nhà nhưng có cảm giác rất kỳ lạ. Lâm Mặc khôi phục lại một phần tư duy, nhận ra sự tồn tại của Giang Hạo Vũ, cô biết anh đang chăm sóc cô nhưng không hiểu anh là ai, vì sao lại ở bên cô.

Cô không nghĩ được nhiều hơn, chỉ cảm thấy cô không nên làm như vậy, cô dần dần quen với việc lúc ăn cơm, người đàn ông đó gấp vào bát cô những món ăn ngon, quen với việc hàng ngày anh ấy nói với cô những điều cô không hiểu, quen với việc anh mở đĩa phim cho cô xem, đọc sách cho cô nghe, thậm chí lên mạng tìm rất nhiều mô hình tàu thuyền để cùng lắp ghép với cô.

Cô rất thích như vậy, mặc dù không nói ra nhưng cô chú ý đến anh nhiều hơn chính bản thân mình.

Cô là ai, cô ở đâu, những câu hỏi này không quan trọng bằng người đàn ông đó là ai.

Có một hôm, bỗng nhiên cô phát hiện ra trên màn hình xuất hiện người đó, anh với một cô gái đi đi lại lại trên màn hình, không biết đang làm gì nhưng đem đến cho cô một cảm giác rất quen thuộc. Cô nhìn lên ti vi rồi lại nhìn sang người bên cạnh cô với vẻ rất nghi ngờ.

Giang Hạo Vũ nhẹ nhàng ôm lấy cô, cùng cô xem bộ phim tình yêu mà anh và Tô Á Nam là diễn viên chính, đây là đĩa phim anh nhờ Tô Á Nam gửi cho anh để Lâm Mặc ân tượng với sự tồn tại của anh. Anh nhận ra phim ảnh là một cách giúp tư duy của Lâm Mặc có thể khôi phục khá nhanh.

Thấy cô có vẻ không hiểu, anh giải thích: “Đây là bộ phim anh và Tô Á Nam đóng, em có nhớ không? Em đã đi cùng nhóm phim và chăm sóc bọn anh rất chu đáo”.

Lâm Mặc không hiểu những lời anh nói, quay đi tiếp tục xem phim, thấy Tô Á Nam cười, cô cũng cười, thấy Tô Á Nam khóc, cô cũng khóc. Điều rất lạ là khi cô thấy cảnh Giang Hạo Vũ hôn Tô Á Nam, cô thấy căng thẳng và vô tình lại làm động tác xoa tay vào nhau.

Giang Hạo Vũ tách tay cô ra, ôm cô vào lòng rồi cúi đầu hôn cô. Cô không phản ứng, chỉ mở mắt anh, không hiểu anh đang làm gì.

Cứ như vậy cho đến hết hè rồi lại qua mùa thu, chớp mắt đã đến sinh nhật của Giang Hạo Vũ.

Buổi trưa hôm sinh nhật, Giang Hạo Vũ nấu rất nhiều thức ăn, anh còn tập làm một chiếc bánh ga tô. Anh dắt Lâm Mặc ngồi xuống trước bàn, chỉ lên các món ăn rồi nói với cô: “Đây là món anh đã ăn ở Anh, đây là món anh đã ăn ở Mỹ, đây là món ở Đài Loan, đây là món ở Hồng Kông... Anh đã đồng ý với em, ghi chép lại các món mà chúng ta chưa ăn rồi giới thiệu với em. Em cũng đã nói em rất giỏi, chỉ cần biết nguyên liệu và hương vị là em có thể làm được. Nhiều năm qua, anh đã ghi lại nhiều món đến nỗi đủ để mở một nhà hàng, nhưng bao giờ em mới nấu cho anh ăn được?”. Anh cầm quyển sổ ghi chép lại các món ăn đặt trước mặt Lâm Mặc, giở từng trang cho cô xem hình ảnh và nội dung anh viết.

Thấy thái độ không hiểu gì của Lâm Mặc, anh cười khổ sở. “Không sao, chúng ta còn có cả cuộc đời, anh sẽ luôn chờ em. Hôm nay là sinh nhật anh, em nếm thử tài nghệ nấu nướng của anh là được rồi, mặc dù không giỏi bằng em nhưng không đến nỗi khó ăn. Đây là lần đầu tiên anh làm bánh ga tô nên không biết có vấn đề gì không.”

Anh vừa dứt lời thì thấy Lâm Mặc dùng tay quệt một ít bơ đưa lên miệng, khước miệng cô hơi nhếch lên, ngẩng đầu nhìn anh vẻ nghịch ngợm khiến anh sửng sờ nhìn cô.

Hai người yên lặng ăn cơm, Giang Hạo Vũ không ngừng gấp thức ăn cho Lâm Mặc, còn Lâm Mặc cũng học theo anh gấp thức ăn vào bát anh và cười dịu dàng với anh.

Đối với Lâm Mặc, cô chỉ đang học theo hành động của Giang Hạo Vũ. Mặc dù chưa nhận ra anh, không biết cách biểu đạt nhưng trong lòng cô, Giang Hạo Vũ đang dần dần trở thành một người quan trọng nhất đối với cô.

Bỗng nhiên trời tối lại, mây đen kéo đến.

Sau bữa trưa, Lâm Mặc đi ngủ. Giang Hạo Vũ ở bên cô đến khi cô ngủ, sau đó mới nhẹ nhàng khép cửa phòng ra phòng khách thu dọn rồi mở máy tính xem tin tức.

Nhiều bạn bè gửi thư chúc mừng sinh nhật, trong đó có rất nhiều fan của anh nhờ Tranh Tinh gửi video chúc mừng đến hòm thư của anh. Anh mở ra xem và vô cùng cảm động. Anh không ngờ, anh rời khỏi làng giải trí đã gần một năm nhưng vẫn còn nhiều fan hâm mộ nhớ đến anh và đợi anh quay lại.

Có lẽ anh sẽ không quay lại nữa! Cho dù Lâm Mặc khỏi bệnh, anh cũng muốn ở Singapore sống một cuộc sống bình yên.

Ngoài trời tối dần, trong nhà tối lại, Giang Hạo Vũ nhìn ra rồi đóng máy tính lại.

“Đùng”, có tiếng sấm dội lên nóc nhà kèm theo ánh chớp rạch ngang bầu trời, mưa bão nổi lên.

Giang Hạo Vũ đứng dậy, đang định vào xem Lâm Mặc có tỉnh giấc không thì nghe thấy tiếng hét của cô.

Giang Hạo Vũ hoang mang chạy vào, thấy Lâm Mặc đang ngồi trên giường, hai tay bịt chặt lấy tai, toàn thân run rẩy. Anh ôm lấy cô, đặt tay lên tay cô, không ngừng an ủi: “Không sợ, không sợ, chỉ là sét đánh mà thôi”.

Không ngờ, cô cứngờ người lại rồi cố gắng vùng vẫy thoát khỏi anh. Cô bắt đầu nói những lời rất khó hiểu, Giang Hạo Vũ nghe thấy cô nói, chưa kịp hiểu chuyện gì đã bị cô đẩy mạnh, anh đành thả lỏng tay ra.

Lâm Mặc xuống khỏi giường, bắt đầu tìm kiếm đồ đạc trong phòng rồi tự nói với mình: “Thu dọn đồ đạc... Mua vé máy bay... Vé máy bay...”.

Giang Hạo Vũ bước lại giữ lấy cô: “Tuệ Nhi, em muốn làm gì?”.

“Làm gì? Muốn làm gì? Em muốn làm gì?” Cô không biết cô muốn làm gì, chỉ nhớ lúc đó cô cần thu dọn đồ đạc và mua vé máy bay.

“Không được đi, anh, không được đi, em không muốn ra sân bay. Chỉ cần em rời xa anh ấy, anh có thể tiếp tục làm việc. Anh, em không yêu anh ấy nữa, không yêu nữa, anh ấy có thể chọn người con gái khác tốt hơn em, em chỉ làm liên lụy đến anh ấy thôi.”

Giang Hạo Vũ biết cô đang nhớ lại buổi tối đau khổ đó, cô bối rối không biết phải làm gì. Anh quỳ xuống, không dám chạm vào cô vì sợ làm cho cô hoảng hốt. Nghe thấy cô nói thế, anh vô cùng đau khổ.

Hóa ra sau khi biết gia cảnh nhà anh, cô luôn che giấu sự tự ti của mình, vì yêu anh nên cô cố gắng kìm nén cảm giác bất an và đau khổ, không nói gì với anh. Anh trai cô mất việc khiến cô sụp đổ, trong tình trạng hoảng loạn đó, cô đành lựa chọn chia tay với anh.

Giang Hạo Vũ không chịu nổi, đưa tay kéo Lâm Mặc vào lòng. Anh cố gắng không bật khóc, tiếp tục an ủi cô. Lâm Mặc không nghe thấy anh nói gì, nhưng cảm thấy yên tâm khi ở trong lòng anh, tiếng sấm bên ngoài không còn đáng sợ nữa.

Cô nhẹ nhàng đẩy anh ra, ngẩng đầu nhìn anh, ánh mắt cô trở nên linh hoạt rồi đột nhiên tỏ vẻ vô cùng vui mừng. Cô sà vào lòng anh, ôm lấy cổ anh rồi hỏi: “Evan, anh về rồi sao? Sao anh lại về lúc này?”.

Anh không hiểu thái độ của cô, dường như anh đang quay về những ký ức của mười mấy năm về trước khi anh vừa xin thôi học từ Anh trở về.

“Evan, sao anh không trả lời em?” Lâm Mặc thả lỏng anh ra, nét mặt vui mừng đổi sang ngạc nhiên: “Evan, vì sao... vì sao anh thay đổi nhiều thế?”. Tay cô cẩn thận chạm lên má anh, dường như không tin anh là Evan, người mà cô yêu nhất.

“Không giống sao? Mười mấy năm rồi, sao có thể không thay đổi gì được?” Giang Hạo Vũ khổ sở tự nói với mình.

“Mười mấy năm...” Lâm Mặc có vẻ không tin, đưa tay sờ lên tóc mình và cảm thấy lạ.

“Evan, vì sao tóc em ngắn thế? Em không nhớ gì là em đã cắt nó.” Cô cảm thấy sắc mặt Giang Hạo Vũ rất khó coi, căng thẳng hỏi: “Có việc gì xảy ra sao?”

Lúc này, Giang Hạo Vũ cảm thấy rất bối rối. Rõ ràng cô đã quên mọi chuyện khiến cho cô đau khổ, nếu anh nói ra, liệu có làm cho cô phải chịu đau thương thêm một lần nữa không? Không, anh không được phép để cho cô đau khổ, anh phải giấu cô và bắt đầu lại từ đầu. Cô đã không nhớ gì nữa, anh chỉ cần nghĩ ra một câu chuyện mà thôi.

Anh không nghĩ đến việc khi hồi phục lại trí nhớ Lâm Mặc sẽ như thế nào, chỉ hy vọng lúc này có thể giúp Lâm Mặc trở lại thành Chung Nhã Tuệ đáng yêu và đơn giản như trước.

Anh xoa đầu cô, cố gắng cười một cách tự nhiên nhất và bắt đầu bịa ra một câu chuyện.

“Tuệ Nhi, tại anh không chăm sóc em chu đáo nên đã để xảy ra một tai nạn xe, mặc dù vết thương không nặng nhưng em quên hết những chuyện đã xảy ra.”

“Quên hết sao? Nhưng... Em nhớ anh mà, em nhớ anh đi du học ở Anh, em nhớ ngày sinh nhật năm đó, anh đã nhờ Duy tặng cho em một chú gấu Pooh rất to.”

“Đó là vì... vì...” Bỗng nhiên anh nhớ đến một thuật ngữ y học, cố gắng giải thích cho Lâm Mặc, “Có thể là sự mất trí nhớ có lựa chọn, đúng, đúng là theo nghĩa đó.”

“Mất trí nhớ có lựa chọn?” Lâm Mặc có vẻ không tin lắm.

“Tuệ Nhi, lẽ nào em không tin anh sao? Bây giờ đã là năm 2010 rồi, trí nhớ của em đã dừng lại từ mười mấy năm về trước, đây không phải là phần ký ức bị mất có tính lựa chọn thì là gì? Em không tin chúng ta cùng đi hỏi bác sỹ.”

“Không, Evan, em tin anh, luôn luôn tin anh.” Cô giả bộ rất sợ Giang Hạo Vũ tức giận nhưng ánh mắt của cô đang cười.

Giang Hạo Vũ không giỏi nói dối nên đỏ mặt khi thấy cô tin anh như thế. Anh đỡ Lâm Mặc đứng dậy, đưa cô ngồi lên giường rồi cố gắng lấy lại bình tĩnh.

“Tự nhiên em lại quên mọi việc xảy ra trong suốt mười mấy năm, thật là không thể tin được. Evan, mười mấy năm qua có chuyện gì đặc biệt xảy ra không?” Lâm Mặc rất thích thú với những gì mình đã quên trong suốt mười mấy năm, luôn tay chạm lên mặt Giang Hạo Vũ rồi soi mình trong ánh mắt của anh.

“Không có chuyện gì đặc biệt, sau khi tốt nghiệp về đây, anh tìm được một công việc bình thường rồi chúng ta luôn luôn ở bên nhau.”

Lâm Mặc không thắc mắc gì về lời giải thích đó, cô nhớ đến anh trai của mình.

“Anh trai em thì sao? Anh trai em ở Mỹ có khỏe không? Đã kết hôn chưa? Đã có em bé chưa?” Một loạt các câu hỏi hiện lên, đột nhiên cô cảm thấy có gì đó không đúng, “Evan, vì sao em bị tai nạn xe nặng như thế mà anh trai em không về thăm em? Anh ấy không nhớ đến em sao?”

Tim Giang Hạo Vũ đập mạnh, anh quay người đi tỏ vẻ thản nhiên: “Anh trai em có về, nhưng lúc đó em bị hôn mê nên không biết. Sau đó thấy em khỏe lại, hơn nữa có anh chăm sóc em nên anh ấy... Công việc của anh ấy rất bận nên phải đi rồi.”

Xin lỗi Tuệ Nhi, vì em nên anh chỉ có thể nói dối em như vậy.

Anh nghĩ khi đã nói dối, cần phải nói dối thêm rất nhiều lần để che đậy lời nói dối ban đầu. Anh không biết anh có thể lừa dối đến lúc nào, nhưng hiện tại anh không thể để cho Lâm Mặc biết sự thật. Anh muốn biết chắc chắn Lâm Mặc đã hiểu tình yêu của anh dành cho cô, chắc chắn sức khỏe và tâm lý của cô đã ổn định trở lại.

Cũng may Lâm Mặc vẫn ngây thơ như mười mấy năm về trước nên không nghi ngờ gì câu chuyện của anh. Cô ngại ngần kéo tay Giang Hạo Vũ và hỏi: “Evan, anh có việc để làm, còn em thì sao? Mười mấy năm qua em làm việc gì?”

“Em ở nhà chăm sóc anh.”

Lâm Mặc không có gì không hài lòng với câu trả lời đó, cười và gật đầu, giống như đó là điều cô luôn hy vọng, toàn tâm toàn ý chăm sóc cho người mình yêu.

Bỗng nhiên cô nhìn lên chiếc đồng hồ trên đầu giường, trên đó có ghi ngày 10 tháng 12 năm 2010.

“Evan, hôm nay là sinh nhật của anh.”

Giang Hạo Vũ gật đầu, mỉm cười.

“Nhưng em chưa kịp chuẩn bị quà tặng anh.” Lâm Mặc hơi buồn, cô không biết mười mấy năm qua mình đã chuẩn bị sinh nhật cho Giang Hạo Vũ như thế nào, nhưng bắt đầu từ bây giờ, cô không muốn bỏ lỡ.

Giang Hạo Vũ nhẹ nhàng ôm lấy cô: “Em tỉnh lại là món quà tuyệt vời nhất dành cho anh rồi”. Anh nói với giọng rất xúc động, tất cả mọi điều trên thế giới này đều không so sánh được với việc Lâm Mặc đã thực sự tỉnh táo trở lại. Điều đáng tiếc là phần ký ức mười mấy năm đang bị đóng kín như một quả bom, không biết sẽ nổ bất kỳ lúc nào.

“Evan, không phải là anh luôn ở bên em sao? Lời anh nói rất lạ.” Lâm Mặc hơi nghi ngờ nhưng không suy xét nhiều hơn vì muốn đi làm bánh ga tô cho Giang Hạo Vũ. Anh không muốn làm cô mất vui, đành vào bếp giấu chiếc bánh mình đã làm. Khi Lâm Mặc vào bếp, anh đã mang tất cả nguyên liệu ra đặt lên bàn.

Lâm Mặc làm bếp rất điêu luyện, không vội vàng lóng ngóng như anh, anh muốn giúp cô nhưng bị cô đẩy ra phòng khách. Lâm Mặc nói, việc bếp núc là việc của phụ nữ nên không cần anh giúp.

Anh đứng trong phòng khách nhìn Lâm Mặc đang bận rộn, không biết quyết định của mình là đúng hay sai. Bỗng nhiên anh nhớ ra điều gì đó, hoang mang chạy vào phòng. Anh giấu tất cả mọi thứ có thể làm lộ bí mật để Lâm Mặc không phát hiện ra.

Rất nhanh, bánh ga tô đã được làm xong, Lâm Mặc cẩn thận đặt trước mặt Giang Hạo Vũ, giục anh mau ước nguyện.

Giang Hạo Vũ hy vọng Lâm Mặc sẽ mãi mãi vui vẻ, không phải chịu đau khổ và hạnh phúc bên anh suốt cuộc đời. Lâm Mặc ngại ngùng hôn lên má anh, chúc mừng sinh nhật anh.

Đó là ngày vui nhất của Giang Hạo Vũ suốt nhiều năm nay. Tạm thời anh quên hết mọi buồn phiền, giống như được quay lại mười mấy năm về trước, yêu Chung Nhã Tuệ với một tình yêu sâu sắc và vui vẻ. Anh muốn mãi mãi được sống trong quãng thời gian của thời thanh xuân tươi đẹp.

Bỗng nhiên anh cảm thấy rất ngưỡng mộ Lâm Mặc.

25. Chương 22 Phần 1

Chương 22: Hạnh phúc

... Anh và cô, cùng nhau đau khổ, cùng nhau tuyệt vọng, liệu có thể cùng nhau hạnh phúc?

Sau khi Lâm Mặc tỉnh táo lại, Giang Hạo Vũ còn cảm thấy mệt mỏi hơn. Anh luôn luôn lo lắng Lâm Mặc sẽ phát hiện ra điều gì đó nên để ý đến tất cả mọi hành động của cô.

Lâm Mặc không hài lòng khi suốt ngày thấy anh ở nhà, cô bảo đảm mình đã khỏe rồi, không cần anh phải chăm sóc nữa. Cô đẩy anh ra khỏi cửa đi làm, giúp anh chuẩn bị mọi thứ giống hệt như một người vợ hiền thực.

Giang Hạo Vũ không yên tâm, mặc dù anh nghe lời cô ra khỏi nhà, nhưng đợi đến khi cô không để ý lại quay về nấp ở một góc khuất trong vườn, để ý đến nhất cử nhất động của cô.

“Vì sao lại lừa dối em? Em hận anh, em hận anh!”

Lâm Mặc đẩy anh ra rồi chạy vào phòng, khóa cửa lại. Đến khi Giang Hạo Vũ đuổi kịp, anh chỉ có thể đứng ngoài lo lắng gõ cửa.

Trong phòng có tiếng đồ đạc bị hất đổ xuống đất và tiếng khóc không thể kìm nén của Lâm Mặc. Cô vừa khóc vừa nói: “Anh nói anh trai em ở Mỹ, anh nói anh trai em bận công việc, anh không cho em gọi điện thoại, không cho em biết tin của anh trai. Vì sao anh lại lừa dối em như thế? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Vì sao anh trai em lại chết? Vì sao?”.

Giang Hạo Vũ run rẩy, đập cửa mạnh hơn và nói lớn: “Ai nói cho em biết? Tuệ Nhi, em đừng nghe người ta nói bừa”.

“Em tận mắt nhìn thấy, bên cạnh mộ của bố mẹ là mộ của anh trai em, lẽ nào không đủ rõ ràng sao? Trên mộ của anh em còn có ghi ngày tháng, anh ấy đã mất hơn mười năm rồi, trước khi em mất đi trí nhớ. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Vì sao anh em lại mất? Vì sao em không nhớ gì cả? Vì sao?” Cô cố gắng đập lên đầu mình, hy vọng có thể lấy lại ký ức của mười mấy năm qua. Cô muốn biết chuyện gì đã xảy ra, muốn biết vì sao anh trai cô rời bỏ cô. Cô không còn người thân nữa, cô chỉ còn một mình, cô không muốn như vậy.

Ở bên ngoài Giang Hạo Vũ rất lo lắng, sợ cô có thể làm mình bị thương. Ý nghĩ đó vừa hiện lên trong đầu, anh nghe thấy có tiếng động như thể một vật nặng rơi xuống đất, tiếp theo là sự yên lặng.

Giang Hạo Vũ lao người vào đẩy cánh cửa, cánh cửa bật tung ra. Anh lao vào phòng, thấy Lâm Mặc đã bị ngất ngã xuống đất, trên người có rất nhiều mảnh thủy tinh vỡ, đâm lên da cô chảy máu.

Anh ôm lấy Lâm Mặc, gọi hai tiếng không thấy cô phản ứng gì, anh vội vàng đưa cô đến bệnh viện.

Sau khi kiểm tra, bác sỹ nói cô chỉ bị thương ngoài da, không có gì đáng lo, cô bị ngất vì quá đau khổ và sẽ nhanh chóng tỉnh lại.

Giang Hạo Vũ không biết phải đối mặt với cô như thế nào khi cô tỉnh lại, nghĩ mãi không ra cách gì, anh đành gọi điện cho thầy giáo của Chương Vận nhờ tư vấn. Nghe anh kể sự tình, ông yên lặng một lát rồi hỏi anh: “Đối với cô ấy, việc anh trai mất là điều không thể chấp nhận được phải không? Anh giấu cô ấy cũng vì nguyên nhân này”.

“Vâng.”

“Vậy hãy nói toàn bộ sự thật với cô ấy, cô ấy đã biết việc cô ấy lo sợ nhất rồi nên không cần tiếp tục giấu nữa, có lẽ sau khi biết tường tận mọi chuyện, có anh bên cạnh, cô ấy sẽ nhanh chóng chấp nhận hiện thực.”

“Cháu sợ..Anh sợ cô sẽ lại khép kín mình như cũ và không mở lòng mình nữa.

“Anh phải làm như vậy, không có đường lùi.”

Tắt điện thoại, anh nghĩ lâu rồi quyết định nghe theo ý kiến của ông. Anh bước vào phòng bệnh, thấy Lâm Mặc đã tỉnh lại, nhưng khi nhìn thấy anh, cô quay đầu đi và không ngừng chảy nước mắt.

Anh bối rối ngồi xuống cạnh cô, nhẹ nhàng nói: “Tuệ Nhi, em muốn biết vì sao em mất trí nhớ phải không? Anh sẽ kể toàn bộ cho em nghe”.

Đó là một câu chuyện rất dài, bắt đầu từ chuyện hiểu nhầm hôm đó, tiếp theo những ngày tháng ở Thượng Hải và quay về Singapore. Anh vừa nói vừa khóc, có lúc không nói được thành tiếng nhưng anh vẫn cố gắng kể hết tất cả.

Lâm Mặc không quay đầu nhìn anh, thậm chí nhắm mắt lại, chỉ có nước mắt cô không ngừng rơi. Theo lời kể của Giang Hạo Vũ, trí nhớ của cô như cánh cửa được mở ra, mọi ký ức quay trở lại.

Cuối cùng cô lấy lại được trí nhớ của mình với những ký ức đau buồn.

Giang Hạo Vũ nói xong, hai người đều yên lặng, Giang Hạo Vũ ngoài cầm chặt lấy tay cô, không biết phải làm gì. Anh đang đợi cô đưa ra quyết định.

Cuối cùng cũng đến ngày này, anh không còn căng thẳng nữa. Chỉ cần Lâm Mặc vui vẻ, cho dù cô quyết định thế nào anh cũng chấp nhận. Bởi vì anh cảm thấy có nhiều lúc không cần để người ấy biết được sự quan tâm của mình. Chỉ cần yên lặng bảo vệ cô, cho dù phải rời xa cô anh cũng cam lòng.

Một giờ đồng hồ trôi qua, Lâm Mặc đột nhiên quay lại nói với anh: “Em muốn về nhà”.

Giang Hạo Vũ không phản đối, làm xong thủ tục xuất viện, anh đưa cô rời khỏi bệnh viện.

Lâm Mặc về đến nhà, đi thẳng vào phòng của anh trai rồi đóng cửa lại. Cô muốn được yên tĩnh để suy nghĩ cho rõ ràng.

Phòng của anh trai cô vẫn giống hệt mười mấy năm về trước nhưng mới hơn rất nhiều, có thể thấy Giang Hạo Vũ đã bỏ ra rất nhiều tâm huyết và tỉ mỉ. Từng căn phòng trong ngôi nhà của cô đều được anh lưu lại rõ ràng trong tâm trí, sau mười mấy năm anh vẫn có thể đem lại cho ngôi nhà dáng vẻ trước đây của nó.

Tình yêu của anh đối với cô, lòng tốt của anh đối với cô, sự kiên nhẫn chăm sóc cô của anh, sự chờ đợi không từ bỏ của anh... Tất cả hiện lên trong đầu cô. Còn cô đã sống theo cảm tính quá lâu.

Cô đứng trong phòng anh trai nhìn xung quanh, bỗng nhiên phát hiện ra có đồ vật không thuộc về anh trai cô.

Cô bước lại xem, phát hiện ra đó là những vật anh cất giữ để che giấu sự thật với cô, trong đó có cuốn sổ ghi chép lại các món ăn.

Cô ngồi trên nền nhà, gỡ từng trang, cuộc sống mười mấy năm của Giang Hạo Vũ hiện lên trước mắt cô. Đó là những buồn bã của anh khi phải ra nước ngoài, những đau khổ sau khi chia tay, cảm giác nhớ nhung của anh, nỗi vui mừng sau khi gặp lại và những nghi ngờ bồn chồn trong lòng anh.

Mỗi bức ảnh, mỗi dòng chữ đều thể hiện sự khổ sở mà anh đã phải chịu đựng, thật sự, trong nhiều năm như thế anh sống không tốt hơn cô, thậm chí còn nghiệt ngã hơn cô, rõ ràng là người bị tổn thương mà sống với tình cảm đó suốt mười mấy năm trời.

Cô biết, anh đang ở bên ngoài chờ câu trả lời của cô, hạnh phúc hay tiếp tục đau khổ là nằm trong tay cô.

Bỗng nhiên cô nhớ ra khi cô sắp từ bỏ sự sống của mình, linh hồn cô thoát ra khỏi cơ thể và nhìn thấy Giang Hạo Vũ định dùng dao phẫu thuật đâm vào tim, cô hiểu ra rằng, hóa ra từ lúc quyết định yêu nhau, họ đã cùng nhau vui vẻ, cùng nhau đau khổ, cùng nhau tuyệt vọng.

Vậy họ có thể cùng nhau hạnh phúc không?

Khi Lâm Mặc mở cửa ra, cô thấy Giang Hạo Vũ đang dựa vào sofa, hình như anh đang ngủ. Thực sự trong thời gian này anh rất mệt và không được nghỉ ngơi. Cô nhẹ nhàng bước lại ngồi xuống bên anh, ngắm nhìn anh.

Cô yêu anh, rất yêu anh. Anh cũng yêu cô, rất yêu cô.

Họ đã không phản bội lời thề của mình là sẽ yêu nhau, mãi mãi.

Mãi mãi là bao lâu? Đây là câu hỏi cô đã từng tự hỏi mình, nhưng giờ đây cô biết câu trả lời, đó là mãi mãi suốt cuộc đời.

Cô nhẹ nhàng gọi Giang Hạo Vũ dậy rồi nói với anh: “Evan, chúng ta kết hôn nhé!”.

Nhìn thấy nụ cười vui mừng hạnh phúc của Giang Hạo Vũ, cô có thể cảm nhận được cái ôm ấm áp của anh.

Họ ôm chặt lấy nhau, không nhận ra bố của Giang Hạo Vũ đến chơi.

Ông Giang gõ cửa không thấy có ai, đành tự mình mở cửa bước vào và nhìn thấy cảnh đó.

Ông hắng giọng ho hai tiếng để thu hút sự chú ý của Giang Hạo Vũ và Lâm Mặc.

Giang Hạo Vũ nhìn thấy bố, hơi ngại ngùng nhưng Lâm Mặc ở bên cạnh anh lại rất bình tĩnh.

“Bác.” Cô nhẹ nhàng thốt lên một tiếng.

Ông Giang gật đầu với cô rồi nói với Giang Hạo Vũ: “Con vẫn chưa giải quyết xong công việc, con phải đi một lần nữa”.

Giang Hạo Vũ ngạc nhiên: “Không phải là đã xong rồi sao?”.

“Con đi một lần nữa xem thế nào!”

Lâm Mặc biết ông Giang có chuyện muốn nói với cô nhưng không muốn để Giang Hạo Vũ biết, nên khuyên Giang Hạo Vũ đi xem có việc gì.

Đợi Giang Hạo Vũ đi khỏi, ông Giang nói với cô: “Đi cùng bác đến một nơi nhé!”.

Lâm Mặc gật đầu.

Họ đến thăm mộ của bà Giang, cách nhà Giang Hạo Vũ không xa lắm.

Lâm Mặc đặt một bó hoa bách hợp lên trước mộ, nhìn khuôn mặt hiền hậu của bà. Cô và ông Giang đều yên lặng.

“Mẹ của Hạo Vũ nói với bác, Hạo Vũ đã tìm được một cô gái rất tốt, chắc chắn tương lai sẽ hạnh phúc. Nhưng các bác không ngờ lại có sự hiểu nhầm đó, đã khiến cho cháu phải chịu nhiều đau khổ. Trước khi bà ấy ra đi, bà ấy luôn hỏi bác có phải vì bà ấy đi tìm cháu nên các cháu mới chia tay không, cuối cùng bà ấy ra đi với nỗi niềm không được giải tỏa đó. Bà ấy nói bà ấy có thể dùng cách hay hơn, có thể nói rõ ràng hơn để cháu không căng thẳng như thế đáng tiếc là bà ấy đã bỏ lỡ cơ hội. Hôm nay, trước mặt bà ấy, bác thay mặt bà ấy, thay mặt chị gái của Giang Hạo Vũ xin lỗi cháu, hy vọng cháu có thể chấp nhận.”

Lâm Mặc không ngờ ông Giang lại nói với cô những lời như thế nên cảm thấy hơi hoang mang.

“Bác, cháu chưa bao giờ trách bác gái, chuyện năm đó cũng có lỗi của cháu. Bác gái là người rất tốt, rất thân mật với cháu, chỉ vì khi đó cháu không có niềm tin vào mình, không có niềm tin vào Evan nên mới hiểu nhầm như vậy. Nếu cần nói lời xin lỗi, người đó phải là cháu mới đúng, cháu đã có lỗi với Evan.”

“Được rồi, hai đứa giờ đã ổn rồi, chuyện quá khứ không nhắc lại nữa! Con người nên hy vọng vào tương lai chứ không phải là quá khứ.”

“Vâng, thưa bác.”

“Vẫn còn gọi là bác sao?”

“Bố...”

Phía xa, Giang Hạo Vũ đang nấp sau đám cây, thấy Lâm Mặc quỳ xuống trước mộ mẹ, anh cảm thấy rất xúc động. Anh dựa vào cây rồi nhìn lên trời và nói: “Mẹ, mẹ đã thấy chưa? Hạnh phúc của con đã quay lại rồi”.

Ông Giang chọn ngày tốt để Giang Hạo Vũ và Lâm Mặc đăng ký kết hôn ở Singapore.

Họ không tổ chức đám cưới, không báo cho bạn bè ở Trung Quốc, sau khi đăng ký kết hôn về nhà ăn uống sum vầy cùng người thân.

Sau bữa cơm, hai người cầm tay nhau đi bộ về nhà.

“Evan, vì sao không chuyển về nhà ở? Anh không phải lo lắng cho em, việc gì em cũng nghe theo anh.” Lâm Mặc cảm thấy hơi áy náy, đặc biệt là lúc ông Giang mong họ về nhà họ Giang ở.

Giang Hạo Vũ ôm cô rồi cười.

“Anh muốn có không gian chỉ có hai người, ở nhà không được yên tĩnh.”

Lâm Mặc biết anh nói đến việc anh là anh trai lớn, đám trẻ em anh nhìn thấy anh là xúm lại không muốn xa anh. Giang Hạo Vũ rất có duyên với trẻ con, tương lai chắc chắn sẽ là một ông bố tốt.

“Vậy vì sao không tổ chức đám cưới?” Lâm Mặc không cần phải tổ chức đám cưới sang trọng nhưng nhà họ Giang có danh tiếng như thế không thể tổ chức đám cưới cho con trai đơn giản như vậy.

Về việc này, ông Giang không phản đối, rõ ràng là Giang Hạo Vũ đã nói chuyện với ông.

Giang Hạo Vũ dừng lại, kéo Lâm Mặc quay sang nhìn anh.

“Không nghĩ nhiều đến việc khác, trong lòng em, em muốn tổ chức đám cưới ở đâu nhất?”

Lâm Mặc yên lặng không nói gì.

“Thượng Hải, đúng không? Bởi vì ở đó có rất nhiều bạn bè thân thiết của em, vì thế em hy vọng sẽ nhận được lời chúc mừng của bạn bè khi gửi gắm mình cho anh.” Anh dừng lại rồi trang trọng tuyên bố: “Anh cũng thể anh cũng hy vọng họ sẽ chứng kiến hạnh phúc của chúng ta”.

Hóa ra không phải là không tổ chức đám cưới mà sẽ tổ chức ở Thượng Hải.

Một ông chồng hiểu vợ như vậy thật là hiếm có trên thế giới này. Lâm Mặc không kiềm chế được kiếng chân hôn lên môi anh.

“Evan, em yêu anh. Lần này để em thổ lộ trước.”

Giang Hạo Vũ dang tay ôm chặt cô vào lòng rồi hôn cô, không để ý đến người đi đường đang nhìn họ.

Ánh trăng trên bầu trời tỏa ánh sáng tuyệt đẹp bao trùm lấy hai người. Người đi đường dừng bước, ngưỡng mộ tình yêu của đôi tình nhân, trong lòng thầm chúc phúc cho họ.

Hy vọng họ sẽ hạnh phúc mãi mãi!

Ngày 1 tháng 1 là ngày kỷ niệm năm năm thành lập Secret, đồng thời cũng là ngày Tô Á Nam cùng Secret chính thức khởi quay một bộ phim mới.

Nghi thức được tổ chức ở nhà thờ lớn nhất Thượng Hải khiến cho tất cả các cơ quan truyền thông đều cảm thấy rất bất ngờ và khó hiểu. Nhưng không ai để ý nhiều vì chắc chắn tin ngày hôm nay sẽ được đăng lên trang nhất bởi trong một bộ phim xuất hiện một diễn viên nữ và hai diễn viên nam nổi tiếng của Tranh Tinh là một sự kiện hiếm có. Hơn nữa, nhân viên của Trí Thần tiết lộ, ngoài những người này còn có sự tham gia của một nhân vật bí mật và đảm nhận vai trò quan trọng nhất trong tác phẩm này.

Tất cả mọi người rất tò mò, rốt cuộc nhân vật bí ẩn đó là ai.

Hai gian của nhà thờ được sử dụng làm phòng hóa trang và nghỉ ngơi, các diễn viên phụ đang hóa trang, Tô Á Nam, Bách Vũ Trạch và Liễu Vân Dật đã chuẩn bị xong, ngồi đợi bên cạnh phòng nghỉ, bên ngoài có rất nhiều nhân viên đi qua đi lại chuẩn bị nốt những công việc cuối cùng.

Tô Á Nam và Bách Vũ Trạch không ngừng đấu khẩu, hai năm nay, dưới sự chỉ bảo của sư tỉ, Bách Vũ Trạch ngày càng biết ăn nói và nhiều khi thắng thế. Tô Á Nam không phục, thường xuyên gây sự với cậu, chỉ cần có mặt hai người, những người khác đều tránh đi đâu đó để không bị lôi ra làm chủ đề bàn tán.

Lần này, trong lúc ngồi đợi đến lễ công bố, họ lại bắt đầu đấu khẩu.

“Em nói với chị, chị không thể nữ tính hơn một chút sao? Thật là làm lãng phí bộ váy phù dâu đẹp đẽ như thế?”

“Này, tôi nữ tính hay không có liên quan gì đến cậu?”

“Chị mà cứ như vậy sẽ bị bạn trai ghét”.

“Cắt, anh ấy dám ghét chị sao?” Tô Á Nam tức giận. Gần đây, cô vừa tuyên bố với cả thế giới tình yêu của mình, cô còn đứng cạnh người yêu trả lời phỏng vấn của các tờ báo lá cải.

“Nói đi nói lại, cậu đã chia tay với cô bé đó chưa? Cậu nữ ra tay với cô bé nhỏ tuổi đó sao?” Tô Á Nam phục thù, cô ấy có thể tiết lộ tin kinh thiên động địa với báo chí về đời sống riêng tư của mình, ai bảo Bách Vũ Trạch không muốn công khai bạn gái của cậu.

“Cô ấy không nhỏ tuổi, chỉ kém em ba tuổi thôi.”

“Sở thích của cậu thay đổi nhiều quá, lúc thì thích người hơn mình sáu tuổi, lúc lại tìm được bạn gái kém ba tuổi, khoảng cách tuổi tác lớn quá!”

Lần này, Bách Vũ Trạch không nói gì vì vấn đề có liên quan đến mối tình khắc cốt ghi tâm của cậu nên cậu chọn cách im lặng.

26. Chương 22 Phần 2 (hết)

Tô Á Nam có vẻ như biết mình đã lỡ lời nhưng không chuyển chủ đề.

“Không biết Tiểu Mặc thế nào rồi, Hạo Vũ thôi, gần đây không biết bận rộn việc gì mà rất ít liên lạc với chúng ta, mỗi lần nhắc đến Tiểu Mặc đều nói rất tốt, tốt vô cùng.” Họ chỉ được Giang Hạo Vũ thông báo Lâm Mặc đã quên mọi chuyện xảy ra suốt mười mấy năm qua, ký ức dừng lại ở mười mấy năm về trước nên họ không gọi điện cho Lâm Mặc.

“Rất tốt là được rồi, chị đừng làm họ loạn thêm nữa.”

“Này, cậu có ý gì? Tôi làm loạn lúc nào? Nói rõ xem nào!”

Liễu Vân Dật đang ngồi bên cạnh họ tranh thủ ngủ bù, không chịu được tiếng ồn, tức giận mở mắt hét: “Hôm qua tôi phải thức thâu đêm làm MV, mọi người có chút nhân tính hơn được không?”.

Tiếng hét làm hai người mất hứng, “hừ” một tiếng rồi lấy tạp chí trên bàn mở ra xem.

Nhưng chỉ yên tĩnh được một lát, hai người bắt đầu cúi đầu nói chuyện thì thầm.

“Trợ lý của tôi không biết chạy đi đâu để mua nước ngọt rồi, tôi nhớ Lâm Mặc quá, cô ấy luôn biết tôi thích ăn gì, uống gì. Người trợ lý này không hiểu vì sao tôi dạy thế nào cũng không được?”

“Sư tử, không phải em nói chị, chị đã nghe thấy câu: ‘Tự mình làm, cơm no áo ấm’ chưa? Không phải chị là người nổi tiếng thì có thể ngồi yên vị, sau này thoái ngôi thì không biết làm thế nào?”

“Tôi không như vậy, tôi...” Giọng Tô Á Nam đang ngân cao thì ngừng lại vì có một chai nước ngọt đưa lại từ phía sau.

Cô nghĩ chắc chắn là người trợ lý ngốc nghếch của cô đã mua nước ngọt về rồi, không quay đầu lại, cô đưa tay nhận lấy. Lúc này, Bách Vũ Trạch cũng được đưa một chai.

“Này, cô giỏi quá, biết tôi thích uống loại này, không tồi, không tồi, có tiến bộ.” Cô vui vẻ mở nắp, uống một hơi.

Bách Vũ Trạch cũng thấy mình đang cầm trong tay loại nước ngọt mà cậu rất thích, vui mừng nói với Tô Á Nam: “Đúng là giỏi thật, biết cả loại đồ uống mà em thích. Về phải tăng lương cho cô ấy mới được”.

Nói xong hai người đều cười vui vẻ.

Liễu Vân Dật vừa chớp mắt được một lúc, cảm thấy vô cùng tức giận. Anh mở mắt, đang định dạy cho hai người không có nhân tính này một bài học thì giật mình khi nhìn thấy người ngồi phía sau họ.

“Lâm... Lâm Mặc...” Anh không chắc chắn, không hiểu mình có bị ảo giác vì chưa tỉnh ngủ không.

Nghe đến tên Lâm Mặc, Tô Á Nam và Bách Vũ Trạch cùng quay đầu lại. Thấy Lâm Mặc đang cười rạng rỡ sau lưng họ, tay cầm một túi ni lông, bên trong có rất nhiều loại nước ngọt mà họ thích.

“Á!” Tô Á Nam hét lên một tiếng kinh thiên động địa, đứng dậy lao đến Lâm Mặc. Nhưng cô chưa kịp chạm vào Lâm Mặc, có một người chạy vào từ ngoài cửa, đỡ lấy Lâm Mặc từ phía sau.

“Á Nam, em đừng như vậy được không?” Giang Hạo Vũ tức giận trách móc Á Nam rồi cúi đầu hỏi xem Lâm Mặc có sao không.

Lâm Mặc cười và lắc đầu, bước lên cầm lấy tay Á Nam nói: “Đừng để ý đến anh ấy, anh ấy căng thẳng quá”. Nói xong, cô ôm lấy Tô Á Nam.

Bách Vũ Trạch xúc động đứng bên cạnh, thấy Tô Á Nam đang ngạc nhiên đến sững sờ, nghi ngờ hỏi Giang Hạo Vũ: “Lâm Mặc khỏe hẳn rồi sao? Không phải anh nói chị ấy đã quên rồi?”

Lâm Mặc buông Tô Á Nam ra, quay sang cười với Bách Vũ Trạch: “Khỏe rồi, hay lát nữa chúng ta đến chỗ Chương Vận khám xem sao?”.

“Tuệ Nhi...” Nghe thấy cô nói thế Giang Hạo Vũ chau mày. Anh càng ngày càng hết cách với cô, Lâm Mặc kết hợp tính cách đơn giản đáng yêu trước đây và sự lạnh lùng sắc sảo sau này nên đến giờ anh vẫn chưa quen với việc thỉnh thoảng cô lại nói đùa.

“Evan, anh lại quên rồi, chứng minh thư của em ghi tên em là Lâm Mặc.” Cô không muốn Giang Hạo Vũ gọi cô là Tuệ Nhi nhưng anh không sửa được.

Lúc này, Tô Á Nam đã bình tĩnh hơn. Cô chuẩn bị lao đến ôm Lâm Mặc nhưng lại bị Giang Hạo Vũ nhanh tay ngăn lại.

“Này, mặc dù Tiểu Mặc đến với anh rồi nhưng dù sao cũng là chị em tốt của em, anh nhỏ nhen thế làm gì?” Tô Á Nam rất tức giận, cầu tay Giang Hạo Vũ.

Giang Hạo Vũ cảm thấy bị bắt nạt, xoa cánh tay bị cầu rồi lớn tiếng phản đối: “Anh không nhỏ nhen. Em lao mạnh như thế làm cô ấy ngã thì sao? Cô ấy vừa có bầu, không chịu được sức mạnh của em”.

Mọi người ngạc nhiên khi nghe thấy lời anh vừa nói, không dám tin.

“Có bầu?” Tô Á Nam nhắc lại một lần câu nói đó rồi ngạc nhiên hỏi: “Hai người kết hôn rồi sao?”.

Lâm Mặc gật đầu, dựa người vào Giang Hạo Vũ, hạnh phúc cười.

Mọi người bắt đầu trách móc: “Này, hai người thật là quá đáng, có còn coi chúng tôi là bạn nữa không? Kết hôn là việc trọng đại như thế mà không nói!”.

Khi mọi người đang nghĩ cách trừng trị hai người, một nhân viên ngó đầu vào giục: “Nhanh lên, sắp bắt đầu rồi”.

“Tiểu Mặc, hai người dừng đi, một lát nữa bọn mình sẽ xử lý Giang Hạo Vũ.” Lâm Mặc có bầu nên không thể xử lý được, nhưng ông xã của cô không được may mắn như thế. Dám giấu họ là một điều tuyệt đối không thể tha thứ.

Đây là suy nghĩ của tất cả mọi người, ngay cả Liễu Vân Dật lúc đó cũng đã lấy lại được tinh thần.

Lâm Mặc đã khỏi bệnh, họ được ở bên nhau, đây là điều rất đáng vui mừng.

Nhìn thấy mọi người đã rời đi, Giang Hạo Vũ nói với Lâm Mặc: “Chúng ta cũng đi thay đồ thôi!”.

Lễ khởi quay bộ phim mang tên Chiến dịch Duy Mỹ chính thức bắt đầu. Ba diễn viên chính ngồi ở hàng ghế đầu tiên, đợi người dẫn chương trình nói xong sẽ mời họ lên sân khấu.

Rất lạ lùng, người dẫn trình không nhắc một tiếng nào có liên quan đến bộ phim, ngược lại giống như đang tiến hành nghi lễ kết hôn trong nhà thờ.

“Thưa các bạn có mặt tại đây, có lẽ các bạn đang cảm thấy rất tò mò vì sao Chiến dịch Duy Mỹ được tổ chức ở nhà thờ? Bây giờ tôi sẽ tiết lộ bí mật theo yêu cầu của diễn viên nam chính của chúng ta, anh hy vọng trong một ngày đặc biệt như hôm nay, mọi người có thể chứng kiến hạnh phúc của anh. Xin mọi người chú ý, đây không phải là một ý đồ đặc biệt của công ty mà là một hôn lễ thực sự. Sau đây, xin mời sự xuất hiện của nhân vật chính của chúng ta.”

Tất cả đều ngạc nhiên nhìn về phía cửa nhà thờ. Mọi người rất hưng phấn, dường như khi nghe người dẫn chương trình nói xong, họ đã đoán được nhân vật chính là ai. Hóa ra hai người không giấu họ mà muốn dành cho họ một bất ngờ thú vị.

Không cần phải nghi ngờ, Giang Hạo Vũ chính là diễn viên nam chính trong bộ phim, điều này có nghĩa là anh đã lựa chọn sẽ quay lại nhóm Secret sau hơn một năm, Lâm Mặc cũng sẽ ở Thượng Hải làm việc cùng họ.

Đây là điều đáng vui mừng thứ hai trong ngày hôm nay khiến cho ba người giận là không thể hỏi Giang Hạo Vũ và Lâm Mặc ngay lúc đó.

Trong tiếng nhạc du dương lãng mạn, cửa nhà thờ được mở ra, hai người bước vào trong ánh sáng.

Lâm Mặc mặc một bộ váy cưới giản dị, tóc được ghim bằng kẹp tóc màu trắng, trên đầu cô đội một chiếc vương miện dát đá, khoác tay Giang Hạo Vũ. Anh trong mặc một bộ lễ phục màu đen rất đẹp.

Hai người chậm chậm bước vào trong ánh đèn liên tục lóe sáng, đẹp như thiên sứ giáng trần.

Cuối cùng Tô Á Nam hiểu vì sao công ty sắp xếp cho họ mặc trang phục phù dâu phù rể, hóa ra là vì thời khắc quan trọng này. Họ đứng dậy đón đôi Kim Đồng Ngọc Nữ.

Không biết cha xứ xuất hiện trên bục từ lúc nào.

Giang Hạo Vũ và Lâm Mặc đứng trước cha xứ, ánh mắt rất thành kính.

“Các con có quyết tâm yêu thương, kính trọng lẫn nhau và cùng nhau chung sống đến hết cuộc đời không?”
Cha xứ dịu dàng nhìn hai người.

“Vâng, chúng con quyết tâm.” Giang Hạo Vũ và Lâm Mặc nắm chặt lấy tay nhau.

“Mời hai con hướng về phía người bạn đời của mình và tuyên bố lời thề nguyện.”

Giang Hạo Vũ nhận lời thề nguyện từ cha xứ, quay người đối diện với Lâm Mặc, dịu dàng nhìn cô.

“Tôi, Giang Hạo Vũ xin nhận Lâm Mặc làm vợ và xin hứa, bắt đầu từ ngày hôm nay, lúc thuận lợi hay khó khăn, lúc giàu có hay nghèo khổ, lúc ốm đau cũng như lúc mạnh khỏe, tôi sẽ yêu thương và tôn trọng em đến trọn cuộc đời. Tôi xin thề những lời tôi nói mãi mãi là sự thật.”

Lâm Mặc suýt khóc, ngay cả lúc đăng ký kết hôn, họ chưa bao giờ trải qua cảm xúc thiêng liêng này. Cô nhận lời thề nguyện Giang Hạo Vũ đưa cho cô, mắt nhìn Giang Hạo Vũ và thề: “Tôi, Lâm Mặc xin nhận Giang Hạo Vũ làm chồng và xin hứa, bắt đầu từ ngày hôm nay, lúc thuận lợi hay khó khăn, lúc giàu có hay nghèo khổ, lúc ốm đau cũng như lúc mạnh khỏe, tôi sẽ yêu thương và tôn trọng anh đến trọn cuộc đời. Tôi xin thề những lời tôi nói mãi mãi là sự thật”.

“Ta thay mặt Chúa tuyên bố hai con chính thức nên duyên vợ chồng.”

Nghi lễ kết thúc, cả nhà thờ ầm ĩ và huyền ảo. Tất cả mọi người đều vỗ tay mừng hạnh phúc cho hai người. Các cơ quan truyền thông hối hả chụp ảnh, lo sợ sẽ bỏ lỡ những bức hình có giá trị.

Thật bất ngờ, Giang Hạo Vũ rời khỏi làng giải trí hơn một năm đã quay trở lại như thế này, cô dâu của anh chính là người mà mọi người vẫn thầm đoán, Lâm Mặc.

Tiếp theo là thời gian trả lời phỏng vấn.

“Giang Hạo Vũ, vì sao anh nghĩ đến việc tổ chức một hôn lễ đặc biệt như thế này?” Tất cả mọi nghệ sỹ đều rất bí mật về đám cưới của mình, chưa bao giờ thấy ai tổ chức công khai rộng rãi như anh.

Giang Hạo Vũ cười nhìn Lâm Mặc ngồi bên cạnh anh rồi nói: “Tôi cảm thấy không cần phải che giấu, buổi lễ hôm nay sẽ được phát trên truyền hình đúng không? Tôi muốn nhân cơ hội này thông báo với các fan tin tôi kết hôn”.

Rất nhiều phóng viên có mặt đã từng nói chuyện với Lâm Mặc, hôm nay gặp lại cô, nhận thấy cô không còn lạnh lùng như trước nữa mà rất hạnh phúc đứng bên Giang Hạo Vũ đối mặt với tất cả.

“Chị Lâm Mặc, mọi người rất tò mò về tình cảm của chị và Giang Hạo Vũ, chị có thể tiết lộ một chút không?” Người đưa ra câu hỏi là Lưu Phi, người đã giúp đỡ cô trong vụ việc với Lý Vân Thâm. Thật ra, hồi đó thấy Giang Hạo Vũ rất căng thẳng trước Lâm Mặc, cô đã cảm nhận được điều gì đó nhưng không muốn vong ân bội nghĩa đưa tin về đời sống riêng tư của ân nhân lên trang nhất.

Dường như tất cả mọi micro đều hướng về phía Lâm Mặc, chờ đợi câu trả lời của cô.

Lâm Mặc cười: “Chuyện quá khứ không quá quan trọng, tôi nghĩ mọi người nên quan tâm đến tương lai, ví dụ như bộ phim mới lần này”.

Mọi người thất vọng, nhưng họ hiểu rõ Lâm Mặc có rất nhiều kinh nghiệm trả lời các phương tiện truyền thông, thậm chí cô còn giỏi hơn cả các nghệ sỹ, lấy được thông tin từ cô không phải là chuyện đơn giản.

Lưu Phi tiếp tục hỏi dựa theo câu trả lời của cô: “Như vậy trong tương lai, Giang Hạo Vũ quyết định quay lại, chị sẽ tiếp tục làm trợ lý cho Secret hay trở thành người quản lý?”.

Lâm Mặc chưa trả lời, Giang Hạo Vũ đã cầm lấy micro nói: “Secret đã thiếu một thành viên trong hơn một năm, hy vọng bộ phim lần này có thể chứng minh với tất cả mọi người, Secret sẽ mãi mãi tồn tại. Lâm Mặc dự định tiếp tục làm các công việc của cô ấy như trước đây nhưng tình hình hiện tại không phù hợp, tôi hy vọng cô ấy có thể nghỉ ngơi thật tốt, mong mọi người không làm phiền cô ấy”.

“Không phù hợp? Lẽ nào...”

Lưu Phi chưa hỏi hết câu, Giang Hạo Vũ đã giải thích: “Lâm Mặc đang có bầu, hy vọng mọi người sẽ chăm sóc cô ấy nhiều hơn, cảm ơn”.

Một lần nữa, mọi người bị bất ngờ vì câu trả lời thẳng thắn của anh. Nếu tất cả các nghệ sỹ đều giống anh thì thật tuyệt, họ sẽ không cần phí sức để chạy theo một nghệ sỹ độc thân.

Nhưng bây giờ anh không còn là người độc thân nữa, không biết nên khóc hay nên cười.

Mọi công việc đã hoàn thành, Giang Hạo Vũ trả lại micro cho người dẫn chương trình, lúc này lễ khởi quay bộ phim mới chính thức bắt đầu. Khi người dẫn chương trình giới thiệu các diễn viên tham gia, Giang Hạo Vũ đưa Lâm Mặc về phòng nghỉ thay đồ rồi quay lại sân khấu.

Sự dịu dàng và quan tâm của anh làm động lòng các phóng viên nữ ở đó, họ tiếc mình không phải là người ấy của anh. Đáng tiếc, đó chỉ là ảo tưởng, họ đành thêm mắm thêm muối miêu tả ngày lễ vui mừng này.

Nghệ sỹ quay lại, nghệ sỹ kết hôn, nghệ sỹ có con, ba tin này không phải là quá bất ngờ trong làng giải trí nhưng vì đó là tuyên bố hùng hồn của Giang Hạo Vũ nên sau hơn một tháng, sự kiện này vẫn được bàn luận rầm rộ trên các báo.

Lúc đó lại có tin, Giang Hạo Vũ sẽ kinh doanh một nhà hàng ở Thượng Hải.

Làng giải trí lại bắt đầu sôi động, các phương tiện thông tin đại chúng theo sát Giang Hạo Vũ để xác nhận tin này.

Giang Hạo Vũ không thừa nhận cũng không phủ định, các bức ảnh đều được chụp vào lúc anh đang bận đóng phim, ra album mới hay quảng cáo, dường như anh dùng hành động để tuyên bố việc mở nhà hàng chỉ là tin đồn thổi mà thôi.

Tin đồn xuất phát từ Tô Á Nam. Theo cô nói, việc mở nhà hàng ở Thượng Hải là thật, chẳng qua mọi việc đều do bà xã của Giang Hạo Vũ là Lâm Mặc đảm đương mà thôi.

Sau ba tháng, các cơ quan truyền thông nhận được thiệp mời của Giang Hạo Vũ, chính thức tuyên bố thời gian khai trương nhà hàng.

Lúc này, Lâm Mặc đã có bầu được sáu tháng, bụng to hơn các bà bầu khác khá nhiều. Đến bệnh viện khám, bác sỹ thông báo cô mang song thai. Điều này khiến cho Giang Hạo Vũ rất vui nhưng luôn lo lắng cho Lâm Mặc.

“Sớm biết thế này anh đã không nghe lời em rồi, bây giờ không có cách nào ở bên em.” Tối hôm đó không có thông cáo, Giang Hạo Vũ về nhà sớm với Lâm Mặc, giúp cô mát xa hai chân đang hơi bị phù.

“Em không phải là trẻ con, hơn nữa có thím Vân ở cùng em, anh còn gì không yên tâm nữa?” Thím Vân là người giúp việc của nhà họ Giang, chăm sóc Giang Hạo Vũ từ nhỏ đến lớn. Khi biết tin Lâm Mặc có bầu, ông Giang nhờ thím Vân đến Thượng Hải chăm sóc Lâm Mặc.

Giang Hạo Vũ đột nhiên thở dài một tiếng.

“Anh sao thế?”

“Anh lo lắng, đến khi sinh rồi, em sẽ không cần anh nữa.”

Lâm Mặc chau mày nhìn Giang Hạo Vũ, cảm thấy rất buồn cười: “Không phải anh rất muốn có con sao? Năm trước đã có fan tặng anh đồ dùng cho trẻ sơ sinh rồi”. Bây giờ còn phô trương hơn, không chỉ fan của Giang Hạo Vũ tặng đồ dùng cho trẻ sơ sinh, ngay cả fan của các thành viên khác trong nhóm Secret và của Tô Á Nam cũng tặng.

Phòng họ thiết kế cho em bé đã không còn đủ chỗ để chứa quà tặng nữa.

“Anh muốn được ở một mình bên em nhiều hơn! Thời gian mình chung sống chưa đủ để bù cho khoảng thời gian mình xa nhau lâu như thế.”

“Đồ ngốc, chúng ta vẫn còn tương lai mà! Con cái không phải là vật cản giữa chúng ta.” Lâm Mặc dựa vào lòng Giang Hạo Vũ, sờ lên bụng mình và cảm thấy rõ ràng tâm trạng của người làm mẹ. “Nếu không, đợi khi bọn trẻ sinh ra, gửi chúng về Singapore là được.”

“Không được.”

Lâm Mặc bật cười.

Giang Hạo Vũ phát hiện ra mình bị lừa, lắc đầu, nắm chặt tay Lâm Mặc.

“Anh không nỡ rời xa ai, em và các con đều phải ở bên anh, mãi mãi, mãi mãi.”

“Vâng, mãi mãi, mãi mãi.”

Ba tháng sau, phóng viên Lưu Phi đăng tin trên trang nhất kèm ảnh với tựa đề: “Giang Hạo Vũ, thành viên của nhóm Secret vui mừng được làm bố, cặp song sinh một trai một gái đều khỏe mạnh”.

Hết

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yeu-anh-la-uoc-nguyen-ca-doi-khong-hoi-tiec>